BARRY EISLER

OPERAȚIUNEA OCHIUL LUI DUMNEZEU

virtual-project.eu

BARRY EISLER

OPERAȚIUNEA OCHIUL LUI DUMNEZEU

Original: *The God's Eye View* (2016)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2019

Se dedică avertizorilor de integritate.

Panopticonul nu trebuie înțeles ca o clădire ideală,
ci este schema unui mecanism de putere,
redus la forma lui ideală.

Michel Foucault

Cunoașterea s-a îndreptat întotdeauna în sus,
către episcopi și regi, *nu în jos*, *spre șerbi și sclavi*.
Principiul rămâne valabil și în perioada actuală…
prin intermediul agențiilor de informații,
statele aspiră la o cunoaștere atotcuprinzătoare despre noi toți.

Julian Assange

Tovarăși, *vă repet*:
trebuie să culegem toate informațiile!
Nu putem rata nimic!

Erich Mielke, șeful Stasi,
poliția politică est-germană

Prolog

3 iunie 2013

Generalul Theodore Anders visa că pescuia marlini, când aparatul telefonic de pe linia protejată sună pe noptieră. Se ridică imediat în capul oaselor, îngrijorat, dar nu din cale afară. De-a lungul carierei fusese trezit de multe ori, și de lucruri mult mai neplăcute decât un simplu telefon.

Clipi și, în mod reflex, privi în jur, la lumina ceasului digital de pe noptieră. Alături, soția lui, Debbie, continua să sforăie încetișor. Femeia învățase să ignore imixtiunile agenților NSA[1] aproape imediat după numirea lui ca director. Dacă ar fi fost o problemă internă, Anders nu i-ar fi spus nimic, iar dacă problema era externă, ea avea s-o afle destul de repede de la buletinele de știri. Oricum ar fi stat lucrurile, Debbie nu voia să știe, sau cel puțin nu înainte de a fi nevoită să știe cu adevărat. Era o femeie bună.

Anders își drese glasul și ridică receptorul înainte ca telefonul să sune a doua oară. În armată învățase să-și impresioneze superiorii prin disponibilitate și promptitudine constantă. Obiceiul îi rămăsese întipărit și după ce superiorii îi deveniseră subordonați.

— Raportează, rosti el încet.

Era salutul lui uzual – un ordin sec și eficient tot așa cum îi plăcea să răspundă la bătăile în ușă printr-un singur cuvânt: *Intră*. Implicația era că orice cuvânt suplimentar pe lângă simplul *Intră* ar fi fost inutil, o risipă. Debbie îi ura stilul acela și-l învățase să nu procedeze la fel și acasă. Era de părere că așa te adresezi câinilor: *Vino*, *stai*, *șezi*. Ceea ce, Anders trebuia să recunoască, făcea, probabil, parte din motivul pentru care-l atrăgea.

Se aștepta la o informare promptă și succintă despre situația care necesitase apelul telefonic și

de aceea fu surprins să-și audă ofițerul executiv zicând:

— Sunt generalul Remar. Protocolul tău de acces, te rog.

Pentru moment, Anders fu atât de uluit, încât replică:

— Mike, eu sunt.

— Îmi pare rău, Ted, însă am nevoie de protocolul tău de acces înainte de a continua.

Protocolul de acces era un nivel suplimentar de securitate pentru utilizarea legăturii telefonice protejate, o modalitate de verificare a autenticității persoanei de la celălalt capăt al firului. În toți anii cât lucraseră împreună, Remar nu i-l ceruse niciodată când îl sunase pe Anders acasă. Fie că se întâmplase ceva extraordinar de rău, fie că ofițerul lui secund își lua măsuri excepționale, pentru a-și asigura spatele prin urmarea strictă a procedurilor. Ceea ce, Anders știa, era, practic, același lucru. Simți un val de căldură de la adrenalina care i se răspândea prin corp.

Pentru o clipă rămase pe gânduri. Care era ultimul protocol emis?

— Romeo, Bravo, Foxtrot. Șapte, trei, nouă.

— Victor, Delta, Golf. Opt, unu, patru.

— Perfect, ce s-a-ntâmplat?

— Scurgere de date. Potențial uriașă.

Valul de căldură deveni fierbințeală.

— Definește *uriașă*.

— Nici măcar nu știm deocamdată. Zeci de mii de documente. Poate mai mult. Individul ăsta avea acces la tot. Programele de spionaj PRISM, XKeyscore. Directiva Politică 20. Boundless Informant[2]. Upstream[3]. Totul.

Fierbințeala din stomacul lui Anders se transformă brusc într-un nod înghețat. Era rău. Incredibil de rău.

— Cine este?

— Suntem optzeci la sută siguri că-i un colaborator pe nume Snowden. Numele complet:

Edward Snowden. Fost analist de infrastructură CIA, instructor de contrainformații DIA[4], privilegii complete de administrator.

Privilegii complete de administrator. Pentru o clipă, Anders simți că nu putea să respire.

— Stai așa, spuse el.

Se dădu jos din pat, luă aparatul telefonic și traversă silențios covorul moale, pentru a intra în baie, trăgând după el șarpele lung al cablului. Nu aprinse lumina, deoarece întunericul deveni brusc confortabil, o ascunzătoare, un cocon. Ținând receptorul între umăr și obraz, închise ușa, o încuie, deschise robinetul de la chiuvetă, ca să camufleze orice sunete, pe urmă păși în cabina din sticlă pentru duș.

— Să nu-mi spui c-a avut acces și la Ochiul lui Dumnezeu.

— Nu avea autorizația respectivă.

— Știu că nu avea autorizația. Nu asta am întrebat.

Își dădu seama că tonul glasului îi era mai tăios decât intenționase.

— Nu există nicio dovadă de scurgeri în privința acestui program, totuși Snowden… individul ăsta este foarte capabil. Discutăm chiar acum cu colegii lui. Adjectivul *genial* apare foarte des.

— Trebuie să știm dacă Ochiul lui Dumnezeu este în siguranță. Nu-mi pasă dacă altceva a fost compromis. Asta este prioritatea absolută.

— Lucrez în direcția asta, dar merge încet, fiindcă nu pot aduce o echipă criminalistică obișnuită.

Nu, bineînțeles că nu putea. În istoria guvernului american, nu existase niciodată un program atât de compartimentat ca Ochiul lui Dumnezeu, totuși asta nu fusese suficient și Anders se simți deodată îngrozit.

Deschise ochii și expiră prelung, străduindu-se să se calmeze.

— Unde-i Snowden acum?

— Credem că în Hong Kong.

— Nu se poate! Lucrează cu MSS?

Ministrul Securității Statului era agenția de informații a Chinei, o combinație între CIA și FBI din SUA. Dacă Snowden era agent MSS, incidentul putea fi restricționat; într-adevăr, era un serviciu de informații rival, însă asta nu însemna că nu existau unele protocoale, că nu se putea ajunge la unele înțelegeri.

— Nu credem. Acolo sunt și Greenwald și Poitras. Credem că le predă lor documentele.

Anders clipi din nou. Avea un coșmar? Glenn Greenwald și Laura Poitras… asta era mult mai rău decât MSS. Inimaginabil mai rău.

Se lăsă o tăcere lungă. În anul 2010, Anders fusese în Santiago de Chile exact când țara fusese scuturată de seismul de magnitudine 8,8. Timp de trei minute, ceea ce el știuse dintotdeauna că era pământ solid se smucise și se zvârcolise sub tălpile lui. În acel moment se petrecea la fel. Numai că era mult mai suprareal.

Se sili să se concentreze.

— *Guardian* ne-a contactat deja?

Guardian era ziarul pentru care lucra Greenwald. Editorii săi ar fi sunat la NSA, pentru eventuale comentarii, înainte să fi publicat orice.

— Încă nu.

Anders simți o fărâmă de speranță. Mai aveau o șansă. O șansă mică probabil, totuși…

— Cât de rapid putem duce o echipă în Hong Kong?

— Avem chiar acum în Mindanao agenți care se ocupă de Abu Sayyaf. Ar putea fi în Hong Kong în șase ore. Poate mai puțin.

— Trimite-i imediat. Regulile OBL, clar?

Echipa antitero SEAL care-l lichidase pe Osama bin Laden fusese instruită să nu-l captureze sub nicio formă.

— Ted, vorbim despre… oamenii ăștia sunt americani…

Remar era un bun ofițer secund și unul dintre oamenii cei mai loiali pe care-i cunoscuse Anders vreodată. Așa cum și trebuia să fie, de altfel. În chiar primele zile ale Operațiunii „Furtuna în Deșert”, îl scosese dintr-un Humvee în flăcări, salvându-i viața, chiar dacă nu și partea dreaptă a feței. Iar după aceea Remar se agățase de steaua în ascensiune a lui Anders și-i păzise și asigurase permanent spatele. Însă nimeni nu era perfect, iar slăbiciunea lui Remar consta în sensibilitatea lui. Anders nu era sigur de unde provenea – poate dintr-o trăsătură înnăscută a personalității lui? Din mediul în care-și petrecuse copilăria? Sau din suferințele numeroaselor operații de chirurgie plastică și de reconstrucție care duseseră la un exces de empatie față de durerile altora? Probabil că era o combinație între toate astea. Și dacă viziunea diferită a lui Remar asupra lumii funcționa frecvent ca o utilă verificare a instinctelor mai nemiloase ale lui Anders, acel moment nu era absolut deloc potrivit.

— Lichidează-i, rosti el apăsat. Pe toți trei. E clar? Vom da vina pe MSS.

— N-o să semene deloc cu mâna MSS-ului.

— De ce ar intenționa MSS-ul ca acțiunile sale să poarte semne distinctive?

Urmă o pauză, apoi Remar adăugă:

— Ei sunt însoțiți de un alt reporter de la *Guardian*. Un scoțian pe nume Ewen MacAskill.

— Atunci, lichidați-i pe toți patru. Știm unde se întâlnesc? Unde locuiesc?

— Nu încă.

Bun, probabil că așa ceva ar fi însemnat prea multe speranțe.

— Îndreptați toți ochii și urechile spre ei. Telefoane mobile, acces la internet, sisteme de rezervare hoteliere, videocamere de securitate, imagini de la sateliți – totul.

— S-au pus deja în mișcare.

Senzația de cutremurare a solului îl izbi iarăși pe Anders, însoțită de un val de amețeală și greață. Se sili să le respingă și-și impuse să se concentreze. Ce uitase? Ce altceva ar mai fi fost necesar? Care le-ar fi fost planul de rezervă? Dacă aveau să fie nevoiți să comenteze, le trebuia un scenariu. Iar acela ar fi fost…

— Întocmiți buletine informative. Dacă nu-l putem reduce pe Snowden la tăcere, va trebui să-i subminăm credibilitatea, iar pentru asta avem nevoie de prietenii noștri din presă. Asigurați-vă ca în comentariile lor să apară proeminent termenul *narcisist.* Fiți subtili. „Nu spunem că ar avea o tulburare narcisistă de personalitate”… genul ăsta de lucruri. Totul însă în culise.

— Am mai utilizat narcisismul cu Julian Assange.

— Da, și a avut succes. Folosiți-l din nou.

— Am înțeles.

— De asemenea… aveți grijă să subliniați că Snowden „și-a încălcat jurământul de credință”. Vrem ca și expresia asta să rămână întipărită.

Nu exista, desigur, niciun fel de „jurământ de credință”. Unicul jurământ pe care-l depuneau angajații guvernului era de apărare a Constituției. Dar aceea era o nuanță nesemnificativă. Important era că te puteai bizui oricând pe mass-media că vor adopta orice nomenclatură livrată de guvern.

— Am înțeles, zise Remar. Cine vrei să se ocupe de campania de presă?

— Ernest este cel mai bun din domeniu. Trezește-l.

— Ernest?

— El i-a convins pe toți din mass-media să descrie erupția de petrol submarin din Golful Mexic ca fiind o „scurgere”.

— Adică inventatorul expresiei „tehnici avansate de interogare”?

— De fapt, Gestapoul a inventat-o – mi se pare că în germană se spune *Verschärfte Vernehmung*.

Ernest a fost însă inteligent s-o împrumute de acolo. Crezi că Snowden este un geniu? Așteaptă până-l va lovi Ernest. Mass-media îl vor psihanaliza ca fiind un narcisist, îl vor judeca și-l vor condamna de trădare în aceeași zi.

— O să mă asigur că se va ocupa el.

— Ne vedem la sediu într-o jumătate de oră.

Încheie convorbirea, deschise ușa cabinei pentru duș, închise robinetul chiuvetei și reveni în dormitor. Rămase locului o clipă, privind-o pe Debbie, care dormea adânc. N-ar fi putut spune că o mai iubea… dacă o iubise vreodată. În același timp însă exista ceva satisfăcător în legătură cu faptul că o proteja, iar protecția a ceva ce-ți aparținea… era, de asemenea, o formă de iubire, nu? Poate chiar forma cea mai înaltă.

Începu să se îmbrace. Știa că, probabil, n-avea să-i oprească pe cei de la *Guardian*, dar, de fapt, nici nu-i păsa cât de mult i-ar fi inhibat.

În acel moment nu-i păsa cu adevărat decât de Ochiul lui Dumnezeu, ba chiar îl înspăimânta de-a dreptul. Toate celelalte erau, finalmente, negociabile.

Capitolul 1

Evelyn Gallagher stătea pe un scaun tapițat din anticamera cabinetului directorului, aflat pe colțul clădirii din Fort Meade, cu genunchii lipiți, cu fusta netezită și degetele încrucișate în poală. Ca întotdeauna când aștepta în scaunul acesta, se întreba dacă nu cumva postura era prea rigidă, prea declarativ oficială. Nu voia ca alții să creadă că directorul îi stârnea teamă. Ba nu, de fapt, nu voia ca alții *să știe* asta.

Deși n-ar fi avut cine s-o observe. Era singură în anticameră, cu excepția ofițerului executiv al directorului, generalul Remar, care abia îi aruncase vreo privire dinapoia monitorului său după ce o poftise înăuntru. Cu peticul de pe ochi și cu profilul distrus, cu partea stângă a scalpului grizonantă și tunsă periuță, iar cu partea dreaptă o masă neregulată de plastilină roz, Remar îi cauza întotdeauna nervozitate. Îi venea greu să nu se holbeze la țesutul cicatrizat sau să se întrebe ce orori se ascundeau înapoia peticului. Rănile și recuperarea lui erau legendare în NSA și suferințele îl sanctificaseră cumva nu numai pe el, ci și pe cel care-l salvase de pe câmpul de bătălie: directorul. Ei formau o unitate, o mână stângă și o mână dreaptă, și, indiferent de secretele pe care le cunoștea Evelyn, în prezența legăturii lor se simțea întotdeauna ca o străină.

Își privi discret ceasul de la mână. Nu știa niciodată cât trebuia să aștepte – putea fi un minut, dar și două ore. Poate că incertitudinea părea umilitoare, totuși câți oameni primiseră nu doar invitația, ci instrucțiunea directă de a se prezenta la director imediat ce sistemul lor afișa o atenționare?

Așa că femeia aștepta, fără să audă nimic altceva decât țăcăniturile încete ale tastaturii lui Remar și zumzetul discret al aparatului de aer condiționat. Nu putea să nege că-i plăcea că nu

existau niveluri intermediare între ea și director – îi plăcea cât de specială o făcea să se simtă, îi plăcea că linia directă îi oferea o aură de putere și importanță în cadrul organizației. Pe de altă parte, relația aceea o izola. Chiar și în mediul NSA compartimentat în mod uzual, zidurile din jurul activității ei erau extreme. Din câte știa, nimeni cu excepția directorului însuși nu cunoștea funcția ei, iar directorul îi subliniase în destule moduri clare că privilegiul accesului direct nu era gratuit și că aveau să existe penalizări severe pentru orice scurgeri, accidentale sau de altă natură.

Iar asta părea foarte inoportun în chiar momentul de față. Evelyn era neliniștită de ceva, însă nu se simțea în largul ei cu niciun coleg pe care să-l consulte. Ar fi vrut să-l întrebe pe director, totuși șovăia – ce ar fi reușit dacă deschidea discuția aceea cu el? Subiectul era atât de improbabil, încât ar fi etichetat-o ca persoană nesigură, ba chiar paranoică. Și la ce bun? Ar fi riscat prea multe. Jobul i se potrivea, munca era importantă, salariul decent și beneficiile substanțiale. Mai ales asigurarea de sănătate, fără de care nu l-ar fi putut înscrie pe Dash la școala specială. Fostul ei soț era rău platnic și se temea să-l acționeze în judecată, pentru ca nu cumva să riposteze prin aplicarea silită a drepturilor lui de custodie; mama lui Evelyn murise, iar tatăl, care suferea de Alzheimer în stadiu avansat, era internat într-un centru pentru bătrâni, din apropiere. Așa că femeia avea nevoie de postul ei și o liniștea faptul că știa că postul părea să aibă nevoie de ea. Cât despre îndoielile pe care le nutrea, nu toți aveau dubii pe care învățau să le țină, pur și simplu, pentru ei?

Stătea acolo de aproape douăzeci de minute și se gândea că poate ar fi fost bine să fi trecut în prealabil pe la toaletă și că în mod cert ar fi trebuit să îmbrace un pulover, deoarece, ca întotdeauna, în anticameră era foarte rece, când la un moment dat

Remar se opri din lucru, își desprinse ochii de pe monitor și rosti:

— Poți intra.

Evelyn se întrebase dintotdeauna cum îl anunța directorul. Probabil că printr-un SMS, așa cum și Remar îl anunțase pe director despre sosirea ei. Fie asta, fie cei doi își dezvoltaseră un fel de telepatie între ei după ce lucraseră așa strâns de atâta vreme. Ea se ridică de pe scaun, mai șovăi o secundă, apoi deschise ușa.

Anders stătea înapoia biroului său din lemn care avea forma literei „L”. Peretele din stânga era împodobit cu fotografiile unor personaje celebre – președinți, prim-miniștri, generali, industriași de renume –, toate umăr la umăr cu directorul sau strângându-i mâna. Peretele din dreapta era dedicat rafturilor pline cu volume cu aspect serios despre strategia militară, managementul afacerilor și filosofie. Într-un colț era o măsuță pentru cafea, o canapea și două scaune tapisate – un spațiu dedicat întâlnirilor mai îndelungate și poate mai neprotocolare, deși ea nu fusese niciodată invitată să se alăture directorului acolo.

Închise ușa după ea și rămase tăcută, în timp ce bărbatul scria de zor pe marginea unor hârtii. După câteva secunde el o privi peste ochelarii pentru citit și sprâncenele i se arcuiră… de ce oare? Îl irita intruziunea? O saluta? Ca de fiecare dată, îi era imposibil să-l descifreze. Era un bărbat scund de vreo șaizeci de ani, cu păr rar și ten palid. Evelyn lucra de peste un an cu el și încă nu-l văzuse etalând vreo emoție reală, cu excepția unei mijiri periodice și intense a ochilor lui de un albastru-deschis. Nu-l surprinsese niciodată trăgând cu ochii la sânii ei, care crescuseră de la mărimea C la D după ce-l născuse pe Dash și apoi decisese să rămână așa chiar și după ce reîncepuse să facă sport și pierduse kilogramele acumulate pe durata sarcinii. N-o deranja mărimea lor suplimentară – de fapt, ca mamă și unic părinte,

saluta atenția pe care o atrăgeau noile ei dimensiuni –, totuși i se părea straniu că directorul nu aruncase nici măcar o privire spre sânii ei. Să fi fost, oare, homosexual? Evelyn știa că era însurat și avea patru fiice adulte, însă asta nu reprezenta o garanție; chiar și în secolul al XXI-lea, în armată existau destui homosexuali nedeclarați, mai ales printre cei din eșalonul superior. La răstimpuri se întrebase ce ar fi făcut bărbatul dacă ea ar fi apărut cu încă un nasture descheiat neglijent la bluză și s-ar fi aplecat mult peste biroul lui ca să-i arate ceva… oare atunci ar mai fi fost capabil să nu tragă cu ochiul? Și totuși, nu încercase s-o facă niciodată. Directorul nu era genul de bărbat despre care ai fi vrut să creadă că te jucai cu el.

Anders îi indică unul din scaunele din fața biroului și întrebă:

— Ce este?

Întrebarea era o provocare, o sugestie că, dacă ea profita de accesul direct, atunci trebuia să aibă ceva important să-i aducă la cunoștință. Mai exact ar fi fost *preferabil* să aibă ceva important să-i aducă la cunoștință.

Evelyn se așeză, cu tălpile lipite ferm pe mochetă. La fel ca în anticameră, în cabinet era exagerat de rece, din cauza aerului condiționat, dar simțea deja o ușoară peliculă de transpirație sub brațe și fu fericită că folosise deodorant.

— Domnule director, sistemul mi-a afișat o atenționare – o potrivire cu două imagini faciale de pe lista de urmăriri. Reporterul Ryan Hamilton de la organizația *Intercept* și Daniel Perkins, CSS-ul din Ankara.

Consultantul Special SUA era reprezentantul senior al NSA în Turcia și-i raporta directorului, fără intermediari. În lume mai existau doar cinci CSS: în Germania, Italia, Thailanda, Japonia și Coreea. Dezertarea unui CSS ar fi însemnat o breșă de securitate importantă și Evelyn îl scrută pe director, curioasă în privința reacției lui.

Nu zări însă nimic, cu excepția ușoarei mijiri a ochilor.

— Ce ai observat?

— După cum știți, suntem conectați la rețelele de supraveghere video din toată lumea. Fluxurile video provenite de la ele trec printr-un sistem de recunoaștere facială și o Rețea Neuronală Convoluțională, care analizează și alte date biometrice, ca înălțimea, lungimea pasului și viteza de mers, iar când anumite persoane sunt observate împreună, sistemul expediază o atenționare. Există multe semnalări pozitive false care trebuie eliminate, dar aceasta este confirmată. Sunt destul de sigură că Hamilton și Perkins s-au întâlnit în Istanbul.

Expresia directorului era atât de impasibilă, încât pentru o clipă păru o mască, precum profilul ars al lui Remar.

— Ai detectat o întâlnire față în față?

— Nu față în față, însă sunt destul de sigură că știu unde s-au întâlnit – pe un feribot de traversare a Bosforului. Am izbutit să mă întorc pe urmele lor și i-am găsit mergând pe rute separate, deși pe feribot nu există videocamere.

Anders se lăsă pe spate în scaun, iar aspectul nepăsător al posturii lui era, ca și întrebarea inițială „Ce este?”, un fel de provocare.

— De unde știi că nu este o coincidență?

— Asta n-o pot dovedi, dar alegerea feribotului îmi pare o dovadă de cunoaștere a tehnicilor de filaj. Și mi-ați spus că am permisiunea de a greși în direcția incluziunii, mai ales când unul dintre cei implicați este din NSA.

Dacă declarația ei sunase ca o mustrare, directorul nu făcu nimic pentru a o dovedi.

— Când a avut loc această posibilă întâlnire?

— În urmă cu două ore.

— Ei mai sunt în Istanbul?

— Probabil. Bănuiesc…

Evelyn tăcu, gândindu-se mai bine.

— Da?

— Fiind CSS-ul din Turcia, Perkins vă raportează direct, așa că bănuiesc că n-ați știut că era în Istanbul.

Directorul arcui sprâncenele.

— De ce bănuiești asta?

— Din cauza felului cum ați întrebat dacă ei mai sunt acolo. Ați fi știut dacă Perkins se afla în Istanbul într-o misiune oficială.

Bărbatul o privi în tăcere și Evelyn se întrebă dacă nu vorbise prea mult. Voia însă ca el să știe că avea mai multe abilități decât spargerea de rețele și crearea de sisteme pentru monitorizare. Voia ca el să știe că avea, de asemenea, instincte bune și că merita mai multă responsabilitate.

— Oricum, continuă femeia, aș recomanda verificarea înregistrărilor unităților vamale pentru a afla când a sosit Hamilton și aș arunca o privire și în telefoanele lor mobile. Dacă au fost închise sau lăsate altundeva, ar părea în mod clar că ei încearcă să nu fie urmăriți. XKeyscore ne-ar putea spune, totodată, multe. Aș fi făcut eu toate astea, însă nu sunt autorizată.

Era o aluzie subtilă că și-ar fi putut face munca mai bine și mai eficient dacă ar fi dispus de mai multe instrumente.

Dar Anders o ignoră.

— Deducțiile tale sunt corecte. Trimite-mi datele primare. Vreau să știu exact unde și la ce oră au fost reperați pe videocamere.

— Am înțeles.

El își scoase ochelarii, îi așeză pe birou și o privi mai atent.

— Evie, tu ai conceput sistemul de videocamere, nu-i așa?

Femeia clipi, surprinsă că îi spusese pe prenume. Surprinsă, de altfel, că-i ținea minte prenumele.

— Ăăă, da, domnule director. De fapt, noi știam deja că aproape toate videocamerele de

supraveghere sunt conectate în prezent în rețele, ceea ce înseamnă că le putem exploata de la distanță.

— Da, însă tu ai condus echipa care a intrat în rețele și le-a racordat. Tu ai automatizat sistemul, astfel încât să întrebuințeze rețele noi pe măsură ce se activau – așa cum a fost cea instalată în secret de conducerea de la Harvard în amfiteatre, aparent ca o cercetare a prezenței studenților la cursuri. Tu ai propus utilizarea accesului acesta nu doar pentru desemnare direcționată, ci și pentru supraveghere pasivă, prin conectarea cu tehnologia de recunoaștere facială și Rețeaua Neuronală Convoluțională.

— Așa este.

Directorul încuviință cu un semn din cap.

— Dacă episodul acesta cu Perkins se dovedește a fi o breșă de securitate, este exact genul de problemă pe care am fi scăpat-o din vedere dacă n-ai fi fost tu. Ai lucrat foarte bine.

Evelyn înțelese că întrevederea luase sfârșit. Dacă voia să-i spună despre ceea ce o neliniștea, trebuia s-o facă în acel moment… sau niciodată.

„Fă-o, își zise ea în gând. Altfel te va sâcâi întruna”.

— Domnule director, pot să… mai există ceva despre care voiam să vă întreb, dacă se poate.

El ridică sprâncenele și nu zise nimic.

— Mai țineți minte că luna trecută am descoperit că administratorul de sistem din cadrul CIA era în contact cu Marcy Wheeler, ziarista de la *Emptywheel*?

— Scott Stiles, da.

— Exact, Stiles. Ei bine, ca de obicei, tot ce pot face este să confirm, prin accesul la rețea, existența unei întâlniri. Nu pot să însărcinez pe nimeni în funcție de cele aflate și de aceea nu voi ști niciodată ce au dezvăluit acțiunile subsecvente.

Tăcu, sperând din nou că el va înțelege aluzia și va fi de acord că ea și-ar fi putut face munca mai

bine fără ochelarii de cal. Directorul nu spuse însă nimic, ci se mulțumi să etaleze expresia lui neutră descurajantă și privirea sfredelitoare. Evelyn aproape că decise să abandoneze. Totuși, ajunsese până acolo… La naiba!

— Ei bine, la câteva zile după ce am semnalat conexiunea Stiles/ Wheeler, am citit o știre în *Post*. Stiles fusese găsit spânzurat în apartamentul lui din McLean.

— Da, cunosc cazul. Mare păcat!

— Așa este. Și am fost…

Nu termină fraza. Ce dracu' făcea?

Anders îi zâmbi vag.

— Întrebi dacă a fost vorba despre o coincidență?

— Ăăă… da, cred că asta voiam să știu. Mi s-a părut…

— Vrei să știi dacă noi am avut vreo legătură cu decesul lui Stiles.

Evelyn înghiți în sec. Nu putea să nege, fiindcă, într-adevăr, exact asta voia să știe. Totuși, n-o putea rosti cu glas tare. Până și simpla ei sugestie păru brusc o nebunie. Ideea în sine, dublată de rostirea ei cu glas tare.

Trecu un moment nesfârșit de tăcere. După aceea directorul chicoti.

— Răspunsul este „nu".

Ea îl privi, dar uitătura lui era impenetrabilă. După o altă tăcere stânjenitoare, Evelyn încuviință din cap și se ridică de pe scaun.

— Vă mulțumesc. Mă… mă simt ca o proastă că am întrebat așa ceva.

Bărbatul clătină din cap.

— Mă bucur că ai întrebat. Este exact genul de întrebări, genul de conexiuni, pe care toți ar trebui să încercăm să le facem. Atât doar că în cazul acesta conexiunea a fost o coincidență.

— Deci… Stiles n-a fost implicat cu nimic… anormal împreună cu Marcy Wheeler?

Urmă o pauză.

— N-am afirmat asta.

— Nu, dar ați precizat că moartea lui Stiles a fost un mare păcat.

Sprâncenele directorului se apropiară foarte puțin.

— Așa a fost. Indiferent ce a intenționat sau nu în contactele lui cu bloggeri iresponsabili, Stiles și-a slujit țara mulți ani. În opinia mea, asta face ca moartea lui nefericită, inutilă și prematură să fie, într-adevăr, un mare păcat, așa cum am zis.

Evelyn încuviință iarăși din cap, înțelegând că ajunsese într-o fundătură și regretând că mersese pe drumul care o adusese acolo. Când fu aproape de ușă, directorul spuse:

— Evie.

Ea se întoarse și-l privi.

Bărbatul aprobă din cap cu un gest apreciativ.

— Ai lucrat foarte bine.

— Mulțumesc.

Evelyn porni spre biroul ei, mustrându-se în gând. Simțise că trebuia să pună întrebarea aceea, însă de ce? Ce încercase să demonstreze și cui? Dacă ar fi vizionat un film, ar fi fost furioasă pe eroină, pentru că-și dezvăluise atât de nesăbuit atuurile. Nu aflase nimic, ci dimpotrivă, prin întrebările puse îl făcuse, probabil, pe director să-i pună sub semnul întrebării… nu știa ce anume. Loialitatea sau ceva de felul ăsta.

Toate astea erau destul de rele, dar exista ceva și mai rău, ceva despre care femeia simțea că era adevăratul motiv pentru care regreta că întrebase despre Stiles.

Ea credea că directorul mințea.

Capitolul 2

Imediat după plecarea lui Gallagher, Anders ridică receptorul și contactă unitățile de geolocalizare și cele vamale. Gallagher avea instincte bune, care-l îngrijorau cumva, însă avea să se ocupe de ele mai târziu. Pentru moment contau doar Hamilton și Perkins, precum și posibilitatea ca NSA să aibă un nou Snowden care să opereze din Turcia.

Decise să nu contacteze pe nimeni din Ankara. Nu deocamdată. Se aștepta să găsească tot ceea ce avea nevoie la unitățile de geolocalizare și la cele vamale. Și la un sistem pus la punct printr-o unitate de exploatare a rețelelor de computere, care penetrase în aproape toate sistemele hoteliere și turistice din lume. Dacă avea să fie nevoie să-l anihileze pe Perkins, era mai bine să fie implicați cât mai puțini oameni, mai ales fiindcă Gallagher își exprimase suspiciuni față de soarta lui Stiles. Scopul programului securizat de compartimentare – geolocalizarea prin intermediul telefoanelor mobile, vămile, forțele de aplicare a legii, monitorizarea prin videocamere de supraveghere, imaginile obținute de la sateliți, citirea plăcuțelor de înmatriculare a vehiculelor auto, și alte câteva, pe lângă programele de metadate mai larg accesibile și mai puțin protejate – era asigurarea că nimeni care nu dispunea de autorizările necesare nu va obține mai mult decât fragmente lipsite de înțeles unitar despre persoana examinată sau motivul pentru care era examinată. Sau despre măsurile luate ulterior.

De fapt, nu chiar tot scopul. Mai exista și alt beneficiu: nimeni, cu excepția lui Remar și chiar Anders, nu înțelegea toate mijloacele de monitorizare pe care NSA le mobiliza asupra unei probleme. Cu un instinct înnăscut, directorul simțea că tocmai compartimentarea aceasta, pe

care o concepuse după dezertarea lui Snowden, dusese la acțiunea lui Perkins. Dacă CSS-ul trădase, atunci a fost foarte prudent în privința folosirii telefonului mobil, a site-urilor pe care le vizita online și a multor alte precauții de securitate. Totuși, Perkins nu știa despre recunoașterea facială sau analizele biometrice. O „cârtiță" putea să ocolească și să scape doar de sistemele de monitorizare pe care le cunoștea și de aceea era esențial ca aproape nimănui să nu-i fie îngăduită vederea imaginii de ansamblu.

În zece minute primi confirmarea că Hamilton sosise în după-amiaza aceea la Istanbul cu o cursă British Airlines de la Londra. La două ore după aceea, reporterul se cazase în hotelul Rasha. Iar telefonul mobil îi rămăsese în hotel de atunci. De ce și-ar fi lăsat un reporter telefonul mobil în camera de hotel, dacă nu pentru a încerca să păcălească pe oricine l-ar fi urmărit, ca să creadă că era tot în cameră? Mai rău chiar, Perkins procedase la fel: telefonul mobil îi rămăsese în apartamentul din Ankara, deși el plecase la Istanbul.

Și Gallagher avusese dreptate. Era inimaginabil ca Perkins să fi plecat la Istanbul fără să-l fi informat în prealabil pe Anders. După fuga lui Snowden la Hong Kong din 2013, toate călătoriile și toate contactele cu străini și mass-media trebuiau strict contabilizate din timp. Iar încălcarea de către Perkins a protocolului era un semn rău. Foarte rău. Dar Anders trebuia să aibă mai multe informații pentru a fi sigur, suficient de multe ca să acționeze așa cum simțea că era necesar.

O sună pe Gallagher.

— Evie, la câte rețele de videocamere ai acces în Ankara și Istanbul?

— Practic, la toate. Există câteva bănci care au sisteme foarte solid încriptate, dar…

— Și filmările video înregistrate cât timp sunt stocate – trei luni?

— Minimum trei luni. Dacă este necesar, putem recupera materiale anterioare care au fost suprascrise.

— Vreau să-ți rulezi sistemul și să vezi dacă îl poți găsi pe Perkins în săli de internet din Ankara, în orice interval temporal care-ți este accesibil.

— Domnule director, cred că dacă v-ați concentra pe telefonul lui mobil…

— Mă îndoiesc cu toată sinceritatea că-l avea asupra lui în vizitele pe care mi le imaginez.

Urmă o pauză.

— Am înțeles.

— Dacă găsești ceva, vreau datele, orele și locurile.

— Da, domnule director.

Anders închise telefonul și căzu pe gânduri. De ce ar fi riscat Hamilton și Perkins să se întâlnească față în față? Dacă ar fi fost o simplă scurgere de documente, indiferent cât de masivă, totul s-ar fi putut rezolva de la distanță. Electronic.

Însă acesta era, de altfel, chiar răspunsul, nu? Interceptarea comunicațiilor reprezenta specialitatea NSA. Perkins știa asta și de aceea se temea mai mult de interceptările electronice decât de compromiterea lui printr-o întâlnire directă. Era același raționament pe care-l utilizase bin Laden, când evitase telefoanele și internetul, preferând să se bazeze pe curieri.

Anders simțea totuși că în acest context era ceva mai mult. Poate că ei voiau, realmente, să se întâlnească personal. De ce? Se gândi din nou la Snowden. Materialele divulgate de el fuseseră obscure, practic, o limbă străină pentru cei din exterior. Petrecuse o săptămână parcurgându-le cu Greenwald, Poitras și MacAskill, oferind detalii despre acestea, explicații și alte amănunte esențiale. Dacă Perkins nu voia decât o „scurgere”, și-ar fi putut încărca, pur și simplu, fișierele cu informații pe *WikiLeaks*. Nu, el voia atestare din partea unui jurnalist cunoscut – o cale prin care o

scurgere putea fi „spălată” în ceva demn de nivelul unei știri. Altfel limitarea daunelor ar fi fost simplă. Statul poate ignora dezvăluirile ca fiind un act de vandalism sau le poate nega în totalitate.

O alertă de mesaj i se afișă pe monitor. Gallagher făcuse din nou treabă bună. Perkins frecventase minimum patru săli de internet din Ankara. Probabil că existaseră și altele, dar deocamdată fusese detectat doar în patru. Era totuși mai mult decât suficient.

Anders îi telefonă unei analiste PRISM și-i ceru să afle dacă vreuna dintre activitățile pe internet din sălile respective fusese dubioasă. Întrucât avea datele și orele, analista confirmă în trei minute că cineva din sălile acelea consultase *Intercept*, *WikiLeaks* și alte site-uri radicale. Mai rău, acel cineva se concentrase asupra biografiilor unor activiști, a căror listă părea un catalog de subversivi internaționali: Barrett Brown, Sarah Harrison, Murtaza Hussain, Angela Keaton, teroristul FOIA[5], Jason Leopold, Janet Reitman, Trevor Timm… și blestemata de Marcy Wheeler, din nou. Cu atenția îndreptându-se treptat asupra unui nume: Ryan Hamilton.

Frumusețea sistemului de securitate era că analista nu știa cine era ținta. Ea nu avea să facă niciodată legătura între solicitarea lui Anders și vestea neplăcută despre Perkins, la o zi după aceea.

În urma unei discuții telefonice cu un analist de geolocalizare fu confirmat faptul că telefonul mobil al lui Perkins rămăsese în apartamentul lui de fiecare dată când CSS-ul utilizase o sală de internet. El se gândise că, procedând astfel, își va camufla mișcările, și astfel activitățile. Ar fi avut dreptate… dacă n-ar fi existat rețeaua de videocamere. Perkins nu știa despre ea.

Pentru o clipă Anders se simți iritat de efortul pe care fusese nevoit să-l depună, doar pentru a confirma localizarea unei singure persoane. Ar fi

fost mai ușor și mai bine dacă toți oamenii ar fi avut implantate microcipuri. Citise undeva un articol despre o cățea care dispăruse din Pennsylvania și fusese descoperită după câteva luni în statul Oregon, fiindcă un tehnician de la adăpostul pentru animale citise informațiile de pe microcipul pe care i-l implantaseră stăpânii ei. Desigur, poate că ar fi existat împotrivire față de ideea de a proceda la fel cu oamenii, însă Anders bănuia că, dacă ar fi fost prezentată ca o asigurare împotriva răpirilor, și se putea aranja o răpire falsă foarte mediatizată – un copil care fusese salvat din ghearele cele mai teribile ale depravării și părinții lui, de suferința și oroarea infinite, pur și simplu deoarece avuseseră prevederea să-i implanteze un cip încă din pruncie –, n-ar fi trecut mult până ca toți părinții să se simtă vinovați pentru că nu au vrut să li se implanteze microcipuri copiilor lor. Se întrebă dacă nu putea fi chiar promulgată o lege, așa cum se întâmplase cu centurile de siguranță ale automobilelor și cu căștile pentru bicicliști. Dar nu, probabil că nici măcar n-ar fi fost necesar. Teama de o răpire, asociată întrebării „De ce nu i-am implantat și noi un microcip?”, avea să fie mai mult ca suficientă.

Se trezi din reverie, știind că trebuia să lucreze cu instrumentele de care dispunea în acea zi. În ziua următoare era altceva.

Istanbul… se miră el. De ce fusese ales Istanbulul ca loc de întâlnire? Era îndeajuns de aproape de Ankara pentru ca Perkins să se deplaseze cu trenul sau cu automobilul. Fără telefon mobil, fără carduri de credit, fără o dâră de firimituri electronice lăsate în urmă. Ankara ar fi fost mai convenabilă, însă dacă Hamilton ar fi figurat pe orice fel de liste de persoane urmărite – așa cum era, de altfel –, era posibil ca prezența lui în Ankara să fi atras suspiciuni asupra lui Perkins, odată ce *Intercept* ar fi publicat informațiile primite de la CSS.

Iar toate astea însemnau că mai exista o șansă de limitare a daunelor. Dacă asta era prima întâlnire… dacă deocamdată nu fusese nimic transferat electronic sau, chiar dacă fusese… dacă nimeni altcineva nu deținea cheile de criptare… dacă ei plănuiau să mai petreacă timp împreună, astfel încât Perkins să-l pună la curent pe Hamilton…

Cu toate acestea, Anders trebuia să fie precaut. Gallagher era bănuitoare. Îl mulțumise totuși să vadă că nu chiar atât de bănuitoare încât să nu-i împărtășească suspiciunile, dar destul de neîncrezătoare. În plus, era inteligentă și avea spirit de observație. Încă o sinucidere sau, mai rău, două sinucideri ale unor persoane semnalate chiar de ea i-ar fi sporit, cu certitudine, îngrijorarea. Directorul avea nevoie de ceva care să fie negat și mai ușor.

Însă indiferent cât de lesne ar fi fost să nege, Gallagher trebuia filată. Potrivit experienței lui Anders, suspiciunile erau ca gripa. Mulți se molipseau de gripă, dar doar relativ puțini decedau din cauza ei. În timp, și beneficiind de tratament corespunzător, cei mai mulți se însănătoșeau. Totuși, boala trebuia supravegheată. Nu puteai permite unei febre să atingă un punct care să amenințe sănătatea corpului.

Iar în primul rând, nu-ți puteai asuma riscul unei epidemii.

Anders se gândi după aceea la Hamilton și pentru o clipă se simți trist. Unii dintre colegii lui priveau lumea printr-o prismă deformată, potrivit căreia inamicii lor interni urau Statele Unite și-i iubeau pe teroriști, și alte absurdități liniștitoare de felul acela. Anders înțelegea că, în general, structura interioară a oamenilor era mai subtilă și presupunea că Hamilton își iubea țara în felul lui strâmb, indiferent cât de mult avea să fie, probabil, afectată de activitățile lui. Simțea un soi de mândrie solemnă conștientizând că moartea reporterului nu va fi în zadar, că va sluji, de fapt,

concordiei americanilor, aducerii lor laolaltă în putere și țel comun. Hamilton n-avea s-o știe niciodată, și chiar dacă ar fi știut, n-ar fi înțeles niciodată, dar Anders îl respecta cumva. Dacă reporterul ar fi trebuit să moară – și trebuia, în mod clar –, oare n-ar fi vrut să-și doneze organele, de exemplu, ca să dăruiască altora viață? Bineînțeles că ar fi vrut. Ca, de altfel, orice persoană decentă. Și Anders mai simțea un soi de consolare cinstindu-l pe Hamilton: prin asta făcea ca moartea lui să fie ocazia unui cadou echivalent prin faptul că diminua pierderea reporterului și nu-i amplifica tragedia.

Îl chemă pe Remar, care stătu într-o poziție de drepți impecabilă în fața biroului în timpul informării; postura pe care tindea s-o adopte, Anders știa asta, când se împotrivea unor concluzii dificile. Și, într-adevăr, predictibil, Remar protestă față de acțiunile care trebuiau efectuate negreșit. Dar tot predictibil, până la urmă, el acceptă fără chef că nu exista altă cale. Abia după ce conveniră în privința unui plan, Remar întrebă:

— De ce crezi că a făcut-o?

Anders se lăsă pe spate în scaun, ușurat că terminase partea dificilă a conversației.

— Cine știe? A avut o relație încordată cu familia, despre care știu că a atribuit-o solicitărilor jobului și felului cum l-au îndepărtat de ai lui. Poate că ăsta a fost modul lui de a le arăta că era unul dintre tipii buni. Sau poate că a fost o criză de conștiință, care a crescut ca o tumoare, pe măsură ce îmbătrânea și devenea tot mai conștient de propria mortalitate. Știu că unele dintre stările acestea puteau semnala o vulnerabilitate. Ar fi trebuit să le fi luat mai în serios.

— Nu poți să știi totul.

— Munca *noastră* este să știm totul.

Expresia lui Remar rămase împietrită. Uneori era greu de știut dacă impasibilitatea era rezultatul

rănilor pe care le suferise sau dacă încerca să-și ascundă gândurile.

După un moment, el adăugă:

— Asta nu putea fi… este imposibil ca Perkins să fi știut ceva despre Ochiul lui Dumnezeu, nu?

Anders clătină din cap față de absurditatea ideii, însă în același timp simți un nod în stomac ca o secvență retrospectivă a nopții în care Remar îl trezise cu vestea despre Snowden.

— Este imposibil ca Perkins să fi știut ceva, spuse el după un moment. Noi doi suntem singurii care avem acces deplin. Singurii care știm măcar de existența lui, cel puțin la nivelul imaginii de ansamblu. Oricum… haide să efectuăm un audit. Să-l efectuăm personal, evident.

Remar aprobă din cap.

— Evident. Totuși… n-ai fi de acord că ar fi un moment potrivit să-l numim altfel?

— N-ai propus niciodată o denumire mai adecvată.

— Știu, însă…

— Ochiul lui Dumnezeu se potrivește. Este o descriere perfectă.

— Legea Patriot și Legea privind libertatea de informare, da, acelea au fost nume eficiente. Datorită lor, supravegherea pare un lucru bun. Pe de altă parte, programele Carnivore[6] și Transparența Totală a Informațiilor[7] au fost atacate pentru că denumirile lor sunau amenințător.

— Ochiul Providenței este deja omniprezent. Se află pe spatele Marelui Sigiliu al Statelor Unite și pe reversul bancnotelor de un dolar. Este familiar. Liniștitor. Totuși, nimic din toate astea nu este nici măcar relevant, pentru că Ochiul lui Dumnezeu nu va ieși în public.

— Bineînțeles că nu va ieși, dar…

— Discutăm doar despre o precauție. Pur și simplu, ne uităm sub pat ca să ne asigurăm că nu se ascunde acolo baubau. Confirmăm ceea ce știm deja.

— Perfect, însă…

— Uite care-i treaba, Ochiul lui Dumnezeu a fost în siguranță și înainte de Snowden, da? Știm asta cu siguranță, fiindcă…

— … fiindcă dacă Snowden ar fi avut acces la Ochiul lui Dumnezeu, i-ar fi dezvăluit existența.

— Exact. Tot așa cum dacă al-Qaida ar fi avut acces la bombe nucleare înainte de 11 septembrie 2001, New York și Washington ar fi fost vaporizate. În ambele cazuri, inexistența dovezilor…

— … a însemnat dovada inexistenței bombelor nucleare.

— Corect. Chiar și așa, dintr-un exces de prudență, am cerut Camerelor Congresului să crească bugetul pentru toate protocoalele de securitate.

Remar îl privi și în ochi îi apăru obișnuita dezaprobare.

— Aerial a fost un talent excepțional. Și loială.

Lui Anders nu-i plăcea că Remar vorbea despre Chambers folosind numele acela. Mai exact, porecla ei – prenumele femeii fusese Nicole –, dar asta era chiar și mai rău. Făcea ca o decizie de siguranță națională să pară mai degrabă personală. Mai rău chiar, nu-i plăcea aluzia. Îl privi pe Remar drept în ochi.

— Generale, îmi pui decizia sub semnul întrebării?

Celălalt coborî privirea.

— Ce s-a făcut este bun făcut. De ce recurgi însă la asemenea măsuri extreme, dacă nu te îngrijorează posibilitatea ca Perkins să fi accesat Ochiul lui Dumnezeu?

— Simplul fapt că nu există niciun mod prin care Perkins să fi declanșat Armaghedonul nu înseamnă că el nu reprezintă o catastrofă. Vrei alt Snowden? Costurile mediatizării acelea… diversiunile? Blestematul de Greenwald, care a

ironizat NSA, fiindcă este singura organizație care pierde datele pe care încearcă să le recupereze?

— Nu, sigur că nu.

— Ca să nu mai amintesc de imaginea pe care o vom căpăta noi, personal, dacă se va întâmpla iarăși.

Remar încuviință din cap.

Anders oftă.

— Nu știm ce intenționează Perkins, dar putem presupune că dacă CSS-ul Turciei a considerat că este demn de pagina întâi a ziarelor, atunci va fi ceva nociv. Foarte nociv.

Remar încuviință din nou, aparent liniștit.

— Cine vrei să se ocupe de asta?

— Mă gândeam la Delgado pentru Perkins și la Manus pentru jurnalist.

— Pentru Perkins finețea, iar pentru jurnalist, forța brută?

Anders clătină din cap.

— Nu-l judeca greșit pe Manus. Doar pentru că nu aude nu înseamnă că este incapabil de finețuri.

— Să fiu sincer, nu mă pot pronunța în privința lui. Nu-mi pot da seama niciodată ce gândește.

Directorul privi chipul devastat al lui Remar și se abținu să comenteze că la fel se putea spune și despre ofițerul lui secund.

— Nu este important ce gândește, replică el, ci ceea ce face.

— Nu te simți neliniștit în prezența lui?

— Știu cum să-l gestionez.

— Nu asta am întrebat.

— Este ceea ce contează.

— Știu că-ți este loial. Ca un… nu știu, un câine abuzat pe care l-ai salvat sau așa ceva. Totuși, un câine care are probleme, înțelegi? În adâncul creierului. De fapt, nu poți avea niciodată încredere în el.

— Aici nu este vorba despre încredere, ci despre utilitate.

Cuvintele erau mai pe șleau decât intenționase, însă, pe de altă parte, cine putea nega adevărul fundamental al afirmației lui?

Remar se ridică în picioare.

— Perfect. Mai este ceva?

Oare interpretase cuvintele lui Anders ca pe un comentariu la adresa relației lor? Directorul nu intenționase deloc așa.

Nu, Remar era un ins în regulă. La fel de loial ca Manus, deși uneori predispus la prea multe întrebări. Cel puțin însă știa când să-și înghită obiecțiile și să execute ordinele primite.

— Vom avea nevoie de un intermediar turc, răspunse Anders. Contactează-l pe omul nostru. Manus îl va livra pe jurnalist celor din rețeaua Ergenekon, care îl vor transporta ilegal în Siria.

— Un al doilea intermediar.

— Exact. Spune-i omului nostru că gruparea Ergenekon va fi plătită în trei tranșe: când preia marfa, când o livrează sirienilor și când sirienii încheie tranzacția.

— Despre care sirieni vorbim?

— Ce contează? Îi vom descrie ca ISIS.

— Brandul ISIS este destul de bine cunoscut la ora actuală. Poate că ar fi bine să folosim ceva nou.

Anders căzu pe gânduri.

— Bine, atunci putem atribui operațiunea grupării Khorasan. Știi despre cine vorbesc – „prea radicală până și pentru al-Qaida”.

— Nu știu. Noi am pretins că l-am omorât pe liderul lor după începerea bombardamentelor din Siria. În plus, numele n-a prins niciodată. Seamănă prea mult cu „Kardashian”. Ți-am zis și-ți repet: numele contează.

Anders ignoră aluzia. Ochiul lui Dumnezeu era un nume perfect și nu intenționa să-l schimbe decât cu ceva care să fie, pur și simplu, perfect.

— Bine, atunci fii vag, totuși asociază acțiunea cu ISIS. „O grupare desprinsă din ISIS”, cam așa

ceva. În privința turcilor, pleacă de la douăzeci de mii de dolari pe tranșă și fii pregătit să ajungi până la un total de o sută de mii.

— În ziua de azi ei vor mai degrabă hardware decât cash.

— Spune-i omului nostru că, în cazul în care acțiunea asta decurge bine, data viitoare vom discuta despre lansatoare multiple de grenade. Știu că astea îi interesează. Dar nu-l lăsa să devină lacom.

Remar porni spre ușă.

— O să-l anunț pe Delgado. Și pe câinele tău cu aspect de om.

Capitolul 3

După douăzeci de minute, la ușă se auziră două ciocănituri ferme. Anders ridică ochii și spuse:

— Intră.

Thomas Delgado pătrunse în cameră și închise ușa în urma lui. Înalt de 1,65 m și vânos, purta un costum gri impecabil croit, cu cămașă albă; absența cravatei era singura lui concesie vestimentară făcută căldurii de la sfârșitul lunii august din Maryland. Parcă pentru a compensa, din buzunarul de la piept al hainei ieșea un centimetru de batistă albă. Ținuta era ostentativ de elegantă pe coridoarele sediului NSA, mai ales în timpul verii, când se purtau cămăși cu mânecă scurtă, însă Anders aprecia că aspectul avea meritele sale; în primul rând, cel puțin parțial, deghiza faptul că, pe timpuri, Delgado își câștigase reputația ca asasin expert în tehnologii pentru diverse organizații criminale de pe Coasta de Est, atât străine, cât și locale.

Asta se întâmplase cu zece ani în urmă, când Anders îl avertizase asupra unei acțiuni FBI menită să-l pună definitiv în spatele gratiilor. Desigur, avertismentul făcuse parte dintr-un schimb reciproc și Delgado se dovedise foarte capabil – imaginativ, discret și decisiv. Îi spuneai „cine”, „unde”, îi dădeai detalii despre „cum”. Nu ceruse niciodată altceva și nu greșise niciodată în rezolvarea problemei. Singurul defect era că-i plăceau unele aspecte ale muncii lui mai mult decât putea fi considerat… dezirabil. Dar nimeni nu era perfect.

Delgado se așeză pe scaun. Răsuflarea îi era regulată, însă urme ușoare de transpirație se zăreau în lungul unui șir de fire de păr implantate care păreau că se căzneau să prindă rădăcini.

— Vii de afară? întrebă Anders.

Delgado încuviință din cap.

— E crimă și pedeapsă, cred că-s treizeci și opt de grade. Remar a spus că vrei să mă vezi urgent.

Anders își alipi vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Avem o problemă în Ankara. O să pleci imediat de pe aeroportul Andrews, la bordul unui avion militar. Asta nu mai poate fi sinucidere. Poți aranja un accident auto?

Bărbatul din fața lui zâmbi.

— Știi că pot, mai ales dacă-i un model mai nou.

Ceva din zâmbetul lui Delgado îi conferea mereu senzația unui rânjet, dar, la urma urmelor, nu fusese angajat pentru farmecul lui personal.

Anders se gândi la mașina europeană sofisticată pe care știa că o șofa Perkins în Ankara.

— Este un model destul de nou. Dacă nu poți să intri personal, îți asigur pentru susținere o echipă din TAO[8].

— Nu va fi nevoie.

— Probabil că ai dreptate, totuși va fi disponibilă, pentru orice eventualitate.

Cei din TAO erau adevărați magicieni. O echipă fusese însărcinată cu realizarea accesului în rețelele de computere pentru bagajele tuturor liniilor aeriene importante. Așadar, era joacă de copil să aranjeze ca o valiză sau, și mai bine, toate bagajele dintr-un avion să fie temporar „rătăcite”, iar în timpul respectiv o rotiță sau un mâner, sau tocul unui pantof erau „completate” cu un dispozitiv de ascultare sau de urmărire. După câteva ore, poate chiar o zi, conducerea companiei aeriene descoperea eroarea, își cerea scuze și expedia bagajele la destinațiile corecte. Incompetența lucrătorilor liniilor aeriene era atât de universală, încât nimeni nu se gândea vreodată să se întrebe dacă, uneori, nu putea fi vorba despre cu totul altceva. Snowden dezvăluise multe dintre capacitățile acelea, însă nu pe toate. Slavă Domnului!

Delgado își șterse o picătură de transpirație de pe scalp.

— Detalii?

— La plecare, generalul Remar îți va da un fișier criptat. Îl poți citi în timpul zborului, răspunse Anders, făcu o pauză, apoi adăugă: Nu vei putea lua legătura cu biroul local. Problema este chiar șeful biroului respectiv.

Dacă Delgado fu surprins de cele auzite, nu se trădă deloc. Încuviință scurt și rosti:

— Bun, acum știu de ce vrei un accident auto. Mă trimiți cu monstrul sau de data asta pot să operez singur?

— Veți zbura în același avion, care așteaptă deja pe Andrews. Manus va fi în aceeași regiune, dar cu altă misiune.

Parcă la un semn, în ușă se auziră trei ciocănituri slabe. Anders așteptă. Dacă bătuse altcineva, persoana respectivă ar fi plecat. Dacă bătuse Manus, el n-ar fi auzit ordinul directorului de a intra.

Ușa se deschise și anticamera dinapoia el fu acoperită pentru o clipă de statura lui Manus, care intră și ușa se închise în urma lui. Delgado se întoarse, astfel ca Manus să-i citească pe buze, și rosti excesiv de tare și răspicat:

— Nu mai sta acolo, geniule. Ia loc.

Nu pentru prima dată, Anders se miră de animozitatea lui Delgado; avea o trăsătură de răutate înnăscută, asta era perfect clar, dar își căuta, oare, de asemenea, moartea cu lumânarea? De acord, Delgado era formidabil. Manus însă… era altceva, ceva de bază. Anders îl salvase cu cincisprezece ani în urmă, când Manus împlinise optsprezece ani și era pe punctul de a fi transferat din centrul corecțional pentru minori din St. Charles, statul Illinois, în penitenciarul de maximă securitate pentru adulți din Pontiac. Faptul că-l neliniștea pe Remar spunea multe despre el, deoarece pe Remar, care luptase pentru a-și reveni

de pe urma rănilor și îndurase dureri care ar fi omorât majoritatea oamenilor, nu-l neliniștea nimeni.

Manus ignoră ironia și-l privi pe Anders, așteptând. Directorul se uită la Delgado și spuse:

— Du-te.

Delgado ezită, apoi se ridică și trecu pe lângă Manus, privindu-l din cap până în picioare. Se opri, ca să-i citească pe buze, pe urmă rosti cu glas tare:

— Mă bucur c-o să călătorim împreună. Mi-ar fi lipsit conversația ta sclipitoare.

Manus îl privi ieșind și nu rosti un cuvânt. Anders știa, desigur, cum să-l trateze pe Manus, totuși, până și el îi considera uneori nemișcarea aceea ca fiind… tulburătoare. Mai ales când sosea ca răspuns la ceva ce ar fi produs iritare unei persoane obișnuite.

Îi indică un scaun, după aceea vorbi și simultan gesticulă în limbajul mimico-gestual:

— Mulțumesc că ai venit, Manus.

Politețea era deliberată, fiindcă pentru Manus însemna monedă forte. Și cu toate că știa că celălalt citea excelent pe buzele oamenilor, directorul tot încerca, de câte ori putea, să adauge câte ceva din limbajul semnelor pe care-l învățase, deoarece știa cât de mult îi aprecia Manus eforturile.

Manus încuviință din cap și se așeză pe un scaun, prinzându-i grijuliu brațele, de parcă ar fi fost îngrijorat să nu le rupă accidental.

— Pleci la Istanbul, îl înștiință Anders. În același avion militar cu Delgado, însă acolo veți avea misiuni diferite. Generalul Remar îți va da un fișier criptat cu toate detaliile. Nu va fi decât o răpire. Un jurnalist, probabil nepreocupat de protocoale de securitate, probabil neînarmat. Nu contează dacă va fi rănit în timpul răpirii, atât timp cât va fi viu și, în principiu, intact.

— Ce fac cu el?

Manus avea o tonalitate joasă și sonoră, cu pronunție ușor nesigură, deoarece nu se putea auzi vorbind. Pe ansamblu, tonul nu oferea mai multe indicii despre ceea ce gândea decât o făcea tăcerea lui uzuală.

— Îl vei preda unui grup de intermediari turci, care are contacte în Siria. Generalul Remar se ocupă chiar acum de logistică și te voi informa pe parcurs, imediat ce voi obține detalii. Întrebări?

Manus clătină o singură dată din cap.

Deloc surprinzător. Dacă ar fi existat mai multe lucruri pe care ar fi trebuit să le știe, Anders i le-ar fi zis.

Directorul îl privi cu atenție.

— Cum merg lucrurile cu Delgado?

Urmă o pauză.

— Ce vrei să spui?

Tonul era neutru și egal ca linia dreaptă a unei monitorizări cardiace.

— El are multă ură, răspunse Anders, dar îmi este util.

Manus încuviință din cap.

Anders suspină.

— Apreciez… lucrurile pe care le tolerezi uneori.

Altă încuviințare. Directorul simți totuși loialitatea dinapoia gestului. Răspunsul lui Manus față de probabil, unica bunătate pe care o cunoscuse cândva.

— După ce te întorci, adăugă Anders, o să am altceva pentru tine. O angajată față de care am unele… incertitudini. Vreau să fii cu ochii pe ea.

Manus se încruntă foarte puțin, poate mirat. Nu era genul de misiune pe care obișnuia să i-o încredințeze directorul.

— Băiatul ei este surd, continuă Anders, ceea ce ar putea fi o deschidere pentru tine, o ușă de intrare.

Încruntătura dispăru.

— Bine.

— Desigur, ea va fi monitorizată electronic, dar este inteligentă și va fi atentă față de așa ceva. Eu caut altceva.

— Ce?

Anders bătu darabana pe birou.

— Mă îngrijorează faptul că ar putea s-o tulbure cele ce se vor întâmpla în Turcia. Și vreau să știu asta: Este mulțumită? Liniștită? Satisfăcută? Sau o sâcâie conștiința? Este un jucător de echipă sau începe să se considere o intrusă? Sigur că da, programul SIGINT[9] ne oferă enorm de multe informații, însă unii uită de trăsăturile omenești, de necuantificabil, de fantoma din mașină. Nu vreau să le ignor. Nu vreau să ignor *nimic*. Impresiile tale directe vor fi utile în această privință.

Pentru o clipă Manus își privi mâinile uriașe, ca și cum ar fi găsit un răspuns în ele. După aceea spuse:

— Tu vrei să știi totul.

Anders se mulțumi să aprobe din cap. Oare asta nu era valabil pentru toți oamenii?

Capitolul 4

Manus petrecu în tăcere zborul spre Istanbul. O parte din timp dormi, o parte din timp citi actualizările pe care i le trimitea directorul și îl ignoră complet pe Delgado. Parfumul celuilalt era întotdeauna neplăcut: o colonie pe care Manus n-o simțise la alții, un săpun cu arome florale prea intense și un gel de păr, toate combinate cu mirosul înțepător adiacent care-i aparținea în mod unic lui Delgado. Odată acesta îl surprinsese strâmbând din nas și-l întrebase ce problemă avea. Manus îi răspunsese că nu-i plăcea colonia pe care o folosea. Delgado păruse surprins – Manus se afla la șase metri depărtare – și-l întrebase cum putea simți mirosul de la distanța aceea. Manus se mulțumise să ridice din umeri. Avea un simț al mirosului neobișnuit de acut – dacă pierzi un simț, celelalte sporesc pentru a-i compensa lipsa – și accepta că izul lui Delgado era unul dintre dezavantaje.

Știa că Delgado îl ura, deși nu cunoștea motivul. Nu știa, de fapt, de ce îl urau unii oameni. Ura aceea nu-l deranja și devenea o problemă doar dacă-i împingea să încerce să-i facă vreun rău. La asta era atent. Când vedea că era pe punctul să se întâmple așa ceva, Manus acționa primul. Spera să nu se întâmple asta și cu Delgado. Directorul părea că avea nevoie de Delgado și-l aprecia, iar Manus nu intenționase niciodată să-i facă vreun rău directorului.

În acel moment își amintea doar vag acea parte din viața lui dinainte de a-l cunoaște pe director – disparat, ca pe un vis. Tatăl lui a fost primul care i-a făcut rău și, de obicei, asta se întâmpla când era beat. Tatăl s-a născut în Granite City, statul Illinois, și a obținut o bursă pentru fotbal american la Universitatea de stat din Ohio, dar și-a fracturat un genunchi chiar în primul sezon, astfel că a

pierdut bursa și odată cu ea totul. Revenit în Granite City, s-a angajat în oțelărie, a lăsat gravidă o fată pe care o cunoștea din liceu și s-a însurat cu ea. Pruncul era Manus.

Tatălui nu i-a plăcut Manus. Era prea mic. Era prea tăcut. Era prostovan. Într-adevăr, Manus era mic; a început să crească abia după ce a împlinit șaisprezece ani. Și bineînțeles că era tăcut. Când tatăl era beat, putea fi iritat de orice. Așa că Manus a învățat nu doar să fie tăcut, ci să stea *nemișcat*, ca o masă, un covor, un perete când tatăl avea chef de harță. Nu avea succes întotdeauna, însă el știa că nu era prostovan. Tăcerea însemna istețime. Tăcerea însemna supraviețuire.

Pe când Manus avea patru ani, tatăl l-a lovit atât de brutal în cap, încât băiatul a leșinat. Când și-a recăpătat cunoștința, se afla într-un spital. Mama stătea lângă patul lui și gura ei s-a căscat într-un cerc enorm de bucurie și ușurare, când el a deschis ochii și a privit-o. Manus a crezut că ea a strigat, însă n-a auzit-o. De fapt, totul era foarte tăcut. Părea ca și cum el s-ar fi găsit sub apă.

Oameni în halate albe i-au făcut teste. Putea auzi puțin, dar numai când se vorbea foarte tare și drept în fața lui. I s-a spus că era posibil ca auzul să-i revină, însă era imposibil de garantat. Și că trebuia să fie mai atent în preajma scărilor, pentru că așa se rănise, căzând pe trepte. Asta a părut ciudat. Manus își amintea că tatăl a răcnit la el – de fapt, răcnetul tatălui a fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit vreodată –, dar, oare, căzuse și pe trepte? A vrut să întrebe, dar i-a fost greu să se facă înțeles. Și, oricum, ce conta?

După aceea, tatăl nu a mai băut multă vreme și l-a lăsat pe Manus în pace. Un profesor a venit acasă și l-a învățat pe băiat și pe mama lui limbajul mimico-gestual. Lui Manus i-a plăcut, fiindcă așa putea vorbi fără sunete. Mama muncea din greu pentru a-l ajuta cu limbajul acela, însă a insistat, de asemenea, s-o privească atunci când vorbea,

deoarece majoritatea oamenilor nu știa limbajul semnelor și el trebuia să învețe să le citească pe buze cuvintele.

Manus a urmat școala publică. A fost greu. Unii profesori țineau minte să stea cu fața spre clasă când vorbeau, astfel încât Manus, care ședea întotdeauna în prima bancă, să le citească pe buze. Dar alții nu-și aminteau sau nu le păsa. Exista și o logopedă, care era drăguță, totuși Manus detesta ședințele cu ea. Exercițiile la care-l obliga erau plictisitoare și nu le înțelegea rostul. Și, la urma urmelor, de ce era necesar ca el să vorbească? Inițial, când ceilalți copii au râs de el, Manus le-a răspuns, însă ceva din vocea lui i-a făcut să râdă și mai tare. Tăcerea era mai bună. Mama îi spusese că trebuia să-și exerseze vorbirea, la fel ca de mult ca și citirea pe buze, pentru că altfel nu-și va putea face prieteni. Dar nimeni nu voia să fie prieten cu puștiul surd, puștiul căruia îi ziceau *idiot*, *prostănac* și *retardat*.

Când Manus avea zece ani, tatăl și-a rupt o mână în oțelărie și a căpătat ceva numit dizabilitate. A reînceput să bea. Și să-l bată pe băiat. Mama a încercat să-l protejeze, încasând ea loviturile în locul lui. După aceea, când tatăl adormea, mama îi spunea prin semne lui Manus că totul era în regulă, că n-a durut-o atât de rău pe cât păruse, și oricum, a durut-o mai puțin decât să vadă că pățea ceva fiul ei cel frumos. Manus ținea minte că ei îi plăcea să-i spună așa. Și ținea minte mirosul parfumului mamei.

Într-o seară când Manus avea paisprezece ani, tatăl a venit acasă foarte beat. Băiatul își făcea lecțiile pe masa din bucătărie. Mama gătea cina, spaghete și pâine cu usturoi, iar sosul cu ciuperci și cârnați fierbea scăzut într-o cratiță mare pe plita electrică. Era mâncare destulă ca să le ajungă pentru multe zile.

Manus a simțit mirosul de alcool în clipa în care tatăl a intrat în casă. A ridicat ochii și s-a uitat cum

mama a zis cu o expresie de falsă veselie că tatăl lui a venit exact la timp, când sosul era perfect, deoarece fiersese toată după-amiaza. Tata a spus că nu-i era foame și s-a uitat în jur. După aceea a zis că mâncarea puțea. Toată casa puțea.

Lui Manus i se părea că mâncarea mirosea minunat. Spaghetele erau favoritele lui, iar mama muncise din greu să prepare cina. Pentru o fracțiune de secundă, a uitat să fie isteț, să fie o masă, un covor sau un perete. S-a uitat la tatăl lui. Doar pentru fracțiunea aceea de secundă. Dar o secundă era îndeajuns.

— Să nu belești ochii la mine! a strigat tatăl, atât de tare, încât Manus l-a putut auzi, slab. Cine crezi că pune mâncarea pe masă-n casa asta? Cine?

Era rău când tatăl punea întrebări. Manus învățase că nu existau răspunsuri satisfăcătoare. Și odată ce tatăl punea întrebări, era greu să rămâi ca mobila. Odată ce tatăl te lua în colimator, îl făceai să se simtă ignorat dacă nu-i răspundeai. Și asta nu-i plăcea. Manus nu știa de ce. Manus prefera să fie ignorat.

Așa că a făcut ce a putut mai bine. A plecat ochii spre lecțiile din fața lui și a stat nemișcat.

— Să te uiți la mine când îți vorbesc! a răcnit tatăl și a venit spre el. Uită-te la mine!

Mama a sărit între ei. Manus și-a răsucit capul, ca să-i vadă fața.

— Își face lecțiile, Dom, a zis ea cu o expresie speriată pe chip. Nu vrei niște pâine cu usturoi?

Era oribil când ea intervenea. Manus îi era întotdeauna recunoscător pentru asta, ușurat că abătea furia tatălui, însă ușurarea era însoțită de rușine, care se accentua pe măsură ce el înainta în vârstă. Și brusc, în loc să simtă frică, el a simțit altceva. A simțit… mânie. Iar asta l-a speriat și mai mult. Dacă tatăl observase? Trebuia să stea nemișcat, realmente, încremenit, ca întotdeauna. Sau până ce tatăl obosea și pleca.

Atât doar că tatăl căutase ceva și-l găsise în străfulgerarea aceea măruntă de mânie. A îmbrâncit-o pe mama la o parte și l-a lovit pe Manus cu palma peste cap, trimițându-l la podea odată cu scaunul pe care stătea. Manus a văzut stele verzi. A văzut-o pe mama țipând:

— Dom, termină!

Manus a ridicat ochii și și-a văzut tatăl izbind-o pe mama peste față, a văzut-o clătinându-se și lovind peretele din spate cu un *bum* pe care l-a simțit prin podea. Tatăl a înaintat spre ea, urlând, cu pumnii încleștați. Și mânia pe care Manus o simțise înflorind cu o clipă în urmă – o mânie care, a înțeles asta după ani, crescuse și se acumulase dedesubtul eforturilor lui de a o suprima – a detonat pe neașteptate.

S-a împleticit în picioare și a sărit în spinarea tatălui, zbierând ceva, nu cuvinte, ci doar simple zbierete. Tatăl l-a desprins ca pe un gândac și l-a azvârlit atât de tare, încât Manus a zburat, pur și simplu, prin aer până în peretele de lângă plită. A văzut din nou stele verzi. Imaginile au devenit fragmentate.

— Lasă-l în pace! a țipat mama.

Tatăl a venit spre el. Mama a țipat iarăși ceva, a luat un scaun și l-a ridicat, s-a apropiat de soțul ei și l-a lovit cu scaunul în cap. Un *trosc* sonor. Întreg corpul tatălui a tremurat. Apoi și-a mijit ochii, care erau ca niște fante, și-a rotit capul ca o reptilă și corpul uriaș l-a urmat imediat.

— *Țicălos mic*! l-a văzut Manus spunând când s-a răsucit și, cu toate că n-a auzit cuvintele, le-a simțit ca pe o șoaptă, ceea ce era mult mai rău decât orice răcnet, mult mai înfricoșător.

Mama a încercat să ridice din nou scaunul, însă tatăl i l-a smuls din mâini de parcă ar fi fost o jucărie pentru copii și l-a aruncat în cealaltă parte a bucătăriei, apoi a apucat marginea tăbliei mesei și a răsturnat-o, îndepărtând-o din cale. Mama era îngrozită, Manus a văzut-o; se retrăgea cu spatele,

cu ochii holbați, cu gura strâmbă. Tatăl a avansat ca un câine după o veveriță încolțită. A prins-o după ceafă cu o mână, iar cu mâna cealaltă a lovit-o cu pumnul în față. Sânge a răbufnit din nasul ei și mama s-a bălăbănit. Tatăl a prins-o de umeri, ca să nu să cadă, și a izbit-o cu spinarea de perete, pe urmă a tras-o spre el și a izbit-o iarăși, iar ceafa ei s-a lovit de tencuială și a ricoșat.

Totul a părut să se deruleze cu încetinitorul. Manus s-a uitat spre plită, la cratița mare cu sos de spaghete, la bășicile care se ridicau prin fluidul vâscos și roșu, printre ciuperci și bucăți de carne. A simțit ura înflorind în el. A fost un sentiment de o frumusețe supremă, enorm, precis conturat și concis.

A prins ambele mânere ale cratiței și a tras-o de pe plită, apoi a pornit spre tatăl lui, conștient că metalul îi ardea palmele, deși abia îl simțea.

— *Hei*! a urlat băiatul cu un glas pe care nu-l mai folosise niciodată până atunci, pe care nu și-l imaginase niciodată.

Un glas pe care tatăl nu-l auzise niciodată. Glasul acela l-a surprins. A dat drumul umerilor mamei și, pe când ea aluneca spre podea, s-a întors spre băiat, încordându-se. Și-a retras capul între umeri și a ridicat brațele, întrucât ceva din glasul nou al fiului său străbătuse aburii beției și avertizase asupra pericolului o parte primitivă, animalică, a minții lui.

Dar era prea târziu. Manus se afla la numai un metru distanță și în timp ce capul tatălui continua să se întoarcă, el a repezit violent cratița înainte, însă fără să dea drumul mânerelor, astfel că recipientul s-a oprit când a ajuns la lungimea brațelor lui. O masă enormă și roșie a ieșit ca un dragon din vizuina lui, părând să plutească prin aer, în vreme ce tatăl se întorcea spre el cu încetinitorul…

Sosul clocotit l-a nimerit drept în față și gât, arzându-i pielea. Bărbatul a urlat și s-a prăbușit în

genunchi, tremurând din tot corpul, răşchirând degetele spre ochi. Pentru o clipă Manus a crezut că se ştergea de ciuperci, pe urmă a înţeles că vedea piele şi carne topită.

A trecut în fugă pe lângă el şi a îngenuncheat lângă mama lui, care zăcea pe spate, cu picioarele îndoite nefiresc dedesubt. Ochii îi erau deschişi, dar daţi peste cap. A scuturat-o şi a mângâiat-o pe obraji, şoptind: „Mami, mami, trezeşte-te", din nou şi din nou, cu glasul strangulat. Până în acel moment îi spusese de ani de zile *mamă*, însă groaza lui faţă de lipsa ei de reacţie era cea a unui copil şi ea redevenise brusc *mami*.

A continuat s-o scuture şi să-i mângâie obrajii. Îl putea auzi vag pe tatăl lui urlând, dar în scurt timp n-a mai fost niciun sunet şi când a ridicat ochii, tatăl zăcea nemişcat. Şi-a dat seama că ar fi trebuit să sune la 911, cum de nu se gândise la asta? A alergat la telefon şi a format numărul. N-a putut auzi dacă cineva a răspuns sau ce spunea, aşa că a repetat întruna că era surd şi că avea nevoie de ajutor, mama lui era rănită… „Vă rog, am nevoie de ajutor".

A sosit o ambulanţă. Poliţia. Toţi au mers la spital. Mama murise. Ceva numit hematom subdural, a explicat un medic. Hemoragie internă, în cap. Tatăl era inconştient. I-au bandajat faţa ca unei mumii şi medicii au spus că nu va mai putea vedea niciodată, chiar dacă îşi va reveni. Însă nu şi-a mai revenit. S-a îmbolnăvit de pneumonie şi a murit după două săptămâni.

Poliţiştii au adus un interpret care cunoştea limbajul mimico-gestual şi i-au pus lui Manus o mulţime de întrebări. El nu voia să vorbească despre asta, totuşi le-a mărturisit adevărul. Cineva care-şi spunea procuror general a explicat că băiatul nu va fi condamnat. Dar bunicii lui nu l-au dorit. Surzenia fusese întotdeauna o barieră între ei şi în acel moment se înrăutăţise – părinţii tatălui nu-i credeau spusele, iar părinţii mamei voiau să

știe de ce el nu făcuse ceva mai devreme. Manus nu avea un răspuns la asta. Fusese prea speriat, și uite ce se întâmplase.

L-au internat într-o școală specială, unde a intrat în multe încăierări. Și-a rupt dinții, și-a spart nasul, și-a fracturat degetele. Din fiecare bătaie a învățat câte ceva. Cu ce părți ale corpului să lovească. Și ce părți ale corpului să lovească. Sau cum să citească intențiile celorlalți, să știe când voiau să atace și cum. Când să atace el, luându-le-o înainte, și când să riposteze.

Ceilalți băieți proliferau amenințări, înjurau și răcneau când se luptau, însă Manus nu spunea niciodată nimic, nu scotea niciodată vreun sunet. A face rău cuiva care încercase să-i facă rău a ajuns să-i pară un fel de îndeletnicire, ceva ce trebuia, pur și simplu, făcut. A descoperit că metoda cea mai bună era să-l doboare pe celălalt la pământ și apoi să-l calce brutal pe pelvis, pe față sau pe gât, ca și cum ar fi vrut să strivească o conservă sau să rupă un băț. De asemenea, era bine să muște și să atace ochii. Până și băieții cei mai duri uitau de orice și nu voiau decât să scape, când Manus le vâra un deget în găvan.

Cei care conduceau școala l-au supus la multe teste și i-au spus că era inteligent, dar că-și bătea joc de inteligența lui. Nu i-a păsat. I-au mai zis că, dacă va continua să se bată, vor fi nevoiți să-l trimită la altă școală specială, „pentru băieți ca el”. Totuși, cei din jur au continuat să-i facă rău și el a continuat să le răspundă în același fel, așa că până la urmă a fost trimis la cealaltă școală, care semăna mai degrabă cu o închisoare.

Într-o noapte din prima săptămână petrecută acolo, Manus a fost trezit de o greutate care-l apăsa pe spinare. A încercat să se ridice, însă n-a izbutit – cineva îl fixase de saltea. S-a zbătut, iar acel cineva i-a lipit ceva rece și tăios de gât. Și-a dat seama că era un cuțit. Două mâini puternice i-au prins pantalonii. A știut ce se întâmpla și s-a

zvârcolit, dar insul a apăsat mai tare cuțitul. A încremenit. Mâinile i-au tras pantalonii, apoi i-au prins picioarele și le-au desfăcut. S-a întrebat de ce, oare, ceilalți băieți din dormitor nu făceau nimic, după care a înțeles: erau, pur și simplu, fericiți că de data asta nu li se întâmpla lor.

Erau trei agresori și aveau un cuțit, așa că nu putea face nimic. De aceea s-a destins. Nu s-a predat. A așteptat. Ei aveau să-i facă rău, iar el trebuia să-i lase. Până când putea să treacă la treabă.

Când i s-a destins corpul, cel de pe el a început să se cutremure de râs. Mâinile de pe picioarele lui au slăbit strânsoarea.

L-a durut. Băiatul care o făcea încerca, de asemenea, să-i provoace dureri. Nu era la fel de rău ca unele dintre bătăile pe care le primise de la tatăl lui, însă în același timp era mai rău, deoarece era înăuntrul lui, în propriul corp. Manus a scrâșnit din dinți, cu lacrimile șiroindu-i din ochi, și a așteptat.

Băiatul s-a cutremurat și Manus l-a simțit terminând. Nu s-a împotrivit. Ceilalți îl țineau mai puțin ferm, crezând că nu va lupta, că nu aștepta decât să se încheie supliciul.

Mâinile s-au ridicat de pe picioarele lui. Cuțitul a început să se îndepărteze de beregată.

Manus a prins lama cu mâna stângă, iar cu cea dreaptă a înhățat încheietura celui care ținea arma. Tăișul l-a tăiat adânc în palmă, dar nu i-a dat drumul. Era posibil ca băiatul să fi țipat, însă nu era sigur și, oricum, nu conta. A apăsat brutal pe lamă și pârghia creată a desfăcut priza celuilalt. Pe urmă a prins mânerul în palma dreaptă. Băiatul a încercat să-l ia înapoi. Manus și-a coborât gura pe partea cărnoasă de sub degetul lui mare și a mușcat cât a putut de tare.

Băiatul a urlat și a încercat să se tragă înapoi. Mâna i s-a înmuiat și ceva a rămas în gura lui Manus, care a scuipat bucata afară și s-a răsucit

spre ei. Au încercat să-l imobilizeze, însă el făcea mișcări de spintecare cu cuțitul și nu-l puteau prinde.

Unul dintre ei căzuse pe podea și în acel moment se ridica în genunchi. Manus l-a călcat pe ceafă și l-a lipit de podea. A izbit cu călcâiul în același loc, încă o dată, și a simțit ceva trosnind.

Al doilea a dat să fugă, dar s-a împiedicat în lumina difuză. Manus a vrut să-l prindă de păr, însă mâna îi sângera și degetele nu i se strângeau. I-a împins fața în pardoseala din beton și i-a înfipt cuțitul în ceafă. Sângele a erupt din rană. Băiatul a zbierat și s-a zvârcolit.

Al treilea băiat, cel care-i făcuse rău, a izbutit să ajungă la ușa încuiată a dormitorului și bătea cu pumnii în ea, urlând după ajutor. Manus s-a apropiat. Băiatul a privit peste umăr și l-a văzut venind. Prin geamul gros din mijlocul ușii, Manus a văzut un gardian care bâjbâia după chei.

N-a știut de cât timp au avut nevoie gardienii ca să intre în dormitor. Timp suficient. Manus a tăbărât asupra băiatului. Până când gardienii și-au folosit bastoanele și l-au târât pe Manus într-o parte, cea mai mare parte a feței băiatului dispăruse și el semăna cu o păpușă uriașă din cârpe înmuiată în sânge.

Doi băieți au murit. Cel călcat pe gât de Manus a supraviețuit, dar nu-și mai putea mișca brațele sau picioarele și l-au trimis undeva unde să fie îngrijit. L-au supus pe Manus mai multor teste. A urmat o audiere și Manus a fost transferat în Aripa Specială. Băieții de acolo erau înfricoșători, totuși, nu mai existau găști așa cum a fost cea care l-a atacat în timpul nopții. De asemenea, s-a aflat despre ce a făcut el. Uciderea a doi băieți și paralizarea altuia inspirau respect.

În câteva rânduri, alții au încercat să-i facă rău. Când s-a întâmplat așa, el se apuca de treabă. În scurt timp, nimeni n-a mai vrut să încerce să-i facă rău.

În Aripa Specială mai erau câțiva ca el – băieți tăcuți care-i lăsau pe ceilalți în pace și despre care ceilalți învățaseră că era mai bine să fie lăsați în pace. Băieții aceia cunoșteau feluri prin care să facă rău la care Manus nu se gândise încă. Ei au făcut schimb de informații. Manus a învățat multe.

Existau ore de matematică și engleză, însă Manus nu le-a băgat prea mult în seamă. Pe de altă parte, era atras de orele de tâmplărie. Îi făcea plăcere să lucreze cu mâinile, chiar și cu cea vătămată, cu care prinsese tăișul cuțitului. Se pricepea să utilizeze uneltele. De fapt, orice era o unealtă dacă știai cum să o folosești.

Când a împlinit optsprezece ani, Manus a știut că va fi trimis într-o închisoare adevărată, pentru că-i omorâse pe băieții aceia. Nu i-a păsat. Nu credea că va fi vreo diferență.

Dar s-a întâmplat altceva. Un militar a venit în vizită și i-a spus că înțelegea prin ce trecuse. Militarul putea, totodată, să vorbească puțin în limbajul semnelor și, cu toate că eforturile îi erau amuzant de stângace, Manus a simțit că-l învățase deoarece a considerat că băiatul era important. Până atunci nu se simțise niciodată important. N-a știut ce să facă în legătură cu asta.

Militarul i-a zis că-i aprecia talentul, că îi era sortit să facă lucruri speciale, însă că ghinionul lui a fost că s-a împotmolit printre indivizii aceia banali care nu puteau recunoaște talentul extraordinar ce exista printre ei și nu știau cum să-l valorifice și să-l folosească așa cum se cuvenea. I-a propus lui Manus un târg: să-l scoată din închisoare dacă era de acord să se instruiască în cadrul armatei.

I-a explicat că nu se putea înrola în armată, fiindcă era surd; cu certitudine, militarul știa asta. În plus, Manus făcuse rău la prea mulți oameni și avea cazier. Militarul i-a zis să nu-și facă griji în legătură cu surzenia, deoarece cunoștea medici care-l puteau ajuta în privința aceea. Iar cazierul

putea să dispară. Manus i-a arătat mâna cu care prinsese cuțitul băiatului care-i făcuse rău. Mâna încremenise într-o gheară – cum s-ar fi putut înrola în armată cu așa ceva?

Militarul l-a privit și a precizat:

— N-am zis să te înrolezi în armată, ci să te instruiești, să te antrenezi în armată. Și în alte locuri. Dacă voi putea să-ți aranjez mâna, astfel încât să o folosești din nou, mă vei urma?

Manus a răspuns „da”. Au zburat cu avionul la Walter Reed Army Medical Center, unde erau doctori care știau să repare răni ca ale lui. A fost operat, apoi a urmat multă terapie fizică și mâna și-a recăpătat funcțiile. I-au reparat, de asemenea, dinții lipsă și nasul rupt. I-au pus proteze auditive, care făceau ca unele sunete să fie auzite, dar lui Manus nu i-au plăcut niciodată. Se obișnuise cu lumea tăcerii și o prefera față de lumea zgomotului.

După aceea a urmat instrucția despre care menționase militarul: arme cu bătaie lungă și scurtă, arme albe și lupte corp la corp, instructaj în genistică și în dispozitive explozive improvizate, filaj, contrafilaj, antitero. Uneori a lucrat cu civili care fuseseră în mod evident foști militari, alteori cu unități militare de elită. A absolvit un curs numit SERE, de la „Supraviețuire, Evitare, Rezistență, Evadare” și altul numit MOTC, Military Operations Training Course – „Cursul de Instruire Operațiuni Militare”, organizat de CIA în locul numit Ferma. Militarul, care a fost colonel, a ajuns general. El l-a folosit pe Manus în misiuni speciale, pe care bărbatul, recunoscător până la venerație pentru ajutorul pe care i l-a oferit, le-a executat întotdeauna perfect. În cele din urmă, generalul a devenit director. Manus a continuat să lucreze pentru el. Directorul era singura persoană pe care a cunoscut-o vreodată și care părea să-l aprecieze cu adevărat, să-l prețuiască, să-l folosească la ceea ce se pricepea.

Nu știa ce a făcut jurnalistul acesta pentru ca directorul să-l trimită pe urmele lui, însă nici nu-i păsa. Era suficient că directorul voia. Manus va avea grijă ca misiunea să fie îndeplinită.

Capitolul 5

Daniel Perkins tresări brusc și se trezi, când autobuzul se opri cu o zguduitură. Privi pe fereastră și, prin stropii de ploaie cenușie, văzu betonul și sticla autogării Aști, precum și lumea de sub umbrele care aștepta să se îmbarce în cele zece – douăsprezece autobuze din parcare.

Își drese glasul și-și verifică ceasul. Era aproape amiază. Hristoase, dormise, practic, tot drumul de la Istanbul! Nici măcar nu auzise anunțurile pe care șoferul le făcuse, cu certitudine, despre iminenta lor sosire în Ankara.

Așteptă până când ceilalți pasageri – câțiva turiști europeni cu rucsacuri, dar în majoritate turci prea săraci ca să ia avionul sau trenul de mare viteză din Istanbul – se ridicară să-și ia bagajele de deasupra. Geanta îi rămăsese cuibărită în poală în toate cele cinci ore ale călătoriei, cu excepția unicei vizite făcute la toaletă autobuzului, când, desigur, îl însoțise.

Se frecă la ochi, simțindu-se parcă drogat. Când dormise cu adevărat buștean pentru ultima dată? N-o mai făcuse după ce-l contactase prima dată pe Hamilton, adică aproape cu trei săptămâni în urmă. În toate pregătirile lui anterioare, nu fusese niciodată îngrijorat. Cunoștea capacitățile NSA la fel de bine ca oricare altul, ceea ce însemna că știa cum să le evite. Însă odată ce stabilise contact, siguranța lui depindea exclusiv de precauțiile lui Hamilton. Și cu toate că puștiul știuse de la bun început problemele de securitate, și era și mai precaut în acel moment, după ce-l informase Perkins, contactul ca atare continua să reprezinte un risc, o vulnerabilitate. Contramăsurile electronice erau la fel precum cele fizice: puteai să fi parcurs cel mai bun traseu de contrafilaj din lume, dar dacă informatorul cu care te întâlneai era

mai puțin prudent și îngăduia să se lase urmărit, te găseai în aceeași încurcătură ca el.

Un fior de anxietate îl străbătu și se strădui să-l alunge. Hamilton avea informația. În acel moment zbura spre Frankfurt, iar de acolo înapoi spre Washington. Chiar dacă Perkins ar fi fost prins, informațiile ar fi fost predate deja și aveau să devină publice. Cel puțin n-ar fi fost în zadar.

Se gândi la fosta lui soție, Caryn, și la repetatele rânduri în care ea îi spusese că meseria îl rodea precum cancerul, înstrăinându-l treptat de copii și de ea. Caryn nu știa însă că el era deja înstrăinat. Devotamentul lui obsedant față de meserie era atât o consecință, cât și o cauză. S-a însurat de tânăr și înainte să se cunoască mai bine au apărut copii. Așadar, așteptările s-au întărit ca betonul și responsabilitățile nu au mai putut fi ignorate. Era captiv într-o viață pe care n-o dorea, cu o femeie pe care n-o iubea – nu în felul în care ar fi putut iubi el, nu în felul în care trebuia s-o facă.

După aceea a cunoscut-o pe Aerial, o administratoare de sistem, naufragiată în propria-i căsătorie nefericită. Numele ei adevărat era Nicole Chambers, însă în adolescență a fost poreclită Aerial sau Aer, pe când practica surfingul în Santa Cruz. Perkins a văzut-o în cantina sediului lor și a văzut că venea la muncă devreme și stătea până târziu, la fel ca el. Discuțiile banale s-au transformat în prietenie. Prietenia s-a transformat într-o relație. Relația a înflorit în dragoste. Au plănuit să aștepte până când toți copiii lor aveau să intre la colegiu, pe urmă să divorțeze și să aibă ulterior o relație deschisă, nu doar clipe furate într-o succesiune de hoteluri lăturalnice.

Ceea ce nu însemna totuși că momentele acelea furate n-ar fi fost minunate. Uneori Perkins se gândea că doar ele îl mai țineau în viață, doar pentru ele mai trăia, de fapt.

Într-o noapte Aerial i-a povestit despre un program pe care l-a conceput din ordinul

directorului, care l-a botezat Ochiul lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să aibă filtre care să-l mențină concentrat asupra teroriștilor și să împiedice accesul la traficul intern, dar Aerial a creat un software rău intenționat, o intrare secretă, și, când a verificat, toate filtrele fuseseră dezactivate. I-a mărturisit că a fost îngrozită să vadă cum era utilizat programul și simțea că trebuia să întreprindă ceva. În același timp însă o speria și ideea respectivă – „Uită-te cum s-a încercat distrugerea lui Bill Binney și Thomas Drake, ca să amintesc numai de ei" – și pentru mult timp Aerial nu a făcut nimic decât doar să vorbească, de parcă mărturisirea vinovăției legate de inacțiune ar fi ispășit-o cumva. Iar Perkins, cel puțin la fel de speriat ca ea, nu a făcut nicio încercare s-o încurajeze.

În cele din urmă, ea a început să extragă informații din program și despre program, criptându-le și stocându-le pe un site Darknet pe care-l crease special, astfel încât era convinsă că nu putea fi văzut nici chiar de Ochiul lui Dumnezeu. I-a arătat lui Perkins cum să acceseze informațiile pentru eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva. El i-a replicat că era ridicolă, că n-avea să se întâmple nimic, că nu trăiau într-un roman cu spioni.

După „defectarea" la ruși a lui Snowden, directorul i-a cerut lui Aerial să refacă toate protocoalele de securitate pentru Ochiul lui Dumnezeu. Privind retrospectiv, Perkins știa că tocmai acela era momentul în care femeia putea să facă publice informațiile, dacă intenționase asta vreodată. Dar ea i-a spus că noile protocoale nu aveau s-o împiedice să creeze o altă intrare secretă, ca să continue colectarea dovezilor de care avea nevoie. Perkins nu a insistat. De fapt, spera în secret că ea va continua să-și folosească intrarea secretă pentru a strânge mai multe dovezi, ca pe un soi de pretext pentru a nu acționa.

În noaptea în care a definitivat software-ul noului sistem, Aerial ar fi trebuit să-l întâlnească pe Perkins într-un hotel de lângă Aeroportul Internațional Baltimore/Washington. Dar femeia nu a mai venit. Presupunând că s-a întâmplat ceva acasă și că ea nu a putut să-l contacteze în timp real, Perkins a fost doar dezamăgit. Însă în dimineața următoare principalul titlu al știrilor locale era despre violarea și uciderea unei femei.

Inițial, refuzul lui de a accepta a fost atât de profund, încât a crezut, într-adevăr, reportajele. Corpul lui Aerial fusese găsit în spatele unei zone comerciale în aer liber din Laurel. Automobilul ei se afla în parcarea sălii unde mergea pentru fitness, ceea ce era logic – dacă puteai spune așa –, întrucât obișnuia să facă o mini ședință de pregătire fizică înainte de întâlnirile cu Perkins, cu scopul de a fi văzută la sală și să aibă un soi de alibi. Poliția a speculat că a fost silită să urce într-un automobil sau dubă și transportată în alt loc. Filmările videocamerelor traficului din zonă au fost examinate cu atenție, dar zadarnic. Sperma prelevată corespundea cu cea găsită în cinci atacuri similare – același violator în serie care acționase în ultimii ani în zona autostrăzii interstatale I-95.

Într-un final, refuzul acceptării a lăsat loc îndoielii, iar îndoiala a lăsat loc hotărârii. Ce mod mai bun pentru a garanta integritatea noilor protocoale de securitate decât omorârea creatoarei lor? Oare faraonii nu procedaseră la fel cu arhitecții piramidelor, pentru a se asigura că nicio persoană neautorizată nu le putea descoperi vreodată bogățiile? Și care era probabilitatea unei crime „aleatorii” la numai câteva ore după ce noul ei software intrase în funcțiune?

La început, Perkins a fost îngrozit de faptul că ucigașii lui Aerial vor veni după el, știind că fuseseră amanți, și că vor încerca să șteargă orice urme posibil compromițătoare. Apoi însă și-a dat seama – dacă ei ar fi știut, el ar fi fost mort deja.

Era în siguranță. El și Aerial au fost precauți. Privind retrospectiv, poate că nu au fost chiar pe atât de prudenți pe cât ar fi trebuit, totuși, destul de prudenți, slavă Domnului!

La șase luni după moartea lui Aerial, Perkins a fost mutat în Ankara. Era o relocare anunțată din timp și inițial el i s-a împotrivit, luptându-se pentru a rămâne în Fort Meade, alături de Aerial. Dar în acel moment era un pretext pentru a fi departe de familia lui, ca să nu fie nevoit să-și ascundă durerea față de cei din jur.

Mult timp, s-a ținut departe de fișierele arhivate ale lui Aerial, temându-se în mod superstițios că, dacă va accesa site-ul înființat de ea, va fi transformat într-o țintă. În cele din urmă, furia față de soarta femeii, hotărârea de a fi corect față de ea și rușinea arzătoare față de propria-i lașitate l-au convins să acționeze. Intrarea secretă era închisă, iar Perkins n-o știa pe cea nouă creată de Aerial. Dar comoara ei cu fișiere explozive era intactă. S-a gândit mai întâi să încarce anonim totul pe mai multe surse de știri, însă apoi a decis că el însuși ar fi fost mai în siguranță, iar publicarea fișierelor ar fi avut un impact mai mare dacă găsea jurnalistul potrivit pe care să-l folosească drept canal. Gellman, Greenwald, Poitras… toți aceștia erau opțiuni evidente, dar ei își câștigaseră deja faima și se orientaseră spre alte străduințe jurnalistice. Assange a fost „ascuns” de guvernul britanic în ambasada Ecuatorului din Londra, iar *WikiLeaks* a fost poziționată cu succes în ochii publicului ca un fel de instrument nesăbuit de spionaj. Perkins voia pe cineva cu integritate și curaj, însă din cadrul unei grupări pe care guvernul nu a reușit deocamdată s-o defăimeze prin propagandă. Un tânăr reporter de la *Intercept* ar fi fost alegerea potrivită, consolidată de descendența Greenwald-Poitras și de organizația cu reputație și resurse. Existau mai multe posibilități, dar el a optat finalmente pentru Hamilton, fiindcă avea la bază o

pregătire în domeniul computerelor, care i-ar fi îngăduit să înțeleagă materialele și să le păstreze în siguranță.

Dumnezeule, spera să fi făcut alegerea corectă! Atât pentru el, cât și pentru Aerial.

Se ridică și părăsi autobuzul alături de ceilalți pasageri. Câteva picături mari de ploaie îi căzură pe cap și pe umeri, până să se adăpostească sub streașină. Pe lângă ploaie, frigul neobișnuit pentru acest anotimp îl făcu să tremure pe neașteptate.

Își croi drum prin mulțime, găsi în clădire o toaletă și urină pe îndelete. Pe când termina, își repetă că era în regulă, că pericolul cel mai mare trecuse. Se temea totuși, și încă foarte rău, de ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins. Chelsea Manning a fost ținută în pielea goală la izolare aproape un an și trezită din cinci minute în cinci minute de gardieni, care verificau dacă se simțea „bine”. Iar Snowden… Hristoase, nu-și putea închipui ce i-ar fi făcut dacă puneau mâna pe el! Indiferent ce ar fi fost însă, programul pe care-l dezvăluise el avea să fie făcut public. Cel puțin soarta lui, dacă ar fi fost prins, n-ar fi fost în zadar.

Reveni în autogară, unde vacarmul mulțimilor care se înghesuiau și anunțările plecărilor și sosirilor reverberau dureros de sonor din pardoseala de granit și plafoanele înalte, boltite. Îi era foame și se opri la un chioșc, pentru o cafea și un sandviș. Îl privi pe *barista*[10] care amestecă și apoi încălzi cafeaua, zahărul și apa într-un *cezve*[11], abia așteptând impulsul pe care avea să i-l ofere băutura turcească tare, dar în același timp mulțumit că tânărul nu se grăbea, ci o prepara așa cum se cuvenea, încălzind-o lent, gata să toarne cu atenție în ceașca de alături în clipa în care cafeaua dădea în clocot. După aceea trebuia să mai aștepte câteva clipe, ca să se depună zațul. Zâmbi, gândindu-se că, indiferent ce se va întâmpla în continuare, avea să ducă dorul cafelei turcești.

Televizorul montat pe peretele din spate al chioșcului transmitea CNN International. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe contrazicea acuzațiile yemenite potrivit cărora un atac cu drone ucisese doisprezece participanți la o nuntă. Purtătorul de cuvânt explica:

— Trebuie să existe o certitudine aproape sigură că niciun civil nu va fi ucis sau rănit – este standardul cel mai ridicat pe care-l putem stabili noi.

După aceea afirmă că victimele fuseseră, de fapt, „militanți". Perkins clătină dezgustat din cap la asemenea minciuni, obosit de ele, obosit de toate.

Imaginea trecu pe *Breaking News* și apăru o prezentatoare cu păr tapat, care începu să recite cu tonul grav al unei actrițe bine pregătite:

— Se pare că un jurnalist american ar fi fost răpit de ISIS.

Perkins reflectă că va fi, probabil, o zi animată și că revenise la timp pentru a evita să-i fie simțită lipsa. Apoi prezentatoarea adăugă:

— Ryan Hamilton, reporter pentru *Intercept*, se pare că se afla în vacanță în Turcia când a dispărut în apropierea graniței cu Siria. Autoritățile se tem că tânărul s-ar fi apropiat prea mult de rutele utilizate de ISIS și grupări teroriste asociate, poate cu speranța realizării unui reportaj despre subiectul care naște atâtea controverse între Ankara și Casa Albă.

Perkins simți că fața i se golește de sânge. Se despărțise de Hamilton cu nici șase ore în urmă, în Istanbul, nici pe departe în apropiere de granița cu Siria. Ce se întâmplase? Fuseseră descoperiți?

Aruncă douăzeci de lire turcești pe tejghea și se grăbi prin sala de așteptare spre zona pentru taxiuri. Avea un telefon de rezervă și voia cu disperare să-l activeze, însă se gândi că nu trebuia să riște nimic până nu se îndepărta de autogară. Altfel cum ar fi putut explica prezența lui acolo?

În mod oficial, plecase cu mașina spre Cappadocia și pregătise deja explicații dacă ar fi fost observat făcând ceva incompatibil, totuși nu voia ca povestea să-i fie pusă sub semnul întrebării – niciodată, dar mai ales în acel moment.

Coada de așteptare la taxiuri era uriașă. Toți oamenii păreau să aibă umbrele, mai puțin el. Perkins își gârbovi umerii sub ploaie și încercă să gândească.

În mod aproape cert, era rău. Aprecia că probabilitatea unei coincidențe era de vreo 4%, ceea ce însemna că existau 96% șanse ca povestea cu ISIS să fie o minciună. Un val de teroare îl străbătu, aproape făcându-l să vomite, la gândul că dacă ei au ajuns la Hamilton înainte să fi părăsit Istanbulul, era posibil să fi pus mâna și pe informații. Hamilton intenționase să transmită fișierele utilizând sistemul SecureDrop al *Intercept*, însă Perkins a fost atât de paranoic, încât i-a interzis să recurgă la internet. I-a spus reporterului că-și putea autoexpedia o copie de rezervă prin poșta obișnuită, dacă dispunea de un mijloc anonim pentru asta, dar în caz contrar modul cel mai sigur ar fi fost să păstreze, pur și simplu, asupra lui stickul de memorie criptat pe care i-l pregătise. Puștiul nu a vrut să țină stickul – „Uite ce i-au făcut englezii lui David Miranda”, a argumentat el –, iar în cele din urmă Perkins i-a zis: „Perfect, fă cum crezi că este mai bine și, oricum, este preferabil să nu știu cum procedezi”.

Însă în acel moment puștiul avea, oare, să-l trădeze? James Risen a preferat să meargă la închisoare decât să-și destăinuie sursele, dar dacă ei l-au făcut deja dispărut pe Hamilton, pe puști îl așteptau lucruri mai grave decât detenția. Și chiar dacă nu l-ar fi convins să vorbească în final, cât avea să treacă până să înceapă să-i intervieveze pe toți cei cu care el se întâlnise în Turcia? Slavă cerului că-i spusese să se întâlnească în Istanbul, nu în Ankara; în felul acesta, Perkins beneficia

măcar de o mică acoperire, deși nu era cine știe ce. Pentru o clipă, se simți rușinat că nu se gândea decât la sine, când puștiul se confrunta cu cine știe ce probleme. Însă, Iisuse, asta a fost vina lui! Perkins l-a informat despre absolut toate posibilele vulnerabilități, dar, cumva, Hamilton trebuie s-o fi dat în bară oricum.

Izbuti să ajungă, finalmente, în capul cozii și intră într-un taxi, simțindu-și pielea ca de găină pe brațe. Îi ceru șoferului să-l ducă la apropiatul hotel Gazi Park, unde-și lăsase mașina. Nu voise să parcheze în apropierea autogării, iar hotelul păruse un compromis bun, însă în acel moment își dădea seama că nu judecase situația în eventualitatea arestării lui Hamilton. Fusese prea optimist. Pe de altă parte, la naiba!, dacă și-ar fi îngăduit să fie altfel, n-ar fi avut niciodată curajul să facă ceea ce făcuse. Și iată că toate detaliile poveștii lui vor fi verificate, toate inconsecvențele vor fi demascate și exploatate. Ce dracu' să facă? Probabil că avea nevoie de un avocat, dar contactarea unuia ar fi fost ca emiterea unui semnal luminos prin care-și recunoștea vinovăția. Nu! Trebuia să-și păstreze calmul. Să se întoarcă la birou, să-și continue ziua obișnuită de lucru, să-și verifice mesajele. Să utilizeze aceleași intrări secrete care i-au permis să descopere programul și să capete o idee mai bună despre lucrurile cu care urma să se confrunte. Și apoi să decidă ce să facă.

În mai puțin de zece minute ajunse la hotel. Mai durară alte zece minute până când îi fu adusă mașina. După aceea porni spre birou, luptându-se cu teama, cu radiatorul deschis la maximum și cu scaunul cald ca un dar divin pentru spinarea care-i înghețase.

Vină la dreapta pe bulevardul Beștepe și rulă până la ieșirea spre Alparslan Türkeș. Autostrada avea să fie aglomerată, așa că trecu pe sub ea, pe Bahriye Üçok, după care vină la dreapta pe Mareșal Fevzi Çakmak. Tocmai depășise

complexul sportiv Anittepe, când auzi încuietorile portierelor. Privi scurt în jur, recunoscând sunetul, dar neștiind ce să înțeleagă – oare apăsase ceva din greșeală? Poate că era vreo problemă electronică?

Apoi, spre uimirea și oroarea lui, simți cum pedala accelerației coboară până la podea sub talpă. Motorul vui și ceafa i se izbi de tetieră, când mașina țâșni înainte și vitezometrul oscilă violent la dreapta.

Perkins urlă îngrozit și călcă frâna. Nimic, nicio rezistență. Se apropia cu viteză de autovehiculul din fața lui și era pe punctul de a-l ciocni, când volanul se roti la stânga, pe urmă la dreapta. Trecu pe lângă autovehicul și depăși apoi alte două mașini aflate în față. Bărbatul se strădui să recapete controlul, însă nu putea clinti volanul. Înspăimântat, se uită la vitezometru și văzu că depășise o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Călcă din nou frâna. Nimic. Mașina continua să accelereze. Bâjbâi disperat la frâna electronică de mână și-și rupse o unghie, dar aproape nu simți durerea. Zadarnic.

Brusc, înțelese. Înțelese totul. Pentru o clipă, simți o tristețe copleșitoare, un talaz de regret. Pe urmă acestea dispărură. Închise ochii, luă mâinile de pe volan și-și cuprinse umerii cu palmele.

— Aerial, șopti el, te iubesc.

•••

Thomas Delgado folosi un deget ca să deplaseze mașina spre dreapta și privi cum pe ecranul iPad-ului apăru masca radiatorului unui TIR, iar urletul claxonului acestuia îl asurzi prin căști… după care, nimic. Niciun sunet. Ecran mort.

Zâmbi, scoase căștile și se lăsă pe spate în scaun. Exista o mare probabilitate ca o asemenea ciocnire frontală să ducă la incendiu, însă Delgado nu era individul care să lase lucrurile la voia întâmplării: a avut grijă să atașeze dispozitive incendiare pe rezervorul de benzină și pe videocamera pe care a montat-o în spatele măștii

radiatorului mașinii lui Perkins. Videocamera aceea era singura dovadă a unui act criminal. Totuși, fapta premeditată a conceput-o prin spargerea sistemului de diagnosticare al automobilului, accesibil prin Bluetooth, prin intermediul căruia a preluat comanda tuturor elementelor controlate prin microprocesor… adică a întregii mașini. Sistemul ABS și încuietorile portierelor erau integrate în sistemul de evitare a accidentelor; exista un microfon omnidirecțional pentru folosirea telefonului mobil în mod hands-free; până și volanul era controlabil prin sistemul de autoparcare. De asemenea, multe dintre modelele noi aveau încorporate și videocamere orientate spre înainte, ba Hertz a instalat videocamere chiar și în interiorul vehiculelor lui, așa că în scurt timp Delgado avea să preia controlul complet al unei mașini de la distanță, fără să mai fie nevoit să instaleze ceva din hardware-urile lui.

Iubea genul acesta de progres. Cu numai câțiva ani în urmă, provocarea unui accident auto necesita în cea mai mare parte a cazurilor o operațiune clandestină foarte delicată, care implica înlocuirea automobilului țintei cu un model identic, personalizat pentru o similitudine perfectă: zgârieturi particulare și alte semne de uzură, cantitatea de benzină din rezervor, kilometrajul, articolele personale, posturile de radio preprogramate, plăcuțele de înmatriculare false… totul. Așa ceva dura mult, costa mult și necesita o echipă întreagă, nu doar un singur ins. Iar cel mai rău era faptul că lăsa dovezi, sub forma elementelor mecanice suplimentare ce trebuiau instalate pentru a îngădui controlul de la distanță, dovezi care puteau fi șterse în mod acceptabil doar prin intermediul unor incendii atât de violente, încât puteau trezi suspiciuni. Dar în prezent? Hristoase, constructorii de automobile, practic, făceau toată treaba pentru el!

Întrerupse legătura prin satelit și închise aplicația, apoi își privi ceasul. Trecuse de amiază, însă Delgado a sunat la recepție și a anunțat că va pleca mai târziu. A încuiat ușa de două ori, a atârnat de clanță cartonul „Nu deranjați”… totul era în regulă.

Iisuse, strigătul de spaimă scos de individul ăla i-a provocat o erecție. De obicei, nu i se întâmpla asta din partea unui bărbat sau când nu lucra din apropiere și personal, dar acela a fost un strigăt cu adevărat încântător. Pur… sau așa ceva. Și ce a mai zis tipul? „Ariei, te iubesc”, da. Era soția lui? Nu conta.

Deși… ar fi putut s-o viziteze pe văduva îndurerată. Sigur că da, era nițel cam riscant, totuși gândul respectiv îi stârni din nou pasiunea carnală. „Știi, am lucrat cu soțul dumitale. Ce om minunat! Am vrut să-mi exprim condoleanțele. Pot să intru?” Ea ar fi fost răpusă de durere, n-ar fi gândit limpede, ar fi fost vulnerabilă. Nu și-ar fi dat seama de greșeală decât după ce ușa era închisă și încuiată înapoia lui, iar Delgado o lipea de perete, ținându-i un cuțit la gât. Și probabil că ar fi fost atât de rușinată și de traumatizată după aceea, încât nici măcar n-ar fi depus plângere.

La dracu’, imaginile acelea l-au aținat rău de tot. Se ridică și se duse la baie ca să se masturbeze.

Capitolul 6

Manus șofa cu o viteză constantă pe autostrada E90, în mijlocul unui peisaj care era o succesiune aproape identică de dealuri aride și albii crăpate de lacuri secate. În Istanbul ploua când plecase înainte de ivirea zorilor, însă în acel moment soarele era sus pe cer, pârjolitor, orbitor, decolorând pământul din jur cu o albeață specifică osemintelor străvechi.

A fost simplu cu Hamilton. Încuietoarea ușii camerei de la hotel a cedat după vreo treizeci de secunde – mai mult, ca o ironie a sorții, decât dacă hotelul ar fi utilizat genul de încuietori electronice ultramoderne pe care NSA le descuia de la distanță. Manus a așteptat apoi ca Hamilton să intre în cameră, l-a amețit, izbindu-l din spate cu o singură lovitură, ca de labă de urs, pe urmă i-a injectat Diazepam. Hamilton abia dacă s-a împotrivit, pierzându-și cunoștința aproape imediat. După aceea pentru Manus a fost ușor să-i taie hainele și să i le scoată, să-i lege mâinile cu un colier din plastic, să-i lipească o bandă adezivă peste gură, să-i pună un supozitor cu Diazepam, să-i tragă niște scutece Pampers și să-l vâre împreună cu obiectele lui într-un troler din pânză, despre care știa, după ce văzuse dosarul medical și permisul auto al lui Hamilton, că va fi mai mult decât încăpător pentru bărbatul înalt de 1,70 metri și greu de șaizeci de kilograme.

I se spusese că Hamilton se cazase sub un nume fals și plătise cash, așa că nimeni n-avea să știe ce s-a întâmplat cu bărbatul misterios care a plecat fără niciun cuvânt. Dacă întâmplător Manus apăruse pe videocamere sau fusese văzut de vreun martor, șapca de baseball, ochelarii cu lentile fără dioptrii și barba falsă i-au asigurat o protecție mai mult decât adecvată. Sigur că da, seiful din cameră avea să fie găsit perforat și deschis, dar era

improbabil ca managerii hotelului să vrea să facă publicitate unui asemenea incident. Manus a luat pașaportul pe care l-a găsit înăuntru, însă Hamilton avea asupra lui toate celelalte obiecte: portofel, telefon, stick de memorie. Un specialist urma să examineze telefonul și stickul. Manus nu știa ce avea să iasă din toate acelea, dar știa că directorul va fi încântat.

Era un drum lung și Manus ar fi preferat ca oamenii care urma să-l preia pe Hamilton să fi venit la el. În definitiv, erau turci, cunoșteau teritoriul mai bine și se puteau pierde mai ușor printre locuitori. Deloc surprinzător însă, ei preferau să evite pe cât posibil riscurile, iar Anders nu avusese nimic împotrivă. Ceea ce însemna că nici Manus nu avea nimic împotrivă. Și-a luat de mâncare și un termos cu cafea, așa încât nu trebuia să se oprească decât pentru a cumpăra benzină și a merge la toaletă. Plus pentru introducerea altor supozitoare.

Prima dată când a oprit într-un loc pustiu și a deschis portbagajul, Hamilton s-a zbătut și a încercat cu disperare să vorbească prin banda adezivă. Asta nu a însemnat nimic pentru Manus.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, i-a spus el. Dar o să-ți dau niște apă. Vrei apă?

Hamilton a încuviințat energic din cap. În portbagaj era zăpușeală și duhnea a sudoare.

— Dacă încerci să vorbești cu mine, te leg înapoi la gură și nu mai capeți apă. Înțelegi?

Hamilton a încuviințat iarăși.

Manus i-a scos banda adezivă și l-a lăsat să bea pe îndelete. Așa cum se aștepta, în clipa în care i-a luat sticla de la gură, bărbatul a început să-l implore să-i explice ce se întâmpla – doar să asculte, îl ruga doar să asculte. Manus i-a pus banda adezivă peste gură, l-a împins în portbagaj, i-a scos scutecele Pampers, l-a injectat din nou, i-a pus un supozitor, apoi l-a ținut apăsat înăuntru, până când nu s-a mai zbătut. A vârât Pampersul

folosit într-o pungă din plastic, pe care a pus-o tot în portbagaj, și în mai puțin de trei minute a revenit pe șosea, urmând sistemul de navigație GPS.

La următoarea escală, Manus l-a anunțat că, dacă va mai încerca să vorbească, nu va mai căpăta deloc apă pentru tot restul călătoriei. După aceea Hamilton a rămas tăcut în timpul popasurilor pentru hidratare.

Punctul de rendez-vous era orașul Kilis de la granița cu Siria, un nume pe care Manus îl consideră o ironie a sorții, ținând seama de soarta probabilă a lui Hamilton. Totuși, nimic din astea nu-l privea. Misiunea lui era să-l predea pe Hamilton și doar atât îl interesa. Dacă ar fi avut vreo problemă pe drum, avea asupra lui cincizeci de mii de lire turcești pentru mituit. Dacă banii aceia nu erau convingători, sub o hartă de pe scaunul de lângă el se găsea un pistol-mitralieră SIG MPX-K. Iar dacă totul dădea greș, un buton de panică de pe un transmițător i-ar fi chemat instantaneu pe cei de la Operațiuni Speciale care-l urmau și aveau autorizația de a acționa, dar care nu știau absolut nimic despre misiunea lui.

Încuviință din cap pe fundalul sonor al radioului care urla o muzică turcească pe care n-o auzea, însă ale cărei vibrații îi plăceau. Când GPS-ul arătă că aproape ajunsese, soarele coborâse mult pe cer. Trase pe dreapta și prinse SIG-ul în harnașamentul special de sub volan. Din depărtare era greu de văzut prin parbriz, dar în același timp avea acces imediat la armă dacă apăreau probleme. Deschise torpedoul, scoase pistolul Tanfoglio Force Pro F de calibru 9 mm și-l vârî în tocul elastic de la spatele centurii. Pe urmă mai verifică o dată Cold Steel Espada prins de buzunarul din față: un cuțit letal, monstruos, pliat în acel moment, dar care ajungea la 44 de centimetri când era deschis. Și totuși, era impropriu pentru a-l purta zilnic asupra ta dacă nu aveai statura lui Manus. Bineînțeles, pentru a

înjunghia oameni în loc să-i împuște, trebuiau să meargă rău foarte multe lucruri, însă era mai bine să-l aibă și să nu fie nevoie de el. În cele din urmă, luă tomahawkul RMJ Tactical Berseker de sub scaun și-l puse în poală. Apoi conduse mai departe.

După aproape un kilometru ajunse la destinație: o benzinărie abandonată între dealurile de lângă Kilis. Intră în parcare. O dubă albă, prăfuită, staționa deja acolo, iar trei bărbați cu mustăți negre erau lângă ea sub umbra alungită a unui portic cocoșat. Fumau și, cu excepția țigărilor, nu țineau nimic în mâini. Ăsta era un semn bun. Directorul îi spusese că ei știau că vor primi doar o treime din sumă la livrarea jurnalistului, așa că, dacă turcii n-ar fi respectat planul, ar fi pierdut o sumă mare, ceea ce era, de asemenea, bine. Dar poate că nu sperau să încaseze decât avansul. Iar Manus nu știa ce puteau ascunde sub cămășile largi sau dacă în dubă nu mai erau alții. Așa că îi privi cu atenție, cu ambele mâini pe volan, acolo unde puteau fi văzute, cu SIG-ul la numai cincisprezece centimetri depărtare. Erau bărbați cu aspect dur și i se zisese că erau experimentați, de aceea știau să-și țină mâinile la vedere, așa cum proceda și el. Înțelegeau că Manus ar fi interpretat orice altceva ca pe un atac și că ar fi reacționat în consecință.

Bărbatul din mijloc, cel mai înalt dintre ei, ridică un braț în semn de salut. Manus încuviință din cap și examină zona. Exista o clădire paralelipipedică din beton, cu tencuiala cojită, acoperită cu graffiti și cu toate ferestrele sparte. Un loc bun pentru camuflare și acoperire. Înapoia clădirii creșteau multe tufe, însă erau prea departe și doar un lunetist putea să-i țintească de acolo.

Vină și opri mai departe, nu aproape așa cum poate s-ar fi așteptat bărbații. Era orientat cu fața spre clădire, duba se găsea între ei, iar pompele ruginite pentru benzină se aflau în spatele dubei. În felul ăsta nu-l puteau ataca din flanc, iar dacă ar fi încercat un atac, ar fi fost adunați laolaltă și el ar fi

avut câmp deschis. De asemenea, soarele era în spatele lui și le bătea lor în ochi. Un detaliu mărunt, dar Manus avea să aibă grijă să acționeze în avantajul lui, nu al lor.

Turcii porniră spre el. Manus deschise portiera și ieși, rămânând îndărătul automobilului, pentru protecție, și îngăduindu-le să-i vadă mâinile, totuși ținându-le aproape de SIG.

— Hei, strigă cel înalt, ai venit pentru chebapul Kilis?

Era cam greu să-i citească pe buze, pentru că engleza nu era limba lui maternă și forma cuvintele în mod diferit. Iar barba îngreuna întotdeauna lucrurile.

— Nu, răspunse Manus cu partea lui din parolă. Pentru baclava.

— Da, și baclavaua este excelentă, spuse bărbatul și rânji larg, iar dinții i se conturară albi pe fundalul pielii întunecate și al mustății. Ești Miller, da? Ai ceva pentru noi?

Miller era pseudonimul pe care-l primise Manus. Făcu un pas în stânga, vârî lent mâna în buzunar și scoase un plic gros. Îl azvârli pe sub mână și turcul înalt îl prinse cu dibăcie. Nu-i aruncă aproape nicio privire, ci-l dădu celui din stânga lui, care-l deschise și începu să numere bancnotele. Alt semn bun. Dacă ar fi fost preocupați să-l ucidă, n-ar fi fost concentrați asupra banilor. Nu încă.

Manus se aplecă și apăsă maneta care deschidea portbagajul, luă tomahawkul Berseker, apoi închise și încuie portiera. Ochii celorlalți se holbară la vederea armei: aproape un kilogram și jumătate de oțel 4140 negru, aliat cu molibden și cromat, cincisprezece centimetri de muchie tăietoare ascuțită ca briciul și un mâner curbat agresiv – genul de secure purtată de vikingi sau mongoli în expedițiile lor de jefuire. Bărbații se opriră, însă niciunul nu duse mâna spre vreo armă.

— Ce-i asta? întrebă cel înalt, privind tomahawkul de parcă ar fi fost o cobră.

— O unealtă, răspunse Manus.

Se duse la portbagaj, fără să-și întoarcă spatele spre ei, vârî o mână înăuntru și-l ridică pe Hamilton. Îl ajută să-și scoată picioarele tremurătoare și apoi să stea vertical.

Turcul înalt îl arătă cu mâna.

— Poartă scutece Pampers?

Manus încuviință din cap, neînțelegând prea bine întrebarea. Condusese douăsprezece ore și Hamilton fusese în portbagaj. Bineînțeles că purta Pampers.

Turcul înalt vorbi ceva cu ceilalți. Manus nu putu înțelege și bănui că era în turcă. Toți începură să râdă.

Manus desfăcu banda adezivă de pe gura reporterului.

— Te rog, zise imediat acesta. Te rog, spune-mi unde mergem. Spune-mi ce se-ntâmplă.

Manus vârî mâna în portbagaj și scoase o sticlă cu apă. Îi desfăcu dopul cu dinții și ținu sticla până când Hamilton o goli.

Un bărbat spunea ceva în turcește și arăta prin parbriz spre SIG. Cel înalt se apropie și privi.

— Ce-i aia de pe volanul tău? întrebă el.

O briză îi aduse lui Manus mirosurile celorlalți: transpirație, tutun și usturoi. Strâmbă din nas și aruncă sticla goală în portbagaj.

— O unealtă, răspunse el.

Urmă un moment de încordare, după care turcul înalt râse. Ceilalți doi râseră și ei.

Manus simți un miros pestilențial.

— Trebuie să-i schimbați Pampersul, zise el.

Râsetele se opriră. Turcul înalt rosti:

— Ai o problemă? De ce vorbești așa?

— Trebuie să-i schimbați Pampersul, repetă Manus.

— Nu-mi spui mie ce să fac, zise turcul înalt.

Manus se uită la Hamilton.

— Te rog, spuse Hamilton și Manus își dădu seama că repetase asta tot timpul. Cine ești tu? Cine sunt ei? Ce dracu' se-ntâmplă?

Manus se uită la turci. Nu-i plăcea de ei. Ar fi fost ușor să-i omoare. Dar nu asta voia directorul.

Îl trase pe Hamilton brutal înapoi spre portbagaj, puse tomahawkul înăuntru și, ținându-i pe turci în raza vizuală, îl aplecă pe reporter și-i schimbă Pampersul. Nu-i plăcea cum priveau turcii. Expresiile lor îi reaminteau întâmplarea din centrul corecțional.

— Nu știu unde vei merge, adăugă Manus după ce termină. Treaba mea a fost să te predau.

Ochii lui Hamilton erau bulbucați, disperați.

— Ești american, nu? Nu mă lăsa cu ăștia. Te rog!

Manus nu știa de ce vorbise. Ce rost avusese? Luă tomahawkul din portbagaj și-l duse pe Hamilton spre cei trei turci. Unul îl apucă de braț și-l smuci spre ei.

— Noi am terminat, da? întrebă cel înalt.

Hamilton se uită la Manus.

— Te rog! repetă el și Manus își dădu seama că ar fi trebuit să-i fi pus banda adezivă pe gură.

Turcii râseră. Unul dintre ei îi trase lui Hamilton o palmă peste fund și-l strânse de fesă. Celălalt se roti și-i expedie jurnalistului un upercut în ficat. Hamilton scoase un țipăt și căzu la pământ, gemând și zvârcolindu-se.

Turcul înalt rânji spre Manus.

— Ești îngrijorat că n-o să avem grijă de el?

Manus nu spuse nimic. L-ar fi putut decapita cu tomahawkul. Și i-ar fi putut ucide pe ceilalți doi cu pistolul Force Pro, înainte ca sângele să fi terminat să țâșnească din ciotul grumazului. Însă directorul nu voia asta.

Turcul înalt lătră un ordin în turcește. Altul îi răspunse, apoi îl ajută pe Hamilton să se ridice în picioare. Transpirația reporterului se amestecase cu praful în care se rostogolise și părea acoperit de

noroi. Turcilor nu părea să le pese. Îl priveau de sus până jos. Unul dintre ei zise ceva. Manus nu cunoștea cuvintele, dar știa ce însemnau.

— Ce a spus? întrebă el și odată în plus fu surprins de propriul glas.

Nu conta ce spusese, atunci, de ce întrebase?

— A zis că ne-ai plătit prea puțin, răspunse turcul înalt. Și că nu asta era suma pentru care ne-am înțeles.

Manus își trecu tomahawkul în mâna stângă și puse mâna dreaptă pe șold, la numai câțiva centimetri de patul pistolului Force Pro F. Își dădu seama că era încântat că situația se îndrepta în direcția asta. În același timp conștientiză că n-ar fi trebuit să fie încântat. Nu era ceea ce voia directorul.

— V-am dat ceea ce mi s-a spus să vă dau, zise el.

Turcul înalt clătină din cap.

— Nu-i suficient.

— Vrei să sugerezi că v-ați răzgândit?

Se scurse o secundă lungă. Cei trei bărbați din fața lui erau încordați. Manus știa că erau pe punctul de a-și scoate armele. Își simți buzele întinzându-se într-un rânjet față de posibilitatea aceea; mâna dreaptă i se simțea ușoară și iute, iar greutatea tomahawkului era plăcută în mâna stângă.

Rânjetul îi făcu pe ceilalți să tresară, un efect cu care Manus era obișnuit. Turcul înalt râse.

— Nu, bineînțeles că nu. Glumeam. Americanilor nu le place să glumească? Nu sunteți un popor glumeț?

Manus nu rosti nimic. Îi privi cum îl înghesuiră pe Hamilton în dubă și-și deschise portiera pentru acoperire și ca să aibă acces la SIG, pe când ei părăseau parcarea. Ultimul lucru pe care-l văzu fu chipul lui Hamilton privind spre el, cu ochi îngroziți; un turc rânjea și-l ținea strâns cu un braț pe după gât.

Manus urcă în mașină și plecă, ținând în poală pistolul-mitralieră SIG, atent la eventualitatea în care turcii ar fi decis să încerce să-i întindă o ambuscadă pe drumul de întoarcere la Istanbul. După o oră, când soarele apusese de mult, începu să se relaxeze.

Nu-i plăcuseră oamenii aceia. Știa ce aveau să-i facă lui Hamilton. Îl tulbura că fusese încântat când se păruse că ei îi vor oferi un motiv să-i omoare.

Clătină din cap și-și reaminti că directorul voia ceva mult mai important.

Directorul afirmase că mai voia s-o fileze pe angajata care-l îngrijora. Părea o sarcină destul de simplă și Manus ar fi fost încântat să alunge îngrijorarea directorului. Prin filaj, dacă nu i se cerea mai mult. Sau prin ceva mai mult decât filaj. Misiunea lui era să-l protejeze pe Anders. Doar asta conta. Nu era vina lui ce pățeau cei care i se puneau în cale.

Capitolul 7

Evie plecă de la birou la ora 17 și se îndreptă spre apartamentul ei din orașul Columbia. Digne mai avea o oră de program, însă Evie încerca întotdeauna s-o schimbe mai devreme, dacă era posibil. Timpul pe care-l petrecea cu Dash era prețios – era greu de crezut că băiatul se afla deja în clasa a patra și ea era pe deplin conștientă de iuțeala cu care treceau anii. În curând aveau să urmeze sporturile și fetele, avea să fie stânjenit de mama lui și ea n-avea să-l mai vadă. Sigur că da, nu însemna că n-avea să-l mai vadă *deloc*, dar avea să fie diferit. Băiatul nu avea să mai aibă nevoie de ea ca în prezent, avea să fie independent, avea să aibă alte interese și conexiuni. Și, bineînțeles, toate acestea erau minunate, totuși timpul pe care-l împărtășeau la ora actuală, legătura dintre ei era atât de specială, încât Evie nu dorea să simtă vreodată că irosise un singur minut când Dash n-avea să mai fie „băiețașul” ei.

Dash a fost ideea soțului ei – numele, nu copilul. Copilul s-a născut în mod neașteptat, un cuvânt pe care Evie îl prefera în loc de *accidental*, pe când ea și Sean erau în anul patru al Programului de informatică de la Universitatea Cornell și trăiau împreună de doi ani. Au vorbit în treacăt despre căsătorie după absolvire și când Evie a anunțat că era însărcinată, au decis să iuțească lucrurile. Mama ei a venit în Ithaca pentru a-i ajuta la creșterea pruncului și s-au descurcat.

Pentru o vreme, lui Sean i s-a părut un lucru bun rolul de tată. Ieșea mai puțin cu amicii lui, iar când o făcea, venea acasă mai devreme și mai puțin amețit. Evie nu l-a mustrat niciodată pentru nopțile pierdute cu băieții. Era un ins sociabil, arătos și gata oricând să izbucnească în râs, iar firea veselă îl făcuse popular printre cei din program. De fapt, ea a fost surprinsă când a invitat-o prima dată să

iasă împreună în oraș. Nu s-a gândit niciodată că era foarte atrăgătoare și a fost măgulită de atenția lui. Privind retrospectiv, înțelegea că pentru o vreme devenise dependentă de flatările acelea, de imboldul pe care gloria, reflectată de popularitatea și aspectul lui Sean, îl oferea încrederii ei în sine și că dependența aceea ajunsese să-i scadă claritatea propriei gândiri.

Amândoi au fost curtați de NSA – programele de felul celui de la Cornell erau ca un magnet pentru agențiile guvernamentale – și erau entuziasmați de perspectiva unei cariere acolo. Însă cu mai puțin de șase luni înainte de absolvire, au primit o veste proastă: Sean nu a trecut proba de testare. Li s-a spus că niciodată nu se ofereau explicații și nu exista nicio a doua șansă. Evie era așteptată, dar Sean a fost respins.

Spre onoarea lui, Sean a refuzat măcar să se gândească la o schimbare de plan. S-a angajat ca profesor de matematică la un liceu din Laurel, mama ei s-a întors acasă în Spokane… și din nou, pentru o vreme, ei s-au descurcat. Lui Evie îi plăcea jobul și cariera îi înflorea, însă Sean a revenit treptat în lumea petrecerilor. Ea a încercat să tolereze situația pentru că, da, el se întorcea de la liceu mult mai devreme decât ea și se ocupa de copilaș și, bineînțeles, simțea nevoia să mai iasă din casă, să se distreze cu băieții. Totuși, distracțiile acelea erau tot mai frecvente și se prelungeau tot mai mult, ba au existat chiar dimineți când Sean era atât de mahmur, încât telefona la liceu pentru a se învoi medical. De câteva ori când a ajuns acasă, Evie a simțit că el băuse deja. I-a atras atenția, iar bărbatul s-a înfuriat – oare ea credea că el plănuise să devină profesor de liceu și un soț casnic pentru a o ajuta în carieră? Evie i-ar fi putut atrage atenția că, din punct de vedere al salariului, ea susținea familia mult mai consistent, dar a recunoscut că și acela era un punct sensibil, așa că nu a insistat.

La vârsta de trei ani, Dash a venit într-o zi acasă de la grădiniță părând bolnăvior. În dimineața următoare s-a simțit mai rău. Avea febră, iar lumina și zgomotele îl deranjau; băiețelul, care în mod normal era iubitor, devenise neobișnuit de iritabil. Evie a fost îngrijorată și a vrut să-l ducă la medic, însă Sean i-a spus că era ridicolă, deoarece Dash n-avea altceva decât gripă. Ea a rămas oricum acasă și Sean a plecat la liceu.

Până la amiază erau în camera de gardă la Urgențe. Dash avea crize de epilepsie. Doctorii i-au extras puțin fluid din coloana vertebrală, pe urmă au rostit cuvântul cel mai îngrozitor pe care-l auzise vreodată Evie: *meningită*.

Timp de trei zile, Dash a fost mai mult inconștient și a urmat un tratament cu antibiotice. Medicii i-au anunțat pe părinți că prognosticul era bun, dar Evie s-a gândit că ăsta era modul optimist de a recunoaște că era foarte posibil ca băiatul să moară. Sean se întorcea acasă noaptea, însă ea refuza să plece de lângă Dash. Nu dormea, nu mânca, ba chiar nici nu-și desprindea ochii de la el. Tot ce făcea era să șoptească întruna: „Mami este aici, iubitule. Mami este aici. Mami este aici. Te rog, trezește-te! Te rog, trezește-te! Te rog, trezește-te!”

În a treia zi, el și-a recăpătat cunoștința. Febra i-a scăzut și a putut să mănânce; era slăbit, dar surâzător. L-au luat acasă pe băiețașul ei frumos.

Băiețașul ei frumos și surd.

N-au observat imediat. Schimbările erau subtile. El părea, pur și simplu… mai lent decât anterior. Mai puțin receptiv. Mai cufundat în propria lume. Evie era îngrijorată, ba nu, *îngrozită*, că meningita îi afectase creierul. În mod previzibil, Sean i-a zis că reacționa exagerat, că Dash era, pur și simplu, obosit după toate prin câte trecuse și că avea să-și revină și să fie bine.

Pentru o vreme, Evie s-a lăsat convinsă, însă apoi l-a dus pe Dash la un pediatru. Acesta i-a

făcut câteva teste, pe urmă a trimis-o la un specialist. Specialistul a făcut alte teste, după care a informat-o că, din punct de vedere cognitiv, Dash era în regulă și că nu avea absolut niciun motiv să-și facă griji. Dar auzul îi era grav afectat, o urmare nu tocmai neobișnuită a meningitei. Era posibil să-i revină sau nu. Însă ei trebuiau să aibă în vedere scenariul cel mai nefavorabil și să intervină imediat. Trebuiau să ia decizii despre școala pe care s-o urmeze Dash, despre felul cum aveau să comunice cu el și dacă să ia în considerație implanturile cohleare. Era copleșitor. Sean era de acord cu implanturile, dar Evie era împotriva lor. Sean voia ca Dash să urmeze școala normală. Evie credea că s-ar fi descurcat mai bine dacă ar fi fost înconjurat de alți copii surzi. Sean nu voia să învețe limbajul semnelor. Evie îl învăță ca o fanatică. În cele din urmă, Sean fu de acord cu tot ce dorise ea. Însă asta i-a costat. Situația lui Dash a părut să clarifice un lucru pe care femeia îl simțise dintotdeauna, dar pe care nu voise să-l înfrunte: că ea îl iubea pe fiul lor mai mult, că-i era mai devotată, că era mai dispusă decât Sean să se sacrifice pentru el. Ceea ce s-a întâmplat cu Dash l-a afectat și pe Sean, bineînțeles, însă nu avea să-l definească. Ea avea altă structură interioară. Și, în fond, nici nu dorea să-și schimbe felul de a fi.

A înțeles că devotamentul ei față de nevoile băiatului îl îndepărta pe Sean. Sau că-i oferea scuza pe care o dorea. Deși, finalmente, era o distincție fără deosebiri. Consumul lui de alcool și distanțarea de amândoi s-au înrăutățit și când, până la urmă, s-au separat, a fost mai degrabă o ușurare. Divorțul a fost rezonabil de amiabil. După ce lucrurile s-au liniștit, Sean a obținut custodia lui Dash în serile de luni și marți și la fiecare două weekenduri. Dar, practic, el îl vedea pe Dash o dată pe lună. Sean și-a găsit o prietenă, o blondă artificială pe nume Tina, și se părea că ea n-avea

chef să fie babysitter pentru un puști surd. Iar asta îi convenea lui Evie de minune.

Își amintea ceva ce-i spusese mama ei în adolescență: „Băiatul cu care te întâlnești este diferit de băiatul cu care te logodești, băiatul cu care te logodești este diferit de bărbatul cu care te măriți, iar bărbatul cu care te măriți este diferit de tatăl copiilor tăi”. Evie ar fi putut adăuga: „Și fostul tău soț va fi diferit de toți aceia”.

Totuși, Sean nu era chiar atât de rău. Cu excepția rarelor ocazii când o lăsa baltă, deși ar fi trebuit să-l ia pe Dash, nu făcea necazuri. Participa la ședințele cu părinții și părea să-și țină sub control problema băuturii. Evie trebuia să-l sâcâie la cap pentru plata pensiei alimentare și nu numai o dată s-a gândit să se adreseze tribunalului pentru a-i pune poprire pe salariu, însă, pur și simplu, nu avea energia respectivă. În plus, nu voia să facă valuri inutil. Teoretic, Sean avea dreptul la Dash, dar, practic, băiatul era numai al ei. De aceea nu voia să facă nimic care ar fi afectat situația.

În cele din urmă, a aflat de la o prietenă de la departamentul Resurse umane că motivul respingerii lui Sean de NSA s-a datorat poligrafului – mai multe neadevăruri referitoare la consumul de alcool și substanțe reglementate. Ceea ce, după cum putea vedea în acel moment, în vreme ce se îndrepta spre apartamentul ei, era perfect logic. S-a simțit ca o idioată că nu a recunoscut adevărul mai devreme. Cumva a făcut-o să-i pară rău pentru el. Ce nefericire teribilă îl afecta, ca să dețină un astfel de secret? Chiar și după ce l-a costat cariera pe care și-a dorit-o? Și cu toate că Tina, care era o târfuliță drăguță, putea să fi părut o alinare, Evie știa mai bine. Tina nu a fost în rândul întâi la împărțirea inteligenței. Sean părea nefericit și, cu toate că ei doi nu discutau niciodată despre asta, Evie știa că el regreta turnura pe care o căpătase situația și voia să fi putut lua totul de la început.

Ceea ce, bănuia femeia, ar fi trebuit să-i ofere ei satisfacție. Un sentiment de răzbunare. Victorie. Sau altceva.

În loc de toate astea, o întrista, pur și simplu.

Opri automobilul în parcarea Centrului de îngrijire a bătrânilor, unde era internat tatăl ei, și încercă să-și alunge sentimentul. Știa că existau povești de zece ori mai rele decât a ei, de o sută de ori mai rele, dar uneori totul părea teribil de greu. Teribil de… periculos.

Coborî din mașină și pentru o clipă rămase privind clădirea. Aspectul exterior nu-i trăda funcția. Un centru medical scund, înconjurat de câteva tufișuri ce păreau plantate recent, iar alături o anexă pentru birouri plină de contabili și statisticieni. Banal. Interșanjabil. Lipsit de suflet. Deși, pe de altă parte, Evie bănuia că, dacă ar fi fost animată sau distinctivă în orice fel, i s-ar fi părut iritant de falsă.

Oftă și intră, trecu pe lângă recepționera drăguță și înaintă pe coridorul care mirosea a antiseptic. Ușa de la camera tatălui era deschisă și îl zări stând în capul oaselor pe patul ajustabil. Purta un halat de baie, nu hainele obișnuite, și Evie știu imediat că avusese o zi rea. Ciocăni în tocul ușii pentru a-i atrage atenția, iar când tatăl o privi, simți c-o podidește plânsul la vederea resentimentului din ochii lui.

— Bună, tată, rosti ea cu o veselie prefăcută.

Se apropie și-l sărută pe părul rar, având grijă să nu strâmbe din nas la mirosul de om bătrân.

El privi pe lângă Evie, spre coridor.

— Ce cauți aici?

Era aceeași oră la care venea de fiecare dată. Fie că tatăl uitase, fie că era pasiv-agresiv.

— Am plecat mai devreme de la serviciu. Am vrut să te văd.

— Unde-i Dash?

Ea nu-l mai aducea pe băiat, fiindcă se simțea prea tulburat când bunicul lui nu-l mai recunoștea.

— Este la școală, tată.

— E cam târziu pentru școală la ora asta.

— Are antrenamente la baseball. O să-l aduc data viitoare, bine?

Până data viitoare, tatăl avea să uite ce-i ceruse, așa că neîndeplinirea promisiunii ei n-ar fi făcut niciun rău. Se întrebă când aveau să devină de prisos și vizitele ei. Tatăl nu era încă foarte dus cu mintea, totuși, medicii au avertizat-o că era doar o problemă de timp. Uneori el vorbea despre mama ei ca și cum ar fi fost în viață – nu se întorsese încă de la piață? –, genul acela de lucruri. Pe de altă parte, ei avuseseră o căsătorie fericită. Poate că felul cum soția i se strecurase din tărâmul amintirilor, revenind în existența lui cotidiană, era o binecuvântare.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Evie căută o cale pentru a o întrerupe.

— E soare afară, tată, nu vrei să trag draperiile?

— Îmi place să fie întuneric.

— N-ai chef să mergi azi la bingo cu prietenii tăi?

— Nu sunt prietenii mei.

Și tot așa. Ea stătu numai douăzeci de minute și-l sărută din nou la plecare. Mirosul acela se înrăutățea, nu? La fel ca și celelalte simptome. Îi făgădui că se va întoarce în curând, poate chiar a doua zi, însă știu că n-avea să se țină de cuvânt, iar în acel moment nici măcar nu găsi justificarea că nu conta, fiindcă tatăl ei n-avea să-și amintească.

Se opri la magazinul Safeway de alături și cumpără pentru cină pui la rotisor și înghețată. Digne gătea frecvent pentru ei, însă puiul la rotisor de la Safeway era favoritul lui Dash și uneori lui Evie îi plăcea să-i facă surprize de felul acesta. Mai ales când revenea de la o vizită făcută tatii și simțea nevoia de ceva care s-o facă și pe ea fericită. Își reaminti totuși că înghețata era pentru Dash și că ea nu trebuia să mănânce pielea de pe pui. Făcea gimnastică periodic și era încântată de

rezultate, totuși, exercițiile nu erau niciodată îndeajuns.

Intră în parcarea clădirii cu apartamente și opri motorul automobilul ei, Toyota Prius, lângă mașinile Ford Fusion, Honda Acord și Subaru Outback. Mașini practice pentru oameni practici. Oameni care nu-și permiteau să fie altfel. Brusc, se simți năpădită de lacrimi.

Cum ajunsese în acea situație? Înstrăinarea și divorțul. Mama ei, roasă de vie de melanomul care i se întinsese la ganglionii limfatici. Tatăl, care încă o recunoștea și-i aprecia vizitele, dar în același timp aluneca lent în beznă și demență. Și nimeni altcineva. Nimeni la care să apeleze dacă s-ar fi întâmplat vreodată ceva cu adevărat rău. Se uită în jur, la vehiculele goale. Oare cei care le șofau se simțeau la fel de speriați și izolați ca ea? Oare *ei* se întrebau cum ajunseseră acolo, ce făceau, de ce se mai oboseau, cine le-ar fi simțit lipsa dacă ar fi dispărut?

Se gândi la Dash, la părul castaniu pe care-l moștenise de la tatăl ei, la pistruii moșteniți de la ea și la zâmbetul larg care-i dezvelea dinții strâmbi pentru care Evie nu-i putea asigura aparat dentar, nu deocamdată. Dash i-ar fi simțit lipsa. Oare n-o aștepta chiar în acel moment în apartamentul lor micuț? Lui Evie îi plăcea felul cum băiatul abandona orice ar fi făcut când ea sosea acasă și venea în fugă s-o îmbrățișeze, ca și felul cum Digne încuviința din cap ca o recunoaștere a legăturii pe care o împărtășeau. Și că Dash nu era stânjenit s-o îmbrățișeze nici chiar față de prietenii lui. Cum ar fi putut să-și plângă de milă, când avea un asemenea fiu?

Zâmbi și intră în clădire ca să-l vadă.

Capitolul 8

Videoclipul a fost postat pe YouTube la 7 dimineața, ora Washingtonului – o sincronizare perfectă pentru a fi prezentat în cursul dimineții pe toate site-urile importante de știri și a fi comentat isteric la emisiunile de știri din cursul serii. Îmbrăcat cu o salopetă portocalie similară celor care deveniseră infame ca uniformă oficială a deținuților din Guantanamo, Hamilton stătea în genunchi, cu mâinile legate la spate, într-un peisaj anonim de deșert. Lângă el, un jihadist mascat, cu un pumnal lung de beduin, rostea cu încredere calmă că, în scurt timp, va fi decapitat ca lecție pentru Statele Unite.

Anders îl chemă pe Remar în cabinetul lui imediat după postarea videoclipului. Știa că dintr-o clipă în alta va fi sunat de la Casa Albă și nu dispuneau de mult timp.

— Ce dracu-i asta? întrebă el, stând înapoia biroului și arătând monitorul. Ar fi trebuit să-l *execute* în fața camerei, nu să arate amenințările.

Remar ocoli biroul, mișcându-se rigid în uniforma albastră militară, și aprobă din cap.

— Știu. Tocmai am văzut și eu.

— Deci ce s-a-ntâmplat?

Remar reveni respectuos de cealaltă parte a biroului.

— Bănuiesc că au decis să mai stoarcă niște propagandă suplimentară. S-o mai întrebuințeze nițel, înainte de a-și primi răsplata.

— Ce înseamnă „nițel”?

Celălalt îl privi fix. Nu avea un răspuns. Amândoi gândeau același lucru: „Suficient pentru ca Operațiunile Speciale să întreprindă o acțiune de salvare?”

Anders reveni cu privirea la monitor.

— Asta nu-i bine.

— Vrei să contactez gruparea Ergenekon? Să sugerez o bonificație dacă termină treaba în următoarele douăzeci și patru de ore?

Anders ieși dinapoia biroului și începu să se plimbe agitat prin încăpere.

— Ai putea s-o faci, dar este foarte probabil ca ei să simtă realitatea dincolo de mirosul banilor. Sau poate că în clipa asta nici nu le pasă de bani. Noi nici măcar nu știm dacă cei care-l au pe Hamilton sunt, realmente, afiliați la ISIS. Cel mai probabil este că membrii rețelei Ergenekon l-au dat pe Hamilton unei grupări care vrea să se afirme și este deci interesată mai degrabă de notorietate. În clipa de față ISIS este brandul care trebuie întrecut, așa că idioții ăștia o să-și facă mult timp propagandă pe seama noului captiv. De ucis îl pot ucide doar o singură dată, însă de arătat o pot face de multe ori.

Remar se apropie de ușă, pe urmă se opri, gata să iasă când Anders i-ar fi ordonat să intre în acțiune.

— Cu cât îl prezintă mai des, cu atât mai multe informații vor dezvălui despre ei.

— Exact. Și cu atât mai probabil va fi ca președintele să ordone o operațiune de salvare.

— Am putea s-o obstrucționăm. JSOC[12] va avea nevoie de programul nostru, SIGINT, pentru a întreprinde orice operațiune de salvare.

Anders se opri din mers, dându-și seama că Remar nu cunoștea o schimbare esențială în felul în care Comandamentul Unit al Operațiunilor Speciale din cadrul Pentagonului trebuia să se bizuie pe rețeaua SIGINT de informații electronice a NSA.

— Nu înțelegi, zise el ridicând mâinile pentru a-l opri pe celălalt. Orice operațiune de salvare va porni din Turcia. Ceea ce ne-ar fi poziționat pe noi ideal… dacă am fi avut un CSS viu acolo. Dar Perkins tocmai a decedat într-un accident de mașină, ai uitat?

Urmă o tăcere prelungă, apoi Remar exclamă:

— Iisuse!

— Iisus n-are nicio legătură cu asta. Întrucât pe teren nu există niciun agent, JSOC va avea pretextul necesar pentru a-și folosi propriii operatori și propriii agenți de informații. Noi nu avem nicio posibilitate de a tulbura apele.

— Bun, însă toate astea au la bază ipoteza că președintele va ordona o operațiune de salvare.

Anders izbucni în râs.

— Ratingul lui în sondaje este în coborâre. Eliberarea unui jurnalist american din ghearele unei grupări jihadiste ticăloase ar însemna materializarea unui vis erotic politic. Cu cât Hamilton trăiește mai mult timp și suferă mai mult pe YouTube, cu atât oponenții președintelui vor încerca mai mult să-l încolțească, țipând că nu este suficient de dur. Ce dracu', senatorul McQueen va fi în extaz! Președintele ar putea ordona distrugerea nucleară a Rusiei și McQueen tot ar încerca să-l prezinte ca pe un soi de eunuc.

— McQueen zbiară în gol. Nimeni nu-l ia în serios.

— Chiar așa? El face parte din Comitetul DHS[13], din Comitetul pentru Finanțe și din Comitetul pentru Informații, iar mass-media sunt încântate să-l intervieveze, deoarece se pot bizui mereu pe el că va declara ceva incendiar în stilul lui tărăgănat de Alabama.

— Chiar crezi că președintele va răspunde la spusele clovnului ăsta?

— Nu va răspunde, ci va reacționa. Dacă el întrevede o șansă de a-și consolida prerogativele securității interne, nu va ezita. Cu cât cazul ăsta va dura mai mult, cu atât președintele va fi mai ispitit să facă un gest spectaculos. Îți imaginezi care va fi efectul dacă îi trimite pe cei din Delta[14] sau DevGru[15] și ei îl aduc pe Hamilton întreg acasă?

— Da, dar îmi imaginez și care va fi efectul dacă raidul dă greș și Hamilton este omorât.

Anders flutură din mână, ca și cum ar fi îndepărtat un miros neplăcut.

— Atunci, vor declara că aveau informații că Hamilton va fi omorât oricum. Cel puțin au trimis niște jihadiști în iad. Președintele va face anunțul înconjurat de militari. Indiferent de rezultat, va proiecta imaginea unui tip dur. „Noi nu negociem cu teroriștii", genul ăsta de lucruri. Dacă situația se mai prelungește o zi, două cel mult, el va acționa.

Amândoi rămaseră tăcuți. După câteva secunde, Remar întrebă:

— Cum vrei s-o abordezi problema?

— În cursul dimineții urma să susțin un interviu pentru televiziune.

— Vrei să-l anulez?

— Nu, dimpotrivă, vreau să-l exploatez. Să mă folosesc de el pentru a-i oferi președintelui un mic respiro. Ce știm despre McQueen?

Remar își mijii ochiul teafăr.

— Nu avem un dosar. A fost mereu atent și până acum n-am avut nevoie de nimic despre el.

— Ei bine, acum avem nevoie. Folosește Ochiul lui Dumnezeu. O să găsești ceva.

— Cât de dur vrei să fiu?

— Nu mai mult decât este necesar. Însă asigură-te că treaba se face.

— Am înțeles.

Dinspre linia telefonică protejată se auzi un bâzâit. Anders privi monitorul.

— Casa Albă. Dă-i drumul! Adu-l pe McQueen la bord. S-ar putea să nu dispunem de prea mult timp.

Capitolul 9

Situația se dovedi mai rea decât se așteptase Anders. Șeful personalului de la Casa Albă îl anunță că președintele convocase Consiliul de Securitate Națională[16] pentru a analiza „toate opțiunile”, inclusiv o operațiune de salvare. Trebuiau să știe ce putea oferi NSA, bazându-se pe toate detaliile din videoclip: topografia, unghiul soarelui, intensitatea luminii, vegetația. Trebuiau cernute toate comunicațiile electronice din regiune. JSOC voia să acționeze, dacă se putea identifica locul unde era ținut captiv Hamilton, iar președintele era dispus să-i acorde permisiunea.

Anders îl asigură pe șeful personalului că NSA colaționa toate informațiile disponibile și că le pregătea pentru NSC în cursul dimineții. După aceea plecă la interviu.

Planul inițial fusese al unei discuții de interes general, în care prezentatorul TV să fie impresionat Anders în uniforma oficială cu pieptul acoperit de medalii. Decorul urma să fie, de asemenea, seducător: Information Dominance Center, o sală altfel inutilă, care fusese proiectată pentru a semăna cu puntea navei stelare *Enterprise*, cu șiruri de ecrane plate gigantice, de leduri strălucitoare și de monitoare de computere. Echipa pregătitoare NSA știa să-i instruiască pe cameramanii TV să filmeze doar din anumite unghiuri, astfel încât activitatea ultrasecretă a sălii să nu fie dezvăluită inamicilor Statelor Unite. Bineînțeles, cameramanii aveau să se supună recunoscători pentru oportunitatea de a prezenta unul dintre misterele agenției NSA, subordonare care se făcea simțită chiar înainte de a se fi rostit măcar un singur cuvânt din interviul propriu-zis.

Anders sosi exact la ora fixată, urmat de un asistent care purta o tabletă. Asistentul îi întinse tableta, apoi Anders o parcurse cu atenție și semnă

ceva pe ea, pe urmă asistentul plecă în grabă, teatral, ca și cum soarta lumii libere depindea de transmiterea la timp a semnăturii șefului său. Firește, semnătura putea fi transmisă și electronic, nu s-o transporte personal, dar unde ar mai fi fost atunci drama, importanța acelui teatralism?

— Salut, Brian, rosti Anders și întinse mâna. Mă bucur să te văd.

— Încântat, domnule general, răspunse prezentatorul strângându-i mâna. Vă suntem recunoscători că v-ați răpit din timpul dumneavoastră. Ținând seama mai ales de videoclipul terorist postat azi-dimineață. Vă pot întreba în privința lui? Știu că structura interviului a fost deja stabilită, totuși cred că cetățenii americani ar vrea să vă audă opinia despre un subiect atât de important.

Anders surâse înaintea încercărilor acelea de măgulire. Oare prezentatorul să fi fost atât de mărginit, încât să nu știe că el *chiar voia* să discute despre videoclip, că n-ar fi fost necesar să fie convins s-o facă?

— Desigur, Brian. Voi discuta cu plăcere despre ceea ce nu e clasificat. Pe de altă parte, mă tem că s-ar putea să scurtăm puțin interviul. Sper că-ți dai seama că în clipele acestea se întâmplă foarte multe.

— Sigur că da, domnule, cum să nu. Dacă vă convine cum am poziționat camera TV, putem începe imediat.

Anders încuviință din cap. *Domnule general*, și *domnule*, și *Dacă vă convine*. El n-avea să se obișnuiască niciodată cu supunerea instinctivă înaintea puterii presei, care, pe de altă parte, se considera câinele de pază al democrației. Firește, asta nu-l deranja câtuși de puțin.

Camera începu să filmeze și prezentatorul își rosti numele, apoi anunță cu glasul întretăiat de emoție că desfășura interviul chiar din Information Dominance Center al NSA, în cazul căruia nu

primiseră însă autorizația de a-l filma, întrucât era ultrasecret.

— Bună dimineața, domnule general.

— Bună dimineața, Brian.

— Domnule general, știu că programul de azi vă este încărcat și vă suntem recunoscători că ne-ați acordat o parte din timpul dumneavoastră. Azi-dimineață ne-am trezit toți cu un alt videoclip îngrozitor: un jurnalist american legat și îngenuncheat, amenințat de un terorist mascat.

În mod cert, în timpul transmiterii interviului aveau să suprapună imaginea corespunzătoare. Asta era bine.

— Da, rosti Anders pe tonul lui cel mai sobru.

— Domnule general, atât eu, cât și, bănuiesc, toți cetățenii lumii civilizate ne întrebăm acum ce răspuns pregătește guvernul american.

— Evident, Brian, nu mă aflu într-o poziție în care să discut ce anume putem noi gândi în privința unui răspuns.

— De acord, domnule general, dar ce putem spune despre capacitățile NSA? Indiferent dacă este bine sau rău, iar mulți vor zice că este rău, în prezent știm despre capacitățile NSA mai multe decât cu relativ puțin timp în urmă. Cu toate acestea, iată că un alt jurnalist a fost răpit. Guvernul n-ar fi putut face nimic pentru a preveni evenimentul acesta teribil?

Anders știa că asta avea să-i impresioneze pe telespectatori ca fiind o întrebare dură; de aceea o și pusese prezentatorul, fiindcă aparențele trebuiau păstrate.

— Ei bine, Brian, NSA poate întreprinde multe acțiuni legale, iar în cadrul acela legal noi suntem pe atât de agresivi pe cât putem. Și, bineînțeles, există unele instrumente suplimentare pe care am vrea să le deținem pentru a menține siguranța americanilor. Însă accesul la ele nu ține de NSA, ci de aparatul legislativ.

— Puteți să menționați măcar unul dintre instrumentele acelea?

Anders abia aștepta să vină cu ideea implantării de cipuri în oameni, dar simțea că ar fi fost prea mult în momentul acela. Poate că ar fi fost mai bine să amintească despre măsura statului pakistanez – interzicerea serviciilor de telefonie mobilă oricărei persoane care nu accepta ca amprentele să-i fie asociate cartelei SIM personale? Dacă Pakistanul putea face asta, de ce n-ar fi putut-o face și Statele Unite? Și, de fapt, n-ar fi fost o retorică excelentă? „De ce Pakistanul face mai multe decât noi pentru securitatea cetățenilor lui?”

Respinse însă și tentația respectivă. Nu era ocazia potrivită, dar, cu certitudine, aveau să apară și alte oportunități.

— Nimic care să fie relevant sau pertinent, precizează el după o clipă. Cât despre răspunsul față de cea mai recentă atrocitate, acesta face parte, desigur, din atribuțiile președintelui.

Prezentatorul reținu sugestia, așa cum Anders sperase că se va întâmpla.

— Presupunând – formulez doar o ipoteză, firește – că președintele ar ordona o operațiune de salvare, care ar fi rolul NSA?

Anders își aranjă gânditor ochelarii.

— Rolul nostru este de a-l sprijini pe președinte cu toate resursele disponibile. Și cu toate că resursele acelea sunt considerabile, vreau să-i temperez pe cei mai impulsivi dintre noi. Știm că Ryan Hamilton se află într-o situație gravă. Foarte gravă. Și oricât de mult am vrea să-l vedem revenit teafăr în patrie, vrem, de asemenea, să ne asigurăm că nu vom întreprinde nimic care să-i agraveze situația sau posibilele rezultate. În clipa de față sunt puse în mișcare foarte multe rotițe, și mă refer la mecanismul ce include diverse agenții, care au nevoie de timp pentru a funcționa corespunzător. Cei care solicită o acțiune imediată fără o

înțelegere completă a circumstanțelor în care se găsește Hamilton ar putea grăbi cu ușurință finalul cel mai teribil pentru tânărul acesta. De aceea îi îndemn pe toți să fie răbdători, să-i acorde președintelui răgazul necesar pentru a utiliza toate sursele și metodele care ne sunt disponibile, astfel încât să fim siguri că Hamilton se află în siguranță.

Continuarea interviului a fost obișnuita periere plină de venerație a postului TV. Asta nu-l deranja pe Anders, dar de data aceasta lustruirea brandului său nu reprezenta o prioritate. Trebuia să clarifice povestea cu Hamilton. Ar fi fost foarte rău dacă jurnalistul reușea, cine știe cum, să revină în patrie.

Capitolul 10

Remar stătea în anticamera cabinetului senatorului McQueen din clădirea Hart de birouri a Senatului. I s-a spus să vină la ora 14, iar de atunci a trecut un sfert de oră și bănuia că McQueen îl ținea în mod premeditat să aștepte. Dacă voiai să înțelegi mentalitatea celor mai mulți locuitori din Washington, era de ajuns să te transpui în mintea unui adolescent nesigur, după care totul devenea clar. Până și directorului îi plăcea să joace la răstimpuri asemenea jocuțe de putere, însă Remar nu avea răbdare pentru ele. Se considera un tip fără ocolișuri și prefera să aibă de-a face cu alții ca el. Zâmbi, gândindu-se, nu pentru prima dată, că, ținând seama de preferințele lui, era clar că nu locuia în orașul corespunzător.

Se gândi apoi la auditul pe care Anders i-a ordonat să-l efectueze pentru Ochiul lui Dumnezeu. Nu a găsit niciun fel în care Perkins să fi avut acces, ceea ce era cel mai important, dar în același timp a descoperit că modurile cele mai delicate în care a fost utilizat programul erau inaccesibile. Ceea ce a rămas… ei bine, în cazul scenariului cel mai defavorabil, dacă programul ar fi fost dezvăluit ar fi însemnat nu atât o problemă pentru Remar, cât pentru director, care a conceput inițial Ochiul lui Dumnezeu ca parte din mantra lui: „Să strângem toate informațiile”.

Gândul îl făcu să se simtă vinovat și, pe jumătate inconștient, atinse țesutul plasticizat al cicatricei de sub peticul care-i acoperea ochiul. El a fost omul directorului din clipa în care, trezindu-se în agonie pe când era îngrijit de prima echipă chirurgicală, incapabil să vadă prin pansamentele ce-i acopereau fața, l-a simțit pe Anders, pe atunci colonel, cum îl ținea de mână și-i spunea că era bine și că va fi bine.

Și a fost, *într-adevăr*, bine… după șase operații de reconstruire chirurgicală, reabilitare îndelungată și o dependență de calmante care a durat un an și care ar fi dus la o mustrare oficială dacă directorul n-ar fi intervenit pentru a-i șterge problema din dosar. Remar i-a spus că Manus era ca un câine, dar nu a făcut comparația aceea ca o insultă. El admira felul acela de loialitate și îl prețuia, iar când era vorba despre director, îl împărtășea. Îi datora nu numai viața, ci și cariera și poziția. Nu-i aproba toate deciziile și, dacă ar fi fost după el, ar fi condus altfel, însă nu așa acționase destinul, iar pentru ceea ce-i datora lui Anders trebuia uneori să împrumute de la propria lui conștiință.

Ca atare, nu conta că auditul a dezvăluit o posibilă… divergență a expunerii lor potențiale și, prin urmare, a intereselor lor. În plus, orice divergență era oricum doar teoretică. Fiindcă Perkins nu a avut acces la Ochiul lui Dumnezeu. Nu putea avea acces.

Imediat după ora 14:30, doi asistenți foarte tineri și cu ochi strălucitori ieșiră din sanctuarul interior și închiseră ușa în urma lor. „Am înțeles, reflectă Remar. M-ai ținut să aștept doar pentru o conversație cu doi stagiari”.

Peste câteva minute, o secretară îl pofti să intre. McQueen stătea așezat la un birou masiv și se grăbi să se ridice, să-l ocolească și să-i strângă mâna, cu fălcile legănându-i-se.

— Mă bucur să te văd, generale! Mulțumesc că ai venit și scuze fiindcă a trebuit să aștepți.

— Bună ziua, domnule senator, răspunse Remar, vrând să termine totul cât mai iute.

Mâna celuilalt era umedă și Remar se împotrivi reflexului de a-și șterge palma pe pantaloni.

— Ia loc, te rog, zise McQueen și reveni îndărătul biroului, parcă temându-se să stea prea mult departe de el. Cu ce aș putea ajuta un adevărat erou de război?

Pe Remar nu-l deranja excesul de bunăvoință, dar detesta când un idiot se simțea obligat să-l asocieze cumva eroismului său. S-a aflat într-un Humvee în apropierea căruia a explodat un obuz de mortier. Dacă în episodul respectiv se putea vorbi despre vreun erou, atunci acela a fost directorul, nu el. Uneori se întreba dacă toți cei ca McQueen, care probabil că nu ținuse în viața lui o pușcă automată, cu atât mai puțin să fi fost în armată, vorbeau serios când aminteau despre gloria militară sau dacă nu era, pur și simplu, o altă escrocherie de la Washington. Bănuia că nu conta oricum.

Își așeză servieta diplomat pe podea, o deschise și scoase dinăuntru un detector de microfoane. Îl activă și verifică rapid încăperea. Era sigură.

— Domnule senator, recomand ca amândoi să ne închidem telefoanele și apoi să le punem în servieta mea, care este antifonică și bruiază toate semnalele electronice.

McQueen se tolăni mai comod în uriașul scaun capitonat în piele și-și atinse o imperfecțiune imaginară din părul grizonant.

— Vorbești serios?

Ignoranța lui îți tăia răsuflarea. Oare credea că simpla apartenență la Comitetul pentru Securitate Internă și Comitetul pentru Informații însemna imunitate la filaj? Nu înțelegea că, de fapt, tocmai pozițiile acelea îl *transformau* într-o țintă? Știind însă că toate astea vor fi clarificate în clipa următoare, Remar se mulțumi să replice:

— Ți se pare că aș glumi?

— Așa este, chicoti McQueen, dumneata ești expertul național în probleme de securitate. Fac cum zici.

Își închise mobilul și i-l întinse lui Remar, care făcu la fel și le puse pe amândouă în servietă. După aceea scoase un generator de zgomot și-l așeză pe biroul senatorului.

McQueen îl privi suspicios.

— Ăsta ce mai este?

— Un sistem de protecție vocală. O măsură suplimentară de securitate. De asemenea, domnule senator, te voi ruga să scoți din priză telefonul fix și computerul.

— Haide, Remar, asta mi se pare ridicol!

— Domnule senator, te asigur că după ce-mi vei auzi informarea, îmi vei mulțumi din suflet pentru că am luat precauțiile acestea.

Celălalt dădu ochii peste cap și surâse. Închise apoi sursa de protecție la supratensiune care alimenta telefonul fix și computerul, după care își privi ostentativ ceasul. Pe urmă îl indică și rosti pe un ton care simula seriozitatea:

— Ah, vrei să-l scot și pe ăsta?

Era iritat că cineva îi dădea dispoziții în propriul cabinet și trebuia să-i demonstreze că nu se lăsa manipulat. Remar era obișnuit, desigur, cu reacțiile acestea juvenile, totuși continuau să i se pară oarecum lamentabile.

— Știi cum se spune, zise el așezându-se și închizând servieta, doar pentru că ești paranoic nu înseamnă că ei nu sunt pe urmele tale.

— Sigur că da, și reciproc, doar pentru că ei sunt pe urmele tale nu înseamnă că nu ești paranoic. Haide, Remar, am văzut destule artificii NSA și mă plec respectuos înaintea marilor preoți ai securității informațiilor. Dar păstrează-le pentru puștii de pe coridoarele astea. Am văzut de prea multe ori spectacolul ăsta ca să mai fiu impresionat.

Remar încuviință din cap înțelegător, după care începu recitalul.

— Domnule senator, nu voi nega existența unei teatralități în ceea ce facem noi. Și cum să nu fie – în orașul ăsta? Însă nu de aceea mă aflu aici, ci pentru că avem dovezi conform cărora chinezii au întocmit un dosar confidențial despre dumneata, despre care credem că intenționează să-l utilizeze în tentativa de a-ți influența voturile.

Ochii lui McQueen se lărgiră și păru, realmente, surprins.

— Poftim?

Remar nu făcu nimic care să-i trădeze satisfacția față de efectul stimul/răspuns. Directorul îl învățase că într-o anumită clasă a fetișismului securității naționale, atribuirea unor acțiuni rele chinezilor, rușilor sau iranienilor era echivalentul învinovățirii negrilor americani de toate delictele interne. Pregătirea oamenilor pentru a crede ceva era partea mai grea. Odată ce era stabilit cadrul de lucru, deveneau nerăbdători să completeze ei înșiși detaliile și te puteai bizui că o vor face, chiar dacă detaliile respective erau lipsite de sens.

Remar se aplecă înainte și vorbi cu glas încet:

— Chinezii, se pare, au reușit să-ți urmărească telefonul mobil și i-au corelat mișcările cu ale altui telefon mobil – un model cu cartelă preplătită cumpărat în numerar cu doi ani în urmă dintr-un magazin Walmart. După aceea au urmărit mișcările ambelor telefoane până la un apartament de aici, de pe Capitol Hill. Chiria acelui apartament este achitată de o firmă fantomă înființată de avocatul dumitale personal. Iar persoana care locuiește în acel apartament este o tânără pe nume Natalia Robart, ale cărei mișcări urmărite prin intermediul telefonului ei mobil au fost corelate cu ale dumitale în numeroase călătorii de afaceri pe care le-ai întreprins și la care soția dumitale n-a participat, potrivit propriului ei telefon mobil.

McQueen pălise treptat pe măsură ce Remar vorbea, iar în acel moment rămăsese cu gura deschisă. Remar așteptă să-și facă efectul cuvintele lui.

— Nu… nu-nțeleg cum…, se bâlbâi senatorul, apoi amuți și clătină din cap, aparent incapabil să-și găsească vorbele.

— Evident, toate acestea nu sunt decât metadate. Dar la fel de evident este că ar fi mai mult ca suficiente pentru a provoca un scandal…

presupunând că, de fapt, chinezii n-au pătruns în apartamentul domnișoarei Robart ca să instaleze videocamere ascunse. Asta este ceva ce am putea elimina discret, dacă vrei.

— Nu… nu-nțeleg…

— Domnule senator, vreau să te asigur că informațiile acestea sunt păstrate strict confidențial și în cercul cel mai restrâns din NSA. Niciunul dintre noi nu vrea să te vadă suferind în vreun fel.

— Da, însă… Iisuse Hristoase, cum este posibil așa ceva?

Remar își îngădui un zâmbet de simpatie.

— Mai crezi că sunt paranoic?

McQueen arăta ca și cum primise un pumn drept în plex.

— Hristoase, nu! Se poate face ceva?

— Se pare că da. Sistemul pe care l-am descoperit noi este automat și i-am urmărit transmisiile până la un server securizat, în care am izbutit să intrăm pe ascuns. Ne aflăm acum într-o poziție din care am putea distruge permanent datele găzduite pe serverul acela.

— Asta-i o veste excelentă!

— Da. N-am acționat deocamdată, pentru că vrem confirmarea că nu mai există un server de rezervă. Dacă există, vrem să-i dăm de urmă și să le distrugem pe ambele. Dacă am acționa prea rapid, le-am putea oferi un indiciu chinezilor și am pierde șansa de șterge complet înregistrările cu probleme.

Instantaneu, expresia șocată a lui McQueen se transformă în una de viclenie. Se lăsă pe spate în scaun și-l cercetă pe Remar de sus până jos, parcă evaluându-l. După aceea încuviință din cap și zâmbi.

— În regulă, generale. Ce pui la cale?

— Să pun la cale, domnule senator?

— De ce-mi spui, de fapt, toate astea? Ce vrei de la mine?

Remar conștientiză că senatorul își dăduse seama că situația era mai puțin alarmantă decât crezuse inițial. Că era o tranzacție, nu o amenințare aleatorie, și prin urmare că nu exista, probabil, niciun motiv pentru care părțile să nu ajungă la un preț acceptabil reciproc.

Afișă totuși o expresie surprinsă.

— Nu vreau nimic de la dumneata, domnule senator. Sigur că da, aș prefera să fii mai precaut, dar în cele din urmă asta este, bineînțeles, alegerea dumitale.

McQueen zâmbi larg.

— Serios? Nu-i vorba despre niciun serviciu contra serviciu?

Remar ridică din umeri.

— Nu, însă dacă ar exista, aș zice că l-ai oferit deja prin sprijinul pe care l-ai acordat comunității de informații. Așa că poate fi vorba mai degrabă despre un gest de mulțumire decât de un *quid pro quo*.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru câteva secunde. Senatorul părea derutat. Să fi fost, oare, chiar atât de simplu – prietenii lui achitau o datorie ca să-l protejeze?

— Bine atunci, conchise el, în final, pe un ton precaut. O să mă… ții la curent despre acțiunile voastre împotriva serverului chinez?

Remar își luă servieta de pe podea.

— Bineînțeles. Depunem toate eforturile și sunt optimist, desigur cu prudență, că vom stopa răul înainte de a fi făcut.

McQueen încuviință din cap, parcă temându-se să vorbească.

Remar se ridică în picioare și așeză servieta pe birou.

— Domnule senator, ți-am răpit destul timp azi. Te rog să fii mai atent în privința telefoanelor – noi minimalizăm situația față de public, dar metadatele dezvăluie, într-adevăr, foarte multe. Știi vorba

noastră: „Noi omoram oameni bazându-ne pe metadate”.

McQueen încuviință iar.

— Da, îmi este foarte clar.

— Ah, și încă ceva. Ai auzit de jurnalistul acela care a fost răpit în Siria?

— Hamilton? Sigur că da.

— Da, Hamilton. Există o probabilitate destul de bună să-l eliberăm. Va trebui acționat însă cu discreție și va fi necesară răbdare. Bineînțeles, președintele vrea să trimită Delta sau alte comandouri, ca să obțină capital politic de pe urma salvării lui.

Senatorul ciuli urechile.

— Președintele *vrea* să trimită armata?

— Din păcate, da. El crede că este un succes politic garantat – fie că Hamilton este salvat, fie că este omorât în timp ce Trupele Speciale lichidează o grupare jihadistă, președintele se va împăuna că el nu va negocia niciodată cu teroriștii. I-am spus că metoda cea mai bună pentru a-l elibera pe Hamilton este ceva discret, care nu-i va oferi lui un mare câștig politic, dar cred că îți imaginezi cum a fost privit sfatul acesta.

— Da, îmi imaginez.

— Oricum, știu că dumneata și celelalte persoane responsabile afiliate cu comunitatea de informații vreți același lucru ca noi – să-l scoatem viu de acolo pe tânărul acela. Nu trebuie să-ți mai spun că experiența dumitale în domeniul securității naționale este ireproșabilă. Oamenii te ascultă. Până și președintele te ascultă, deși nu-i foarte încântat. De aceea, când posturile TV te invită să vorbești despre Hamilton, ar fi excelent dacă ai putea să amintești despre virtuțile răbdării și discreției, și despre cusurul înfumurării capetelor încinse militare, care îl poate ucide pe Hamilton mai mult decât orice altceva. Ne putem bizui pe dumneata în privința asta, domnule senator?

McQueen se ridică brusc în picioare; mai lipsea puțin să salute milităreşte.

— Știi bine că da, generale. Mă bucur că mi-ai cerut-o și sunt încântat să ajut.

Era fascinant să vezi cum oamenii puteau fi atât de șovăielnici în a recunoaște șantajul și cât de dispuși puteau fi să se convingă că era vorba despre altceva, ba chiar despre ceva, în esență, cooperant. Și uneori, cu cât păreau mai puternici, cu atât se autoamăgeau mai mult.

Remar scutură mâna senatorului și ieși din cabinet. Pe coridor, își șterse palma de pantaloni. A fost o vreme, știa bine asta, când genul de acțiune pe care tocmai o efectuase l-ar fi oripilat. Se strădui, însă nu-și aminti când s-a întâmplat asta.

Nu conta. Important era că mai câștigaseră ceva timp.

Și mai dețineau un senator.

Capitolul 11

Anders stătea împreună cu ceilalți membri ai Consiliului de Securitate Națională în încăperea securizată definită ca Situation Room din Casa Albă. Atmosfera era dătătoare de claustrofobie, exacerbată de dimensiunile reduse și tavanul jos ale încăperii dominate de o masă din lemn pentru douăsprezece persoane. Flecărelile erau reduse la maximum și toți participanții radiau văpaia care ar fi fost de așteptat la reunirea unor conducători militari geloși sau a mai multor scorpioni închiși laolaltă într-o sticlă. Fiecare dintre persoanele din cameră îi privea pe ceilalți ca pe niște inamici sau, în cazul cel mai bun, ca pe potențiali aliați de complezență. Fiecare considera că ar fi fost un președinte mai bun decât cel care conducea ședința. Iar câțiva s-ar fi putut chiar să fi avut dreptate.

Exercitându-și prerogativele și respectându-și obiceiul, președintele apăru cu o întârziere de o jumătate de oră. Se așeză, așteptă ca un asistent să-i toarne cafea, sorbi și zise:

— Știm cu toții de ce ne aflăm aici. Care ne sunt opțiunile?

Anders observă folosirea pronumelui la plural. Hamilton nu era problema președintelui, ci a tuturor. Bineînțeles, dacă lucrurile vor merge bine, doar președintelui i se vor recunoaște meritele. Era bine să fii rege.

Întrebarea nu a fost adresată cuiva anume. Anders a observat de mult că președintelui îi plăcea să-și conducă ședințele ca pe niște mici teste Rorschach. Cine va vorbi primul? Cine era îndrăzneț, cine era viclean? Anders cunoștea tehnica, deoarece îi plăcea s-o folosească și el.

Vernon Jones, președintele Comitetului șefilor de Stat Major al SUA, aruncă o privire spre secretarul Apărării, care încuviință.

— Domnule președinte, DevGru și Delta sunt deja pe poziții și pregătite să intre în acțiune. Avem nevoie doar de informații și de ordinul de plecare.

Lui Anders nu-i plăcea Jones, un negru înalt cu ton baritonal sudist atrăgător. Îl considera un avantaj neonest – echivalentul american al englezei vorbite la Oxford, care conferea o gravitate pe care substanța cuvintelor n-o putea obține singură. Iar dincolo de antipatia lui înnăscută, detesta felul cum Jones formulase fraza. Practic, spusese: „Domnule președinte, presupunând că aveți curajul să dați ordinul, singura întrebare este dacă informațiile spionilor merită cât o ceapă degerată".

Toți se întoarseră și-l priviră pe Anders. Știau bine că nu se puteau aștepta la nimic din partea directorului NSA, superiorul de formă al lui Anders și, potrivit statutului, unul dintre membrii permanenți la ședințele Consiliului de Securitate Națională. Dacă exista un același lucru pe care să-l înțeleagă toți cei prezenți, un același lucru la care să fie acordate mințile lor de rechini, acela era adevărata putere.

Directorul NSA îl privi pe Anders cu expresia lui cea mai serioasă, o pantomimă a autorității.

— Așadar, Ted, ce ai în regiune?

Ah, ce *ai*, nu ce *avem*… Anders nici măcar nu-l privi.

— Domnule președinte, ne concentrăm asupra tuturor resurselor disponibile. Echipele SIGINT scotocesc zona. O echipă de geocartografiere încearcă să localizeze cu exactitate locul în care s-a filmat videoclipul. Analizele vocale ne-ar putea oferi identitatea reală a teroristului din imagini.

Președintele nu păru impresionat.

— Cât va dura asta?

— Este greu de precizat. Uneori putem găsi ceva rapid. Alteori…

— Nu vreau să aștept. Cunosc riscurile, dar trebuie să înțelegi că James Foley[17] a fost torturat

de animalele astea. Fiecare oră pe care o așteptăm ar putea însemna altă oră de tortură pentru Hamilton.

Anders se uită în jur și zări privirile stânjenite de pe unele chipuri din cameră. Descrierea „înecării simulate” ca tortură producea destulă ambiguitate[18] în prezent.

— Da, domnule președinte. Supraveghez personal…

— Înțeleg că s-a petrecut o tragedie în Istanbul. CSS-ul tău a decedat într-un accident auto.

— Da, domnule președinte, așa este, confirmă Anders fără ezitare.

De unde știa deja președintele? Și cum de știa ce era un CSS? Apoi își dădu seama: Jones l-a informat. Militarul a întrezărit ocazia și a întrebuințat-o rapid. Bineînțeles, Anders a procedat la fel înainte să fie numit la conducerea NSA, însă culegerea informațiilor era în acel moment domeniul lui și știa din proprie experiență cu câtă lăcomie ar fi vrut să o preia alții din Departamentul Apărării.

Anders clocoti în tăcere. A încercat de mulți ani să întocmească un dosar împotriva lui Jones, dar acesta era fie, într-adevăr, un om cu frica lui Dumnezeu, fără indiscreții care ar fi putut dezgropate, documentate și folosite împotriva lui, fie excepțional de abil în felul în care comitea indiscrețiile respective. Și, evident, era, de asemenea, cel cu poziția cea mai bună și predispoziția cea mai mare pentru a crea necazuri.

— Ei bine, asta îți reduce capacitățile în regiune? adăugă președintele, privindu-l pe Anders.

Întrebarea nu era deloc simplă. Dacă ar fi răspuns *nu*, ar fi urmat întrebarea *Atunci, la ce dracu’ este bun un CSS*? În același timp un *da* ar fi creat o ocazie pentru ca președintele să răsucească pumnalul.

— Domnule președinte, răspunse Anders, bineînțeles că avem forțe suplimentare pentru o misiune atât de vitală în efortul de război din regiune. Pierderea lui Perkins este, într-adevăr, tragică, însă nu ne va afecta capacitatea de a ne îndeplini îndatorirea.

Președintele aprobă din cap, de parcă acela ar fi fost răspunsul pe care-l așteptase.

— Perfect. Continuă. Între timp, însărcinez oficial Pentagonul cu formarea propriei sale echipe de informații pentru a afla starea lui Hamilton și locul unde se află. Așa cum ai menționat, surplusul de oameni este important. Iar aici este America – știm cât de benefică este concurența.

Anders încuviință rigid, neîngăduindu-și să-și trădeze sentimentele reale. Dar era o evoluție proastă. Mai proastă decât se temuse.

— Ne reîntâlnim peste douăzeci și patru de ore, conchise președintele. Până atunci vreau să avem informațiile necesare, să avem un plan și să ne găsim în poziția din care să-l punem imediat în aplicare.

Cu coada ochiului, Anders îl văzu pe Jones consimțind din cap, evident încântat de felul cum s-a desfășurat ședința. Președintele voia o acțiune de salvare; a fost foarte clar în privința asta. Iar conducătorii Pentagonului au văzut o oportunitate de a-l mulțumi și în același timp de a-l convinge să se sprijine mai mult pe armată. Ei aveau să-i procure informații. Chiar dacă în decursul acestei activități ar fi fost nevoiți să denatureze puțin faptele.

Ei bine, și Anders putea să distorsioneze realitatea.

Capitolul 12

Evie stătea într-o cabină de toaletă – la alt etaj și în altă parte a clădirii, nu în vecinătatea biroului ei. Nu voia să întâlnească pe nimeni care ar fi fost posibil s-o recunoască. Avea, pur și simplu, nevoie de câteva minute în care să fie singură, pentru a se liniști fără să fie văzută de nimeni.

Toți vorbeau despre răpirea lui Hamilton. Circulau zvonuri despre o operațiune de salvare și domnea o atmosferă de mobilizare generală. Dacă se auzise despre Perkins și accidentul lui de mașină, nu se discuta prea mult despre asta. Poate că Hamilton eclipsase vestea respectivă, poate că nimeni nu-l cunoștea, de fapt, pe CSS din Turcia sau că nu le păsa, realmente. Oricum ar fi fost, nimeni nu făcea legătura. Ea era singura care știa ceva.

„Nu *știam*, se corectă femeia în gând. *Suspectam*".

Și, de fapt, ce știa ea? Da, se părea că Perkins i-a transmis informații secrete lui Hamilton. Da, ea l-a alertat pe director cu numai o zi înainte de moartea CSS-ului. Totuși, accidente auto se întâmplă mereu. Iar Hamilton… ei bine, dacă reporterul s-a dus la granița cu Siria în căutarea de subiecte pentru un articol, era posibil să fi avut, pur și simplu, ghinion. N-ar fi fost nici pe departe primul care să pățească ceva. Și oricum, Hamilton nu a murit, ci a fost răpit. De ce ar fi pus cineva la cale așa ceva?

„Nu *cineva*. Directorul".

Evie își dădu seama că nu voia să creadă că evenimentele acelea au fost doar niște coincidențe și că mintea ei îi oferea un soi de *doublethink*, precum o protecție împotriva unor idei nedorite.

Și totuși… Presupunând că directorul ar fi plănuit moartea lui Hamilton, de ce nu era jurnalistul deja mort? De ce să fi înscenat o răpire?

„Fiindcă el trebuie să moară. Sau trebuia să moară. Sau așa ceva. Răpirea era menită să camufleze realitatea”.

Bun. Asta era logic, într-un anume fel. Prin urmare… de ce să-i omoare pe Perkins și Hamilton? De ce să nu-i aresteze, judece și condamne? Ea cunoștea destule despre Legea Spionajului, ca să știe că statul n-ar fi avut nicio reținere s-o invoce.

„S-o invoce împotriva avertizorilor de integritate. Până acum n-a fost utilizată pentru a opri un jurnalist să publice reportaje”.

Și atunci? Directorul știa, sau suspecta, că Perkins i-a înmânat lui Hamilton ceva atât de confidențial, încât asigurarea tăcerii justifica uciderea lui? Evie avea acces la un volum uriaș de informații ultrasecrete, confidențiale, compartimentate, totuși, nu cunoștea absolut nimic care să fi justificat o crimă. Scurgeri au existat și înainte. Despre NSA s-au scris destule cărți. Dumnezeule, organizația i-a supraviețuit chiar și lui Snowden! De ce ar fi riscat Anders un asasinat, în loc să înfrunte publicarea informațiilor, așa cum au fost înfruntate întotdeauna până atunci?

„Deoarece informațiile acelea îl implică *pe* el”.

Însă în ce fel?

„Într-un fel… delictual”.

Evie nu putea decât să râdă la o asemenea explicație. Un delict atât de grav, încât era mai rău decât un asasinat sau care să justifice riscurile unui asasinat?

„Sau șantaj?”

Căzu pe gânduri. Era adevărat, oamenii glumeau că șefii trebuiau să-i aibă cu ceva la mână pe Feinstein și Rogers[19] și pe membrii celorlalte comisii legislative, pentru că „supraveghere” devenise, realmente, un eufemism pentru „mână liberă”. Ca să nu mai amintim de „tribunalul” secret FISA[20], care oferea o rată de aprobare cam de 99,7% solicitărilor de filaj ale guvernului.

Totuși, acelea nu erau decât glume. Nu existau dovezi reale. Și în ciuda loviturii serioase pe planul relațiilor publice pe care au încasat-o toți după cazul Snowden, Evie a simțit mereu că, de fapt, colegii ei erau oameni buni, cu intenții bune. De când lucra la NSA, ea a nu a văzut niciodată șmecherii de genul celor folosite în filme.

Bun! Poate că totul nu era, într-adevăr, decât o coincidență. Știa că voia să creadă asta, totuși nu însemna că era și adevărul.

Se ridică și se pregăti să tragă apa, pentru eventualitatea în care cineva a intrat în toaletă cât a fost ea în cabină. Ar fi părut ciudat să utilizezi cabina și să nu tragi apa. Dar se opri, cu mâna în aer.

Era ridicolă. Cine ar fi observat, sau cui i-ar fi păsat, dacă auzea sau nu că s-a tras apa? Și oricum, ea a întrebuințat în mod deliberat o toaletă din altă parte a clădirii, unde era improbabil să fie recunoscută de cineva sau acea persoană să-și amintească de prezența ei. Și deși pe toate coridoarele din NSA existau videocamere, ce ar fi putut raporta acel cineva? „Atenție, Evelyn Gallagher, alegere suspectă a toaletei”? Sigur că da, ea nu a făcut nimic decât să stea încuiată în cabină, fără s-o folosească deloc, totuși, era puțin probabil să existe videocamere în afurisitele de toalete. Așa ceva ar fi fost de-a dreptul nebunesc.

„Bineînțeles, dacă ai vrea cu adevărat să intri în capetele oamenilor, ai amplasa videocamere și în toalete. Clipele în care ei cred că se bucură de cea mai multă intimitate sunt exact cele în care ai vrea să-i poți vedea. Cu cât oamenii se străduiesc mai mult să-și camufleze comportamentul, cu atât acțiunile lor sunt mai relevante”.

Se uită la plafonul din rigips și la pereții despărțitori metalici de jur-împrejur, simțind că avusese un fel de epifanie, apoi își înăbuși un chicotit. „Așa este, Evie, NSA a instalat o rețea

uriașă de videocamere, ca să-i urmărească pe toți angajații cum urinează”.

Trase apa și ieși din cabină.

Capitolul 13

Era aproape miezul nopții și Anders continua să fie în cabinet, așa cum se aștepta să fie, mai mult sau mai puțin permanent, până la rezolvarea cazului Hamilton. Debbie l-a sunat să-l anunțe că se ducea la culcare. Era plăcut că ea a păstrat obiceiul chiar după atâția ani de nopți întârziate la serviciu și atâtea planuri anulate. Ascunderea dezamăgirilor soției era un semn al iubirii pe care i-o purta și Anders avea să-i fie veșnic recunoscător pentru asta.

La ușă se auzi o ciocănitură, apoi intră Manus. Închise ușa în urma lui, veni direct la biroul lui Anders și-i înmână stickul de memorie și telefonul mobil despre care îl anunțase înainte de a părăsi Turcia.

— Le-ai deținut permanent? întrebă Anders, ridicând obiectele ca să le examineze, conștient că tonul și maniera îi erau neobișnuit de aspre.

Chiar dacă simți lipsa de politețe pe care i-o acorda, de obicei, directorul, Manus nu se trădă în niciun fel.

— Le-am luat personal din buzunarele lui Hamilton. De atunci au fost numai asupra mea.

— Și telefonul…

— În cușca lui Faraday de când l-am luat. Mișcările nu i-au putut fi urmărite.

Anders încuviință din cap.

— Bun. Trebuia să mă asigur. Și-mi cer scuze. A fost o zi foarte lungă.

Manus nu dovedi prin vreun semn că explicația aceea însemnase ceva pentru el. Nu era de mirare că-l scotea din sărite pe Remar.

Anders introduse stickul într-un dispozitiv special, apoi puse un deget pe plăcuța biometrică și-și tastă parola, potrivit autentificării standard din doi pași. În secunda următoare, accesă supercomputerele Cray de tip paralel care rulau în

subsolul clădirii Fort Meade a NSA. Dacă era foarte norocos, Hamilton utilizase fie o criptare slabă, fie una dintre aplicațiile comerciale în care NSA crease de mult intrări secrete. Așteptă o clipă în timp ce stickul era scanat cu aproape 100 gigaFLOPS, ecranul lui nefiind capabil să țină pasul cu viteza de calcul a supercomputerelor Cray. Însă criptarea rezistă. La naiba! Hamilton folosise un program aparte, probabil un software cu sursă deschisă. NSA a avut un asemenea succes în diminuarea standardelor internaționale de criptare și în convingerea companiilor să instaleze intrări secrete… încât era întotdeauna frustrant să întâlnești un program care nu fusese deocamdată corupt.

Se întrebă câte informații se găseau pe stick? Zece mii de documente? Cincizeci de mii? Computerul nu putea sparge criptarea, dar îi putea spune câți gigabiți de informații erau stocați acolo. Nu reprezenta ceva foarte util de știut, totuși, Anders era încercat de o curiozitate morbidă. Tastă întrebarea și răspunsul sosi instantaneu: opt kilobiți.

Bărbatul clipi. Opt kilobiți? Nu era decât un „ambalaj”. Stickul era gol – nu conținea nimic. Simți un nod în stomac când își dădu seama că stickul pe care-l avusese Hamilton asupra lui era o diversiune.

Cuplă apoi telefonul mobil. Nu era nici măcar criptat, ci doar protejat de o parolă din patru cifre. Supercomputerele Cray o sparseră și-l scanară în mai puțin de o secundă. Aparatul nu conținea nimic în afară de obișnuitele agendă, calendar și alte date.

Se uită la Manus, care rămăsese nemișcat și-l privea.

— Nu mai avea nimic altceva asupra lui?

— Ți-am spus – portofelul și pașaportul. Le-am distrus.

— N-avea laptop?

— Nu.

— Nici tabletă?

— Nu.

— Niciun alt dispozitiv electronic portabil?

— I-am căutat în cameră, inclusiv în seif. În geantă, în haine și în pantofi. Nu mai era nimic.

Anders își trecu palma peste gură, împotrivindu-se panicii pe care o simțea apropiindu-se.

— Bine, încuviință el abordând situația ca pe un puzzle. Bine.

Știa că Perkins trebuia să-i fi înmânat ceva lui Hamilton. Chiar dacă undeva pe Darknet era ascunsă o copie de rezervă, Daniel i-ar fi dat lui Hamilton *ceva* care să-i fie de folos. Altfel, de ce l-ar mai fi adus până la Istanbul? Dacă CSS-ul n-ar fi vrut decât să încarce informațiile furate pe mai multe site-uri subversive, ar fi făcut-o cu ușurință, dar el nu a procedat așa. Probabil că voia girul unui jurnalist, protecția firavă ca o frunză de viță-de-vie acordată de Primul Amendament. În adâncul ființei, Anders știa că Perkins i-a dat jurnalistului ceva, ceva important, ceva care implica riscuri enorme. Întrebarea era ce a făcut Hamilton cu obiectul respectiv?

— Bine, repetă el. Când l-ai urmărit pe Hamilton, l-ai văzut intrând într-un oficiu poștal, să zicem, sau o sucursală FedEx – orice de felul ăsta? Sau o sală internet?

— Prima dată când l-am văzut a fost în camera lui de hotel.

Anders încuviință din cap, deoarece anticipase răspunsul acela. De fapt, nu credea că Hamilton ar fi riscat să expedieze electronic datele primite de la Perkins. Oamenii știau destul de multe despre ultraperformantele metode de supraveghere electronică ale NSA, însă nu știau în ce măsură erau monitorizați în alte moduri. Era posibil ca Hamilton să fi transmis ceva și Anders ar fi pus o echipă să investigheze orice fel de urme lăsate de o astfel de tranzacție. Era totuși mai probabil ca

reporterul să fi mizat pe o tehnologie mai rudimentară. La fel ca teroriștii, jurnaliștii erau conștienți că toate comunicațiile lor electronice puteau fi interceptate. De aceea Greenwald și Poitras au fost prinși folosindu-l pe partenerul lui Greenwald, David Miranda, pe post de curier. Iar Alan Rusbridger, editorul de la *Guardian*, a recunoscut că reporterii lui în cazul Snowden au călătorit foarte mult cu avionul, deoarece nu se încredeau decât în întâlnirile directe. De ce ar fi procedat altfel Hamilton?

La naiba, trebuia să încheie cât mai rapid cazul acela! Cel puțin senatorul McQueen i-a venit în ajutor, stupefiind câțiva prezentatori TV prin apelul la calm și răbdare și susținerea stilului deliberativ al președintelui. Însă toate astea nu făceau decât să se mai câștige puțin timp. Nu rezolvau problema de fond.

Perfect, avea să pună o echipă să investigheze tot ce ieșise din Istanbul prin FedEx sau alte firme de curierat din clipa sosirii lui Hamilton acolo. Le puteau urmări pe calea aerului, până la unitatea de sortare din SUA, sau chiar până la vehiculul care plecase să le livreze. Dacă Hamilton utilizase poșta, avea să fie mai dificil, totuși nu imposibil. Nu toată lumea știa, dar US Postal Service fotografia absolut toate plicurile și coletele pe care le manipula. Sistemul era primitiv și necesita multă forță de muncă, dar dacă ei aveau vreo indicație că Hamilton expediase ceva din Istanbul prin poștă, aveau să mobilizeze destui oameni pentru a descoperi obiectul și, cu doar puțin noroc, l-ar fi stopat. Cu toate acestea, spera că nu se va ajunge la așa ceva și că Hamilton a preferat să se încreadă într-o firmă privată de curierat.

Gallagher, își dădu seama brusc directorul. Ea putea fi de ajutor acolo. Avea să-i ceară să-și utilizeze sistemul de videocamere pentru a examina cvartal cu cvartal toate mișcările lui Hamilton prin Istanbul. Ca un fel de sprijin pentru

celelalte sisteme pe care el avea să le desfășoare pentru a urmări dacă reporterul expediase ceva.

Ideea nu era totuși fericită. După conversația pe care au purtat-o și îndoielile manifestate față de moartea ultimului avertizor de integritate pe care l-a descoperit rețeaua ei, probabil că femeia era bănuitoare față de decesul lui Perkins și răpirea lui Hamilton. O implicare suplimentară i-ar fi sporit suspiciunile. Anders n-avea însă alternativă. Tot ce conta pentru moment era Hamilton și obiectul pe care i-l transmisese Perkins. Anders avea să se folosească de toate resursele disponibile pentru a finaliza asta. După rezolvarea crizei, când resursele acelea n-ar mai fi fost esențiale, ele puteau fi… eliminate.

Îl privi pe Manus și decise că ar fi fost perfect pentru sarcina respectivă.

Capitolul 14

A doua zi dimineață Remar o introduse pe Evie în cabinetul directorului imediat cum ajunse în anticameră. La miezul nopții, femeia primise un SMS care-i cerea să fie acolo la ora șapte fix. Era ceva legat de Hamilton, bănuise ea și inima îi tresărise la gândul acela. Din fericire, Digne venise mai devreme ca să se ocupe de Dash și să-l ducă în stația de autobuz. Evie o iubea pe femeia din Salvador și nu știa cum s-ar fi descurcat fără ea.

Închise ușa în urma ei, se așeză la un gest al directorului și apoi se împotrivi imboldului de a se foi în scaun, în timp ce el o examina cu atenție, cu mâinile încleștate în fața bărbiei. Cumva parcă așteptându-se ca ea să vorbească, ori să mărturisească, ori altceva… Evie nu știa ce anume.

În cele din urmă, bărbatul oftă, se lăsă pe spate în scaun și spuse:

— Ținând seama de îngrijorarea ta față de sinuciderea lui Scott Stiles, recunosc că sunt destul de interesat de părerea pe care o ai față de accidentul auto al lui Dan Perkins. Și de răpirea jurnalistului Hamilton.

Evie se așteptase la multe, însă în niciun caz la ceva atât de direct. Probabil că tocmai acela fusese și motivul manevrei directorului. Cumva, ea simți că ar fi greșit dacă ar fi negat orice fel de îngrijorare. Ar fi fost mai bine să se mențină în preajma adevărului. Dar nici foarte aproape de acesta…

— Să fiu sinceră, domnule director, par două evenimente, într-adevăr, destul de stranii imediat după ce am primit atenționarea de la sistemul meu. Și n-o să neg că m-am gândit la cele întâmplate. Nu-mi imaginez totuși de ce cineva ar recurge la asemenea măsuri împotriva unei amenințări interne. Și chiar dacă ar fi recurs, de ce n-a procedat la fel și în cazul jurnalistului? De ce să fi

regizat o răpire, care este mult mai riscantă și nesigură?

Așteptă, încântată că-și reamintise să folosească denumirea preferată *amenințare internă*, în locul instigatoarei sintagme *avertizor de integritate*.

Trecură câteva clipe interminabile și Evie avu impresia că directorul încerca s-o facă să continue prin tăcerea lui. Ea nu urmase niciodată cursuri de tehnici de interogare, dar metoda aceasta a avut succes cu Dash când băiatul a făcut vreo prostioară.

După aceea Anders râse ușor și ridică palmele deschise, parcă alungând absurditatea ideii.

— Este, într-adevăr, o coincidență incredibilă, recunosc, și nu ți-aș lua-o în nume de rău dacă, știind de legătura dintre Perkins și Hamilton, ți-ai pus întrebări.

Femeia aprobă din cap, simțind că absolvise un test, chiar dacă abia la limită. Dar ce fel de test? În ce scop?

— Cred că va urma o operațiune de salvare, continuă directorul după câteva momente. Aceasta este strict impresia mea de moment și aș vrea să rămână între noi. De asemenea, deși este, probabil, o lovitură cu bătaie foarte lungă, aș vrea să știu dacă au existat legături între Perkins, pe de o parte, și răpirea lui Hamilton de către teroriști, pe de altă parte. Teroriștii știau cumva ce intenționa Hamilton? L-au răpit în speranța de a obține tocmai informațiile primite de el de la Perkins? Nu mai trebuie să afirm că, dacă Perkins i-a transmis lui Hamilton informații secrete despre sursele și metodele NSA, iar informațiile respective ajung în mâinile grupării ISIS, ar fi o amenințare gravă la adresa securității naționale. Aș vrea să confirmi că nu s-a întâmplat așa.

Explicația lui părea destul de logică. Și atunci, de ce o făcea să se simtă neliniștită?

— În ce fel să procedez, domnule director?

— Vreau să examinezi absolut toate filmările pe care le ai despre mișcările lui Hamilton din clipa ajungerii în Istanbul și mai ales după prima întâlnire cu Perkins acolo. A vizitat vreun magazin, vreun oficiu poștal, vreun birou sau absolut orice alt loc de unde ar fi putut expedia scrisori sau colete?

— Deoarece dacă a expediat ceva…

— Da. Și deși nu ar fi tocmai o dovadă, ar putea măcar lăsa deschisă posibilitatea să nu fi avut informații confidențiale asupra lui când a fost răpit. Dar dacă n-a expediat nimic…

— Vă îngrijorează că ar fi avut ceva asupra lui în momentul răpirii – un stick de memorie sau altceva de felul acesta.

— Exact.

— Însă nu este posibil să fi încărcat pe internet informațiile primite de la Perkins?

— Ba da, dar instinctul îmi spune că s-a bazat pe o tehnologie rudimentară. Iar în cazul acela, și dacă nu l-a expediat prin poștă, avea obiectul asupra lui. Iar asta ar fi destul de rău.

„Destul de rău ca să impună un atac cu drone asupra poziției lui?”, se întrebă în gând Evie. Ideea părea nebunească, și totuși, nu chiar atât de nebunească pe cât ar fi vrut ea.

— Acoperirea Istanbulului de către NSA nu-i grozavă, rosti femeia sperând că glasul nu-i suna pe atât de șovăielnic pe cât îl simțea. Dacă nu voi descoperi nimic nu înseamnă că el n-a folosit poșta.

— Așa este. Cumva îți cer să încerci să-mi dovedești un rezultat negativ, dar este posibil să avem noroc. Dacă nu obținem un rezultat pozitiv, atunci trebuie să-i raportez președintelui că am încercat, felul cum am procedat și absența oricărui rezultat.

— Am înțeles.

— Mă îndoiesc că mai trebuie să precizez, însă cazul necesită atenția ta completă și imediată.

Viața unui tânăr ar putea depinde de ceea ce reușești azi.

Evie petrecu restul zilei examinând filmările video din Istanbul. Sistemul de recunoaștere facială și programul de date biometrice îi făceau munca posibilă – în absența lor, ar fi avut nevoie de o armată de ajutoare ca să scotocească manual prin zecile de mii de ore de înregistrări video în căutarea unei imagini cu Hamilton dar tot era laborios. Toate semnalările pozitive automate necesitau o extrapolare bazată pe direcția în care se deplasa Hamilton, dacă era cu automobilul, cu autobuzul sau cu taxiul, deoarece trecea pe lângă destule videocamere care nu-i observau fața sau alte detalii utilizabile. Era un aspect pe care ar fi putut, și ar fi trebuit să se fi gândit, să-l automatizeze. Nu exista niciun motiv să nu asocieze videocamerele și recunoașterea biometriei cu software-ul de cartografiere, astfel încât sistemul să extrapoleze mișcările unui subiect chiar dacă fața sau gesturile îi erau ocultate – chiar dacă trecea printr-o zonă fără o rețea de videocamere. Cel puțin munca manuală și plictisitoare pe care o făcea în acea zi n-avea să fie total irosită. Experiența asta avea s-o ajute să conceapă modul cel mai elegant de automatizare a sistemului pentru data viitoare.

Brusc, o străbătu un gând neplăcut. Dar dacă directorul a plănuit cu adevărat moartea lui Perkins și răpirea lui Hamilton? Bineînțeles, era greu de crezut, totuși… ea îi pusese deja la dispoziție instrumentele care i-ar fi permis s-o facă, iar în acel moment optimiza aceleași instrumente. De ce? Doar pentru că era satisfăcător să vină cu o îmbunătățire?

Făcu o pauză și-și masă tâmplele. Nu voia să aibă îndoielile acestea, ci să facă o treabă bună, să fie apreciată, să se bucure de genul de securitate necesară pentru Dash. Desigur, ar fi fost bună și o promovare în ierarhie. Însă apropierea de ceva…

rău o făcea foarte conștientă de îngrijorările pe care încercase să și le suprime după „defectarea” lui Snowden. Oamenii aveau tendința să nu vorbească despre asta – nimeni nu voia să fie etichetat ca slab sau potențial trădător și n-ar fi durat mult până să fie raportat ca atare în cadrul programului Amenințări Interne –, dar Evie era destul de sigură că sentimentele ei nu erau atipice. Un număr foarte mare de ingineri și matematicieni au extins întruna capacitățile NSA, găsind satisfacție personală și avansare în corporație cu fiecare idee nouă și inteligentă pe care au inventat-o. În același timp însă, au pierdut din vedere imaginea de ansamblu, au ignorat riscurile și realitatea aplicării ideilor lor. Până când Snowden a făcut imposibilă orice negare.

Pentru o clipă, femeia se gândi la seturile de date stocate în sistemul ei de biometrie: pe de o parte, persoanele cu autorizații speciale de securitate, pe de altă parte, jurnaliștii, activiștii și alți radicali și subversivi. Se întrebă cine a alcătuit listele? În cazul autorizațiilor de securitate ar fi fost destul de ușor; era adevărat că existau peste 1,5 milioane de asemenea autorizații top-secret, totuși putea fi creată o bază de date. Dar cine a întocmit lista cu subversivi, care ar fi necesitat decizii bine cântărite, nu o simplă și directă abordare binară? Care au fost criteriile? Care era procesul de selecție, dacă exista așa ceva? Ea a primit, pur și simplu, o listă. Și tot așa cum nu putea utiliza decât un singur set de instrumente pentru a analiza atenționările, în mod similar nu știa ce se întâmpla cu informațiile pe care le transmitea directorului. Probabil că el le înmâna unei persoane din alt departament, care nu știa de unde sau de la cine proveneau, ori pentru ce aveau să fie folosite.

Programul i s-a părut întotdeauna destul de fragmentat, însă asta n-a deranjat-o niciodată în mod particular. A presupus că era vorba despre

obișnuitul rezultat greoi al excesului de paranoia, lipsei de planificare și abundenței de fiefuri. În niciun caz ceva pe care să-l rezolve, sau să încerce măcar, o persoană aflată la nivelul ei. Dar în acel moment fragmentarea i se părea… deliberată. Mai puțin accidentală și mai degrabă plănuită.

Și totuși, ce ar fi putut face Evie cu adevărat? Era meseria ei și avea neapărată nevoie de postul acela. Și-a examinat opțiunile din sectorul privat și nu erau defel atrăgătoare; toate implicau activități mai puțin importante și interesante, reducerea flexibilității și beneficii mai mici, iar mutarea în alt oraș ar fi însemnat să-l despartă pe Dash de școala pe care o iubea, ca să nu mai amintească de reînnoirea bătăliilor cu Sean pentru custodia lui. Nu era o eroină și nici nu voia să fie. Nici măcar n-ar fi știut cum să procedeze. Era doar un membru al echipei, ba chiar total dispensabilă dacă se ajungea la așa ceva. Mai mult ca orice, era o mamă care se temea pentru viitorul fiului ei și încerca să facă viitorul acela cât mai sigur.

„Concentrează-te, Evie! Doar concentrează-te! Nu ai nimic altceva decât suspiciuni. Niciun fel de dovezi reale, absolut nimic, ci doar două coincidențe extraordinare. Fă-ți meseria! Ești pricepută la asta”.

Era o muncă obositoare. Și i se părea foarte bizar să rederuleze ultimele zile dintr-o viață care a virat atât de brusc și de spectaculos spre tărâmul ororii. Știa că au fost activați mulți alți oameni și multe alte sisteme care încercau să descopere mișcările lui Hamilton, motivele lui, locurile pe unde a trecut. Iar asta era bine. Totuși…

Făcu o altă pauză. Dacă Hamilton a expediat ceva prin FedEx sau altă firmă privată de curierat, ar fi fost banal chiar și pentru cel mai neexperimentat tehnician NSA să-i dea de urmă. Iar un obiect ajuns în sistemul poștal n-ar fi fost cu nimic mai dificil.

Și atunci, de ce i-a cerut directorul să facă ceva care era atât ineficient, cât și redundant?

„Ca o măsură de rezervă. Pentru a fi absolut sigur”.

Poate că da. Dar de ce nu i-a spus asta?

„Fiindcă nici măcar nu s-a gândit s-o facă. El este concentrat asupra altor probleme”.

Din nou, poate că da. Totuși…

„Te testează. Cunoaște deja răspunsul și vrea să vadă dacă încerci să ascunzi ceva. Ăsta-i un truc de interogator, nu? Și n-ai simțit ca și cum te-ar fi interogat în cabinetul lui? N-ai simțit că era suspicios? N-ar fi trebuit să-l fi întrebat despre sinuciderea lui Scott Stiles. Niciodată! A fost o mare, mare, mare greșeală!”

Oare devenea paranoică? Simțea că gândurile de genul acesta erau periculoase și voia să le alunge, însă în același timp nu putea scăpa de ele, tot așa cum nu putea scăpa de senzația că ea însăși le provoca.

După patru ore, înregistră primul succes: Hamilton intrând într-un oficiu poștal. Bătăile inimii i se accelerară. Oare a expediat ceva? După câteva clipe, reporterul ieși… dar, stai așa, ținea în mână un plic, un plic timbrat. A cumpărat timbre, însă nu a expediat scrisoarea pe care o ținea. Bizar. Și tocmai de aceea interesant.

Ceva mai devreme l-a văzut intrând într-un supermarket și ieșind cu o punguliță, dar la momentul acela nu i-a acordat multă atenție. Avea punga la el când a intrat în oficiul poștal, însă când a ieșit avea numai plicul. Asta sugera că a abandonat pungulița în oficiul poștal. Inima începu să-i bată și mai tare. Oare a cumpărat plicuri din supermarket și timbre de la poștă? Perfect, dar atunci, de ce nu a expediat plicul timbrat din oficiul poștal? A utilizat un singur plic, a aruncat restul, a lipit timbrele necesare… după care a plecat să expedieze scrisoarea din alt loc. De ce?

„Voia să se asigure că avea timbrele corespunzătoare, însă nu intenționa să expedieze scrisoarea dintr-un loc unde a fost văzut”. Bun, asta însemna că va căuta o cutie poștală. Evie îi urmări deplasarea de la o rețea de videocamere la următoarea. În una dintre imagini, plicul era mai vizibil. Încetini derularea filmării video…

„Uite – o adresă”. Rederulă, încetini derularea la cadru cu cadru și mări imaginea. Prea încețoșată. Îmbunătăți calitatea imaginii și obținu un rezultat parțial. Îmbunătăți din nou și… *Da*! Partea lipsă a adresei. O căută și găsi o coletărie din Rockville, o suburbie din statul Maryland. Probabil o căsuță poștală închiriată de Hamilton. Evie accesă declarația fiscală a reporterului și-i găsi adresa de acasă: Potomac, orașul vecin. Instinctul îi spuse că reporterul și-a expediat sieși plicul, evitând adresele de acasă și de la redacție, din motive stricte de precauție.

Exista, de asemenea, o adresă de retur, din Istanbul. O căută pe internet și găsi un hotel ieftin din Sultanahmet, dar nu cel în care s-a cazat Hamilton. Era o adresă fictivă, fără legătură cu el, menită să confere normalitate unei scrisori care intra în Statele Unite, astfel încât să nu atragă o atenție nedorită.

Continuă examinarea cadru cu cadru. Plicul prezenta o umflătură mică. Fie erau multe hârtii împăturite, fie un stick de memorie protejat de un carton. Asta trebuia să fie!

Îl urmări pe Hamilton mai departe. Pentru o vreme îl pierdu, iar când reapăru nu mai avea plicul. O explicație era că-l pusese într-o cutie poștală și-și văzuse de drum. O scrisoare simplă nu necesita niciun fel de formalități vamale. El putea s-o fi expediat de oriunde și să nu atragă absolut niciun fel de suspiciuni.

Scrisoarea era o descoperire importantă, uriașă și Evie se simți încântată la gândul că sistemul conceput de ea îi dăduse de urmă. Totuși,

directorul ar fi vrut să știe dacă mai exista și altceva, așa că reluă căutarea. Și găsi filmări video ale lui Hamilton intrând într-o sucursală FedEx din cartierul Beyoðlu. De data aceasta nu avea nimic în mâini nici când intra, nici când ieșea. De fapt, nici n-ar fi fost necesar – putea să fi predat un stick funcționarului dinăuntru și asta ar fi fost tot.

Așadar, au fost două pachete: originalul și copia de rezervă. Pachetul FedEx îl puteau urmări chiar prin sistemul companiei, pe când existența plicului o cunoștea doar Evie. Nimeni altcineva nu avea acces la rețeaua de videocamere și nici cunoștințele necesare utilizării ei.

Începu să bată darabana pe tăblia mesei, brusc fascinată.

Ce s-ar întâmpla dacă n-ar menționa, pur și simplu, plicul pus la poștă? Chiar dacă directorul știa cumva de el, deși Evie nu-și imagina cum să fi știut, ar fi fost destul de ușor de scăpat din vedere în toate filmările video pe care a fost nevoită să le examineze manual. Nu-i plăcea ideea de a părea lipsită de competență, însă cu greu cineva ar fi considerat suspectă neglijența ei de a observa ceva. Mai ales când urma să anunțe descoperirea FedEx. Anders avea să se concentreze asupra ei și Evie se îndoia că el se va gândi măcar dacă nu a existat un al doilea pachet. Și chiar dacă se gândea, nu avea cum să știe.

Pentru o clipă, se gândi să șteargă filmările video incriminatorii, apoi se răzgândi. Una ar fi fost să fie confruntată cu o scăpare din vedere, dacă se ajungea la așa ceva, și cu totul altceva să explice ștergerea unor filmări.

Trase aer adânc în piept și chibzui mai profund. Ce intenționa să facă în privința scrisorii expediate de Hamilton la căsuța poștală din Rockville? Poate că nimic sau poate că își zicea că nu va face nimic, fiindcă alternativa era nebunească și nici nu voia s-o ia în seamă. Important era că ea nu trebuia să facă nimic. Avea să-i spună directorului despre

pachetul FedEx și să pretindă, chiar și față de ea însăși, că nu exista nimic altceva de raportat. Pe urmă, putea, pur și simplu, să… aștepte. Să aștepte și să vadă. Da, asta era. Să aștepte și să vadă.

Se deconectă de la sistem și se duse să-l informeze pe director.

Capitolul 15

Evie era cu Dash la meciul echipei Baltimore Orioles de pe stadionul Camden Yards, când se întâlniră cu bărbatul ciudat.

Ei stăteau în sectorul cel mai înalt al stadionului, în partea din stânga a terenului – mult prea departe ca să distingă numerele jucătorilor de pe tricouri, dar Dash le știa oricum toate pozițiile pe dinafară. Băiatul îi explicase că era *un joc cu adevărat important*, fiindcă Orioles jucau împotriva rivalei Yankees, iar dacă favoriții lui învingeau, ar fi câștigat campionatul diviziei Est. Lui Evie nu-i prea păsa ce însemnau toate astea, însă dacă Dash era încântat, atunci și ea era la fel.

Într-adevăr, era greu să nu fii cuprins de fervoarea zilei. Stadionul era plin și gălăgios, spectatorii ovaționau și făceau valuri în tribune, iar scorul fu strâns până în repriza a noua, când jucătorii Yankees s-au desprins la două puncte. În acel moment Orioles erau la lovire, cu alergători pe bazele doi și trei și cu un tip pe nume Manny-nu-știu-cum în baza a patra, *home plate*. După ce i se aruncă trei mingi și avu două *strike*-uri[21], toți spectatorii erau în picioare, agitându-și brațele și scandându-i numele. Dash îi gesticulă furios că Manny era sub presiune, fiindcă dacă avea din nou *strike*, meciul se termina și Orioles pierdea. Dar dacă Manny comitea un *walk* sau lovea mingea, atunci se putea ajunge la situația de grand slam, ceva ce Dash nu mai văzuse niciodată. Iar dacă Manny executa un *home run*, adică lovea mingea și o trimitea în tribune, atunci Orioles ar fi învins. Expresia feței lui era atât de deschisă și comentariile atât de pasionate, încât Evie ar fi putut leșina din dragoste față de el. Încuviință din cap, în vreme ce fiul ei o bombarda cu statistici și istorie, din care înțelegea doar unele lucruri, însă îi

arătă cu degetele încrucișate strâns că știa cât de important era totul.

Jucătorul defensiv de la Yankees clătină din cap, apoi încă o dată și în cele din urmă încuviință la ceea ce i-a transmis *catcher*-ul, prinzătorul. Spectatorii tăcură brusc și toți se aplecară înainte, cu pumnii încleștați, cu palmele duse la gură, cu o concentrare colectivă electrizantă, mobilizantă. După aceea *pitcher*-ul ridică genunchiul piciorului din față, se răsuci și aruncă fulgerător mingea, care țâșni exploziv spre *home plate*. Apoi Manny balansă bâta și răsună un *CRAC*! pe care Evie îl auzi ca pe o detunătură până sus în tribune, unde stăteau ei. Mingea se ridică spre cer, decolând ca o rachetă, ca un proiectil, și spectatorii răcniră, pe urmă mingea trecu peste *shortstop*[22] și peste *left fielder*[23], continuând să se înalțe. Țipetele mulțimii deveniră un muget de extaz și spectatorii din jurul lor se urcară pe scaune ca să ajungă cât mai sus, întrucât mingea tot nu se oprise și trecuse de primul nivel, și de al doilea, și se îndrepta spre ei.

Un bărbat din fața lui Evie îl îmbrânci pe vecinul din stânga, care căzu, înjurându-l. Femeia privi mingea și simți că i se oprește inima; oare se îndrepta, într-adevăr, spre Dash? Și Dash o privea, cu mâna cu mănușă ridicată cât de mult își putea întinde brațul. Apoi însă ea văzu că nu, mingea era prea sus și-i păru rău că nu-l putea ridica pe Dash în aer ca s-o prindă. În același timp, un spectator se urcă pe un scaun, pentru a avea o poziție mai bună; se auzi un țipăt și izbucni o încăierare. Cineva vărsă bere peste ea din spate, iar altcineva aproape că-l răsturnă pe Dash. Băiatul o prinse iute de braț și laolaltă izbutiră să-și păstreze echilibrul.

Evie se întoarse și în tumultul general din jur văzu chiar înapoia lor un bărbat voinic și solid, cu blugi, cămașă din flanel închisă la culoare și șapcă Orioles, care privea calm traiectoria descendentă a mingii. Cineva îl lovi din stânga cu umărul, pentru a încerca să-l dea la o parte, dar nu avu succes, era

de parcă ar fi izbit un copac. Cineva din dreapta ridică o mână înmănușată și se strădui să se poziționeze în fața bărbatului, însă acesta avansă, pur și simplu, puțin și intrusul rămase în urmă. Apoi se auzi un zgomot înfundat, când prinse mingea într-o mână imensă. Forța impactului îi împinse brațul îndărăt, dar, cumva, păstră mingea. *Au*! exclamă Evie uluită. Spectatorii din spatele bărbatului, din stânga și dreapta începură să-l tragă de braț, ignorând că el prinsese în mod clar mingea și că-i aparținea, că se terminase, însă el se mulțumi să ridice mâna dincolo de raza lor de acțiune și-i împinse într-o parte și alta cu mâna liberă, cu ușurința cu care altul ar fi alungat niște muște. Expresia de pe chip nu i se schimbă nicio clipă și era exasperant de calm, chiar și atunci când cineva îl smuci cu atâta putere de cămașă, încât îi rupse mâneca din umăr.

După câteva secunde spectatorii din jur părură să-și recapete rațiunea. Cei care fuseseră atât de frenetici cu o clipă înainte reveniră la locurile lor și-și întoarseră atenția spre teren, unde Manny alerga și depășea pe rând bazele în vuietul delirant al publicului care ovaționa și tropăia.

Evie se uită la fiul ei, ca să vadă dacă nu pățise ceva. Dash zâmbea bărbatului din spate cu un surâs luminos, generos și inocent, despre care ea știa că însemna: „Felicitări, ai prins mingea”. Și îl iubi pentru asta, deoarece nu avea niciun pic de egoism în el, ci era cu adevărat fericit pentru străinul cu șapcă Orioles, deși cu numai un moment în urmă Dash își dorise atât de mult mingea aceea.

Bărbatul îl privi pe băiat cu o expresie ciudată… Recunoaștere? Simpatie? Derută? Evie nu era sigură. Apoi se lăsă pe vine, întinse brațul și-i oferi mingea lui Dash.

Ochii puștiului se lărgiră și gura i se întredeschise. După aceea clătină din cap, parcă temându-se să creadă că necunoscutul putea fi

serios. Bărbatul întinse mai mult brațul și arătă cu mâna liberă spre Dash, apoi spre minge, ca un îndemn: „Ia-o, este a ta”. Totul părea foarte ciudat… era ca și cum ar fi știut că băiatul era surd. Da, bineînțeles, i-a văzut, probabil, discutând prin semne, totuși părea mai mult decât atât, un nivel mai profund de înțelegere.

Dash își privi mama cu ochi rugători. Evie ar fi vrut din tot sufletul să accepte gestul plin de bunătate al necunoscutului, dar era prea mult, nu cunoștea baseballul la fel ca Dash, deși era clar că mingea aceea avea să valoreze destul pe eBay. Clătină din cap și, cu un surâs reținut, zise:

— Vă mulțumim foarte mult, însă, realmente, nu putem accepta.

Oricum, bărbatul nu retrase brațul. Se uită la Dash și-și arcui sprâncenele, sugerând prin expresia lui: „Ești sigur?”

Băiatul își privi iarăși mama, cu ochii atât de chinuiți de dorință, încât ea nu l-ar fi putut refuza în ciuda întregii politeți din lume. Mai șovăi o clipă, după care încuviință și rosti:

— Bine.

Dash era atât de fericit, încât strânse din pumni și țopăi în sus și-n jos. Luă mingea cu respect din palma întinsă a bărbatului și spuse cu glasul lui ușor neclar:

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Bărbatul încuviință din cap, apoi i se adresă în limbajul semnelor: „Cu plăcere”.

Dash fu atât de năucit, că pentru o clipă uită că avea mingea în mână și încercă să-i răspundă tot prin semne. Țipă și-i întinse mingea lui Evie, care era la rândul ei atât de surprinsă, încât fu cât pe-aci s-o scape.

„Știi să vorbești prin semne?”, îi semnală Dash.

„Da, îi răspunse necunoscutul în același fel. Sunt surd”.

„Și eu!”

„Știu. Te-am văzut discutând cu mama ta. Te descurci mai bine ca ea”.

Dash izbucni în râs. „Da, i-o spun și eu mereu”.

Bărbatul zâmbi. Zâmbetul avea ceva… nostalgic, ca și cum chipul nu i-ar fi fost obișnuit cu expresia respectivă, ca și cum n-ar fi avut încredere în sentimentul pe care-l afișa.

„De ce mi-ai făcut cadou mingea?”, întrebă Dash.

„Părea că ți-o doreai”.

„Dar n-o dorești și tu?”

„Nu la fel de mult ca tine”.

Evie urmărea stupefiată schimbul acela de replici. Pe urmă, venindu-și în fire, puse mingea în poșetă și zise în limbajul semnelor: „Mulțumesc. A fost cu adevărat frumos din partea ta”.

Bărbatul clătină din cap, parcă stânjenit de recunoștința lor, și se ridică.

Evie trebui să admită că-i plăcea cum arăta bărbatul. Avea vreo patruzeci de ani, un păr castaniu și o barbă de câteva zile, mai închisă la culoare. Trase cu ochiul spre mâna lui stângă și văzu că nu purta verighetă. A fost ceva misterios și atrăgător în calmul pe care l-a manifestat în timp ce toți vecinii de scaun au încercat să-i smulgă mingea. Femeii îi plăcea surâsul lui – și reticența ciudată, sau tristețea, pe care o simțea îndărătul acestora. Și, bineînțeles, era greu să nu fie cucerită de gestul pe care l-a făcut pentru fiul ei și de felul cum a reacționat Dash. Evie avea întotdeauna rețineri față de întâlnirile cu bărbații, deoarece auzise o sumedenie de povești horror despre pedofili care se foloseau de mamele singure pentru a ajunge la copiii lor. Însă totul în viață implică și un risc, nu? În plus, ea dispunea de moduri de a-i verifica pe bărbați la care cei mai mulți oameni puteau doar visa.

Fără să se gândească prea mult și înainte să-și piardă curajul, semnală: „Ne ducem să mâncăm hotdogi pe Eutaw Street. Nu vrei să ni te alături?”

„Mulțumesc de invitație, semnală bărbatul drept replică, dar nu vreau să deranjez”.

„Ești sigur? Nu-i niciun deranj”.

Bărbatul plecă ochii pentru o clipă, cu o expresie nesigură. Evie simți că el ar fi vrut să accepte invitația și încercă să deducă motivul reticenței lui. Era doar politicos? Simțea atracția ei pentru el, însă nu i-o împărtășea?

Dash îl atinse pe bărbat pe genunchi și, când acesta îl privi, îl întrebă: „Nu-ți plac hotdogii?”

Pentru o clipă bărbatul păru perplex. „Tuturor le plac hotdogii”, răspunse el.

„Atunci, de ce nu vii cu noi?”

Mâinile bărbatului rămaseră nemișcate în aer, aparent neștiind ce să semnaleze. Se uită spre Evie, parcă cerându-i ajutorul.

„Haide, îl îndemnă ea zâmbind. Dă-mi voie să-ți fac cinste. Un semn mărunt de mulțumire, fiindcă ai fost atât de drăguț”.

Capitolul 16

Manus merse cu femeia și fiul ei, conștient că nu a procedat bine și derutat despre ce ar fi trebuit să facă în continuare. Mingea de baseball nu a însemnat nimic pentru el; ar fi trebuit s-o fi lăsat, pur și simplu, să cadă. De ce a prins-o? Nu s-a gândit, doar a văzut-o venind și a ridicat brațul. Apoi faptul că i-a dat-o băiatului… un gest și mai stupid. În felul acela a atras atenția oamenilor asupra lui. Mai rău încă, a atras atenția femeii și băiatului asupra lui. Ba chiar într-o asemenea măsură, încât se găsea în acel moment în situația incredibilă de a merge cu ei ca să i se facă cinste cu un hotdog.

Totuși… directorul a vrut ca el s-o fileze pe femeie, nu? Și nu a specificat gradul de discreție pe care fi trebuit să-l folosească. A amintit că surzenia băiatului putea fi o posibilă cale de abordare, ceea ce însemna că nu avea obiecții față de un nivel de interacționare, ba chiar putea să-l aprecieze. Da, toate astea erau adevărate. Poate că tocmai de aceea Manus i-a dat băiatului mingea.

Încercă să se convingă, dar știa adevărul. A luat acea decizie fără să gândească. I-a privit ore la rând și ceva din felul cum femeia se uita la băiat, schimba semne cu el și-i ciufulea părul l-a făcut pe Manus să simtă… ceva. Ceva dintr-o vreme foarte îndepărtată, din viața altui băiețel, o viață atât de îndepărtată, încât nici măcar nu mai era conștient de absența ei. Și totuși, viața aceea nu a dispărut, ci a continuat să existe, iar la meciul de baseball de pe stadion a fost reînviată de femeia aceea și de fiul ei.

Sau era vorba despre mai mult de atât? Manus nu credea că majoritatea oamenilor ar fi numit „frumoasă” fața femeii, totuși, în surâsul ei exista ceva cald, îmbietor și autentic, care-l făcea să dorească s-o privească. Iar corpul, trebuia să

admită, îi era… matur și împlinit. Cu aspect catifelat, plinuț și abundând în curbe. Purta un pulover din bumbac cu decolteu în formă de „V” și Manus trebuia să se abțină să nu privească partea cea mai de jos a decolteului, care ascundea pielea mătăsoasă și proeminențele sânilor.

Din fericire, Eutaw Street era adiacentă stadionului, pentru că drumul până acolo fu destul de stânjenitor. Spectatorii care părăseau tribunele erau numeroși, ceea ce îngreuna posibilitatea de a o privi pe femeie în timp ce vorbea și folosea limbajul semnelor. Băiatul mai destinse atmosfera, luând-o înainte, pentru ca după aceea să oprească, să se întoarcă spre Manus și să pună tot felul de întrebări despre jucătorii lui favoriți din Orioles. Pe Manus nu-l interesa baseballul, dar ar fi părut ciudat faptul că locuia în cartier și nu știa măcar numele câtorva jucători mai faimoși. Așa că pomeni ceea ce știa și, ca să-și mascheze ignoranța în domeniu, îl întrebă pe puști despre propriii lui favoriți, la câte meciuri fusese și alte prostioare de felul acela.

Evie comandă hotdogi pentru toți la un chioșc de pe Eutaw. Unul dintre avantajele de a fi surd era că puteai să vorbești cu gura plină, iar Manus își continuă conversația animată cu băiatul în timp ce mestecau crenvurștii lungi de treizeci de centimetri, acoperiți cu muștar și condimente. Femeia își spuse numele pe litere – „Evelyn, însă te rog să-mi spui Evie” – și Manus procedă la fel: „Marvin”.

„Pe mine mă cheamă Dash, semnală băiatul. Fiindcă sunt iute”.

„Probabil că părinții tăi au știut de la bun început că ești iute”.

„Și-au dat seama de asta”.

Evie zâmbi și Manus avu senzația că ea mai auzise schimbul acela de replici.

„Cu ce te ocupi, Marvin?”, întrebă ea.

„Sunt contractor”.

Ea îi privi bocancii grei. „În construcții?”

„Da. Tu cu ce te ocupi?”

„Lucrez la NSA. Ceva legat de computere”.

Mii de oameni din zonă lucrau în gigantica organizație de colectare a informațiilor, așa că declarația în sine nu era cu nimic remarcabilă. Dar sintagma *Ceva legat de computere* era la fel de informativă pe cât ar fi fost eventuala precizare a lui Manus că el lucra în construcții cu ciocane și cuie. Răspunsul sec al lui Evie era doar o indicație că ea nu putea discuta despre muncă dincolo de simplul fapt al menționării firmei în care lucra. Asta era perfect din punctul de vedere al lui Manus. Directorul nu menționase nimic specific despre activitatea femeii, ceea ce însemna că nu era relevant pentru Manus.

Mai pălăvrăgiră o vreme, iar mulțimile se rarefiară treptat în timp ce lumina pălea pe cer. Băiatul urma o școală specială din cartier. Juca în echipa de baseball și visa ca într-o bună zi să fie *shortstop* la Orioles. Gesturile prin care semnala erau fluente, entuziaste și lipsite de sfială. Nu părea deloc temător sau inconfortabil de prezența lui Manus, ceea ce era neobișnuit pentru bărbat. Și femeia părea surprinsă de degajarea fiului ei în prezența acelui străin, care surâdea binevoitor când Dash îl bombarda cu informații despre școala lui, statistici din baseball și lamentări despre temele pentru acasă. Îl întrebă pe Manus dacă se născuse surd și bărbatul încuviință, fiindcă era o minciună pe care o spunea de atâta vreme și atât de convingător, încât o simțea în acel moment ca fiind chiar adevărul. „Eu nu, îi replică puștiul. Am avut meningită”. I-o spuse simplu, ca pe un fragment de informație interesantă, în același fel în care i-ar fi precizat rasa câinelui său, culoarea bicicletei sau orașul în care locuiau bunicii lui. La menționarea bolii, lui Manus i se păru că distinge o încordare infimă în expresia femeii, însă în același timp mândrie că fiul ei nu era afectat de asta.

În câteva rânduri Manus văzu pe câte cineva privindu-l mai atent, ceea ce nu-i plăcu, pentru ca după un timp să-și dea seama de ce: oamenii se întrebau dacă el era cel pe care l-au văzut prinzând mingea pe giganticul ecran al stadionului. Probabil că imaginea a trecut imediat după aceea la turul victorios al celui care a lovit mingea și Manus nu a fost filmat când i-a dat mingea băiatului. Altfel, ar fi fost înconjurat de mai multă atenție în acel moment, poate chiar din partea unor echipe de televiziune. A avut noroc. Își reproșă din nou că a făcut ceva atât de impulsiv și de stupid.

O întrebă pe femeie unde își lăsaseră mașina, deși știa deja asta, fiindcă-i urmărise mișcările telefonului mobil cu ajutorul unui dispozitiv portabil StingRay. Ea rosti numele unei parcări acoperite și el se oferi să-i conducă până acolo. Ea păru încântată, ceea ce Manus găsi surprinzător și cumva neplăcut.

După ce ajunseră la mașină, ea semnală: „Mă bucur că te-am cunoscut, Marvin. Nu știu, realmente, cum să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Dash”.

„A fost o nimica toată”.

„În niciun caz nu poate fi vorba despre o nimica toată”, semnală ea și mâinile i se mișcară agresiv pentru a-l contrazice, cu blândețe, dar în același timp cu atâta energie, încât, pentru a doua oară de când a început s-o fileze, Manus simți un fior, ceva familiar și totuși uitat. Pentru o clipă doar se uită la ea, nesigur cum să răspundă.

Băiatul îl trase de mânecă și Manus își coborî privirea. Băiatul arătă poșeta mamei, unde ea pusese mingea, pe urmă, cu o expresie solemnă, întrebă: „Pot s-o păstrez cu adevărat?”

„Este a ta”.

„Dar tu ai prins-o”.

„Acum este a ta”.

Expresia solemnă mai persistă un moment, apoi se destrămă într-un zâmbet larg de bucurie. Puștiul

se repezi și-l strânse cu putere în brațe pe Manus, cu fața lipită de abdomenul lui. Bărbatul îl privi uluit și cumva izbuti să-l bată stângaci pe umăr. După o clipă, băiatul se desprinse și se retrase, la fel de zâmbitor.

Femeia își privea fiul cu o expresie pe care Manus n-o înțelegea, deopotrivă fericită și îndurerată. Apoi îi semnală: „Hei, frumosule, nu uita s-o și spui”.

Băiatul se uită la Manus și semnală: „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!”

Manus îi răspunse destul de solemn: „Cu plăcere”.

„Ai cumva o carte de vizită, Marvin? semnală femeia. Dash și cu mine locuim singuri, iar eu nu sunt foarte îndemânatică. Vreau să spun, dacă te ocupi vreodată de mici reparații”.

Indiferent ce ar fi vrut directorul, nu părea o idee bună. Însă Manus era îngrijorat că ar fi părut bizar dacă ar fi refuzat. Șovăi o clipă, apoi îi întinse o carte de vizită. Bineînțeles, el își luase altă identitate. Avea până și referințe de pe Yelp și alte joburi: activități efectuate de un contractor căruia Anders îi dăduse date pentru Manus. Iar acoperirea de dulgher era perfectă pentru el. Se pricepea să lucreze cu tot felul de unelte.

Femeia privi cartonașul, pe urmă îl puse în poșetă. „Mi-ar plăcea să ne revedem, semnală ea zâmbind. Un hotdog nu mi se pare o mulțumire suficientă”.

El îi răspunse la zâmbet, ușor nesigur. Nu știa de ce, însă avea impresia că făcea ceva ilicit. Directorul îi dăduse misiunea s-o fileze pe femeie. Ce menționase el despre unii? Că „uită de trăsăturile omenești, de necuantificabil, de fantoma din mașină”. Ei bine, cum ar fi putut Manus să raporteze despre astea de la distanță? Apropierea de femeie era, pur și simplu, o cale de a o privi mai bine.

Dar în același timp spera ca directorul să nu-i ceară mai mult decât doar să privească.

Capitolul 17

Anders stătea la birou și-l aștepta pe Delgado, încercând să nu fie nerăbdător. Nu a fost greu să creeze o „informație” despre o scrisoare-bombă aflată în drum de la Istanbul spre Washington. În schimbul promisiunii a șase lansatoare multiple de grenade M32A1, plus muniția aferentă, contactele lui din Turcia și-au telefonat reciproc pe telefoane cu cartelă preplătită, vorbind în engleză și utilizând cuvinte ca *bombă*, *explozie* și *Allahu Akbar*, alături de *FedEx* și *Washington*. Rețeaua de interceptare AURORA GOLD a NSA a semnalat imediat comunicațiile între telefoanele mobile; o echipă TAO s-a conectat la rețeaua de computere FedEx pentru a urmări pachetul, iar Thomas Delgado, deghizat în expert militar în neutralizarea dispozitivelor explozive, a fost trimis ca să aștepte pe aeroportul Dulles din Washington aterizarea avionului care transporta „scrisoarea-bombă”. Apeluri telefonice discrete au fost schimbate între oficiali corporativi; instrucțiuni au fost trimise agenților de teren; angajații au fost primit ordin să coopereze complet. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării și nu mai puteau face nimic, decât să aștepte.

Remar deschise ușa și-și strecură capul înăuntru.

— Președintele convoacă din nou Consiliul de Securitate Națională, rosti el. Peste două ore să fii prezent în Situation Room.

Anders înjură în barbă.

— Despre ce crezi că-i vorba?

— Bănuiesc că vrea să dea ordinul de atac.

— N-ar fi trebuit ca McQueen să ne câștige ceva timp în privința asta?

— A făcut tot posibilul. Pe de altă parte, cred că-i clar cine are câștig de cauză între un general de armată și un senator.

— Crezi că poate fi vorba despre un recul? Că președintele profită tocmai de apelul lui McQueen la răbdare pentru ca el să pară dur prin comparație?

— S-ar putea. Este imposibil de precizat. Continui totuși să cred că a fost mișcarea corectă la momentul respectiv.

Anders își privi ceasul și-și frecă palmele.

— Bine, vreau mașina pregătită într-o oră. Până atunci Delgado ar trebui să se întoarcă.

Exact în acel moment în ușă se auzi o ciocănitură energică. Remar ieși. Reveni după o clipă cu Delgado, care, purtând de data aceasta o uniformă militară cu camuflaj digitalizat în locul obișnuitului costum fercheș, merse direct la birou și puse pe el un pachet FedEx. Remar ieși și închise ușa în urma lui.

Anders se uită la Delgado pentru o clipă, împotrivindu-se imboldului de a rupe imediat ambalajul pachetului. Nu era necesar ca bărbatul să vadă cât de important era.

— Vreo problemă? întrebă el păstrându-și tonul detașat.

— Nu. Muncitorul care încărca pachete în camion a fost foarte fericit să-mi arate unde puteam găsi ceea ce căutam. Și să se îndepărteze la o distanță sigură până îl recuperam. Cred că se răspândise vestea.

Anders desfăcu ambalajul, scotoci înăuntru și scoase un stick de memorie. Îl vârî într-un port USB și derulă un program de decriptare. Trecu un minut, apoi încă unul, dar se părea că nici supercomputerele la care era conectată unitatea desktop specială n-aveau să spargă cifrarea, cel puțin nu imediat așa cum sperase directorul. Totuși, pe stickul acela se aflau mulți gigabiți de informații – probabil cele adevărate, nu altă diversiune. Chiar dacă nu se putea sparge codificarea, important era că pusese mâna pe obiect. Perkins nu mai trăia, așa că tot ce-i mai

rămăsese de făcut era să-l rezolve pe Hamilton și scurgerea avea să fie astupată.

Pentru o clipă, Anders se întrebă ce-i dăduse Perkins lui Hamilton. Era posibil să nu afle niciodată, însă asta nu-l deranja deloc. Esențial era să nu fi fost Ochiul lui Dumnezeu. Nu putea să fi fost.

Delgado arătă spre pachet cu o mișcare din bărbie.

— Vrei să verific adresa destinatarului?

Anders îl trimisese deja pe Manus să investigheze – era un centru de căsuțe poștale din Adams Morgan, un cartier de la periferia Washingtonului –, dar nu descoperise nimic. Mai multe sisteme de interceptare confirmaseră că Hamilton închiriase o căsuță poștală acolo cu două săptămâni în urmă; în mod aproape cert o pregătise înainte de a pleca la Istanbul și, așadar, la momentul acela era o fundătură.

— Nu-i nevoie, răspunse el.

Delgado încuviință din cap și se întoarse, parcă gata să plece. Apoi se răzgândi.

— Am vrut să te-ntreb ceva mai devreme… Probabil că nu înseamnă mai nimic și de-aia și uitasem.

Anders ridică din sprâncene întrebător.

Delgado își atinse implanturile de păr, parcă vrând să se asigure că mai existau, pe urmă zise:

— Cunoști pe cineva pe nume Aerial?

Sonerii de alarmă se declanșară în mintea directorului, însă își menținu expresia impasibilă.

— Nu știu. Aerial și mai cum?

— Nu sunt sigur. Perkins a menționat ceva despre o persoană numită Aerial. În automobil, înainte să moară. Cred că ăsta era numele.

Soneriile de alarmă se intensificară.

— Ce anume a menționat?

— Nu contează, n-a fost nimic important.

Anders își suprimă iritarea față de ceea ce era în mod evident o stratagemă menită să-i stârnească

interesul. Îl fixă cu privirea pe Delgado.

— Thomas, am apreciat mereu că îmi împărtășești multe informații, dar aș prefera să mă lași să decid dacă ceva nu este important. Ți-e clar?

Delgado își feri privirea aidoma unui școlar stânjenit de o mustrare primită.

— A spus: „Te iubesc, Aerial”. Și de aceea mă-ntrebam… nu știu… Era soția lui?

Anders știa perfect că Delgado ar fi căutat singur răspunsul la întrebarea aceea. Probabil că încercase deja, însă nu găsise nimic. Nu știa de ce era curios și trebuia să fie precaut în privința dezvăluirii propriilor sale îngrijorări care sporeau.

— Nu, mi se pare că pe soția lui o chema Caryn.

— Poate o fiică, atunci.

Alt amănunt pe care Delgado l-ar fi putut verifica și probabil că o și făcuse. Totuși, de ce?

— Mă îndoiesc. Perkins avea doi fii și din câte știu nicio fiică.

Delgado păru ușor dezamăgit.

— Aha. Este, într-adevăr, interesant la ce se gândesc oamenii când își dau seama că să li se apropie sfârșitul.

— Indiferent cine ar fi fost femeia respectivă, cel puțin Perkins a simțit prezența unei persoane iubite în clipa morții. Poate că este o mulțumire infimă, totuși, este ceva.

Delgado își trosni încheieturile unui deget.

— Cum am și spus, de altfel, probabil că n-a fost nimic important, dar, așa cum ai zis, mai bine s-o menționez decât s-o trec sub tăcere.

— Exact.

Imediat după ce Delgado ieși pe ușă, Anders îl chemă pe Remar și-l informă. Îi revenise senzația pe care o avusese când fusese informat despre Snowden – că era din nou în Chile, că solul se cutremura, că trotuarele se dezintegrau – și trebui să-și sprijine mâinile de birou pentru a-și păstra echilibrul.

— Aerial? repetă Remar. Doar nu crezi…

— Ce *altceva* putem crede? „Aerial, te iubesc”! Dacă Nicole Chambers a avut o relație cu Perkins, cine știe ce altceva i-a spus când erau împreună? Fără doar și poate, i-ar fi povestit despre noile protocoale de securitate ale programului Ochiul lui Dumnezeu pe care i-am cerut să le implementeze. Protocoalele pe care le-a activat chiar în seara dinaintea morții. Dacă i s-a confesat lui Perkins, atunci el ar fi știut că n-a fost un accident ceea ce i s-a întâmplat femeii. Și indiferent ce anume i-ar fi destăinuit ea, el ar fi avut o motivație foarte puternică pentru a transmite acele informații. Altfel, de ce s-ar fi transformat într-un trădător un veteran cu douăzeci și cinci de ani de serviciu, în pragul unei pensii integrale și a unei retrageri onorabile? Nimic altceva nu este logic.

Urmă o tăcere prelungă, după care Remar exclamă:

— Iisuse Hristoase!

— Cercetează! Vreau să știu dacă au fost cuplați.

— Datele sunt vechi de peste un an.

— Vreau să știu dacă au avut o relație. Dacă Hamilton știe despre Ochiul lui Dumnezeu, trebuie să împiedicăm salvarea lui. Mai mult ca oricând.

Chipul lui Remar era sumbru; Anders nu știa, dar nici nu-i păsa, dacă din cauza posibilității deconspirării Ochiului lui Dumnezeu sau a celor ce ar fi putut să fie necesare pentru a împiedica deconspirarea – sau a ambelor.

— Înțelegi? adăugă el. Hamilton trebuie oprit. Indiferent de costuri.

Capitolul 18

După două ore, Anders se afla iarăși în Situation Room, cu ceilalți membri ai Consiliului de Securitate Națională. Președintele deschise ședința și trecu imediat conducerea ei secretarului Apărării – un semn rău. Secretarul îi făcu apoi semn lui Jones. Asta era și mai rău.

— Am interceptat următorul trafic pe telefoane mobile în Turcia și Siria, rosti Jones.

Înclină din cap spre un aghiotant în uniformă, care tastă pe un laptop. Pe ecranul din fața lor apăru harta graniței dintre Turcia și Siria. Jones se ridică de la masă și se apropie de ea, evidențiind zone cu un indicator laser. Lumina se reflectă slab din medaliile și decorațiile care-i atârnau pe piept.

— Ceea ce am stabilit, zise el, este că unitățile astea geolocalizate – arătă cu laserul un set de coordonate din partea turcă a graniței – au fost angajate în contacte moderate, însă ulterior tot mai intense, cu aceste două unități – direcționă laserul spre un set de coordonate din partea siriană –, care au culminat cu o abundență de conversații exact la momentul estimat al răpirii lui Hamilton. Unitățile turcești sunt asociate cu o grupare criminală numită Ergenekon, care se ocupă în special cu traficul de heroină. Dar cele două unități siriene sunt asociate cu o grupare jihadistă vag afiliată cu ISIS, însă, de asemenea, rivală. O concurentă, dacă vreți.

Dacă vreți. Anders detesta expresia aceea de superioritate tolerantă, dar nu putea face absolut nimic decât să stea și să clocotească mocnit în vreme ce Pentagonul îi răpea aplauzele. Cel puțin putea găsi o mulțumire știind că partea „vag afiliată cu ISIS, însă, de asemenea, rivală” provenea de la NSA. Deși începea să simtă că plantarea „informației” respective putea să ducă spre unele consecințe neintenționate.

— Credem că Hamilton a fost răpit de gruparea turcă, poate într-o operațiune de răscumpărare, dincolo de graniță, aici, la Demirýşýk – Dumnezeule, ce-i mai plăcea indicatorul laser omului ăsta! – și dus la Azaz, la treizeci și doi de kilometri nord-vest de Alep. Luptele dintre forțele rebele și cele guvernamentale din Alep au fost aprige; toată zona este în haos și oportunitățile pentru ascunderea unei ținte prețioase sunt considerabile. Astea fiind spuse, credem că știm unde este ținut Hamilton. Aici.

Ecranul se schimbă și oferi imaginea unei case din beton, bombardate, de pe o stradă presărată cu sfărâmături.

— Aceasta este o imagine recompusă, explică Jones. O generare pe computer, bazată pe fotografii de la sateliți și UAV[24]. Avem, totodată, sateliți și drone echipate cu variante ale dispozitivului SHARAD – Shallow Subsurface Radar –, conceput și construit de NASA pentru cele două vehicule de teren Mars Rover, pentru a căuta apă în formă lichidă sau solidă la suprafața planatei Marte.

Ecranul se schimbă în mod util, prezentând o imagine prelucrată pe calculator a sondei spațiale Mars Reconnaissance Orbiter (MRO) care căuta, de pe o orbită, cu un aparat radar apă pe suprafața planetei roșii. Anders trebui să admită că oricât ar fi detestat-o, prezentarea lui Jones era bună. La urma urmelor, nu ajungeai președintele Comitetului șefilor de Stat Major al SUA dacă nu te pricepeai măcar la asta.

— Am efectuat, deopotrivă, survoluri la mare altitudine, utilizând imagini în infraroșu, continuă Jones și ecranul prezentă exemple de drone prevăzute cu sisteme de transmitere a imaginilor în infraroșu. Drept urmare, acum știm compoziția și grosimea pereților acestei structuri, a ușilor ei…

Pe ecran apărură imagini tridimensionale rotitoare ale structurii, generate de computer. Jones

făcu o pauză pentru efect dramatic și ecranul se schimbă din nou, de data asta în imaginea în infraroșu, granulată, a unui bărbat cu brațele ridicate deasupra capului, probabil legat de plafon.

— … și coordonatele precise din interiorul structurii unde se află această persoană, despre care credem că este jurnalistul american Ryan Hamilton. Doamnelor și domnilor, haideți să-l aducem pe tânărul acesta acasă!

Dumnezeule! Pentru o clipă păruse ca și cum camera aceea, plină cu indivizi cinici și trecuți prin multe, va izbucni în aplauze. Dar momentul acela trecu, Jones reveni la locul lui și toți ochii se îndreptară spre președinte.

Acesta se uită la Jones.

— Vernon, ești sigur în privința acurateței tehnologiei de la baza descoperirilor acestea?

— Domnule președinte, dacă am fi dispus de tehnologia aceasta în timpul crizei ostaticilor din Iran[25], operația Eagle Claw s-ar fi putut încheia cu totul altfel.

Anders clocotea. Eagle Claw se încheiase printr-un dezastru, din cauza defecțiunilor elicopterelor. Nu avusese absolut nicio legătură cu informațiile despre locurile unde se aflau ostaticii. Și, oricum, ce dracu' însemna „s-ar fi putut"?

Rămase însă tăcut. Evident, Jones deținea avantajul, iar Anders nu putea face absolut nimic pentru a schimba situația.

Pentru moment.

Telefonul mobil îi vibră. Îl privi și văzu un SMS de la Remar:

Nu s-au obținut potriviri clare pentru cei doi suspecți. Totuși, înregistrările arată că ambii și-au închis de zeci de ori telefoanele mobile în același timp, după orele de program și în weekenduri.

Din instinct, el știuse asta deja din spusele lui Delgado, dar în acel moment avea și dovada: Daniel Perkins și Aerial Chambers au avut relații intime. Au fost îndeajuns de precauți în privința

infidelităților comise pentru a-și închide telefoanele înainte să se întâlnească, totuși, simultaneitatea acțiunilor lor constituia o confirmare în sine. Perkins știa de Ochiul lui Dumnezeu. Ceea ce însemna că și Hamilton știa. Ceea ce însemna că Hamilton trebuia redus, fără discuții, la tăcere.

— Cât de repede poți acționa? i se adresă președintele lui Jones.

— O echipă construiește chiar acum machete la scara 1:1 a structurii, răspunse Jones și pieptul i se dilată ușor de mândrie. Patruzeci și opt de ore vor fi suficiente pentru coordonarea logisticii și ca echipele să se antreneze pe reproducerea structurii pe care o vor asalta în Azaz. Ne putem mișca și mai repede dacă este necesar, totuși, dacă apreciem că Hamilton dispune de minimum patruzeci și opt de ore, recomand să așteptăm timpul respectiv. Nu vrem să intrăm acolo pregătiți doar pe jumătate.

Toți ochii se întoarseră spre Anders.

— Știm ceva despre situația lui Hamilton? întrebă președintele.

Umilința se simțea deliberată, însă nu putea face altceva decât s-o îndure.

— Nu, domnule președinte, nu avem nicio indicație despre timpul de care ar putea dispune Hamilton. Nimic în afara faptului că gruparea aceasta pare decisă să-și promoveze capturarea în scopuri propagandiste. În cazul acesta patruzeci și opt de ore pare un termen sigur.

Președintele încuviință, gândindu-se, probabil, că ar fi obținut o analiză similară din partea unui licean inteligent și că ar fi sperat la ceva mai substanțial din partea directorului NSA.

— Comentarii? Critici? întrebă președintele, privind prin încăpere. Nimic? Perfect atunci, am decis. Cu excepția unei evoluții neprevăzute, în patruzeci și opt de ore pornim și-l aducem pe tânărul acesta acasă!

„O evoluție neprevăzută, reflectă Anders. Habar n-ai!”

Capitolul 19

Aparent, Manus a revenit în Turcia pentru a livra lansatoarele de grenade grupării Ergenekon care l-a preluat pe jurnalist. De fapt, directorul îi spusese să-i ucidă pe cei din Ergenekon și era imperativ să le ia telefoanele. Manus nu știa și nici nu-i păsa de ce directorul le voia telefoanele. Dar partea cu ucisul era bună. A vrut să-i omoare la întâlnirea anterioară. În acel moment avea permisiunea s-o facă.

Întâlnirea avea loc pe malul estic al imensului lac salin Tuz Gölü, aflat la o sută cincizeci de kilometri sud-est de Ankara. Manus conduse de-a lungul malului; soarele îi ardea deasupra capului și fundul secat al lacului se vedea ca un oval de un albastru-deschis, tivit de un alb iridescent. De jur-împrejur nu se vedeau decât iarbă uscată de arșiță și tufe pipernicite. Trecu pe lângă câteva restaurante pentru turiști și magazine de suvenire, unde doar alți câțiva călători se aventurau să fotografieze depunerile de minerale. Șoseaua asfaltată începu să lase loc pietrișului, apoi pietrișul lăsă loc pământului bătătorit. În scurtă vreme nu mai văzu nici case, nici oameni.

Zări în față o structură mică, o simplă fundație și câțiva pereți din cărămidă de beton, care se ridicau părăsite printre mărăcinii cafenii. Alături se vedea duba albă și prăfuită pe care și-o reamintea de la prima întâlnire; lângă ea fumau exact aceiași trei bărbați. Ei mijiră ochii la apropierea lui Manus, apoi îl recunoscură și fluturară din mâini, arătându-și palmele goale. El încuviință din cap și avansă, până când ajunse la nici doi metri de dubă, pe urmă își așeză vehiculul în diagonală față de celălalt, astfel încât portierele șoferilor se aflau pe laturi opuse. Poate că turcilor li se părea bizar, deoarece ar fi fost mult mai simplu și mai discret să transfere lansatoarele dacă Manus ar fi oprit cu

spatele în spatele dubei. Sau puteau înțelege că el era prudent. De fapt, lui Manus nu-i păsa. Unica acoperire din zonă era duba și el voia să-și deschidă portbagajul în timp ce ținea camioneta sub supraveghere, pentru a-și asigura un oarecare paravan și timp de reacție, dacă cineva ar fi ieșit prin ușile ei din spate.

Privi în jur și nu identifică nicio problemă. Pe malul opus al uriașului lac salin secat, unduind prin valurile de căldură, se vedeau turnurile și conductele unei instalații de extracție a sării. La distanță mică se zărea o singură anvelopă neagră de camion, care se cocea pe sarea din jur. Manus opri motorul și coborî geamul din partea lui. Nu putea fi sigur, totuși, simțea că zona era liniștită.

Ținând ochii asupra turcilor și mâna pe Berseker, coborî din mașină și închise portiera. Pe lângă tomahawk, era înarmat ca data trecută, cu o mică deosebire: de data asta, pistolul-mitralieră SIG MPX-K atârnat de volan nu era încărcat. Avea o intuiție în legătură cu bărbații aceștia și credea că văzuse o modalitate prin care s-o pună în practică.

— Salut, Miller, rosti turcul înalt în al cărui surâs Manus nu avea încredere.

De data asta nu era necesară buna-credință, pentru că toți se cunoșteau între ei.

— Ai niște jucărele pentru noi, așa-i? O să le luăm noi de la tine.

Manus aprobă din cap și se îndreptă spre portbagaj. Îl deschise și așteptă. Bărbatul înaintă pe lângă locul din dreapta al pasagerului. Ceilalți doi veniră pe lângă portiera șoferului și priviră în interior. Văzură SIG-ul. Unul dintre ei se opri lângă portieră. Celălalt se îndreptă spre Manus. Îl înconjurau, împiedicându-i accesul la pistolul-mitralieră. Așa credeau ei.

Manus se dădu câțiva pași înapoi de lângă portbagaj și le făcu semn să se uite înăuntru. Acolo se aflau trei genți de voiaj.

Turcul înalt rămase locului, iar celălalt se aplecă și trase pe rând fermoarele genților. După ce o deschise pe a treia, privi peste umăr și aprobă din cap. Manus i-ar fi putut omorî pe toți trei chiar în clipa aceea cu pistolul Force Pro, care era ascuns la spate, în betelie, dar nu știa la ce distanță se puteau auzi împușcăturile peste terenul plat, iar tarabele pentru turiști pe lângă care trecuse nu erau chiar așa departe. Avea să-i împuște dacă era silit, însă se gândea să întrebuințeze ceva mai silențios. Și mai acceptabil.

Cel care cercetase portbagajul vârî mâna într-o geantă, scoase un lansator M32A1 și i-l întinse turcului înalt, care-l cântări o clipă, pe urmă îl îndreptă spre Manus și râse.

— Ne poți arăta cum se utilizează, da? zise el.

Chiar și fără să fi primit ordinul respectiv, Manus ar fi fost încântat să-l ucidă fiindcă îndrepta o armă către el, mai ales fără să fi verificat mai întâi dacă nu era încărcată. În cazul acesta mișcarea se simți mai degrabă ca un atac simulat și, într-adevăr, Manus îl zări cu coada ochiului pe al treilea turc întinzându-se prin geamul portierei și luând SIG-ul. Se prefăcu că nu observase.

— Ce vreți să știți? întrebă el.

Al treilea turc se apropie, ațintind SIG-ul spre pieptul lui Manus, care îl privi și simulă o expresie de surprindere.

— Vreau să știu de ce vorbești ciudat, răspunse turcul înalt.

Manus privi de la unul la altul, parcă înspăimântat. De fapt, măsura distanța.

— Ce faceți? îi iscodi el, introducând un ton de neliniște în glas.

— Dă-mi pistolul pe care-l ții la spate, rosti turcul înalt întinzând mâna, dar continuând să privească precaut tomahawkul. Și pune jos securea.

Credeau că-l luaseră prin surprindere, totuși, nu erau prea siguri pe ei. În caz contrar, cel înalt s-ar

fi întins spre Manus și i-ar fi scos pistolul de la betelie.

Manus se retrase un pas, pentru a-i împiedica să-l înconjoare, și legănă tomahawkul pe lângă picior, de parcă n-ar fi fost convins că trebuia să se supună.

— Dacă mă omorâți, n-o să mai primiți jucărele, spuse el.

Gura turcului înalt se strâmbă într-un rânjet crud. Îi reamintea lui Manus de unii băieți din centrul de corecție.

— N-o să te omorâm. Doar o să… ne distrăm cu tine. Dă-ne pistolul!

Erau ceva mai departe decât ar fi fost ideal. Manus ar fi vrut ca unul dintre ei să se apropie.

— O să le spun alor mei.

Turcul înalt râse.

— Ce bărbat ar povesti vreodată despre așa ceva? Nici măcar femeile n-ar povesti.

Cel cu SIG-ul era roșu la față și răsufla gâfâit. Făcu semn cu țeava armei spre portbagaj.

— Intră, rosti el sec.

Manus se mulțumi să-l privească.

Turcul se întunecă la față.

— Am zis să intri.

Manus rămase tăcut. Știa că celălalt nu va apăsa pe trăgaci. Mai întâi avea să mai încerce o cale de amenințare.

Turcul aținti țeava spre chipul lui Manus și făcu un pas mai aproape.

— Am spus…

Manus înaintă, împinse SIG-ul în lături cu un braț și roti tomahawkul pe sub mână, îndreptând tăișul de doisprezece centimetri spre organele genitale ale turcului. Lama reteză cu aceeași ușurință prin stofă și carne, spărgând osul pubian și înfigându-se cu atâta forță în osul sacru, încât impactul săltă tălpile celuilalt de pe pământ. Ochii i se holbară de șoc și agonie și începu să urle, dar nu îndeajuns de tare ca să-l audă Manus.

Manus se răsuci pe călcâie spre dreapta, desprinse tomahawkul în timp ce bărbatul se prăbușea și aplică o lovitură în fața celui de-al doilea turc. Acesta tresări și dădu să se întoarcă, ridicând instinctiv mâna ca să se apere. Tomahawkul îi reteză degetele, trecu prin dinți și maxilar și erupse prin partea stângă a capului, însoțit de un gheizer de sânge. Bărbatul se cutremură, făcu doi pași spasmodici și se prăbuși.

Ochii turcului înalt erau atât de căscați, încât păreau să-i sară din cap. Se retrase un pas și bâjbâi disperat la brâu, probabil după un pistol. Manus dădu drumul tomahawkului și îndreptă instantaneu pistolul Force Pro spre capul turcului, ținându-l cu ambele mâini. Brațele turcului încremeniră brusc.

— Mâinile sus, spuse Manus.

Celălalt nu se clinti și el adăugă:

— Dacă aș fi vrut să te omor, ai fi fost deja mort. Nu mă sili să repet.

Încet, precaut, turcul ridică brațele. Manus văzu că răsufla gâfâit.

— Acum întoarce-te cu spatele la mine și încrucișează mâinile strâns la ceafă.

Bărbatul se supuse.

Manus își trase o mânecă peste degete, avansă, îi luă arma, folosindu-se de mânecă pentru a se asigura că n-o atingea, apoi se retrase. Aruncă arma departe, își aranjă mâneca și ridică tomahawkul.

— Acum intră în portbagaj. Așa cum voiați să fac eu.

Turcul se răsuci spre el.

— Ce? Nu!

Manus îndreptă pistolul Force Pro drept spre ochii lui.

— Cum vrei…

Individul făcu o grimasă, iar răsuflarea i se acceleră la nivelul unui gâfâit terorizat. Își privi camarazii. Primul era ghemuit pe sol și se cutremura din tot corpul – poate că plângea,

Manus nu putea fi sigur. Al doilea nu mai mișca. Pământul din jurul lor era îmbibat cu sânge.

Tremurând, turcul se apropie de mașină. Se vârî în portbagaj. Manus știa că, exceptând cazul în care insul își dădea seama instantaneu cum să încarce un lansator de grenade, înăuntru nu exista absolut nimic care să fie folosit drept armă. Cu toate acestea, nu-l percheziționase după cuțite sau pistoale de rezervă, așa că deocamdată se ținu la distanță.

— Întinde-te mai mult, zise Manus. Și desfă-ți picioarele.

Bărbatul se conformă. Manus îl simți că vorbea, probabil că implora, dar, bineînțeles, nu putea ști, și nici nu conta. Trecu pistolul Force Pro în mâna stângă și tomahawkul în dreapta. Rămase nemișcat o clipă pentru a-l privi pe turc, apoi ridică brațul, roti șoldurile și-l lovi fulgerător cu securea direct în șira spinării. Tăișul reteză vertebre și coloana și ar fi spintecat abdomenul dacă Manus nu l-ar fi retras în ultima clipă. Corpul turcului se cutremură, picioarele i se zbătură și urletul îi răsună în interiorul portbagajului îndeajuns de tare pentru ca Manus să-l audă.

Acesta îl prinse de partea dinapoi a curelei, îl scoase din portbagaj și-l azvârli pe jos. Bărbatul căzu pe spate ca un pește scos pe uscat, cu mâinile bâjbâind spre rana căscată, cu picioarele nemișcate. Spunea ceva, însă Manus nu-i putea citi pe buze; fie că revenise la turcă, fie că, în teroarea și agonia lui, nu mai era capabil să articuleze cuvinte îndeajuns de clar ca să i le citească pe buze.

— Vrei să știi de ce vorbesc ciudat? întrebă Manus.

Cercetă iute împrejurimile în căutare de pericol, nu văzu nimic și se întoarse către turc.

— Deoarece nu aud nimic. Nici măcar urletele.

Ridică un picior și-l izbi cu călcâiul în beregată, distrugându-i traheea.

Merse după aceea spre primul turc, singurul care ar mai fi putut reprezenta o amenințare. Continua să fie ghemuit în poziție fetală și tremura. Chiar dacă avusese vreo armă asupra lui, era în mod evident prea copleșit de rănile primite pentru a o mai folosi. Manus îi strivi gâtul în același fel, cu călcâiul.

Se apropie apoi de al doilea turc, care zăcea fără să se clintească. Văzu fragmente de creier prin sânge și știu că nu mai era nevoie să facă nimic. Șterse lama tomahawkului pe cămașa insului, pe urmă puse securea pe scaunul pasagerului din mașina lui.

Rămase o clipă locului și privi duba. Se îndoia că înăuntru ar fi fost cineva, dar era mai bine să se asigure. O ocoli iute, ținând pistolul Force Pro cu ambele mâini, se apropie fulgerător și după aceea se retrase, pentru a trage cu ochiul prin geamul portierei unde se afla locul pasagerului, pe urmă prin parbriz, apoi prin geamul șoferului. Nu văzu nimic.

Cu mâna vârâtă în poala cămășii, prinse mânerul lateral al portierei, o smuci, deschizând-o, și sări în dreapta pregătit să deschidă focul dacă ar fi fost nevoie. Din nou, nimic.

Ba nu, nu nimic. Pe podea era ghemuit cineva. Manus clipi, verifică iarăși împrejurimile, după care se uită din nou înăuntru. Văzu o rochie cu volane, două brațe păroase care-i ieșeau prin mâneci și un licăr metalic, niște cătușe. Persoana avea încheieturile legate la spate.

Înainta cu pistolul Force Pro ridicat și scrută interiorul dubei. Nu mai văzu nimic altceva. Doar un bărbat – un bărbat micuț, încătușat și îmbrăcat într-o rochie. Bărbatul părea că tremura.

Ținându-i pistolul Force Pro sub bărbie cu mâna dreaptă, Manus întinse brațul stâng și-l scutură de picior. Bărbatul tresări, dar nimic mai mult. Poate că spusese ceva sau scosese vreun sunet, însă Manus nu putea ști.

Îl scutură din nou, de data asta mai tare. Bărbatul ridică umerii parcă anticipând o lovitură și privi în spate. Manus nu-l recunoscu imediat, deoarece fusese torturat: fața distrusă, ochii învinețiți și umflați, aproape închiși, iar buzele, sparte și tumefiate. Pe obrajii, dar și pe brațe și umeri se vedeau arsuri de țigară.

Era Hamilton.

Manus fu atât de uluit, încât uită să privească în jur aproape o secundă. După aceea intrară în joc instinctele lui ascuțite dobândite după ani de experiență și scrută iute împrejurimile.

— Te rog! Te rog, ajută-mă! Te rog! îl imploră Hamilton când Manus își îndreptă privirea spre el.

Începu să analizeze toate informațiile. Ce s-a întâmplat? A văzut reportajele de la știri, videoclipul cu Hamilton, care era ținut în Siria de o grupare desprinsă din ISIS, și a presupus că directorul i-a folosit pe turci ca intermediari pentru a-l preda pe Hamilton. Cel puțin acela se pare că a fost planul. Însă ce s-a întâmplat, de fapt? Oare turcii au filmat clipul, angajând un vorbitor de arabă în rolul teroristului înarmat cu un pumnal lung? Oare au predat pe altcineva grupării siriene? Și dacă da, pe cine? Și de ce? Poate pentru a-l ține pe reporter ca să-l abuzeze până se plictiseau de el, după care să-l revândă?

Se uită la cadavre și regretă că-i ucisese atât de repede pe turci, înainte de a-i tortura ca să afle niște informații de la ei.

Reveni la Hamilton.

— Te rog, continua să spună acesta. Te rog, ajută-mă!

Manus căzu pe gânduri. Ce ar fi vrut directorul? Probabil ca omul acesta să moară. Altfel, de ce l-ar fi răpit, dacă nu pentru a-l ucide, lăsând să se înțeleagă că, aparent, murise de mâna unor jihadiști?

Și adevărul era că ar fi însemnat o soartă miloasă. Manus își dădu seama că bărbatul a fost

abuzat și traumatizat în așa fel, încât era posibil să nu-și revină niciodată. Trebuia doar să intre în dubă, să închidă portiera pentru a amortiza zgomotul, apoi să-i trimită un singur glonț în ceafă. Să-i pună capăt durerilor și să-i curme acele clipe de suferințe.

— Te rog, repetă Hamilton și lacrimi i se revărsară din ochii umflați și aproape închiși. Vreau să merg acasă. Nu vreau decât să merg acasă.

Manus se uită iarăși în jur. Zona era în continuare liniștită.

„Fă-o, chibzui el. Fă-o repede! Nu va simți nimic”.

Dădu să intre în dubă, apoi șovăi.

Își dădu seama că nu voia să-l ucidă pe bărbat.

Încercă să se convingă din nou că ar fi fost un act de milostenie. Nu izbuti. Dimpotrivă, se simțea ca o prelungire a cruzimii în care-l adusese deja pe Hamilton.

„La naiba!”

Dura prea mult. Trebuia să se concentreze asupra misiunii pentru care venise acolo. Hamilton nu era problema lui.

Se duse la cadavre și găsi telefoane mobile în buzunarele pantalonilor tuturor. Le scoase bateriile, pe urmă le aruncă în portbagajul mașinii lui, recuperă SIG-ul, îi puse un încărcător plin și-l așeză pe scaunul pasagerului. Se privi în oglinda retrovizoare și nu fu surprins că fața îi era stropită din belșug cu sânge. Merse la portbagaj, luă un prosop ud pe care-l pusese acolo exact pentru această eventualitate și se curăță atent. Picături de sânge împroșcaseră, de asemenea, caroseria mașinii. Le șterse, aruncă prosopul înăuntru și închise portbagajul.

După aceea rămase nemișcat o clipă și privi duba, dorindu-și să nu se fi uitat niciodată înăuntru. Apoi se gândi: „Păi, poate că nici n-ai făcut-o”.

Putea fi o soluție. Deoarece, chiar dacă Hamilton ar fi scăpat de acolo, cui i-ar fi spus? Manus se îndoia că reporterul ar fi fost în stare să vadă ceva cu ochii umflați și învinețiți. Faptul că-l implorase „Te rog, ajută-mă!”, în loc să fi zis, de pildă, „Te rog, nu-mi face rău!”, sugera că nu l-a recunoscut pe Manus ca fiind răpitorul lui. Și chiar dacă l-ar fi văzut, ce ar fi descris? Data trecută, Manus s-a deghizat superficial cu o barbă, ochelari și șapcă, pe care o purta, de altfel, și în acel moment. Presupunea că Hamilton i-ar fi remarcat atunci stranietatea vocii și surzenia, dar în acel loc de pe malul lacului salin Manus nu a rostit niciun cuvânt.

În plus, Hamilton era grav afectat mintal, asta era limpede. Probabil că avea să moară acolo, singur, slab, neajutorat, în dubă.

„Atunci, omoară-l. I-ai face o favoare”.

Poate că da. Mda, poate că ăsta ar fi fost lucrul cel mai bun. Totuși, nu-l simțea ca pe un lucru bun.

„Sau… i-ai putea scoate cătușele. Iar după aceea, rămâne la latitudinea lui”.

Asta i se părea ceva mai bine. Dacă Hamilton era destul de inteligent ca să-și dea seama că unul dintre morți avea cheile dubei, și că ei aveau, de asemenea, bani pe care îi putea lua, și dacă era îndeajuns de dur ca să plece cu duba de acolo, și cu destule resurse ca să găsească un loc unde să-și revină – atunci n-ar fi meritat o șansă? Pe de altă parte, dacă voia să se întindă pe jos și să moară, asta era ceea ce merita. În ambele alternative, opțiunea ar fi fost a lui.

Manus se duse la cadavre și le scotoci prin buzunare până când găsi cheia cătușelor. Reveni în dubă și ajunse în spatele lui Hamilton, care începu să se zbată slab – un reflex, Manus știa, cauzat de cele îndurate. Manus știa, totodată, că reporterul nu i-ar fi ascultat vorbele, indiferent cât de liniștitoare ar fi fost. Așa că-l apăsă, pur și simplu, cu fermitate, îi propti un genunchi în spate și

scoase cătușele. Le șterse cu poalele cămășii lui și le lăsă să cadă pe podeaua dubei. Privi în jur. În spate se zăreau niște haine pentru muncă: un tricou și o salopetă murdare. Asta era bine. Hainele turcilor erau îmbibate cu sânge și Hamilton n-ar fi ajuns departe în rochia aceea, fără să atragă multă atenție. Presupunând, desigur, că ar fi reușit să plece de acolo.

Coborî din dubă, se uită pentru ultima dată în jur, urcă în mașină și plecă. După ce avea să ajungă suficient de departe, va scăpa de prosop și va curăța tomahawkul Berseker cu decapant. Dar mai întâi trebuia să se îndepărteze cât mai mult de locul acela.

În timp ce șofa, se gândi. Îi părea rău pentru ceea ce i-au făcut turcii lui Hamilton. Era mulțumit că i-a ucis și spera că reporterul va găsi satisfacție la vederea cadavrelor.

Se întrebă ce să-i spună directorului și decise să nu-i spună nimic. La urma urmelor, era, oare, sigur că Anders voia moartea lui Hamilton? Directorul era inteligent și juca la un nivel pe care, probabil, Manus nu-l înțelegea cu adevărat. Poate că existau alte planuri pentru Hamilton. Poate că existau alți factori de care Manus nu era conștient. Ce l-au învățat la cursul CIA? „Dacă nu știi, nu te duci”. Maxima respectivă se aplică perfect în cazul de față.

Bun! Așadar, i-a omorât pe turci, le-a luat telefoanele și a plecat, iar asta a fost tot. De altfel, pentru asta fusese trimis acolo, așa că era logic. O dubă? Da, era o dubă, dar nu s-a uitat în interiorul ei. De ce ar fi făcut-o?

Și probabil că, oricum, n-ar fi avut nimic de zis. Hamilton avea să moară în dubă sau directorul îl va găsi din nou și-l va omorî atunci. Faptul că Manus l-a reîntâlnit n-ar fi contat câtuși de puțin până la urmă. Și nu era același lucru de parcă Manus *nu* l-ar fi reîntâlnit?

Și-l scoase pe Hamilton din minte – pentru că *nu exista* niciun Hamilton – și se gândi la telefoanele din portbagaj. Directorul avea să fie încântat. Apoi se gândi la femeie și la fiul ei. Se întrebă dacă Anders a pus pe altcineva să-i fileze cât timp a lipsit el. Gândul acela îl tulbura, deși nu știa motivul.

Capitolul 20

Thomas Delgado coborî din metrou la stația Farragut West, din Washington, DC, și porni spre sud, către Seventeenth Street NW; toată zona era un caleidoscop de lumini stradale, ferestre de birouri și faruri de autovehicule. Nebunia orei de vârf trecuse, totuși, existau destule taxiuri care se întreceau pentru cele mai bune poziții în preluarea clienților, funcționari care mergeau să bea un păhărel cu amicii sau de unii singuri, autobuze metropolitane care șuierau și scârțâiau în timp ce absorbeau și revărsau albinuțe harnice ce se pregăteau să-și înceapă schimbul de noapte. Mai mulți pietoni ar fi reprezentat un avantaj, însă lumina zilei ar fi însemnat filmări mai clare ale videocamerelor de supraveghere. Acesta era compromisul potrivit.

Coti la stânga pe H Street, trăgând după el trolerul, ca orice alt rezident permanent ce locuia într-un cubicul și care se întorcea din vacanță după ce sosise de la aeroportul Washington National sau de la gara centrală Union, încă îmbrăcat neprotocolar în blugi și cămașă cu colțurile gulerului prinse cu nasturi, o ținută confortabilă pentru călătorie. O pereche de ochelari, fără dioptrii, cu rame din baga și lentile groase, contribuia la aspectul general de *geek*[26] de birou și, cu toate că șapca Orioles putea să nu se asorteze chiar așa bine cu restul ținutei, cine ar fi acuzat în Washington un fan pentru că arbora culorile echipei lui favorite? Important era să aduci suficient de mult cu un localnic pentru a nu fi observat și să-ți camuflezi suficient trăsăturile ca să nu fii recunoscut. Ochelarii și șapca nu erau mare lucru, totuși Delgado era încrezător că vor fi îndeajuns în lumina slabă.

Trecu pe lângă Lafayette Square, unde câțiva protestatari singuratici stăteau cu fața spre Casa

Albă, așteptând printre bâzâiturile insectelor din copaci și zgomotele traficului înconjurător. Stop războiului, stop fracturării hidraulice, stop uciderii oamenilor de culoare, stop, stop, stop. Aceleași eterne nimicuri. Se întrebă de ce se mai sinchiseau ratații aceia, de ce nu plecau naibii de acolo ca să-și vadă de viețile lor?

Deschise unul dintre telefoanele pe care i le dăduse Anders și-l folosi pentru a suna pe telefoanele mobile ale câtorva membri ai unei moschei locale, precum și la numerele celorlalte două telefoane primite de la director. După aceea închise telefonul și merse mai departe.

La câteva străzi de Casa Albă văzu ceea ce căuta: o furgonetă pentru catering staționată în fața uneia dintre nenumăratele clădiri pentru birouri ca niște monoliți, al cărei șofer livra, fără îndoială, cina, astfel încât dronele dinăuntru care lucrau până târziu în noapte să fie hrănite și productive. Deschise fermoarul genții de voiaj, privi în jur, apoi se aplecă iute, scoase dispozitivul și-l prinse cu magnetul de la bază dedesubtul șasiului furgonetei, fără să atragă atenția mai mult ca un pieton care se aplecase să-și încheie șireturile de la pantofi. După câteva secunde, porni mai departe.

Merse în zigzag până pe Pennsylvania Avenue și de acolo se îndreptă spre sud-est, abandonând geanta într-un tomberon pe drum, după ce-i șterse mânerele și fermoarele. Poate că cineva avea s-o găsească și să și-o însușească; poate că va ajunge într-o groapă de gunoi. În tot cazul, ar fi fost imposibil de stabilit vreo legătură cu el.

Se opri în față la Capitol Reflecting Pool, unde repetă operația cu al doilea dintre telefoanele primite de la director și cu altă serie de numere. În cele din urmă, ocoli stadionul de baseball Capitol, spre Curtea Supremă, unde repetă procedura cu ultimul dintre cele trei aparate telefonice. De acolo merse tot spre sud-est, până la latura sud-estică a Cimitirului Congressional formată de Seventeenth

Street. Acolo sări gardul scund din cărămidă, pătrunse în penumbra liniștitoare și păși peste iarba moale spre centru, în timp ce lumina pălea întruna și zgomotele traficului se diminuau cu fiecare pas.

Ajunse la un șir de cavouri, care se distingeau vag pe fundalul mai luminat al râului Anacostia din apropiere. Acolo se opri, cu spatele la una dintre cripte, îngăduindu-le ochilor să se adapteze la lumina scăzută și ascultă cu atenție. Directorul îl avertizase că telefoanele mobile pe care le avea vor fi urmărite și că el trebuia să-și înceapă și să-și încheie ruta în așa-numitele „cataracte” – puncte slabe în acoperirea omniprezentă a NSA. Cimitirul Congressional era un astfel de punct slab. Nu existau videocamere, senzori și nici dispozitive de interceptare telefonică IMSI. Pentru a scăpa de urmăritori, intrarea printr-un capăt al unei cataracte și ieșirea prin capătul opus era similară traversării unui râu. Nu era o soluție perfectă, dar efectuarea unui număr suficient de asemenea traversări reprezenta un mod destul de eficient de a te asigura că nimeni nu va fi în stare să-ți ia urma.

Își descheie cămașa, dând la iveală un tricou și borseta extraplată de dedesubt. Vârî în borsetă cămașa, ochelarii, șapca de baseball și telefoanele, apoi scoase o bandană. În cimitir intrase un funcționar de birou și avea să iasă un hipster cu batic înnodat pe cap.

Trăsese fermoarul borsetei și era pe punctul de a ieși, când văzu doi ochi strălucind slab, care-l priveau de pe sol. Ochii aparțineau unui chip de om. Sări îndărăt, ridicând o mână într-un gest de apărare, pe când cealaltă mână scoase și deplie din aceeași mișcare cuțitul cu lamă pliabilă Zero Tolerance 0300, pe care-l ținea prins de buzunarul din față.

— Cine naiba ești? șuieră el.

— Scuze, omule, grăi necunoscutul. N-am vrut să te sperii. Am crezut că m-ai văzut. Ăsta-i locul

meu.

Delgado miji ochii, străduindu-se să vadă cu cine vorbea, pe urmă își reaminti să privească în jur. Nu văzu pe nimeni sau nimic altceva, însă, pe de altă parte, nu-l observase nici pe acel ins. Hristoase, a fost atât de convins că era singur, încât a uitat de precauție!

Privi din nou spre bărbat și distinse vag părul vâlvoi și barba lungă.

— Cum adică „locul tău”?

— Aici dorm eu, omule. Caută-ți alt loc.

— Ești vagabond?

Era atât de ridicol, încât era aproape caraghios. Fusese foarte grijuliu să evite capacitățile avansate NSA… și iată-l surprins de un boschetar care dormea în cimitir.

— Nu, omule, Waldorf Astoria era plin ochi-n seara asta și-am decis să dorm sub cerul liber.

Foarte amuzant tipul!

— Waldorf Astoria este-n New York. Poate că te refereai la hotelul Willard.

— Nu contează, omule. Uite care-i treaba, nu-s în căutare de companie, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

— Mai dorm și alții-n cimitirul ăsta?

— Da’ ce-s io, lucrător la recensământ? Bineînțeles c-aici dorm oameni. Însă noi ne respectăm intimitatea unul altuia, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Și că veni vorba, de ce ți-ai schimbat costumația?

„La naiba!”

— Mi-am „schimbat costumația”?

— Păi, da, ai trecut la tricou și bandană. Ce faci, te duci la vreun campionat de Frisbee?

„Oh, ei bine”.

— De fapt, sunt pus pe rele.

Boschetarul începu să chicotească.

— He-he, nu suntem toți așa?

— Dacă-ți dau cincizeci de dolari, o să uiți că m-ai văzut?

Ochii celuilalt se holbară în întuneric.

— Omule, pentru cincizeci de verzișori, uit și cum mă cheamă pe mine.

Delgado zâmbi.

— Perfect, batem palma. Da' unde ești, că abia te văd?

Bărbatul se ridică în picioare și întinse mâna.

— Aici sunt, frățioare. Dă-mi banu' și nu te-am văzut în viața mea.

Delgado ocoli brațul întins al boschetarului, ajunse înapoia lui, îi smuci capul spre spate, trăgându-l de păr cu o mână și retezându-i beregata cu cealaltă. Bărbatul ridică ambele brațe spre gât și Delgado îl împinse cu piciorul, ca să evite să fie stropit cu sânge. Boschetarul căzu pe o parte, izbuti să se ridice în genunchi, apoi căzu din nou, scoțând în tot acel timp o serie de horcăituri slabe. Delgado se uită în jur. Nu văzu nici țipenie de om, ceea ce sugera că nu se afla nimeni îndeajuns de aproape ca să-l fi văzut.

După încă o secundă, bărbatul rămase nemișcat. Delgado șterse lama cuțitului pe iarbă, o plie, pe urmă și-l vârî în buzunar. Porni în direcția stației de metrou Stadium Armory.

A avut ghinion cu întâlnirea asta, dar nu au fost consecințe neplăcute. Boschetarii erau mereu agresivi în privința locurilor în care obișnuiau să doarmă și Delgado se îndoia că ar fi fost prima dată când o discuție despre un asemenea loc a degenerat cu o vărsare de sânge. Și se mai îndoia că poliția va acorda cazului de omucidere mai multă atenție decât explicația evidentă a unei crime comise de o persoană fără adăpost împotriva alteia.

Se întrebă din nou cine era Aerial. I-ar fi plăcut să știe, fiindcă uciderea boschetarului îl excitase.

Capitolul 21

Manus își petrecu după-amiaza de duminică în apartamentul femeii. Ea l-a sunat și l-a întrebat dacă putea construi un pat suprapus pentru Dash. Mai precis, un pat la înălțime cu un dulap dedesubt, pentru ca odăița fiului ei să fie mai puțin aglomerată de haine și alte obiecte. I-a mai spus că nu putea fi acasă decât în weekend și, cu toate că Manus nu se îndoia de adevărul acela, era, de asemenea, conștient că femeia ar fi *dorit* să fie prezentă când venea el. Totodată, era tulburat de mulțumirea pe care o simțea față de gândul acela.

Îl încânta să construiască un pat suprapus pentru băiat – o treabă simplă și o modalitate bună de a se apropia de femeie, așa cum voia directorul. Simțea totuși că propriile lui motivații erau mai puțin directe decât ar fi trebuit. S-a gândit mult la femeie. La surâsul, la fața, la formele ei. La despicătura dintre sâni pe care a întrezărit-o deasupra decolteului în „V” al puloverului.

Nu a avut niciodată o relație cu o femeie. Surzenia constituia un factor de respingere pentru mulți oameni cu auz normal, iar zidul pe care Manus îl simțea între el și lumea civililor, din cauza lucrurilor pe care le făcuse și a lucrurilor care-i fuseseră făcute, era tot mai gros și tot mai înalt. Știa că-i făcea pe oameni să se simtă inconfortabil în prezența lui și a încetat de mult să se mai sinchisească de asta. Așa că, atunci când avea nevoie de sex, trimitea un e-mail la o firmă specializată și o femeie sosea la hotelul pe care-l indicase, îi luă banii, își scotea hainele și-l lăsa să-i folosească trupul după cum simțea nevoia. Femeile acelea erau, de obicei, prea profesioniste ca să se trădeze dacă le excita surzenia lui și după aceea Manus se simțea ușurat, chiar dacă, uneori, puțin trist. N-ar fi aspirat niciodată la altceva și nici n-ar fi riscat așa ceva. Însă femeia aceasta, care se

simțea relaxată alături de surzi și care, aparent, se simțea relaxată alături de el, îl invita în casa ei pentru ceea ce Manus știa că putea fi un pretext. Era interesant, și excitant, și neliniștitor, și el nu știa ce să facă în privința asta.

În cele din urmă, își împăcă sentimentele aflate în conflict, spunându-i directorului că ea l-a contactat. Anders a fost deschis în stilul lui caracteristic.

— Este interesată de tine? l-a întrebat directorul.

— Nu sunt sigur.

— Crezi că dorește cu adevărat să construiești un pat pentru fiul ei?

— Cred că este așa cum ai zis. Ei nu întâlnesc prea mulți surzi.

Nu știa dacă directorul a fost convins sau dacă a observat că, de fapt, Manus nu i-a răspuns la întrebare.

— Ei bine, a adăugat directorul după o clipă petrecută pentru a-și mângâia bărbia, pe ansamblu cred că este bine că pare să se simtă confortabil în prezența ta și… receptivă față de tine. Dacă ai ocazia, întreab-o despre munca ei. Mă îndoiesc că s-ar deschide foarte mult față de un străin – în mod normal, n-ar trebui s-o facă –, dar aș vrea să știu dacă pare neliniștită sau dezorientată. Dacă este fericită. Dacă se gândește cumva să-și schimbe cariera. Orice lucruri de felul acesta. În clipa de față este angajată aici în niște activități destul de confidențiale și se găsește într-o etapă delicată a sentimentelor ei față de rolul pe care-l joacă. Orice ai afla poate fi important.

Manus a încuviințat, ușurat că pentru director totul părea atât de lipsit de complicații.

— Însă te rog, a continuat Anders, să termini cu cascadoriile de felul prinderii mingii acelea de baseball, da? Șase echipe au muncit ca să șteargă videoclipurile de pe YouTube și din telefoanele și computerele celor care le încărcaseră acolo. În plus, a trebuit să solicităm și niște favoruri din

partea mass-media. Ai avut noroc că n-au sărit pe tine toate posturile TV, ca să-l intervieveze pe bunul samaritean care a dăruit mingea câștigătoare băiețașului surd. Dumnezeule, Manus, ai fi putut ajunge o celebritate!

Manus știa că directorul a vorbit doar pe jumătate serios, totuși comentariul acela l-a stânjenit. El continua să fie nesigur în privința motivului care l-a făcut să dăruiască mingea băiatului. S-a întâmplat, pur și simplu. Deși bănuia că din episodul acela a ieșit și ceva bun. Cel puțin directorul a părut mulțumit.

Cumpără materialele de care avea nevoie de la un magazin Home Depot din apropiere și se prezentă la apartamentul femeii la ora 13, așa cum îi ceruse. Ea purta blugi și o cămașă cu câteva numere mai mare, iar Manus fu conștient de căldura palmei femeii când îi strânse mâna, ca și de forma trupului de sub haine. Avu grijă să nu privească spre locul de deasupra nasturelui de sus al cămășii, deși îi veni destul de greu să se abțină.

Femeia și băiatul erau desculți și ea îl întrebă pe Manus dacă îl deranja să-și descalțe, de asemenea, bocancii. Lui îi plăcea că nu purtau încălțăminte în interior, deși nu era sigur asupra motivului acelei plăceri. Femeia și băiatul simțeau cumva că apartamentul micuț era separat și distinct de restul lumii, un spațiu mult mai intim pentru ei, mai asemănător unui cămin.

Băiatul îi spuse lui Manus că voia să ajute la orice era nevoie și începură prin a căra materialele din camionetă. Puștiul părea atât de încântat de proiect, încât Manus se întrebă dacă nu cumva apelul femeii fusese, într-adevăr, onest. Îl emoționă în mod ciudat să vadă că mingea de baseball ocupa locul central de pe comoda din camera băiatului, înconjurată, ca un altar, de alte totemuri de baseball mai minore.

Manus arătă designul de bază – că picioarele aveau să fie stabilizate pe capetele scurte de o

traversă atașată cadrului, care lăsa astfel deschis capătul frontal pentru acces mai ușor –, după care îi explică de ce o bară din lemn cu secțiune dreptunghiulară este mai rezistentă dacă o montezi întoarsă pe lateral, nu cu fața mare în jos, și de ce foloseau mai mult șuruburile decât cuiele. Îl lămuri, de asemenea, cum să utilizeze uneltele de bază din tâmplărie: metrul, nivela, echerul reglabil, creionul și cuțitul, ciocanul, șurubelnița, fierăstrăul și bormașina. Băiatul voia să înceapă cu ciocanul și să bată cuiele din mai multe lovituri, însă Manus îi arătă că, dacă ținea coada de la capăt și-și flexa încheietura în timpul loviturii, putea să bată un cui până la capăt, dintr-o singură izbitură. Iar fierăstrăul nu trebuia deplasat înainte și înapoi prin mișcări scurte și vibratorii, ci mai degrabă printr-o singură mișcare lungă, de la un capăt la celălalt al lamei, apăsând la împingere și ridicând la tragere. Băiatul era curios de unde știa toate astea. Manus îi povesti că fusese învățat de tatăl lui, ceea ce nu era chiar în totalitate o minciună, deși abilitățile proveneau în (majoritate) cea mai mare parte din anii petrecuți în atelierul de tâmplărie al centrului corecțional pentru minori.

Treaba s-ar fi desfășurat mult mai repede fără un novice care voia să participe și el la construirea patului, dar pe Manus nu-l deranja. Era ciudat de satisfăcător să-l învețe pe băiat, care prindea iute și era entuziast. La răstimpuri femeia băga capul pe ușă ca să întrebe dacă aveau nevoie de ceva ori le aducea gustări sau apă minerală, și Manus fu și mai emoționat de felul cum ea își privea fiul, de plăcerea care-i apărea în ochi, de mândria și instinctul ei protector.

Puțin după ora 19, femeia îl întrebă pe Manus dacă nu voia să rămână la cină; aveau doar pizza, nimic extravagant. Patul suprapus era aproape gata și Manus semnală în mod reflex că nu voia să deranjeze. Dash insistă imediat că *trebuia* să rămână, că era La Pizza Bianca, favorita lui, și-l

întrebă dacă îi plăceau cârnații italienești, pentru că La Pizza Bianca avea *cei mai buni* cârnați. Manus șovăi, gândindu-se că nu avusese deloc ocazia să stea de vorbă cu femeia, așa cum voia directorul, și că poate ar fi fost bine să rămână. Gândul acela îl făcu să se simtă deopotrivă încântat și îngrijorat, deși nu era sigur unde să-și plaseze fiecare dintre emoțiile respective, iar pe când se lupta cu sentimentele lui contradictorii, femeia zâmbi și-i semnală că nu trebuia să-și facă griji; după ce-și petrecuse aproape toată ziua învățându-l pe Dash tâmplărie, măcar cu atât se puteau ei recompensa – să-l invite la masă. Ca atare, Manus cedă, simțindu-se în același timp bucuros și vinovat.

Pizza era pe atât de bună pe cât a lăudat-o băiatul, mai cu seamă cârnații, al căror gust dulce și condimentat îi stârni amintiri de demult. Sau poate că de vină era, pur și simplu, mediul din jur, sentimentul de a fi într-un cămin, de a fi primit cu brațele deschise într-un cămin, alături de persoane care păreau să se simtă confortabil în prezența lui și nu se temeau de el. Femeia deschise o sticlă cu vin și lui Manus îi plăcu, deși nu bău mult. Puștiul părea foarte entuziasmat de munca pe care au făcut-o și susținu mare parte a conversației, însă vorbi și femeia, care îi puse lui Manus multe întrebări despre locul unde a crescut și cine l-a învățat tâmplăria și cum îi plăcea cartierul în care locuia. Toate răspunsurile acelea erau o a doua natură pentru el; trăise de atâta vreme legenda, încât o simțea ca pe un adevăr. Ceea ce era bine, fiindcă aerul protector pe care-l percepea la femeie îl făcea să suspecteze că ea își făcuse deja cercetarea pe internet și poate și prin intermediul unor baze de date NSA neautorizate.

După cină, terminară împreună de fixat patul și construiră o scară. Manus puse deasupra salteaua băiatului, care fusese pe podea, fără cadru pentru pat, și-i ajută să rearanjeze celelalte mobile în

cameră. Ambii îi mulțumiră din tot sufletul; băiatul era încântat, în principal, de înălțimea la care se afla patul, iar femeia, de spațiul câștigat în odaia micuță. Pușiul atașă de o balustradă o veioză cu clemă, astfel că putea să citească în pat. Manus își strânse resturile de lemne și uneltele, iar femeia aspiră rumegușul rămas pe jos. Băiatul voia să atârne prosoape pe marginea patului și să-l transforme într-o fortăreață, dar femeia se opuse ferm – a doua zi mergea școală și trecuse deja ora de culcare. Fortăreața putea să aștepte. Maniera ei fermă, dar și blândă retrezi în Manus sentimentul bizar al aducerii-aminte, al dorului, al altei vieți.

Ieșiră din cameră și închiseră ușa, pentru ca băiatul să se pregătească de culcare. Peste câteva clipe, el apăru în pijama și se duse la baie să se spele pe dinți. Femeia îi ciufuli părul când trecu pe lângă ea și-i semnală lui Manus: „Cât îți datorez pentru ce ai făcut?”

Gândul de a-i cere să-l plătească în timp ce el de fapt, o spiona îl făcu să se simtă stânjenit, deși, desigur, era ridicol. Juca un rol și trebuia să-l interpreteze până la capăt.

„Nu știu, îi răspunse Manus. Două sute de dolari?”

„Două sute de dolari? Ai stat aici toată după-amiaza! Și materialele?”

„Nu uita că mi-ai dat cina”.

Ea izbucni în râs. „Ți-am dat pizza. În plus, ai petrecut foarte mult timp învățându-l pe Dash. Două sute nu-i suficient”.

„Bine. Două sute cincizeci”.

Ea surâse și clătină din cap, parcă exasperată, iar Manus se întrebă neliniștit dacă ea era mulțumită că a obținut un preț avantajos, cât și pentru ce se ascundea în spatele acestui târg bun.

„Bine, este greu de negociat cu tine. De acord – dar cu condiția să mă ajuți să termin vinul. N-are rost să-l irosim, nu?”

Ambivalența lui Manus spori și el șovăi. După aceea își reamintit că asta voia directorul.

„De acord. Mulțumesc”.

Băiatul reveni și gesticulă: „Mulțumesc pentru că mi-ai construit patul, domnule Manus. Și pentru că m-ai lăsat să te ajut”.

„Ești un ucenic bun. Nu uita cum te-am învățat să bați cuiele”.

„Știu”, răspunse băiatul și mimă o lovitură puternică de ciocan.

„Și ferește mâna liberă”.

Puștiul zâmbi, încuviință, apoi semnală: „Avem bilete pentru ultimul meci acasă din sezonul regulat al echipei Orioles. Vrei să vii?”

Manus șovăi, neștiind ce să răspundă. Femeia îi veni în ajutor, râzând și gesticulând: „Scumpule, domnul Manus are un program destul de plin. Ca și tine de altfel – la culcare!”

„Pot să mai citesc?”

„Este foarte târziu, așa că numai zece minute, s-a-nțeles? Pe urmă, stingerea. Mai ai nevoie la toaletă?”

Băiatul scutură din cap. După aceea se apropie de Manus și-l îmbrățișă. Manus se simți straniu, exact așa cum s-a întâmplat în timpul meciului de baseball, dar îl bătu din nou ușor pe umăr și gestul acela păru perfect. Puștiul păși înapoi și o îmbrățișă pe femeie, care-l sărută pe creștet.

„Zece minute cinstite, Dash. Fără lanternă pe sub pătură”.

Băiatul îi zâmbi *în colțul gurii*, ca și cum se simțea vinovat, intră în cameră și urcă pe scară în pat. Femeia închise ușa și merse cu Manus în bucătărie. După o clipă băiatul ieși din cameră. „La baie?”, întrebă femeia prin semne, iar el încuviință cu un aer stingherit. Femeia clătină din cap. „Ăsta-i fiu-miu. Ori n-are nevoie deloc la baie, ori are nevoie imediat. Nimic intermediar”.

„Și eu am fost la fel. S-au întâmplat prea multe lucruri interesante. Este ușor să le uiți pe cele

banale”.

Manus se așeză și femeia umplu două pahare. Se aplecă înainte când turnă și, înainte de a se controla, ochii lui Manus se ațintiră asupra porțiunii acelea, regiunea înnebunitoare cu rotunjimi și umbre, și contraste. Își feri privirea, străduindu-se să se concentreze. Directorul voia să știe dacă Evie era fericită la muncă sau stresată, sau dacă se gândea să plece. El nu știa cum să întrebe despre oricare dintre subiectele acelea fără să fie prea evident. Tot ce observa cu adevărat era că femeia părea fericită. Deși poate că înapoia fericirii exista o urmă de tristețe. Dar, oare, asta nu era valabil pentru toți oamenii?

Femeia se așeză și sorbi din vin. „A fost cu adevărat drăguț din partea ta să vii aici într-o zi de duminică. Și pentru un asemenea fleac”.

Manus scutură din cap. „Nicio problemă. Este un copil bun”.

Femeia radie de încântare. „Cel mai bun”.

„Câți ani avea când și-a pierdut auzul?”

„Trei.”

„De aceea semnalează atât de bine”.

„Da”.

„Ai învățat limbajul special pentru el?”

„Bineînțeles. Și tu? Părinții tăi au fost surzi?”

„Nu”.

„Ei au învățat limbajul?”

„Mama”.

„Nu și tatăl tău?”

Potrivit poveștii de acoperire, tatăl lui Manus murise pe când el era încă prunc. Ridică mâinile ca să-i spună asta, însă sfârși prin a forma cuvintele nefamiliare: „Taică-miu n-a fost un tip bun”.

„Ce vrei să sugerezi?”

Manus nu știa de ce afirmase asta. De aceea sorbi din vin și abia apoi gesticulă: „Este o poveste lungă”.

„Nu mă grăbesc”.

Era ciudat faptul că el voia să-i dezvăluie unele detalii. Aproape că simțea că femeia ar înțelege. Dar își reaminti că trebuia ca ea să-i vorbească.

„Și cu ce te ocupi la NSA? Poți să vorbești despre asta sau este ceva ultrasecret?”

„De fapt, este destul de secret, însă în același timp aproape deloc interesant”.

„Îți place jobul tău?”

Ea sorbi din vin. „Este provocator din punct de vedere tehnic. Pregătirea mea de bază este în domeniul computerelor și nu există multe domenii în care aș putea s-o folosesc așa cum fac la NSA. Așa că în privința asta este clar. Totuși, nu-i o abilitate practică. Vreau să zic că mi-ar fi plăcut să-i fi construit eu patul lui Dash”.

El observă că era posibil ca femeia să fi abătut discuția de la subiect. Cu toate acestea, semnală: „Deci ești fericită?”

Ea îl privi cu atenție, atât de concentrată, încât Manus fu nevoit să-și ferească ochii. După aceea se ridică și ieși din bucătărie. Manus se întrebă dacă spusese ceva greșit și încercă să-și dea seama ce anume. Dar femeia reveni după câteva clipe și gesticulă: „Doarme tun. Cred că l-ai stors”.

Manus fu ușurat; ea se dusese doar să se uite de băiat. Semnală: „N-a fost cu intenție”.

„Nu, e foarte bine. Mă bucur că l-ai învățat. Tatăl lui nu se pricepea să umble cu scule”.

„Vorbești despre el la trecut?”

„Am divorțat. Nu-l vedem așa des”.

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Manus mai bău vin. Avea un gust bun. Își dădu seama că era ușor amețit.

O putea simți urmărindu-l cu privirea. Când ridică ochii, ea gesticulă: „Nu ești însurat, așa-i?”

Obrajii ei erau puțin îmbujorați și Manus își dădu seama că era, probabil, la fel de amețită ca și el de pe urma vinului. Acea conștientizare îi produse un impuls scurt de adrenalină și simți cum

bătăile inimii și ritmul respirației i se întețesc drept răspuns.

„Vrei să zici că lucrezi la NSA și n-ai aflat asta?”

Ea izbucni în râs. „Poate că vreau, pur și simplu, confirmarea ta”.

„De ce?”

„Nu sunt sigură. Ești însurat?”

„Nu”.

„Divorțat?”

„Nu. N-am fost însurat niciodată”.

„De ce?”

El termină vinul și privi în paharul gol. „Nu știu. N-am întâlnit niciodată persoana potrivită”.

Ea râse iarăși. „Nici eu, totuși, m-am măritat”.

Manus șovăi, apoi semnală: „Îmi place cum te porți cu fiul tău. Pot spune că ești o mamă bună”.

„Cum îți dai seama de asta?”

„După felul în care îl privești”.

Tăcură din nou. Manus nu simțea că făcea o treabă bună pentru director. Mai rău însă era faptul că nu-i păsa.

Când ridică în cele din urmă ochii, femeia își terminase vinul și-l privea cu o sinceritate care-i cauză alt impuls de adrenalină.

„Te intimidez în vreun fel?”, gesticulă ea.

„Poftim?”, semnală el, cu inima bătându-i mai repede. „Nu”.

„Fiindcă am senzația că-mi eviți permanent ochii”.

Fâstâcit, își feri privirea. Apoi își dădu seama ce făcuse și își îndreptă iar ochii spre femeie.

„*Vrei* să te uiți la mine?”, gesticulă ea.

Manus se simți tensionat. Avu impresia că pierde un joc despre care nici măcar nu-și dăduse seama că-l juca. Înghiți în sec și încercă să gândească.

„Vrei?”, repetă ea.

Răsuflând greu, Manus încuviință din cap.

„Unde?”

Manus privi pielea de deasupra nasturelui ei de sus, apoi reveni la ochii femeii.

Ea atinse punctul acela și arcui sprâncenele. „Aici?”

Cu inima bubuindu-i, cu capul învârtindu-i-se, Manus încuviință iarăși.

Fără să-și desprindă ochii de la el, femeia duse degetele la nasturele de sus, îl desfăcu și apoi trase reverele într-o parte și alta, dezvelind marginile unui sutien alb din dantelă, înăuntrul căruia se aflau curbele sânilor, nebunesc de catifelați și plini.

Manus nu putea să creadă ce vedea. Era ireal, ca și cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

Ea se întinse peste masă și-l prinse ușor de mână, iar atingerea degetelor fu extraordinar de intensă, aproape ca un șoc electric. Manus nu putea găsi cuvinte. Nu putea gândi. Tot ce știa era că dorea, că *trebuia* s-o atingă.

Ea se ridică și Manus îi îngădui să-l conducă spre o debara de lângă intrare, un spațiu mic, ocupat aproape complet de o mașină de spălat și un uscător pentru rufe. Lumina era acționată de un întrerupător cu reostat. Femeia reglă intensitatea luminii, închise ușa, puse palmele pe pieptul lui și-l împinse ușor cu spatele de ușă. Inima lui începu să bată la fel de iute ca în timpul unei încăierări.

Rămase locului, cu degetele strânse în pumni, cu brațele pe lângă corp, dorind, râvnind-o pe femeie, dar în același timp îngrozit, nesigur ce să facă. Ea coborî ochii și, din strângerea imperceptibilă a mâinilor ei, Manus își dădu seama că-i văzuse erecția, iar conștientizarea respectivă fu în același timp aţâţătoare și înspăimântătoare.

Femeia ridică apoi ochii, îl privi, îi luă palmele și le puse pe sânii ei. Manus gemu. Strânse, grijuliu să fie blând, temându-se, întrucât se simțea confuz, în afara oricărui control. Gura femeii se întredeschise și Manus își dădu seama că ea respira repede, la fel de repede ca el, pe urmă își ea puse

palmele peste ale lui și strânse puternic, anunțându-l că era în regulă, că dorea să facă așa, că era bine.

Cu mâini tremurătoare, Manus începu să-i descheie cămașa. O simțea privindu-l, dar nu se putea uita în ochii ei. De asemenea, se simțea cu mintea plutind și oricum trebuia să vadă ce făcea, deoarece, pe neașteptate, câțiva nasturi păreau să necesite toată concentrarea lui fragmentată. Continuă tot cu mâinile tremurând, iar după ce reuși să descheie și ultimul nasture, își retrase mâinile și le ținu o clipă în aer, în derivă, încercând să spună ceva, s-o întrebe ceva, deși habar nu avea ce anume.

Ea rămase nemișcată, privindu-l îndelung. Apoi își duse încet ambele mâini la spate și-și desfăcu sutienul. Manus o privi, cu buzele întredeschise, cu sângele bubuindu-i în tâmple, după care sutienul se deschise și femeia îi luă palmele și le puse sub sutien, iar senzația sânilor ei, rotunzi, plini și mătăsoși, fu atât de copleșitoare, încât simți lacrimi care amenințau să-i țâșnească de sub pleoape. Ea întinse mâinile cu palme fierbinți spre ceafa lui și-i trase capul mai aproape. Manus îndepărtă sutienul, luă ușor între dinți un sfârc roz și tare și supse. O simți pe femeie gemând și se lăsă în genunchi, cu palmele și cu gura pe trupul femeii. Cămașa căzu pe podea lângă el, urmată după un moment de sutien. El trecu la celălalt sân, iar femeia își înnodă degetele în părul lui și-i trase capul mai aproape. Manus supse energic, cuprinzându-i sânii în căușul palmelor, apoi strângându-i fesele, frământându-i corpul cu mâinile mișcându-se în sus și în jos, simțind-o, dorind-o, având nevoie de ea.

Femeia se lăsă, de asemenea, în genunchi și, brusc, el o sărută, cu gura larg deschisă, iar limba ei i se strecură înăuntru și Manus o simți descheindu-i cămașa și trăgându-i-o în jos, peste brațe. Pe urmă palmele ei îi atinseră umerii, torsul

și pieptul, mișcându-se și apăsând, și înțelese că îi explora corpul în felul cum făcuse și el, iar gândul acela îi cauză o cascadă de excitare reînnoită. Ea întrerupse sărutarea, îi împinse un umăr spre înapoi, se aplecă în față și-i prinse în gură un sfârc, ceva ce nimeni nu-i mai făcuse vreodată lui Manus, ceva la care nici măcar nu se gândise vreodată, și fu șocat să simtă o explozie de plăcere. Nu mai putea gândi și nici nu voia, simțea doar nevoia de a fi dezbrăcat, gol, lipit de femeie și în ea. O trase în picioare și bâjbâi cu nasturele de la pantalonii ei, dar ea fu mai rapidă și-i deschise pantalonii lui, apoi îi trase în jos odată cu boxerii. Manus păși din ei și chiar când simțea ușurarea, fericirea de a fi gol-pușcă, ea îi cuprinse membrul cu o mână și-l strânse, iar senzația respectivă îi șterse absolut totul din minte și bărbatul simți că plutește din nou. Ea scoase ceva din buzunarul de la spate și Manus văzu că era un prezervativ, pe care-l deschise și i-l puse cu oarecare dificultate. Apoi ea își dădu jos pantalonii și chiloții și Manus fu copleșit la vederea trupului, care era chiar mai mătăsos, mai moale decât își închipuise, și conștientiză intensitatea cu care îl dorea femeia drept sentimentul cel mai amețitor pe care-l trăise vreodată.

Își strecură mâinile pe sub brațele ei și o ridică, purtând-o spre înapoi până când fesele femeii se loviră de marginea mașinii de spălat rufe, iar tălpile îi erau la câțiva centimetri deasupra podelei. O ținu sprijinită așa pentru o clipă, gâfâind, atât de excitat, încât simțea că-l durea erecția. Femeia îi cuprinse iarăși membrul în palmă și încuviință din cap, apoi își umezi buzele, îl trase pe Manus mai aproape și-l călăuzi în ea.

Pentru un moment plăcerea fu atât de uimitoare, încât Manus nu se clinti. Închise ochii și simți, pur și simplu, totul, pieptul lui atingându-i sânii, mâinile ei pe spatele lui, membrul lui penetrând-o. Apoi femeia îl sărută iarăși și el îi răspunse la

sărutare, pe urmă începu să se miște fără măcar să-și dea seama. Și, Dumnezeule, cât de bine era! Apoi ea se lăsă pe spate, își rezemă coatele pe partea de sus a mașinii și împinse șoldurile înainte, iar Manus o ridică de fese și o trase mai aproape și o pătrunse, cu ochii pe pântecul ei, pe sâni, pe față. Ea strânse în palme marginile mașinii și se împinse în bărbat, sincronizându-se cu mișcările lui, cu gura deschisă parcă de șoc sau uimire. Manus o pătrunse și mai adânc, pe cât de adânc putea să ajungă, și gura ei se deschise mai mult, ochii i se închiseră și întregul corp i se cutremură. Manus îi simțea mușchii contractându-se și unduind, în timp ce el se mișca înainte și înapoi înăuntrul ei, și după aceea își dădu seama că ea avea orgasm, că el îi provocase orgasmul, iar gândul acela fu anihilat de o explozie de plăcere și ejaculă, dându-și drumul în ea și simțind-o, și privind-o, și posedând-o, pe toată, pe ea, ea, ea.

Apoi lumea reveni în jurul lor și ea deschise ochii și-l privi, iar Manus înțelese din felul cum i se ridică și cobora pieptul că încă gâfâia, și își dădu seama că și el făcea la fel. O lăsă ușor cu fesele pe mașina de spălat și se rezemă de ea. Femeia își încrucișă picioarele în jurul șalelor lui și-l ținu așa, cu o mână după umeri și cu cealaltă dezmierdându-i ceafa, cu degetele trecându-i prin păr, cu sânii apăsându-se de pieptul lui în sincron cu răsuflarea care i se domolea treptat.

După ce-și potoli respirația, Manus se retrase câțiva centimetri. Ea îl sărută iarăși, prelung și tandru, ținându-i fața între palme. După aceea își descolăci picioarele și prinse vârful prezervativului, iar el se trase îndărăt și ea îi trase plasticul de pe membru și-l puse pe mașina de spălat. Manus își trecu o mână după talia ei și o readuse pe podea.

Stătu apoi în fața ei, privindu-i corpul, pe urmă chipul, clătinând încet din cap de uimire. Femeia surâse și se uită la membrul lui care revenea

încetișor la normal, după care semnală: „Am crezut c-o să mă omori”.

El nu înțelese și se simți oripilat de gând. „Poftim?”

Ea arătă cu mâna și gesticulă: „O ai mare. Foarte mare”.

Manus se simți înroșindu-se la față. „Ah”.

Femeia râse. „Nu-ți face griji. Mi-a plăcut”.

El șovăi, după aceea semnală: „Mă bucur”.

„A fost mult… de când n-ai mai…?”

Manus nu fu sigur cum să răspundă. „Mult… de când ce?”

„De când n-ai mai făcut dragoste”.

El simți că un simplu „da” ar fi fost răspunsul sigur, totuși se pomeni spunându-i din nou adevărul.

„Niciodată n-a fost așa”.

Ea ridică sprâncenele. „Adică pe o mașină de spălat?”

Manus clătină din cap. „Nu… așa cum a fost acum”.

„Asta-i frumos”.

„Este adevărat”.

„Deci a fost bine?”

„Da. Și pentru tine?”

Femeia râse din nou. „Nu ți-ai dat seama?”

El încercă să semnaleze niște cuvinte drept replică, dar nu reuși și mâinile îi rămaseră suspendate în aer fără scop pentru un moment. În cele din urmă, gesticulă: „Serios?”

Ea îl mângâie pe obraz și încuviință din cap. „Da. N-am mai făcut-o de mult”.

„De ce?”

„Nu știu. Nu întâlnesc chiar așa mulți oameni. Și este greu cu Dash. În lume sunt mulți nebuni și ciudați. Însă… te place cu adevărat. Și are instincte bune pentru oameni. Cred că asta m-a făcut să am încredere în tine”.

Manus coborî ochii, rușinat. Femeia îl atinse ușor pe bărbie, iar când înălță privirea, semnală:

„Te stânjenesc?”

El clătină din cap.

Ea surâse. „Ești timid, așa-i?”

„Nu sunt sigur”.

„A fost, pur și simplu… bine. Grozav. Îmi pare rău dacă am profitat de tine. M-am gândit la asta încă de când ne-am întâlnit la meciul de baseball”.

„Da?”

„De ce te surprinde? Ești un tip arătos. Iar ceea ce ai făcut pentru Dash a fost foarte frumos. Și să-l lași să te ajute, azi”.

El scutură din cap, deoarece recunoștința aceea îl făcea să se simtă din nou rușinat.

Femeia îl atinse pe obraz. „Știu că ar trebui să fiu mai rezervată, dar… Nu am timp pentru jocuri. Aș vrea să ne mai vedem. Iar dacă asta te sperie sau ai obținut deja ce ai dorit, nu-i nicio problemă. Aș prefera totuși s-o știu”.

Manus îi atinse fața așa cum făcuse ea. Apoi palmele îi coborâră ușor pe gât, pe umeri și pe sâni. Când vârfurile degetelor îi atinseră sfârcurile, ea se înfioră și el avu imediat erecție.

Femeia coborî ochii și zâmbi. „M-aș putea duce să iau alt prezervativ. Sau… am putea face altceva”.

Sfârșiră prin a face altceva. Pentru Manus fu o revelație permanentă.

•••

Anders închise monitorul, deoarece a văzut și auzit suficient. Bineînțeles, a avut grijă să trimită din timp o echipă care să monteze microfoane în apartamentul lui Gallagher, o precauție despre care regreta în acel moment că nu a aplicat-o în cazul lui Perkins și, evident, nu i-a spus nimic despre asta lui Manus, care nu trebuia să știe. Desigur, Anders nu s-a așteptat la nimic din lucrurile la care tocmai a asistat. Adevărul era că nu și-a dat seama nici măcar că Manus era capabil de așa ceva. Contrar impresiei lui Remar, individul nu era o brută simplă, totuși chiar asta? Ei bine, poate că a

văzut prea multe filme cu James Bond și a concluzionat că modul cel mai bun de a evalua un subiect era să-l duci în pat. Sau pe o mașină de spălat rufe, în funcție de caz. Indiferent însă de cele petrecute, Anders bănuia că totul s-a derulat în direcția dorită. Gallagher a părut destul de… tandră cu Manus și, în același timp, pasională. Dacă nutrea oarece sentimente pentru bărbat, iar Manus le putea exploata, s-ar fi putut să afle despre gândurile ei mai multe decât ar fi fost altfel posibil. Decise că a avut, pur și simplu, noroc că Gallagher avea un fiu surd. Așa cum el a sperat de altfel, asta a făcut-o de la bun început să se deschidă față de Manus.

Pentru un singur moment, se gândi la posibilitatea ca Manus să fi nutrit și el sentimente față de Gallagher, apoi alungă prompt ideea respectivă. Manus era om, da, și avea, probabil, nevoi fizice omenești; de fapt, Anders știa din verificările aleatorii ale metadatelor și înregistrărilor de geolocalizare ale telefonului său mobil că la răstimpuri apela la serviciile unor prostituate. Dar sentimente reale? Încercă să și le imagineze, însă nu izbuti. Adevărul era că el nu cunoscuse niciodată pe cineva care să pară că avea *mai puține* sentimente decât Manus. Acela era unul dintre motivele pentru care Remar nu-l plăcea deloc. Și, desigur, era unul dintre motivele pentru care Manus era atât de util. Nu exista nimic ce să nu poată face și nimic ce n-ar fi făcut din loialitate față de Anders, cel care l-a salvat, l-a crescut și, practic, l-a *creat*. Ce spusese Remar? Că era ca un câine abuzat – da, asta fusese. Devotat slujirii stăpânului său în orice privință ar fi vrut acesta.

Iar situația aceasta n-avea să se schimbe niciodată. Anders n-avea s-o îngăduie niciodată. Fiindcă orice câine care se întorcea împotriva stăpânului său trebuia, pur și simplu, omorât.

Capitolul 22

A doua zi dimineață la ora 8, Anders se afla în cabinetul lui când primi un telefon de la Serviciul Secret despre o explozie care a avut în apropierea Casei Albe. Îl sună imediat pe Remar și-i ceru examinarea traficului recent de telefonie mobilă din zonă. După aceea îi telefonă Barbarei Stirr, o corespondentă de încredere a rețelei de televiziune CNN la Pentagon, pe care o folosea cu regularitate pentru a strecura idei în ceea ce telespectatorii digerau ca știri.

— Bună ziua, Barbara, rosti el, generalul Anders la telefon.

— Despre explozie m-ați sunat? Tocmai am pornit într-acolo. Aveți ceva informații de fond?

Anders zâmbi. Nu-și putea aminti ultima dată când un reporter încercase să ceară ceva oficial. Înțelegerea era pe atât de clară pe cât era de nerostită: „Tu îmi oferi acces, iar eu îți ofer informațiile anonime”.

— Deocamdată nimic oficial, răspunse el, dar îți pot spune că traficul de telefonie mobilă din ultimele douăzeci și patru de ore din zonă arată o conexiune jihadistă.

— Dumnezeule! Altă grupare desprinsă din ISIS?

Longevitatea ideilor pe care Anders le furniza presei era uimitoare și satisfăcătoare.

— Posibil. Sau niște afiliați, da.

— I-ați putut identifica după telefoanele mobile?

Asta era deschiderea dorită de Anders.

— Nu pe atât de precis pe cât am fi vrut. Barbara, nu trebuie să uiți că în țara asta oamenii pot cumpăra și utiliza telefoane mobile, beneficiind de anonimat. Pe de altă parte, uită-te cum procedează Pakistanul pentru a replica față de terorism – statul obligă amprentarea tuturor celor

care utilizează telefoane mobile, ca modalitate de a-i împiedica pe teroriști să comunice clandestin.

— N-am știut asta.

— Da, poți să te interesezi. Este un program foarte eficient. Ei bine, noi facem tot ce putem, chiar și cu un braț legat la spate.

— Mai aveți și altceva pentru mine?

— Deocamdată nu, însă lucrurile evoluează rapid. S-ar putea să obțin ceva mai târziu.

— Mulțumesc, domnule general. Și mulțumesc, de asemenea, pentru tot ce faceți în apărarea țării.

După ce încheie convorbirea, Anders deschise televizorul pe CNN, care transmitea un reportaj despre un atac cu drone în Pakistan – o înregistrare video stereotipă însoțită de un comentariu atât de neutru, încât un buletin meteo părea de-a dreptul mobilizator prin comparație cu el. După două minute, reportajul cu dronele fu întrerupt de o transmisiune în direct: Barbara Stirr pe stradă, cu fum ridicându-se din sfărâmăturile dinapoia ei, sirene urlând în fundal și elicoptere militare rotindu-se zgomotos deasupra, iar prezentatorul anunță dramatic „Explozie lângă Casa Albă”. Anders privi cum Stirr își intră în rol, cu câțiva locuitori ai zonei ca figuranți în apropiere, cu palmele duse la gură în expresii telegenice de șoc și durere.

— Sunt Barbara Stirr, corespondenta CNN la Pentagon, și vă vorbesc de la locul unei explozii care a avut loc la numai câteva străzi de Casa Albă. Nu avem încă informații despre numărul răniților, deși, așa cum puteți vedea, personalul medical este prezent, fiindcă este greu de imaginat că nimeni n-a fost rănit de o explozie de asemenea proporții la o oră de vârf a dimineții. De fapt, nu putem să nu ne întrebăm dacă atentatorii n-au ales în mod premeditat această oră, iar surse guvernamentale cred, de altfel, că ar fi vorba despre o acțiune ISIS sau a altei grupări teroriste afiliate.

Anders încuviință aprobator față de ușoara ei abatere de la scenariu – partea cu ora de vârf fusese excelent subliniată. În fond, ar fi trebuit să i-o fi spus chiar el.

Sirenele sporiră în intensitate, apoi încetară și camera TV se roti în urmărirea unei asiatice în uniformă de paramedic, care alerga pe trotuar.

— Mă scuzați, strigă Stirr după ea, sunt Barbara Stirr de la CNN, ne puteți spune dacă sunt răniți?

Asiatica o privi și nici măcar nu încetini pasul, totuși, pentru o clipă expresia chipului îi fu atât de evident dezgustată de întrebare, încât Anders nu-și putu stăpâni o grimasă. Stirr își reveni însă fără să clipească, reveni către obiectivul camerei și preciză:

— După cum vedeți, paramedicii sunt ocupați. Situația pare gravă. Toți sperăm să fie cât mai bine și vă vom ține la curent cu ultimele noutăți. Barbara Stirr, corespondenta CNN la Pentagon.

Remar intră în cabinet, închise ușa în urma lui și se apropie de biroul lui Anders.

— Cine naiba i-a spus lui Stirr că a fost mâna lui ISIS?

Anders se lăsă pe spate în scaun și se bătu ușor cu palma pe abdomen.

— A spus „ISIS sau o grupare afiliată”.

— Asta contează prea puțin. De unde a obținut informația asta?

— Este speculația care era de așteptat. Ar fi putut-o căpăta de oriunde sau chiar s-o fi făcut ea însăși.

Remar aprobă din cap, nepărând convins. Anders avea, desigur, încredere în el, la fel de mult pe cât avea în oricare altul, totuși, simțea că existau lucruri pe care celălalt ar fi putut să… nu le înțeleagă. Și de aceea nu trebuia să le știe.

— Președintele reunește Consiliul de Securitate Națională, zise Remar după o clipă. Situation Room. Peste o oră.

— Ceva noutăți din analiza telefoniei mobile?

— Da. În zonă au fost trei telefoane cu numere de pe listele de supraveghere.

Anders simți că Remar spera o reacție din partea lui, dar nu văzu nevoia de a-i oferi satisfacție.

— Altceva?

— Câteva apeluri suspecte. O moschee din zonă. Se pare, totodată, că unul dintre telefoane a fost utilizat pentru a apela alt telefon cu cartelă preplătită atașat de bombă, care a detonat-o. Există destule piste electronice care să fie urmărite. Niște jihadiști destul de neglijenți, aș zice. Pare aproape că ar fi vrut să fie prinși.

— Poate că este, pur și simplu, stilul lor de a ne anunța cine sunt. Unele dintre grupările acestea nu sunt tocmai sfioase în a se anunța public.

— Pe de altă parte, continuă Remar, atentatul a fost destul de sofisticat. Se pare că bomba a fost fixată de șasiul furgonetei unei firme de catering, care a fost urmărită după aceea via GPS, și a fost detonată când a ajuns la distanță minimă de Casa Albă.

— Vezi? Cu excepția unei lovituri directe, Casa Albă nu poate fi afectată decât de o bombă nucleară. În mod clar, au căutat publicitate.

Remar nu răspunse și Anders așteptă, nemulțumit de nou descoperita reticență a bărbatului. În mod uzual, el putea spune ce gândea Remar. Nu însă și în acea azi.

După un moment, renunță s-o mai facă și adăugă:

— Trebuie să plec la Casa Albă. Ține-mă la curent despre alte evoluții.

Remar încuviință din cap, dar apoi rosti:

— Ted…

Anders ridică sprâncenele.

— Telefoanele suspecte… sunt aceleași asociate cu „scrisoarea-bombă” preluată de Delgado de la FedEx.

Anders nici nu clipi.

— Asta reprezintă o problemă?

— Ți-am spus, telefoanele acelea figurează pe câteva liste de supraveghere și sunt afiliate cu Ergenekon. Până acum a fost ceva care ținea de DEA[27], nu de antitero.

Anders rămase tăcut: nu-i plăcea direcția spre care se părea că Remar voia să poarte subiectul.

— De aceea, chiar dacă este o coincidență, este una neplăcută. Nu vrem ca alții să examineze relația noastră cu indivizii aceia. Să afle la ce-i folosim.

— Nimeni nu știe despre relația respectivă – doar tu și cu mine.

— Și cât știu eu, de fapt? Ce anume nu-mi spui?

Așadar, asta-l nemulțumea. Într-adevăr, nimănui nu-i plăcea să fie ținut în necunoștință de cauză. Anders își examină degetele și trase de o cuticulă.

După o clipă, Remar porni spre ușă. Se opri însă și se întoarse.

— Ted, trebuie să existe niște limite.

— Bineînțeles.

— Dar știi care sunt ele?

Intercomul bâzâi.

— Ăsta-i, probabil, Manus, zise Anders. Lasă-mă, te rog, un minut cu el. Și ai grijă să fiu pregătit cu un set de imagini amețitoare cu tot ce avem despre aceste telefoane mobile jihadiste. Azi va fi spectacolul nostru, nu al Pentagonului.

Remar îl introduse în cabinet pe bărbatul voinic, apoi ieși, privindu-l precaut înainte să închidă ușa.

— Bună dimineața, Manus, spuse Anders și arătă un scaun din fața biroului. Ia loc, te rog. Mă tem că nu dispun decât de un minut – am o ședință la Casa Albă.

Manus se așeză.

Anders așteptă o secundă, dar celălalt nu spuse nimic. Mai întâi Remar, iar în acel moment Manus. Poate că în acea zi plutea ceva în aer, care-i făcea pe toți taciturni. În cele din urmă, Anders rosti:

— Cum a mers construirea patului suprapus cu doamna Gallagher și fiul ei?

— A mers bine.

Instinctul îi spunea lui Anders să rămână tăcut până când bărbatul avea să vorbească, însă nu mai avea timp. Mai rău, se îndoia că va avea succes. De aceea se mulțumi să întrebe:

— Și care este impresia ta despre starea ei mentală?

— Cred că este bună.

Răspunsul era anodin spre inutil. Anders insistă și-l iscodi:

— Pe ce te bazezi?

— M-a invitat să rămân la cină. Pizza și vin. După ce băiatul s-a culcat, am stat de vorbă. Mi s-a părut fericită.

„Pun prinsoare că era fericită, după partida pe mașina de rufe, reflectă Anders, apoi își dădu seama: el n-o să-mi spună nimic despre asta”.

Înțelegerea respectivă era atât de uluitoare, încât necesita confirmare.

— Doar ați stat de vorbă? Nimic altceva?

— Am văzut-o interacționând cu fiul ei. El m-a ajutat să construiesc patul suprapus, de aceea a durat mai mult. Așa că am stat destul la ei.

Manus nu numai că nu amintea detaliile serii, și nu numai că-i oferea lui Gallagher un aviz favorabil competent, ci făcea tot ce putea pentru a conferi mai multă credibilitate diagnosticului său, subliniind durata interacțiunii și observării lui.

Brusc, Anders conștientiză că se înșelase în privința lui Manus. Bărbatul *era* capabil de sentimente.

Iar în chiar clipa aceea Manus se simțea îndrăgostit.

Poate că Anders ar fi trebuit să fi prevăzut posibilitatea. La urma urmelor, Gallagher avea multă… feminitate. Atât în privința corpului, desigur, cât și a comportamentului. Directorul nu se gândise totuși niciodată că ea, sau altcineva, putea fi interesat de Manus, al cărui principal efect

asupra oamenilor părea să fie trezirea neliniștii, dacă nu a fricii directe.

Nu conta. Bărbatul era în mod evident compromis. Nu fatal, totuși, îndeajuns pentru a fi luat de pe Gallagher – figurativ și literal – și însărcinat cu alte misiuni.

— Bine, rosti Anders și se ridică de la birou. Au fost informații utile, Manus, și m-am bucurat să le aud. După cum am amintit, Gallagher face niște lucruri importante pentru noi și sunt liniștit să știu că mă pot bizui pe ea, așa cum sperasem. Dacă va mai trebui supravegheată, s-ar putea să mai apelez la tine. Deocamdată însă aș vrea să te ții departe de ea. Nu vrem să ne asumăm riscuri inutile cu identitatea ta reală. Mulțumesc, ca întotdeauna.

Manus încuviință din cap și ieși imediat, poate ușurat fiindcă Anders nu insistase pentru mai multe detalii.

Da, în mod limpede, bărbatul era îndrăgostit. Cel mai bine era să-l țină departe de Gallagher până la rezolvarea cazului Hamilton. Desigur, femeia trebuia supravegheată în continuare, iar dacă febra suspiciunilor ei creștea, putea fi necesară… neutralizarea. Bineînțeles, dacă s-ar fi ajuns la asta, Manus n-ar fi fost omul potrivit pentru așa ceva.

Evident, Anders dispunea de serviciile lui Delgado. Aproape că-i păru rău pentru Gallagher, când își imagină cum avea să lucreze Delgado. Pe de altă parte, nu exista niciodată pericolul ca Delgado să se îndrăgostească de vreun subiect. El își iubea prea mult munca.

Capitolul 23

La ședința Consiliului de Securitate Națională din Situation Room a Casei Albe, fu rândul lui Anders să strălucească.

După ce președintele întrebă, pe un ton care arăta că nu se aștepta decât la platitudini, ce izbutise Anders să afle despre atentatori, directorul așteptă două secunde lungi, după care răspunse pe tonul lui cel mai grav și sigur pe sine:

— Destul de multe, domnule președinte.

Președintele înălță din sprâncene. Anders își îngădui o infimă privire de satisfacție spre Jones, după care se ridică și-i făcu semn asistentului care-l însoțise. Acesta își deschise laptopul și pe ecran se văzură chipurile celor trei bărbați uciși de Manus în Turcia; toți arătau acceptabil de sinistru cu tenuri smede, mustăți și tuleie de bărbi, iar lângă profilul fiecăruia se afla imaginea unui telefon mobil și un număr.

— Numerele acestea, zise Anders indicându-le pe rând cu laserul, sunt ale telefoanelor mobile pe care Pentagonul a izbutit să le geolocalizeze și identifice în Turcia și despre care a confirmat că sunt în contact cu unități jihadiste din partea siriană a graniței – cele despre care se credea că l-ar avea pe Ryan Hamilton.

Se întoarse spre Jones și adăugă:

— Bravo, Vernon, ați făcut treabă bună!

Jones îl fulgeră cu privirea, recunoscând condescendența deliberată dinapoia aparentului compliment.

— Telefoanele acestea sunt active în prezent în zona metropolitană a Washingtonului. De pe toate s-au făcut apeluri suspecte, ale căror detalii le-am transmis, desigur, FBI-ului și șefilor de secții relevante din DHS, dar pe care continuăm să le urmărim.

Procurorul General și secretarul DHS încuviințară din capete, deoarece prerogativele agențiilor lor fuseseră respectate. De fapt, ambele organizații depindeau de NSA pentru analiză SIGINT, așa că oferirea numerelor de telefon fusese, în realitate, un gest formal. Unicul rol al agenților FBI sau DHS avea să fie efectuarea arestărilor după identificarea suspecților. Iar identificarea aceea avea să fie efectuată, evident, de NSA.

Un asistent din Casa Albă ciocăni la ușă și intră cu un teanc de fotografii.

— Nouă morți confirmați, domnule președinte, anunță el. Alți cincisprezece spitalizați, dintre care șapte în stare critică.

Întinse fotografiile președintelui, apoi ieși, închizând ușa după el.

Președintele frunzări fotografiile, pe urmă le întinse secretarului de Stat aflat în stânga lui. Anders aprecie ca favorabil momentul acela.

— Foarte interesant, continuă el, este că unul dintre telefoane – făcu o pauză și descrise un cerc cu laserul în jurul numărului respectiv, apoi îi privi pe rând pe cei din jurul mesei, pentru a se opri la președinte – a fost utilizat la detonarea bombei de azi-dimineață.

Tăcerea care urmă fu apăsătoare.

— Ce înseamnă asta? întrebă președintele.

Anders închise indicatorul laser și-l puse cu un gest precis în buzunarul hainei.

— Asta înseamnă că grupări afiliate cu ISIS abandonează activitățile de răpiri din Siria și încep activități de atentate în masă în Statele Unite.

— Despre cine este vorba, exact? întrebă președintele.

Anders aștepta asta.

— Domnule președinte, rosti el, dacă am beneficia de un program de telefonie mobilă asociat biometriei așa cum are Pakistanul, probabil că în clipa asta l-am interoga deja pe nemernicul

care a făcut ticăloșia aceasta. Așa însă, informațiile noastre sunt, inevitabil, mai generale. Vă pot spune însă că s-au schimbat parametrii utilizați pentru a stabili dacă și cum să-l eliberăm pe jurnalistul Ray Hamilton.

— În ce fel s-au schimbat? interveni Jones.

Anders nici măcar nu-l privi. El se adresa președintelui, iar președintele îl asculta.

— Domnule președinte, înaintea atentatului de azi-dimineață dețineam luxul de a spune că putem încerca salvarea cu precizie chirurgicală a unui singur jurnalist ținut captiv în Siria, fără a crește pericolele asupra cetățenilor americani aici, în patria lor, pe pământ american.

Anders știa că, până și în prezența unor indivizi atât de cinici precum aceștia, era important să utilizeze termenii la zi cuveniți, fie și numai pentru ca președintele să-și imagineze mai ușor cum vor suna următoarele lui declarații și discursuri. Și mai știa că președintele îndrăgea termenul „patrie/homeland", pe care guvernul l-a derivat după 11 septembrie 2001 din cuvântul german *Heimat*. Mai știa, de asemenea, prin utilizarea Ochiului lui Dumnezeu, că administrația de la Casa Albă a angajat discret o firmă privată de sondaje publice pentru a evalua rezonanța emoțională a termenului printre americani și a descoperit că era, într-adevăr, foarte atrăgătoare.

Președintele miji ușor ochii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ted.

„Ba bine că nu, domnule președinte".

— Domnule președinte, s-a dovedit că sirienii despre care Pentagonul crede că-l țin captiv pe Ryan Hamilton sunt asociați unui atentat pe pământ american.

„Pentagonul doar crede, pe când NSA oferă dovezi". Se întrebă dacă cineva avea să comenteze distincția aceea. N-o făcu nimeni.

— Un atentat care s-a petrecut la numai câteva străzi de Casa Albă, continuă el, sediul real și

simbolic al puterii americane și al conducerii mondiale. În opinia mea, domnule președinte, gruparea aceasta dovedește o extindere globală și un fanatism care necesită un răspuns mai ferm decât o simplă operațiune de salvare. Din motive atât strategice, cât și simbolice, noi nu avem alternativă, decât să-i eliminăm pe organizatorii atentatului. Și, din fericire, dispunem de oportunitatea de a o face. Chiar acum. Azi!

Anders trecuse încetișor de la „asociați unui atentat" la „organizatorii atentatului", dar dacă cineva observase asta, nimeni nu comentă.

Directorul se întoarse către Jones.

— Vernon, ai o bază pentru drone în Ýncirlik. Nu este departe de granița cu Siria. La ordinul președintelui, cât de repede ar putea vehiculele aeriene Reaper să lovească Azaz și să distrugă gruparea aflată în spatele atentatului de azi-dimineață?

Jones îl privi prelung, încercând în mod vădit să își dea seama cu ce se confrunta. De ce voia Anders să coopereze cu el, când cu numai o clipă mai devreme păruse decis să-l elimine din ecuație?

— Domnule președinte, răspunse el, noi suntem pregătiți pentru misiunea de eliberare, însă dacă decideți ca în locul ei să-i vaporizăm pe nemernicii aceia, în trei ore putem să bombardăm Azaz cu rachete Hellfire.

Anders era încântat. Știa că s-a apropiat periculos de mult de uzurparea prerogativelor președintelui prin propunerea noului curs de acțiune. „La ordinul președintelui" a intenționat să tempereze orice iritare ar fi cauzat. Tentativa lui Jones de a salva aparențele prin răspunsul pe care l-a adresat direct președintelui nu a putut decât să fie de ajutor în privința aceea, demonstrând că toți recunoșteau că unica persoană din cameră, ba mai mult chiar, unica persoană din lume care deținea autoritatea luării unor asemenea decizii era comandantul suprem. În plus, înfloritura „să-i

vaporizăm pe nemernicii aceia” sugera că Jones decisese să accepte propunerea de pace a lui Anders. El anunța că era de acord cu schimbarea destinației de către directorul NSA, atât timp cât Pentagonul se putea bucura în continuare de glorie după ce ajungea acolo.

Camera se cufundă iarăși în tăcere. Președintele se lăsă pe spate în scaun, încrucișă brațele și-și mângâie bărbia. Se uită mai întâi la Jones, apoi la Anders.

— Ești sigur că cei care au pus la cale atentatul din dimineața asta se află la coordonatele acelea?

— Domnule președinte, în mod inerent genul acesta de informații sunt nesigure, totuși, certitudinea noastră este pe cât de mare poate fi în asemenea privințe.

Înainta pe o ramură fragilă mai mult decât ar fi fost dispus s-o facă în mod obișnuit, dar în acea azi trebuia să-și asume și unele riscuri.

Președintele aprobă din cap și reveni la Jones.

— Vernon, dacă trimiți avioanele Reaper, care sunt șansele – ipotetic vorbind – ca un ostatic să scape cu viață?

Jones făcu o pauză, neștiind ce voia să audă președintele.

— Le-aș considera reduse, domnule președinte.

Președintele suspină.

— Asta este problema reală.

„La dracu’!”

— Îmi dați voie, domnule președinte?

Președintele întinse o mână cu palma în sus, indicându-și acceptul.

— Domnule președinte, cu tot respectul față de eforturile impresionante depuse de Vernon pentru culegerea de informații, nu putem fi siguri că persoana despre care credem că este ținută în Azaz este chiar Hamilton.

— Cu tot respectul, Ted, replică prompt Jones, abia adineauri ai menționat că informațiile de genul acesta sunt incerte.

— Cu tot respectul, Vernon, ai afirmat că turcii despre care crezi că l-au predat pe Hamilton sirienilor erau simpli traficanți de droguri. Cu toate acestea, azi-dimineață ei au detonat o bombă la câteva străzi de Casa Albă.

Jones nu avu răspuns și se mulțumi să clocotească, iar Anders regretă imediat riposta, care fusese impulsionată de ego, nefiind asociată obiectivului pe care încerca să-l atingă. Ridică palmele deschise în semn de rugăminte.

— Vreau să spun că este posibil ca amândoi să ne înșelăm. Nici Hamilton să nu fie în Azaz și nici aceia să nu fie jihadiștii noștri.

Jones ridică din umeri.

— Atunci, ne vom alege cu niște victime colaterale.

— Victime colaterale *care nu pot fi puse pe seama cuiva*, da. Ceea ce, deși este, desigur, nefericit, nu este o noutate și nici ceva foarte costisitor. Să privim acum însă și reversul – dacă amândoi avem dreptate?

Jones îl privi fix, parcă temându-se să nu fie păcălit.

— Îi ucidem pe jihadiști, rosti el lent, dar îl ucidem și pe Hamilton.

— Exact. Acum, iată ce întreb – și ceea ce trebuie să stabilim toți foarte clar: Suntem de acord să pierdem oportunitatea de a-i elimina pe organizatorii atentatului de azi-dimineață, deoarece există riscul unei potențiale victime americane? Și cum vom explica genul acesta de reținere cetățenilor americani dacă va mai urma un atentat care va fi organizat de aceeași grupare?

Președintele se uită spre Jones.

— Suntem siguri că persoana ținută captivă în Azaz este Hamilton?

Anders îl privi pe Jones și aproape că-i percepu socotelile. Tocmai conveniseră că certitudinea era imposibilă, ceea ce însemna că președintele știa că răspunsul va fi „nu”. Iar dacă el pusese oricum

întrebarea, asta însemna că *voia* ca răspunsul să fie „nu”. Poate din cauză că decisese deja că riscurile și recompensele politice ale unui atac imediat și simplu cu drone erau preferabile celor ale unei tentative de eliberare, mai lente și mai complicate. Succesul unei tentative de salvare era ușor de definit: A fost sau nu eliberat Hamilton? Pe de altă parte, succesul unui atac cu drone era ușor de nuanțat: Dacă muriseră niște bărbați musulmani de vârsta milităriei, iar guvernul susținea că erau teroriști, cum ar fi dovedit cineva altceva?

Jones clătină din cap.

— Nu, domnule președinte, nu suntem siguri.

Președintele privi în tavan pentru o clipă, după care vorbi, fără să se adreseze cuiva anume:

— Și este posibil ca gruparea dinapoia atentatului de azi-dimineață să vrea ca noi să credem că îl are pe Hamilton, deși asta nu-i adevărat, ca modalitate de a ne înfrâna reacția?

Ceea ce voia președintele să audă era atât de evident, încât părea de neconceput să fie contrazis de cineva, totuși, Anders avu nevoie de eforturi serioase să se abțină. Voia ca răspunsul să sosească din partea lui Jones, ar fi fost semnalul că Vernon intra în joc.

— Da, domnule președinte, spuse Jones după încă o secundă, este posibil. Noi știm că sunt îngroziți de dronele noastre. Simularea deținerii unui ostatic american – un scut uman fictiv – ar fi o cale de a ne opri să ne întrebuințăm avantajul tehnologic.

Președintele surâse reținut, poate încântat că demonstrase că, până la urmă, el era individul cel mai inteligent din cameră.

— Vernon, ești amic cu Mike Rogers de la CNN, nu-i așa? Fostul congresmen…

— Da, domnule președinte.

— În cazul scenariului cel mai defavorabil, nu putem să-i transmitem versiunea noastră sumară despre cele întâmplate și să ne bazăm pe el să

explice motivul pentru care a fost o decizie dificilă și de importanță capitală pentru a profita de această oportunitate, ca să asigurăm securitatea cetățenilor americani?

— Fără doar și poate, domnule președinte.

Președintele aprobă din cap.

— Asigură-te, atunci, că este informat ca atare. Și Declan Walsh de la *New York Times*? N-a publicat el ceea ce i-au oferit „oficialii și analiștii noștri antitero" ultima dată când a fost ucis un ostatic american? Cât de valoros și de succes a fost pe ansamblu programul UAV… amănunte de felul ăsta?

— Da, domnule președinte. Walsh ne-a ajutat, într-adevăr, să ne impunem versiunea asupra evenimentului.

— Ai grijă, atunci, să ajungă și la el.

— Da, domnule președinte.

— Perfect, asta este versiunea oficială. Dacă nu-i Hamilton, am efectuat o acțiune de represalii încununată de succes împotriva teroriștilor care au organizat atentatul barbar de azi-dimineață din capitala națiunii noastre.

Președintele făcu o pauză pentru ca toți să-și murmure aprobarea, după care adăugă:

— Pe de altă parte, în eventualitatea nefericită în care Hamilton își pierde viața în cursul operațiunii, versiunea va fi că teroriștii se tem atât de mult de programul nostru UAV, încât încearcă tot ce pot, inclusiv aducerea deliberată a ostaticilor în bătaia focului, pentru a ne sili să-l dezactivăm. Dar a le acorda genul acesta de victorie ar însemna să răsplătim exact terorismul împotriva căruia ducem război. Într-un fel, faptul că teroriștii procedează astfel cu ostaticii ca Hamilton este dovada succesului programului UAV, iar criticarea acestuia ar fi, de fapt, o răsplată stupidă a strategiei propagandei teroriștilor. Suntem clari în privința asta?

Președintele tăcu din nou, așteptându-i pe toți să încuviințeze, încântat, probabil, să țină echipa de securitate națională să-și aștepte comandantul suprem să-și anunțe hotărârea. După aceea rosti:

— Am jurat să apăr poporul american, iar jurământul acela cere azi luarea unei decizii grele. Nu putem îngădui să nu răspundem atentatului de azi-dimineață. Nu putem îngădui riscul ca organizatorii lui să acționeze din nou. Cum ai spus tu, Vernon? „Să-i vaporizăm pe nemernici”. Fără întârziere!

Jones încuviință milităros, pe urmă își aminti că, pentru păstrarea aparențelor, să se uite la secretarul Apărării. După ce zări aprobarea necesară și inevitabilă, Jones spuse:

— Da, domnule președinte.

Anders își păstră chipul inexpresiv, dar se simți cuprins de ușurare pe dinăuntru. Ședința putea să fi avut și rezultatul exact opus. El își jucase bine rolul, însă știa că avusese noroc într-o anumită măsură. Nu era rău că președintele părea să creadă în mod greșit că jurământul lui fusese de a apăra poporul american, nu Constituția. Cu certitudine, Anders n-avea să fie cel care să-l corecteze.

Pe coridor, după ce ieșiră, Jones îl ajunse din urmă și-l prinse de braț.

— Auzi, ce dracu’ ai vrut să faci?

Anders îi privi mâna și așteptă în tăcere, până când Jones și-o retrase.

— Nu știu ce vrei să spui.

— De ce ții atât de mult la un atac cu drone? De ce nu vrei să ne ducem și să-l eliberăm pe jurnalistul ăla?

— Personal, aș vrea să-l putem elibera. Așa cum a zis președintele, a fost o decizie grea.

— Ted, nu aburi un aburitor.

— Nu aburesc pe nimeni. Ai vrea să explici după următorul atentat de ce nu i-am lovit pe nemernicii ăștia atunci când am avut ocazia s-o facem?

Jones îl privi o clipă, în mod clar neconvins. Era lipsit de importanță. Președintele luase decizia. Și fusese cea bună.

Pe drumul de întoarcere la Fort Meade, Anders se gândi la imaginile văzute dimineață la CNN. Era regretabil, dar pe ansamblu aprecia că va fi benefic. Din foarte multe puncte de vedere, o țară era ca un om – ceea ce, la urma urmelor, era logic, fiindcă o țară era, în esență, un grup de oameni. Iar oamenii erau întotdeauna preocupați de sănătatea lor, și pe bună dreptate, însă nu se îngrijeau întotdeauna de ea așa cum ar fi trebuit. Astfel cineva putea merge la stomatolog, care să-i spună că ar trebui să se spele mai frecvent pe dinți pentru a împiedica gingivita, iar individul, imediat după discuția cu dentistul, să-și promită că va fi mai atent în privința igienei dentale. Și poate că se va ține chiar de cuvânt, periindu-se mai conștiincios, folosind mai regulat ața dentară, câteva zile, poate chiar o săptămână. Dar inevitabil, pe măsură ce avertismentul dentistului și inconfortul indus de instrumentele lui se pierdeau în depărtare, individul avea să revină la lenevie, complacere, refuz. Vizitarea la șase luni a stomatologului nu era, pur și simplu, suficientă pentru a-l face pe individul mediu să-și îngrijească mai bine dantura. În mod similar, ocazionalul atentat terorist aleatoriu nu era suficient pentru a menține vigilența cetățenilor. Putea fi necesară câte o suplimentare ocazională, iar dacă asta implica unele efecte secundare inerente neplăcute, cu certitudine ele nu însemnau nimic pe lângă boala reală împotriva căreia asigurau protecție, nu?

Anders voia ca suplimentările să nu fi fost necesare. Voia ca țara să înțeleagă natura amenințării așa cum o înțelegea el și să-i ofere fără comentarii instrumentele necesare pentru a o combate. Bănuia totuși că nu-i putea învinovăți pe cetățeni. Ei nu aveau acces la informațiile pe care le cunoștea el, nu înțelegeau cât de periculoasă era,

pur și simplu, lumea, nu știau ce era necesar pentru a ține la depărtare pericolul acela.

Măcar în acea azi o știau puțin mai bine decât o știuseră cu o zi în urmă. Iar asta însemna totuși ceva.

Capitolul 24

Evie se afla în biroul ei și examina înregistrările video de la rețeaua de videocamere. Directorul i-a cerut să ruleze sistemul de biometrie despre toți jihadiștii din baza de date, însă nu a obținut niciun rezultat pozitiv relevant. Și cu toate că ideea de a examina manual toate filmările pe care sistemul i le-a adunat din Washington era copleșitoare, femeia se gândea că ar fi meritat măcar o încercare.

Ipoteza actuală era că teroriștii au amplasat bomba pe șasiul furgonetei de catering pe când se afla în timpul livrărilor, după care i-au urmărit deplasările cu ajutorul unui telefon cu GPS atașat bombei, detonându-l când s-a apropiat de Casa Albă. Ea a încercat câteva căutări XKeyscore pentru diverși parametri pe internet și e-mail – cine căutase rute pentru livrările de catering și alte lucruri similare –, dar nu a obținut nimic util. Detonatorul reprezenta, probabil, cheia. Iar asta însemna că alte echipe de tehnicieni scrutau metadate de telefonie mobilă, încercând să descopere telefonul de la care plecase apelul declanșator al exploziei. Ca întotdeauna, Evie regretă că nu putea să aibă acces la datele acelea; ar fi ajutat-o să-și concentreze propriile eforturi. Însă, desigur, totul era prea compartimentat pentru așa ceva.

Agenții FBI au obținut ruta furgonetei din ziua și săptămâna anterioară, așa că o luă înapoi pe urmele ei, pornind de la presupunerea rezonabil de corectă că bomba a fost plasată cât mai recent posibil ca modalitate de minimizare a șansei de a fi descoperită. Munca era plicticoasă – existau foarte multe înregistrări video și foarte multe posibilități asupra cărora trebuia să se concentreze, doar pentru a le abandona după o cercetare mai atentă. Și în tot acel timp știa că eforturile ei vor fi,

probabil, inutile, că indiferent cât de meticuloasă ar fi fost, era posibil ca teroriștii să fi plasat bomba mai devreme, dintr-un unghi inaccesibil ei sau într-un loc unde videocamerele nu aveau acoperire.

Încercă să nu se gândească la cele petrecute în seara anterioară, dar nu-i era ușor. Dumnezeule, n-o mai făcuse de atâta vreme! Și dacă un vibrator era, cu certitudine, mai bun decât nimic, ea nu și-a dat seama cât de mult i-a lipsit contactul omenesc real. Fiindcă… Doamne, l-a sedus, realmente, pe sărmanul Marvin! Se simți roșind, când își aminti. Să fi fost din cauza vinului? Nu știa de unde a avut curajul să-i vorbească așa. Să… se poarte așa. Nu semăna deloc cu felul ei de a fi. Întotdeauna i-a lăsat pe bărbați să ia inițiativa. Sau cel puțin așa a crezut că a făcut înainte de Sean – a trecut atât de mult, încât nici măcar nu mai era sigură. Totuși, ceva din felul cum Marvin s-a străduit să nu se uite la ea și foamea, dorința pe care le-a zărit-o în expresia lui atunci când a făcut-o până la urmă… au excitat-o enorm. Își aminti ușurința cu care bărbatul a ridicat-o și a așezat-o pe mașina de spălat, cât de puternic era el, dar în același timp blând. În sfârșit… nu chiar *atât* de blând. Închise ochii și-și reaminti momentul în care el a început cu adevărat s-o posede, când l-a simțit încercând să se controleze în continuare, însă neizbutind, și se excită din nou. Nu-și mai amintea ultima oară când a făcut dragoste așa. Ba nu, adevărul era că nu a făcut-o niciodată așa. A doua zi au durut-o toate, dar la modul minunat. Dorea să simtă aceleași dureri, din nou.

Surâse și-și spuse: „Târfulițo!”

El i-a trimis un SMS în dimineața următoare. Un singur cuvânt: *Uau*! Un SMS perfect. Nici prea mult, nici prea puțin. Evie a răspuns: *Da*? Și a așteptat câteva minute teribile, înainte de a primi un SMS chiar mai bun decât primul: *Nu mă pot opri să nu mă gândesc*.

Nu a scris: „Nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine”. Așa ceva ar fi fost prea mult în momentul acela. Evie n-ar fi vrut asta. „Nu mă pot opri să nu mă gândesc” se simțea onest. Se simțea corect. Se simțea… exact așa cum gândea și ea.

Marvin i-a spus că trebuia să lipsească vreo două zile din oraș – la o lucrare. Dar că i-ar fi plăcut s-o revadă când se întorcea, dacă ea era de acord. Evie i-a răspuns că da, dorea. *Dorea* era un cuvânt greu. În clipa de față ea nici măcar nu știa ce se va întâmpla când se vor revedea. Nu-și imagina cinând cu Marvin sau purtând o conversație, sau altceva similar. Tot ce-și dorea era ca el să-și pună din nou mâinile și gura pe ea, s-o urce pe mașina de spălat și să-i facă tot ce făcuse ultima dată, tot și chiar mai mult.

De atunci nu a mai primit niciun semn de la el, însă nu era îngrijorată. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi fost îngrijorată să nu forțeze prea mult lucrurile și ar mai fi așteptat. Două zile nu însemnau mare lucru și, oricum, asta însemna în acea azi sau pe seară. Seara ar fi fost frumos. Dacă el i-ar fi trimis un SMS după ce adormea Dash, l-ar fi invitat să vină și să bea împreună ceva. Gândul acela o făcu să se foiască pe scaun și să răsufle prelung.

Se înfioră și după aceea se concentră din nou asupra muncii, urmărind furgoneta prin toate rețelele disponibile de videocamere. Orele se târau ca melcul. Și tocmai când ajunse în stadiul în care era convinsă de inutilitatea activității, Evie văzu cum un bărbat cu ochelari și șapcă Orioles, care trăgea după el un troler, coborî de pe trotuar ca să treacă prin spatele furgonetei, staționată lângă stația de metrou Farragut West. Nu-l mai zări vreo zece secunde, pe urmă reapăru și reveni pe trotuar. Părea să zâmbească ușor, dar zâmbetul era mai degrabă un rânjet.

„Ce dracu’ a fost asta?”

Simțind cum bătăile inimii i se iuțesc, derulă înapoi și mai privi o dată imaginile. La naiba, nu găsea un unghi mai bun! Nu putea să vadă ce făcea bărbatul în spatele furgonetei – doar că păși înapoia ei, apoi se întorsese pe trotuar și-și continuase drumul. De ce ar fi procedat cineva în felul acela? Oare nu era sigur în privința direcției sau poate căuta o stradă anume – ceva de felul acesta? Poate… la urma urmelor trăgea după el un troler și în zonă existau multe hoteluri. Era posibil să nu fie din Washington. Totuși, stătea cu capul plecat într-un fel care nu-i plăcea lui Evie. Dacă era străin de oraș și nu era sigur încotro să se îndrepte, în niciun caz nu avea să găsească indicii examinând trotuarul din stradă.

Îl urmări pe bărbat spre sud-est și-l regăsi în apropiere de Capitoliu. Nu mai avea trolerul.

Inima îi bătea tot mai tare. Ce s-a întâmplat cu trolerul? Oare s-a cazat la un hotel și apoi a ieșit să se plimbe? Examină interfața Timeline, cu data și ora, și văzu că ar fi fost imposibil; probabil că a mers constant spre sud-est, fără niciun ocol. Însemna că a abandonat trolerul. Nu exista altă explicație.

Îl urmări până la Cimitirul Congressional, unde nu mai avu acoperire. Frustrată, își extinse căutarea pe tot perimetrul cimitirului, însă nu-l regăsi pe bărbat. Examină imagini video de pe toate rețelele, ajungând să se uite la ele în timp real. Nici urmă de bărbat. Prin minte îi trecu un gând nebunesc: „S-ar putea, oare, să mai fie în cimitir?” Trebuia să-i atragă atenția directorului asupra acestei posibilități.

Dar în același timp simțea că era altceva. De pildă, că bărbatul știa că cimitirul era un punct slab. Că a mers acolo deliberat, știind că dacă cineva îl urmărea prin intermediul rețelei de videocamere, atunci i-ar fi pierdut urma în cimitir.

Nu, asta era lipsit de sens. Cum putea cineva să știe asta? Probabil că a fost doar o coincidență.

Norocul suspectului, ghinionul ei.

Rederulă la momentul în care l-a văzut păşind înapoia furgonetei pentru catering şi-i luă urma de acolo. Îl găsi ieşind din Farragut West. Acoperirea din metrou era excelentă şi nu avu greutăţi să-l urmărească înapoi în timp, pe Orange Line, până la West Falls Church, unde s-a apropiat de staţie mergând spre sud-vest pe Idylwood Road…

Apoi dispăru din nou. Dispăru în alt punct slab al acoperirii ei. Evie încercă toate reţelele pe care el le-ar fi putut traversa înainte de a intra în punctul acela slab şi nu găsi nimic. Apăruse şi apoi dispăruse şi, la naiba, *nu putea* fi o coincidenţă! Individul acela *ştia* unde putea fi văzut şi unde nu. Unde putea fi urmărit şi unde urmăritorii ar fi fost orbi. *Ştia*. Şi s-a folosit de asta.

Evie îşi privi monitorul şi clătină din cap, încercând să înţeleagă.

Din câte ştia, exista o singură persoană care înţelegea capacităţile şi limitele sistemului de monitorizare cu videocamere. O singură persoană avea acces la sistem. O singură persoană ştia măcar de existenţa sistemului.

Directorul.

De fapt, directorul şi ofiţerul lui secund, Remar. Deşi nu era sigură că asta ar fi însemnat, realmente, o diferenţă. Cei doi erau atât de apropiaţi, încât era improbabil să fi lucrat altfel decât în tandem. Şi chiar dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, ce ar fi trebuit să facă Evie – să se ducă la ei şi să spună: „Salut, care din voi i-a vândut pontul tipului care a pus bomba pe furgoneta de catering?”

Apoi se întrebă: „De ce? De ce ar fi făcut cineva aşa ceva?”

Nu putea pricepe. Nimic nu era logic. O provocare? O atenţionare falsă? Pentru ce? NSA şi restul comunităţii de informaţii aveau deja autorizaţie în alb din partea Congresului. Iar FBI-ul crea întruna false conspiraţii teroriste – şi după

aceea să culeagă lauri pentru stoparea lor –, care n-ar fi existat niciodată fără asistența Federalilor. Ce-i spusese cândva senatorul acela lui Harry Truman, că unicul mod pentru a căpăta ce voia era „să bage groaza-n oasele" cetățenilor americani? Ei bine, asta se făcuse deja. Ce s-ar fi putut câștiga din a-i îngrozi și mai mult?

Un gând apăru în mintea femeii: „Hamilton. Asta are de-a face cu Hamilton".

Încercă să ducă raționamentul mai departe, însă nu izbuti. Chiar dacă ar fi existat ceva… necorespunzător, chiar dacă, într-un chip pe care nu și-l putea imagina prea bine, Anders a fost implicat în răpirea lui Hamilton, ce legătură ar fi putut avea asta cu detonarea unei bombe în Washington?

Brusc, se simți neplăcut de conștientă de dimensiunile la care directorul i-a restricționat capacitatea de a vedea, de limitarea reală a vederii ei. De acord, putea să tragă cu ochiul printr-un vizor micuț despre care alții nu știau, dar cât de mult poți vedea printr-un vizor? O singură părticică dintr-o singură încăpere. Puteau să existe tot soiul de lucruri, tot soiul de conexiuni, la care ea să fie oarbă. Și, de fapt, în acel moment, când se gândea cu adevărat la asta, Evie înțelegea pentru prima oară că era oarbă față de mai multe decât putea să vadă.

Și în tot timpul de când îi urmărea pe alții prin vizorul ei s-a oprit vreodată să se întrebe cine ar fi putut-o urmări pe ea?

Trebuia să se gândească bine ce să-i spună directorului despre ceea ce tocmai a descoperit. El i-a spus să introducă în sistem doar informații din baza de date jihadistă. Nu a obținut însă nimic și nu trebuia să precizeze în mod voluntar că a făcut mai multe. Dacă Anders ar fi vrut mai multe, ar fi cerut. Ba chiar, faptul că el *nu a cerut* părea să sugereze că *nu voia* ca ea să găsească ceva, nu? Deoarece el a vrut ca Evie să examineze manual

toate imaginile din Istanbul pe care sistemul i le-a generat, când a vrut să afle dacă Hamilton a expediat ceva prin poștă. De ce a făcut-o atunci, dar nu și în acea zi?

„Perfect, atunci. Spune-i că n-ai găsit nimic”.

Întinse mâna spre mouse, ca să șteargă istoricul căutărilor abia întreprinse. Cum ar fi trebuit să-i relateze noutățile? Să-i spună, pur și simplu…

— Ceva progrese, Evie?

Femeia aproape că sări de pe scaun.

— Iisuse!

Se întoarse și-l văzu pe director, aplecându-se cu palmele pe genunchi și privindu-i cu atenție monitorul. Nici măcar nu l-a auzit când a intrat.

— Scuze. N-am vrut să te sperii.

— Nu, nu, domnule. Eram, pur și simplu… realmente, concentrată.

— Da? Și ai găsit ceva?

Directorul vedea pe monitor că făcea o căutare manuală, nu compatibilitatea automată. Improvizând, ea răspunse:

— Recunoașterea facială și programul de date biometrice au fost negative, așa că am decis să încerc ce am făcut în Istanbul – examinarea manuală a imaginilor video.

Chipul lui era impenetrabil.

— Serios?

— Da, însă… nu înregistrez niciun progres. Nu-i ca în Istanbul. În Washington există foarte multe rețele de videocamere, ba chiar mai multe ca în aproape toate orașele din lume, așa că, de fapt, caut acul în carul cu fân.

Anders aprobă din cap, fără să-și desprindă ochii de la monitor.

— Avem nevoie de carul acela cu fân, Evie, altfel cum vom găsi acul?

— Da, domnule.

El întoarse privirea spre ea.

— Și? Niciun semn?

— Al cui, domnule?

— Al acului.

Femeia fu gata să spună „nu”, apoi își dădu seama că putea fi o cale prin care să-l testeze.

— S-ar putea să fie ceva, domnule.

Expresia lui impasibilă nu se schimbă, totuși, lui Evie i se păru că-i vede pupilele dilatându-se. Directorul își ridică palmele de pe genunchi și începu să-și maseze coapsele.

— Arată-mi!

Evie derulă la una dintre falsele semnalări pozitive pe care le-a revăzut.

— Îl vedeți pe bărbatul acela, care stă lângă camionetă și-și aprinde o țigară?

— Da, îl văd.

Tonul lui era parcă nițel cam tăios.

— Ei bine, nu mi-a plăcut cum stă acolo și fumează. Pare ciudat. Vreau să spun, de ce nu merge? Și uitați-vă cum se uită întruna în jur. Parcă așteaptă să vadă pe cineva sau poate un semnal. Știu că nu-i nimic concret, dar am o impresie…

— Poate, zise directorul și Evie ar fi putut jura că părea aproape ușurat, dar știm că intuiția ta a dat roade până acum. Poate că ne oferi o pistă și de data asta. L-ai urmărit?

— Da, domnule. După ce a fumat, a mers spre est și a intrat într-o clădire de birouri – L Street numărul 1700. Așa că… nu știu ce să zic. Probabil că n-a fost nimic.

Directorul se îndreptă.

— Nu, nu, nu putem fi siguri în privința asta. Ai făcut treabă bună. Notează orele mișcărilor lui și le voi transmite unităților de geolocalizare. Mă îndoiesc că vom găsi mai mult de cinci, șase telefoane mobile care să fi fost active în locul în care a fumat și în clădirea de birouri în același interval temporal când a fost și el înăuntru. O să-i examinăm informațiile personale – istoricul căutărilor pe internet și al convorbirilor telefonice, deplasările, mișcările telefonului mobil, totul – și

dacă se dovedește că n-a fost relevant, putem măcar să-l eliminăm și să ne liniștim. Ai făcut treabă bună.

Da, era ușurat, i-o citea clar pe față. Ușurat că, de fapt, „acul” găsit de ea nu era decât un pai banal.

— Mă bucur dacă sunt de ajutor, domnule director. Vreți să continui? Bineînțeles că o voi face, dacă aveți convingerea că este util, totuși, trebuie să afirm că fac asta de ore bune și este singurul lucru care mi-a atras atenția ca posibil util. Materialul video este enorm.

Avea altă idee să-l testeze pe director, așa că adăugă:

— Sau poate credeți că merită să aducem mai mulți ochi aici? Să creăm o echipă de analiști și să împărțim treaba?

Urmă o pauză. Oare el se gândea cu adevărat la propunere sau căuta doar un motiv s-o respingă?

— Este o idee interesantă, rosti Anders, totuși – nu. Cred că șansele de succes sunt prea mici. În plus, bănuiesc că vom avea succes în rezolvarea cazului ăsta pe altă cale, ca să zic așa.

Ea îl privi, nesigură de înțelesul acelor cuvinte, și bărbatul continuă:

— Rămâne strict între noi, dar suntem pe urma telefoanelor implicate în atentat. De pe ele s-a apelat o moschee din zonă, aflată deja sub observație. De fapt, FBI-ul are un informator printre cei care frecventează moscheea și s-a început deja intervievarea, ca să zic așa, a unor enoriași. Am stabilit că printre ei sunt unii cu un istoric destul de suspect pe internet. Mă aștept ca în scurt timp să fie anunțate niște arestări.

Evie aprobă din cap, simțind că arestările erau ceea ce voia directorul. Că erau *tot* ce voia el.

— Asta-i o veste excelentă, comentă ea.

— Exact, așa că nu-i nevoie să-ți strici ochii aici zi și noapte. Cred că în cazul ăsta toată gloria va reveni FBI-ului.

Ea îl privi îndepărtându-se. Dumnezeu, era foarte straniu! Cum se ivise în cameră, ca o fantomă… Dar poate că a fost mai bine așa. A fost o ocazie de a-l evalua. Și de a-l asigura că nu găsise nimic.

Carul cu fân, totuși… Ura metafora aceea. Cum ar fi găsit cineva un ac dacă în car era îngrămădit tot mai mult fân? Ar fi fost nevoie de echivalentul unor detectoare de metal sau magneți, sau altceva. Adică ceea ce a încercat ea dintotdeauna să facă, să găsească soluții elegante, sisteme automatizate pentru ajungerea la semnal, nu moduri de a spori zgomotul de fond. Și era pricepută la asta. Dacă n-ar fi fost ea, nimeni n-ar fi aflat despre Perkins și Hamilton decât când ar fi fost deja prea târziu. În acel moment n-ar mai fi fost problema ei. Nu s-ar mai fi confruntat cu… cu ceea ce se confrunta în acea zi.

Dar, de fapt, cu ce se confrunta?

Cu ceva… Cu ceva mare și periculos, și care-l implica pe director. Evie nu știa însă mai mult. Era doar speriată și simțea că nu gândea pe atât de limpede pe cât ar fi trebuit.

„E-n regulă. I-ai spus că n-ai găsit nimic, așa-i?”

Așa era. În plus, cât de sigură putea ea să fie că atentatul a fost organizat din interior? De acord, directorul dispunea de mijloacele necesare, precum și de, bănuia ea, oportunitatea respectivă. Dar care ar fi fost motivul? „Ceva cu Hamilton, poate” nu era tocmai un motiv care să reziste înaintea unui tribunal sau măcar înaintea logicii.

„I-ai spus că n-ai găsit nimic. Și n-o să-i spui. E-n regulă. Nu se va întâmpla nimic”.

Aproape că era convinsă de explicațiile acestea. Iar pe moment asta i se părea aproape îndeajuns.

Capitolul 25

În seara aceea, traficul nu era aglomerat la încheierea orelor de program, întrucât mulți au rămas acasă după știrea atentatului. Peste tot se vedeau însă mașini de poliție, alături de vehicule militare blindate, mari și negre, dintre care multe aveau mitraliere pe turele. Elicoptere traversau cerul și Evie bănuia că sub ele pândeau, nevăzute, drone de supraveghere, poate chiar și prevăzute cu armament. Fu nevoită să treacă prin câteva puncte de control, păzite de soldați în uniforme de luptă, cu pistoale-mitralieră M16 în bandulieră. Totul ar fi părut oricum suprarealist, dar, combinat cu ceea ce a văzut mai devreme la birou, era amețitor, fantasmagoric, desprins dintr-un coșmar oribil.

Deschise aparatul de radio – știrile locale menționau despre două schimburi de focuri, o spargere și un incendiu în Anacostia despre care poliția suspecta că fusese provocat –, însă era doar pe jumătate atentă. Continua să se gândească la discuția cu directorul și să se întrebe dacă a evaluat corect situația, dacă a reușit să-i ofere ceea ce voia. Apoi auzi crainicul rostind:

— Încheiem cu o crimă șocantă: un om al străzii din cimitirul Congressional a fost găsit cu beregata tăiată. Poliția bănuiește că ar fi fost vorba despre o dispută teritorială cu un alt om al străzii care s-a stabilit în cimitir și a început interogarea suspecților.

Evie duse mâna la gură. Nu putea fi vorba despre o coincidență! Trebuia să fie el – bărbatul care a coborât de pe trotuar înapoia furgonetei și care, probabil, a plasat bomba acolo, pentru ca după aceea să dispară în cimitir… a ucis pe cineva și acolo. Dar nu știa care putea fi motivul. Să fi fost o întâlnire întâmplătoare? Cineva care-l putea identifica și care, de aceea, a trebuit să fie redus la tăcere?

Asta era important. Era o pistă importantă. Trebuia să-i spună cuiva despre ea. Se temea, însă trebuia s-o facă.

Pe neașteptate, crainicul se opri, apoi adăugă:

— O știre de ultimă oră. Trupe americane au atacat o tabără de antrenament a teroriștilor din Azaz, Siria, ca răspuns la atentatul oribil comis azi-dimineață în centrul Washingtonului. Sunt menționate drone și rachete de croazieră. În cincisprezece minute, președintele se va adresa națiunii din Biroul Oval. Rămâneți alături de noi și aflați totul în direct de aici.

Femeia simți că o apucă amețeala. Hamilton era ținut captiv în Siria, nu? Desigur, el putea fi oriunde în țară – nu exista niciun motiv pentru a crede că se găsea tocmai în Azaz –, dar totul părea… conectat. În același timp, conexiunile erau foarte vagi; le putea percepe, totuși, nu le distingea.

În plus, cum era posibil ca atacul militar să reprezinte represalii pentru o acțiune din interior, chiar dacă atentatul *a fost* o acțiune din interior? Putea fi o încercare de împingere a Statelor Unite în războiul civil din Siria, însă existau foarte multe alte moduri în care s-ar fi putut proceda. Poate că dacă ar fi existat zvonul că guvernul sirian a fost înapoia atentatului din Washington, atunci ea ar fi acceptat că era un soi de conspirație. Dar până atunci atacarea unei tabere de antrenament nu era, pur și simplu, un obiectiv sau o motivație convingătoare.

Se găsea tot în mașină, când din aparatul de radio se auzi glasul președintelui:

— Așa cum mulți dintre voi ați aflat deja, în urma ordinului meu, forțele de apărare ale Statelor Unite au întreprins în urmă cu câteva ore atacuri cu drone și rachete de croazieră asupra unei tabere pentru instruirea și antrenamentul teroriștilor din nordul Siriei. Agențiile noastre de informații au confirmat că în interiorul acestei tabere se găseau

teroriștii care au organizat și condus atentatul barbar de azi-dimineață îndreptat împotriva locuitorilor nevinovați ai capitalei națiunii noastre. Teroriștii aceia nu vor mai avea niciodată ocazia de a-și săvârși atrocitățile. Pe lângă răspunsul nostru militar față de tragedia de azi-dimineață, FBI-ul a arestat suspecți aflați pe teritoriul american și ne așteptăm ca informațiile obținute de la ei să ne ajute în dejucarea altor comploturi și în neutralizarea altor teroriști. Oricât am vrea ca situația să fie alta, trebuie să recunoaștem că forțele noastre de informații, securitate și militare nu vor putea preveni niciodată toate atacurile lansate împotriva națiunii noastre. Vreau să fiu însă clar. Așa cum a dovedit-o răspunsul nostru de azi, oricine va săvârși un asemenea atentat, va organiza sau participa la el va avea de-a face cu justiția americană. Și să nu aibă îndoieli că justiția aceea va reacționa rapid. Ea va fi autoritară și aspră. Vă mulțumesc și Dumnezeu să binecuvânteze America!

Urmară comentarii din studio, dar Evie abia dacă le ascultă. Nu-i plăcea nimic din ce auzise, nu-i plăcea absolut deloc. Însă ce însemna asta? Și, oricum, ce putea să facă în privința asta?

După ce ajunse acasă, pregăti cina pentru Dash, apoi îl ajută la teme. Cumva rutina aceea – să fie în apartamentul lor, să petreacă timp cu băiatul cel frumos – o ajută să se liniștească. Era clar, ceva se întâmpla, dar îi depășea nivelul de competență și nu exista niciun motiv să creadă că o va afecta ceva din toate astea. Ea nu dăduse nimănui vreun motiv de îngrijorare. Sau cel puțin nu dăduse vreun motiv *real*. Nu trebuia totuși să decidă nimic în seara aceea. Se putea gândi a doua zi dimineață.

După ce Dash se culcă, Evie făcu duș, ținând telefonul aproape pentru eventualitatea în care Marvin i-ar fi trimis un SMS. Dar nu primi nimic. Poate că a sperat prea multe, crezând că o va contacta imediat după ce revenea în oraș. Era puțin

îngrijorată că el a dispărut definitiv, că nu va mai da niciun semn, niciodată. Totuși, asta era o prostie. Nu avea niciun fel de date în privința aceea, nicio cale pentru a ști cu adevărat.

După duș, se schimbă în trening, își turnă un pahar cu vin și se așeză în living, cu luminile reduse, încercând să se destindă.

Își privi telefonul. Poate că era idioată, așteptându-l s-o contacteze. Data trecută nu l-a așteptat să ia inițiativa, nu? Și, în tot cazul, pe el nu l-a deranjat, când ea a făcut-o.

„La dracu'!"

Îi trimise un SMS: *Hei*, *cum a fost lucrarea*?

Telefonul piui după niciun minut și Evie simți că-i sare inima din piept. *A ieşit bine*. *Abia m-am întors*.

Femeia privi telefonul, luptându-se în sinea ei. Era jalnic cât o excita simplul schimb de SMS-uri cu Marvin, simpla idee de a-l vedea. Ideea tuturor celorlalte.

Expiră prelung. *Tot nu te poți opri să te gândeşti la noaptea aceea*?

Un răspuns imediat: *Exact*.

Evie se foi pe canapea. *Ia spune*, *la ce te-ai gândit*?

Urmă o tăcere lungă. Ea se îngrijoră, după care își aminti de timiditatea lui.

Îi expedie alt SMS: *Nu vrei să-mi spui*?

Ba da.

Dar este greu de spus tare?

Așa cred.

Inima ei bubuia. *Ai prefera să-mi arăți*?

Da.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

Vrei să-mi arăți acum?

Da.

Evie se simți umezindu-se.

Cât de repede?

O jumătate de oră. *Poate mai puțin*.

Bine. *Grăbeşte-te*!

Își termină vinul și se ridică de pe canapea, surprinsă de nervozitatea care o cuprinsese. Se duse la bucătărie, puse paharul în chiuvetă, apoi începu să se plimbe înainte și înapoi. Dumnezeule, ce avea să facă în următoarele treizeci de minute?

Deschise grijuliu ușa camerei lui Dash și fu ușurată să-l audă sforăind încetișor. Pe urmă intră în dormitorul ei și petrecu câteva minute încercând să decidă ce să poarte. Treningul era prea casnic, totuși, n-ar fi vrut nici să lase impresia că se străduia prea tare. Pe de o parte, ceva ce ar fi purtat în mod firesc când era singură acasă, dar, pe de altă parte, ceva care să fie sexy. Până la urmă, alese o pereche de chiloți albi din dantelă, un sutien asortat, blugi decolorați și un tricou alb vechi pe care-l folosea rareori altfel decât ca bluză de pijama. De-a lungul anilor bumbacul se rărise într-atât, încât sutienul și corpul i se distingeau prin el. Zâmbi și se întrebă dacă Marvin își va feri privirile la fel de mult pe cât a făcut-o ultima dată. Scoase două prezervative din sertarul în care ascunsese pachetul și le puse în buzunarul blugilor. „Nu știi unde se poate întâmpla”, reflectă ea și se simți străbătută de un fior.

Se întoarse în living și încercă să citească un roman care-i plăcea – *The Witch of Painted Sorrows*, de M.J. Rose –, dar trebuia să recitească întruna paragrafele, deoarece nu-și reamintea cuvintele abia citite. Și-l imagina întruna pe Marvin intrând pe ușă, cu ochii ațintiți pe fața ei, cu mâinile frământându-i trupul. Purtând-o fără efort pe canapea sau pe patul ei, scoțându-i hainele și pătrunzând-o din nou ca o forță a naturii.

Reveni în bucătărie și deschise televizorul mic la care privea când pregătea masa. Rețeaua CNN prezenta tot știri despre atacul din Siria. Se săturase de subiectul ăla. Era pe punctul de a schimba postul, când prezentatorul rosti:

— Avem, de asemenea, informația neconfirmată că în timpul raidului ar fi murit jurnalistul

american Ryan Hamilton, răpit în Siria în urmă câteva zile de o grupare desprinsă din ISIS.

„Oh, la naiba! Dumnezeule!”

Rămase cu ochii holbați la ecran, cu palmele la gură, fără să mai înțeleagă restul știrii. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe menționa ceva despre felul cum teroriștii l-au folosit pe Hamilton ca scut uman, cum au intenționat în mod evident să-i exploateze propagandistic moartea, cum aceasta era dovada suplimentară că nu le păsa de viețile omenești. La urma urmelor, nu amenințaseră deja că-l vor decapita pe Hamilton, o amenințare pe care o materializaseră cu alți captivi? O parte îndepărtată a minții femeii argumenta: „El avea să moară oricum, ba chiar în mod oribil. Cel puțin l-am cruțat de felul acela de moarte. Și în același timp l-am răzbunat”.

Acesta a fost, așadar, motivul directorului. El a ordonat răpirea lui Hamilton ca mod de a-și ascunde propria complicitate în moartea jurnalistului, însă ceva nu a mers așa cum a vrut. Răpitorii nu l-au ucis pe Hamilton, cum era plănuit, s-a declanșat o operațiune de salvare, iar directorul s-a speriat și a creat un *casus belli* în centrul Washingtonului, pentru a transforma salvarea în atac.

„De ce?”

Evie nu știa. Nici nu *voia* să știe. Tot ce presupunea era că Perkins i-a dezvăluit lui Hamilton ceva atât de exploziv, încât Anders a ordonat uciderea ambilor.

„Te rog, se gândi ea. Nu știu nimic. N-am făcut nimic. Și nici n-o să fac. Te rog!”

Imediat se simți cuprinsă de un val de vinovăție și rușine. Dacă n-ar fi raportat directorului ceea ce descoperise, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Hamilton ar fi fost în viață și Perkins, de asemenea. Ea cauzase totul. Iar în acel moment o îngrijora doar propria ei persoană.

„Nu persoana mea, ci Dash”.

Și nu era adevărat că nu a făcut nimic. L-a mințit pe director, ba chiar de două ori. Prima oară, neanunțându-l despre scrisoarea expediată de Hamilton din Istanbul, iar a doua oară spunându-i că nu a văzut nimic suspect în legătură cu atentatul de dimineață. A păcătuit prin omisiune, ceea ce era dificil de dovedit, totuși, era un păcat real. Simțea că-și reducea cumva opțiunile și nu știa încotro se îndrepta.

„Așteaptă până dimineață. După aceea, du-te la el, spune-i că ai mai căutat și că ai găsit ceva nou. El n-o să știe adevărul. Poate că va suspecta că nu i-ai zis totul de la început, dar nu va ști adevărul. Va ști însă că ești loială, că nu ascunzi nimic”.

Totuși, oare, asta i-ar fi rezolvat problemele? Sau le-ar fi înrăutățit?

„Gândește, Evie. Ești inteligentă. De aceea te-au angajat. Gândește!”

Încuviință pentru sine, începând să vadă situația mai clar. Ar fi fost o greșeală să se ducă la director. În mod clar, el voia ca ea să nu găsească nimic – Evie a văzut asta când l-a testat. Și atunci, ce ar fi trebuit să facă, să se ducă la el și să-i spună: „Hei, fii atent, sunt singura persoană din lume care are o pistă despre acțiunea ta din interior, despre operațiunea ta cu atenționarea falsă pe care ai conceput-o ca să scapi de Hamilton, dar nu te teme, promit să nu zic nimănui”?

Se gândi la scrisoarea pe care a văzut că Hamilton și-a autoexpediat-o din Istanbul. Oare putea să facă ceva în privința aceea? Nu era nici măcar sigură ce se găsea în plic. Probabil un stick de memorie. Posibil criptat.

Se gândi și la Scott Stiles, care s-a spânzurat în apartamentul lui. La Perkins, care a murit într-un accident de mașină. La Hamilton, care a fost răpit în chiar ziua morții lui Perkins. Cât de greu ar fi fost pentru cineva să aranjeze o soartă similară pentru ea?

Apoi se gândi din nou la Dash și o gheară îi strânse inima. Ce s-ar fi întâmplat cu el?

Ani de zile femeia a evitat să se gândească la rezervele reduse de care dispunea. Sean nu voia să se ocupe de fiul lui surd; el nu știa limbajul semnelor și nici nu s-a sinchisit să-l învețe. Ideea ca Dash să fie silit să părăsească școala pe care o iubea, școala în care prospera, o îngrozea pe Evie. Unde va merge băiatul? Cu cine va locui? Cu tatăl ei, în căminul pentru bătrâni? În jumătate din timp el nici măcar nu-și recunoștea propriul nepot. Și ce s-ar fi întâmplat, de fapt, cu sărmanul ei tată? Ce ar fi făcut căminul cu el dacă nimeni nu-i achita întreținerea? Se gândi la filmul *Hrana verde*[28] și-și acoperi gura cu palma, pe jumătate venindu-i să râdă, pe jumătate să plângă.

Trebuia să se gândească la o cale de ieșire din situația aceea. Deși, de fapt, nici nu știa în ce *situație* se afla.

Telefonul îi vibră și-l privi. *Am sosit*.

Marvin. Inspiră și expiră iute de câteva ori. Trebuia să se calmeze.

Reduse intensitatea luminilor și apăsă butonul de la interfon, deschizându-i ușa de la intrarea în clădire. După un minut în ușa apartamentului se auzi un ciocănit ușor. Se uită pe vizor, apoi deschise ușa și o închise în urma bărbatului.

El nu semnală nimic. Rămase, pur și simplu, locului, privind-o, iar foamea pe care o zări în expresia lui, felul cum ochii i se plimbau de la corpul la fața ei și înapoi o făcură să-și uite panica. Îl împinse îndărăt, lipindu-l cu spatele de ușă, îi prinse capul între palme, se apropie de el și începu să-l sărute. Îi simți limba în gură, palmele pe sâni și era bine, era cum trebuie, făcea ca toate celelalte să piară.

Își coborî mâna peste prohabul lui și când îl simți cât de tare era, gemu cu buzele lipite de ale lui. Îi descheie cureaua și începu să-i desfacă naturii de la blugi, dar înainte să fi terminat, el o

răsuci, rezemând-o cu spatele de ușă. Îi prinse tricoul și-l ridică, iar Evie își înălță brațele deasupra capului, ca să-l scoată. Marvin i-l lăsă însă înfășurat în jurul antebrațelor, îi ținu încheieturile ambelor brațe cu o singură palmă și le lipi de ușă, iar cu cealaltă mână îi descheie sutienul. Apoi își frecă degetul mare între picioarele ei. Femeia se zvârcoli de plăcere și încercă să miște brațele, dar el nu-i îngădui, o sărută din nou și continuă s-o atingă, iar felul cum o ținea așa și făcea ce voia el, nelăsând-o să-l atingă, era atât de excitant, încât Evie nu mai putea rezista și-l dorea înăuntrul ei, dorea să alunge departe orice altceva, tot ce se petrecuse, să le transforme într-o irealitate. Șopti: „Te rog… te rog!”, în gura bărbatului, știind că el nu putea auzi cuvintele, dar sperând că le putea simți. Și poate că le simți, fiindcă îi eliberă brațele și-i scoase complet sutienul și tricoul. Ea luă un prezervativ exact în clipa în care Marvin îi împinse blugii mai jos de genunchi, odată cu chiloții, iar Evie îi scoase cămașa, în vreme ce el își dădu jos pantaloni și o împinse din nou cu spatele de ușă și-i strecură un deget în umezeală și, oh, da, era atât de bine! Femeia se strădui să desfacă prezervativul și izbuti să i-l pună pe membru, apoi i-l strânse în pumn cu putere și-l simți cutremurându-se, și îl călăuzi… El se împinse înăuntru și durea, dar ea era țintuită de ușă și nu se putea clinti, și el pistonă iarăși, pistonă apăsat, și din nou, și din nou, și o durea în mod plăcut, atât de plăcut, asta era ceea ce avea nevoie, Doamne, da! Lângă ușă era un dulăpior scund cu sertare și ea ridică un picior și-l puse deasupra, pe urmă bărbatul se împinse mai adânc și Evie gemu din nou. Marvin își puse un deget în gura ei și femeia îl supse, apoi palmele lui o cuprinseră de fese, o strânseră și o aduseră spre el sincronizat cu pistonările lui, și Evie era aproape, era foarte aproape, și-i răspunse la pistonări, apoi îi simți degetul umed pătrunzându-i

în anus și icni, și-și înteți mișcările bazinului, și-i simți membrul dilatându-se și vibrând, pe urmă ea atinse orgasmul și nu se mai opri, iar el ejaculă tot atunci.

După ce se termină, Evie își coborî piciorul pe podea și se lăsă moale pe Marvin, iar el o cuprinse cu brațele și o ținu așa. Atingerea lui era blândă, dar îi simțea forța și faptul că-și conștientiza propria forță și o controla precaut. Cu excepția momentelor când nu mai putea. Iar acela era un gând minunat.

Evie ridică ochii și-și dădu seama ce ar fi văzut Dash dacă s-ar fi trezit ca să se ducă la baie. Gândul la fiul ei îi readuse brusc nebunia, neîncrederea și frica, și, pe neașteptate, începu să plângă în hohote. Marvin semnală: „Ce s-a-ntâmplat?” Ea însă se mulțumi să clatine din cap și-l trase mai aproape, simțind nevoia ca el s-o țină în brațe, să i se destăinuie.

După un minut își recăpătă stăpânirea de sine. Arătă din bărbie spre camera lui Dash și gesticulă: „Ar trebui să ne îmbrăcăm”. Marvin rămase nemișcat și o privi. „Ți-am făcut vreun rău?” Îngrijorarea din întrebarea lui și de pe chipul lui era minunată. Evie semnală: „Nu, dimpotrivă”.

„Atunci, ce s-a-ntâmplat?”

„Să ne îmbrăcăm mai întâi”.

Se îmbrăcară și folosiră pe rând baia. În bucătărie femeia întrebă: „Vrei să bei ceva?”

„Doar apă. Mulțumesc”.

Ea umplu două pahare și se așezară la masă.

Bărbatul o privi o secundă, după care semnală: „Totul este în regulă?”

Evie nu știa nici măcar ce să răspundă. Probabil că era mai bine să nu-i spună nimic. Totuși, în toiul situației necunoscute în care se găsea, nu voia ca el s-o creadă nebună. Sau atât de slabă, încât să plângă din orice. Sau o ratată. Sau altceva.

„Este… ceva de la serviciu. Mai greu de explicat”.

„Nu poți să vorbești fiindcă este ceva secret?”

„Exact”.

„Dar este ceva rău?”

„Am… am văzut ceva ce cred că n-ar fi trebuit să văd. Și mi-e frică de ce vor face ei în privința asta”.

„Ce ar putea face?”

„Asta mă îngrijorează”.

„Să te dea afară?”

Evie nu se putu abține să nu râdă. „Da, ai putea spune și așa”.

Marvin se încruntă. „Ce, atunci?”

Femeia clătină din cap. „Nu știu. Sunt, pur și simplu, speriată. Nu știu ce să fac. Nu știu cu cine să vorbesc”.

„Poți să vorbești cu mine”.

Ea îl privi și-și dădu seama că era adevărat, totuși, ce ar fi putut face el? Marvin aparținea altei lumi. „Mulțumesc, însă mai întâi trebuie să mă gândesc bine”.

„La serviciul tău nu poți să vorbești cu nimeni?”

„Teoretic, da. Dar… este complicat”.

El încuviință din cap. „Bine, iartă-mă dacă am insistat”.

„Nu, este în regulă. Mi-a fost bine să vorbesc, chiar dacă numai puțin. Îmi pare rău că nu pot să spun mai multe”.

„Mie îmi pare rău că nu pot să te ajut mai mult”.

„M-ai ajutat, venind aici în seara asta. M-ai ajutat foarte mult”.

El zâmbi. „Și tu m-ai ajutat”.

Rămaseră tăcuți alte minute. Apoi ea gesticulă: „Aș fi vrut să-ți cer să rămâi. Dash te place cu adevărat foarte mult, totuși, cred că asta ar fi prea mult chiar acum”.

„Înțeleg. O să fii bine?”

„O să-i dau de capăt”. Spera ca felul în care semnala să arate mai multă convingere decât simțea.

Îl conduse pe Marvin până la ușă. El o sărută și sărutarea păru ciudat de timidă, după sexul pasional de mai devreme. Apoi bărbatul semnală: „Mă bucur că mi-ai trimis SMS-ul, Evie”.

Ea surâse. „Cred că este prima dată că mi-ai zis pe nume”.

„Îmi place numele tău”.

Femeia îi privi chipul frumos, tristețea ciudată pe care o percepea înapoia ochilor, șovăiala și-și dădu seama că ar fi putut să sară din nou pe el. Dar nu. Ar fi fost prea ușor să-i ceară să rămână peste noapte. Și nu era pregătită să-i explice toate astea lui Dash. „Mă bucur. M-aș putea obișnui să te aud spunându-l”.

Urmă o pauză, după care el semnală: „Noapte bună, Evie”.

Capitolul 26

După plecarea lui Marvin, Evie se vârî în pat și, spre marea ei surprindere, adormi aproape imediat. Se trezi însă după scurt timp, panicată; odată cu dispariția confortului și distragerii oferite de vizita bărbatului, realitatea situației cu care se confrunta o izbi la fel de puternic.

I-a spus totuși directorului că nu a văzut nimic, nu era așa? Și chiar l-a testat, dar fără să insiste. A fost subtilă. Inteligentă. A dedus că el *voia* ca ea să nu vadă nimic și i-a zis exact ce voia să audă.

„Da? Cât de sigură ești că el nu știa că-l testai? Că el nu suspecta că individul cu țigara pe care i l-ai arătat nu era decât o distragere? Că întrebarea ta despre mobilizarea mai multor analiști pentru examinarea manuală a imaginilor video nu era decât un truc? Ținând seama de câte a făcut deja și de miza jocului, cât de mult poți să contezi pe presupunerea ta că el crede că n-ai văzut nimic, că nu suspectezi nimic și că nu știi absolut nimic?”

Se concentră din nou asupra propriei respirații, străduindu-se să-și domolească ritmul amețitor al bătăilor inimii.

„Termină! Asta-i o nebunie. Directorul nu te va omorî. Nu există conspirații. *Conspirația Parallax*[29] a fost un film, pe când asta-i viață reală”.

Și-i imagină pe Stiles, Perkins și Hamilton spunându-și toți același lucru. Minimalizând amenințarea, îmbrățișând negarea, crezând că lumea era ce voiau ei să fie, refuzând să vadă ce era în realitate.

Și apoi murind. Fiindcă ei nu știuseră ce știa Anders. Nu văzuseră ce vedea el. Și de aceea nu anticipaseră destinul pe care li-l decisese el.

Nu. Ea n-avea să îngăduie să i se întâmple asta. Ea n-avea să îngăduie să i se întâmple nimic lui

Dash. Cum l-ar fi putut proteja pe băiat dacă avea să-și bage capul în nisip ca struțul?

Și totuși, ce ar fi putut face? Să se adreseze Biroului Inspectorului General[30]? Congresului? Mass-media?

Știa că primele două opțiuni ar fi fost mai rău decât inutile. Toți știau ce s-a petrecut cu cei care au încercat să demaște sistemul. Era de ajuns să-i întrebi pe Bill Binney, sau Thomas Drake, sau Chelsea Manning, sau Diane Roark, sau Coleen Rowley, sau Jeffrey Sterling, sau Thomas Tamm, sau Russell Tice, sau Kirk Wiebe. Și uită-te ce i-au făcut lui John Kiriakou – deoarece demascase tortura, pentru numele lui Dumnezeu! Ca să nu mai amintească de Snowden, ale cărui îngrijorări au fost reprimate până când el le-a făcut publice. Și de Jesselyn Radack, avocatul avertizorilor de integritate, care i-a apărat, probabil, pe jumătate dintre ei.

În felul acesta mai rămânea posibilitatea mass-media, dar o îngrozea gândul de a fi acuzată potrivit Legii Spionajului. Cum și-ar fi permis să lupte împotriva ei? Chiar dacă n-ar fi sfârșit condamnată la închisoare pe viață, ar fi fost ruinată. Și cine ar fi avut grijă de Dash, în timp ce ea era ținută la izolare, ca un inamic? Cum ar fi făcut el față la așa ceva?

În plus, chiar dacă Evie ar fi fost pregătită să se adreseze mass-media, ce le-ar fi arătat? Putea să dovedească o întâlnire între Hamilton și Perkins… și ce dacă? Celelalte informații puteau fi ignorate ca simple coincidențe. Ea putea destăinui existența sistemului de recunoaștere facială și a programului de date biometrice, dar dacă niciunul dintre programele demascate de Snowden nu a fost îndeajuns de scandalos ca să-l protejeze, nici ale ei n-ar fi fost mai bune. Și dacă ar fi arătat imaginile video ale suspectului pe care l-a descoperit, implicat în atentatul din acea dimineață, probabil că ele ar fi *consolidat* susținerea pentru inițiativa

folosirii videocamerelor, nu a desființării lor. În plus, Evie ar fi fost crucificată pentru că a dezvăluit surse și metode asociate investigării unui act terorist aflată în plină desfășurare, un act foarte viu în mințile oamenilor. Urma să i se ceară capul.

Dumnezeule, nu avea, practic, nimic! Și nici cui să se adreseze. Atentatul a fost organizat din interior, atacul de represalii a fost o minciună și Evie era singura care știa lucrurile acestea. Iar dacă directorul știa că ea știa…

Se gândi la scrisoarea pe care Hamilton și-a autoexpediat-o din Istanbul. A fost atât de îngrozită de propria ei temeritate de a nu-i spune directorului despre ea, încât a decis parțial să pretindă, pur și simplu, că nu exista, că ea nu a văzut niciodată imaginile cu Hamilton expediind-o.

Dar *le văzuse*. Și probabil că plicul aștepta în acel moment în căsuța poștală din Rockville. Ce era înăuntrul lui? Ceva ce i-ar fi oferit ei unele răspunsuri – muniții, pârghii utile?

Indiferent ce ar fi conținut, l-a speriat pe Anders în asemenea măsură, încât a recurs la crimă ca să păstreze secretul. Iar asta însemna că era ceva exploziv. *Realmente*, exploziv. Ceva în legătură cu Hamilton. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, după dezvăluirea secretului, directorul n-ar mai fi avut niciun motiv s-o vâneze pe Evie.

„Dar dacă știe că l-ai demascat? Ar trece, atunci, de la un motiv – asigurarea tăcerii – la altul – răzbunarea”.

Ei bine, era o șansă pe care merita s-o încerce. Cândva a văzut un desen animat cu un uliu care s-a repezit din înaltul cerului spre un șoarece. Șoarecele era în inferioritate și evident neajutorat, sortit pieirii. De aceea a făcut singurul lucru posibil: a ridicat brațul și i-a arătat uliului degetul mijlociu. O expresie finală a demnității și sfidării.

Poate că ea era șoarecele acela. Se confrunta cu ceva ce nu putea spera niciodată să învingă. Însă

nu se va preda niciodată, ci avea să lupte.

În plus, în cazul în care acționa corect, cum ar fi putut ști directorul, cum ar fi putut ști, de fapt, oricine că ea a dezvăluit secretul? Știa prea bine că nu putea folosi mesajele e-mail; NSA monitoriza toate conturile jurnaliștilor pe care-i considera o amenințare, ceea ce însemna toți jurnaliștii pe care ar fi meritat să-i contacteze Evie. Însă *Intercept*, organizația din care a făcut parte Hamilton, utiliza SecureDrop, un sistem de criptare pe care NSA n-a reușit deocamdată să-l spargă. Evie putea încărca detaliile direct, utilizând Tails și Tor, un sistem de operare și un browser rămase până atunci impenetrabile pentru NSA. Nici mesaje e-mail, nici apeluri telefonice, nici întâlniri secrete – nimic. Doar ce se afla în plicul expediat de Hamilton. Da, probabil că întâlnirile directe dintre Perkins și reporter aveau rolul de a-i furniza acestuia din urmă explicații pentru articolele lui, iar beneficiul acela a dispărut. Totuși, informația aceea încă o putea proteja pe femeie. Ea avea, pur și simplu, să o… transmită mai departe. Anonim.

Dar dacă Hamilton a criptat informațiile acelea necunoscute pentru ea?

„Ia-o pas cu pas, superdetectivo!”

Așa era. Bun! În primul rând, să recupereze plicul. Să decripteze, cumva, ceea ce a expediat Hamilton, dacă avea să fie nevoie. Iar după aceea să-l trimită anonim la *Intercept*.

Sau cel puțin să încerce. Nu putea să controleze celelalte lucruri, dar nici n-avea să trăiască negându-le existența. Ori să moară din cauza aceea.

Privi ceasul de pe noptieră. Era ora 2, însă se simțea prea surescitată ca să mai doarmă. În plus, erau multe de planificat. Se găsea pe punctul de a deveni o amenințare internă împotriva celei mai bine finanțate și mai paranoice organizații de culegere a informațiilor. O organizație care a

distrus viețile tuturor celor care s-au ridicat vreodată împotriva ei.

„Cu excepția lui Snowden”.

Da, Snowden. Evie suspecta de mult că destui din cadrul organizației admirau ce a făcut el și curajul pe care l-a dovedit, deși, bineînțeles, nimeni nu a recunoscut asta cu glas tare. Și care era vorba lui, cea care i-a scos din minți pe șefi? „Curajul este molipsitor”. Femeii i s-a părut întotdeauna o prostioară, dar în acel moment, stând singură în pat în zorii zilei și gândindu-se la ce o aștepta, își dădu seama că era adevărat.

Și slavă Domnului pentru asta! Fiindcă propriul ei curaj nu se simțea nici pe departe suficient.

Capitolul 27

Manus conduse spre est, spre aeroportul Baltimore/Washington International, simțindu-se foarte tulburat. Nu putea să înțeleagă cele tocmai întâmplate. Directorul i-a spus să înceteze s-o mai vadă pe Evie, deoarece a fost verificată și nu reprezenta o problemă, așa că nu avea motive de îngrijorare în privința ei. Bun, perfect! Însă nimic din toate acelea nu era adevărat. În mod evident, ea era neliniștită, îngrozită, refractară – tot ceea ce directorul i-a cerut inițial lui Manus să observe. Și atunci, de ce l-a retras de la caz? Ce se întâmpla?

Opri camioneta la un complex motelier de lângă aeroport și coborî, simțind nevoia să se plimbe, să ia aer curat, să gândească. Periferia unei parcări de motel era un loc bun în care să lași o mașină peste noapte; existau multe vehicule aflate în tranzit, nu trebuia să te înregistrezi, oamenii veneau și plecau la diverse ore, în funcție de cum soseau și decolau avioanele în care aveau să se îmbarce. În trusa de scule a camionetei, Manus avea o pereche de plăcuțe de înmatriculare, a căror dispariție n-avea să fie raportată de nimeni – nu puteai ști niciodată când aveai nevoie de puțină intimitate –, dar aprecia că genul acela de precauție nu era deocamdată necesar. Nimeni nu avea să mai remarce încă un vehicul acolo, cu atât mai puțin să și-l amintească, și cu atât mai puțin să-l raporteze. Oricum, nu ar fi contat – el venise acolo pentru o plimbare, nu pentru o operațiune –, însă îi plăcea să-și păstreze bunele obiceiuri, mai ales când se simțea anxios.

În spatele parcării era o pădurice și Manus se îndreptă într-acolo, fiindcă voia întunericul, senzația de a fi înconjurat, învăluit, într-un spațiu simultan închis și deschis. Căldura oprimantă a zilei se disipase și aerul din pădure era răcoros și liniștitor, cu mirosurile orașului eclipsate pentru

moment de izurile frunzelor, scoarței copacilor și pământului. Ajutat de lumina difuză dinspre autostrada și platformele industriale apropiate, bărbatul înaintă până ajunse la un ciot gros de copac. Se așeză pe el, inspiră și expiră adânc, apoi încercă să înțeleagă ce se întâmpla.

„De ce a vrut directorul să mă retragă de la caz? Mergea bine. Chiar mai bine decât s-ar fi așteptat el. Întâlnirea de la meciul de baseball, invitația în apartamentul ei… ar fi trebuit să vrea ca eu să continui. Ce s-a-ntâmplat?"

Era adevărat, nu i-a spus totul directorului. Nu i-a zis cum îl făcea femeia să se simtă când o privea, că relația dintre ea și fiu a trezit cumva o parte uitată a vieții lui Manus. Și nici ce s-a întâmplat în seara aceea după ce puștiul s-a dus la culcare… nu, nu i-a povestit directorului nimic din toate astea. Dar cum putea să fi fost relevant așa ceva? Fusese doar un mod de a se apropia de ea, de a afla ce voise Anders să știe.

„Însă n-ai simțit ca și cum ai fi într-o operațiune de filaj".

Nu. Adevărul era că nimic din toate acelea nu se simțeau ca parte din operațiunea încredințată lui Manus. Ba chiar directorul l-a avertizat să se țină departe de femeie, totuși, el a mers oricum s-o vadă, deși nu a vrut. De când a revenit din Turcia, nu s-a gândit aproape la nimic altceva decât s-o contacteze, dar n-a făcut-o, deoarece știa că directorul nu voia asta. Dar apoi, când Evie i-a trimis SMS-ul acela și l-a întrebat dacă tot nu-și putea lua gândul de la cele întâmplate, pur și simplu… nu s-a mai controlat.

Manus închise ochii și-și reaminti cum Evie l-a privit cu numai două ore în urmă, de parcă ar fi… râvnit la el, sau așa ceva. Cum l-a lipit cu spatele de ușă și l-a sărutat. Cum a sărutat-o la rândul lui. Gustul pielii ei. Cum a excitat-o când a atins-o. Cum a simțit-o gemând, pe când se mișca înăuntrul ei.

Avu o erecție retrăind acele amintiri, așa că îndepărtă imaginile cu partida de dragoste. Nu conta ce s-a întâmplat, altfel, cum ar fi știut directorul ceva din toate acelea? La urma urmelor, el n-ar fi putut vedea…

Brusc, în clipa aceea, înțelese. Conștientizarea fu atât de violentă, încât, pentru un moment, nu răsuflă.

Anders a dispus montarea unei aparaturi de supraveghere în apartamentul ei. Microfoane și micro videocamere cu funcționare în condiții de luminozitate redusă, tot bagajul. Bineînțeles că a făcut-o. Cum zisese el? „Nu vreau să ignor *nimic*”. Ce însemna asta? Era măcar *imaginabil* ca directorul să fie atât de îngrijorat pe cât a fost în mod evident – atât de îngrijorat, încât a vrut ca Manus să fie o vreme cu femeia și s-o evalueze personal și în același timp să nu se asigure că știa până și cel mai mic lucru care se întâmpla în apartamentul ei?

„Stupid. Stupid. Stupid”.

Pentru o clipă, imaginea directorului privind ce s-a întâmplat între el și Evie îl umplu de furie. Directorul nu avea niciun drept. Nu era treaba lui.

Inspiră profund, apoi expiră, alungându-și gândul. Bineînțeles că avea dreptul să procedeze așa. El cunoștea lucruri despre care Manus nu avea habar. Și, oare, nu el i-a cerut să fileze femeia ca parte dintr-o operațiune? Ce ar fi trebuit să facă directorul, să privească în altă parte dacă Manus își pierdea capul și uita de ce era cu femeia, dacă îngăduia propriei lui stupizenii să pericliteze o operațiune pe care nici măcar n-o înțelegea?

Își dădu seama apoi că Anders a urmărit și tot ce s-a întâmplat în seara aceea. Totul, din clipa în care el a intrat pe ușă. O dată în plus, furia îl copleși.

„Calmează-te, calmează-te, calmează-te!”

Femeia… De ce, oare, nu l-a lăsat ea, pur și simplu, în pace? Ar fi trebuit doar s-o fileze de la distanță. Manus nu avea să-i facă niciun rău. Și

nici fiului ei. Însă ea i-a cerut să vină și pe urmă să stea la cină, iar el a încercat să se opună, dar ar fi părut straniu și trebuia să se apropie de ea, nu? După care i-a dat vin și l-a întrebat de ce n-o privea, apoi și-a descheiat cămașa și…

„De ce credeai că nu voiam să mă uit la tine? Din cauza asta! Uite ce ai făcut!”

Deodată, se simți speriat. Ce să facă? Directorul știa că nu a fost onest. În primul rând, pentru că nu i-a spus tot ce s-a întâmplat. Și în al doilea rând, fiindcă i-a nesocotit dispoziția, i-a nesocotit-o chiar în noaptea aceea.

„S-ar putea să știe despre Hamilton? Că l-am văzut și că nu i-am zis?”

Inima începu să-i bubuie tot mai panicată.

„Calmează-te, calmează-te, calmează-te, CALMEAZĂ-TE!”

Inspiră adânc, după care expiră foarte lent. Din nou. Și din nou.

„De ce te-a retras directorul de la caz?”

Da, asta era întrebarea. Asta era esența.

„Fiindcă știa că n-ai fost cinstit. Știa că nu se mai putea încrede în tine”.

Manus se ridică și începu să se plimbe. Ce s-a întâmplat? Când a început să-l mintă pe director? Când l-a văzut pe Hamilton în dubă – acela a fost momentul. A făcut o greșeală. Individul era cu mințile atât de pierdute, încât i-ar fi făcut un bine dacă l-ar fi omorât. Ar fi fost mai bine pentru toți. Se imagină închizând portiera dubei, lipind țeava pistolului de ceafa lui Hamilton, apăsând pe trăgaci, capul reporterului zvâcnind înainte sub impactul glonțului… și gemu sonor înaintea greșelii teribile pe care a făcut-o, a oportunității pe care a ratat-o.

A stricat totul. L-a lăsat pe Hamilton în viață. Și nu i-a spus niciodată directorului. Aceea a fost o minciună. Iar o minciună ducea la alta. Și în acel moment el era, pur și simplu… nu știa. Rușinat.

Furios. Singur. Speriat. Și habar n-avea cum să facă să îmbunătățească situația.

Continuă mersul prin pădure și ieși în altă parcare, aflată înapoia unui local 7-Eleven. În colțul îndepărtat staționa o camionetă albă, cu motorul pornit; prin ferestrele deschise se ridica fum de țigară. Manus știa că apariția lui acolo era aleatorie și nu se simți îngrijorat. Când traversă parcarea, se uită totuși spre dubă și văzu înăuntru doi bărbați. Amândoi aveau părul lung și purtau șepci de baseball. Îl priviră când trecu pe lângă ei. Lui Manus nu-i plăcură.

Când ajunse la jumătatea parcării, privi înapoi. Bărbații coborâseră din camionetă. Tricouri, jeanși, bocanci grei de constructori. Erau fie camionagii, fie muncitori zilieri. Veneau spre el. Aveau mâinile goale. Unul din ei spunea ceva – poate „Hei, amice!”? Lumina era prea slabă pentru ca Manus să-și dea seama.

Se uită în jur. Nu se mai zărea nimeni. Se opri și-i privi. Nu păreau profesioniști. Mai degrabă oportuniști. O frecau acolo, în parcarea localului 7-Eleven, deoarece barurile erau închise, ei nu aveau bani pentru fete și aveau nevoie de țigări. Erau faliți, se plictiseau și văzuseră o oportunitate pentru niște bani câștigați rapid sau măcar puțină distracție. Sau ambele.

Așteptă, privindu-i. În general, oamenii îl lăsau în pace din cauza aspectului masiv și atitudinii lui. Uneori însă Manus întâlnea pe cineva prea beat, ori prea disperat, ori prea prost ca să știe mai bine. Iar uneori întâlnea pe cineva pentru care un bărbat voinic era o provocare, ca și cum masivitatea ar fi fost o insultă personală care nu putea fi nici ignorată, nici iertată. Pe majoritatea indivizilor aceia îi putea avertiza să se îndepărteze printr-un zâmbet, când se apropiau și-l vedeau mai bine. Oamenilor nu le plăcea zâmbetul lui Manus. Bărbații aceștia păreau să aparțină categoriei

respective. Manus vru să zâmbească, însă hotărî să n-o facă.

Ei nici măcar nu se îndepărtau unul de celălalt, pentru a-i îngreuna posibilitatea de a-i doborî. Apreciau, probabil, că apropierea le oferea siguranță, deși erau doi împotriva la unul. Manus observă clipsurile metalice pe care inșii le aveau în buzunarele din dreapta, din față, ale pantalonilor. Erau cuțite cu lamă pliabilă și ambii erau dreptaci. Bineînțeles că și el avea Espada, dar se gândi că prefera pistolul Force Pro în noaptea aceea. Lăsase arma în camionetă când urcase la Evie, însă în acel moment o avea asupra lui. Își retrase în spate piciorul drept, întoarse corpul într-o parte și-și sprijini pumnul drept pe șold, la numai câțiva centimetri de patul pistolului. Bărbații nici măcar nu-i observară mișcarea sau nu înțeleseră ce însemna.

Se opriră la vreun metru de el.

— Hei, omule, rosti cel din stânga, pe al cărui tricou era un emoticon mare reprezentând o față zâmbitoare, emotigramă numită și Smiley. De ce n-ai răspuns când te-am strigat?

Manus se uită la el, apoi la celălalt, al cărui tricou purta un steag american mare și decolorat, după care reveni la Smiley.

— Nu v-am auzit.

Smiley îl privi pe Steag, pe urmă pe Manus.

— Ești surd?

Unul dintre instructorii lui Manus de la „Cursul de Instruire Operațiuni Militare” din cadrul CIA l-a învățat că, pentru evitarea violenței iminente pe stradă, existau cinci reguli: „Nu-l provoca, nu-l insulta, nu-l amenința, nu nega incidentul, oferă-i o ieșire pentru salvarea obrazului”. Manus a învățat regulile acelea pe propria piele în instituțiile în care a crescut, dar conștientizarea lor în felul acela l-a ajutat să comită mai puține infracțiuni. Și s-o facă numai atunci când voia el.

Așa cum procedă în acel moment.

Îl măsură pe Smiley din cap până în picioare și răspunse:

— Ești, probabil, creierul operațiunii.

Smiley se uită din nou la Steag, care încuviință. Gestul acela spunea: „Da, să-i dăm drumul!”

Mâinile lor se îndreptară spre buzunare. Manus scoase fulgerător pistolul Force Pro, ca un scamator la circ, și simultan făcu un pas în dreapta, ca să-i alinieze mai bine pe cei doi și în același timp să creeze o distanță suplimentară față de mâinile lor drepte. Aținti țeava spre fața lui Steag și rosti:

— Dacă din buzunarele alea iese ceva, veți muri în secunda următoare.

Bărbații încremeniră și-l priviră. Mâinile li se îndepărtară de corpuri, cu degetele rășchirate. După felul cum se supuseră, Manus simți că mai fuseseră săltați de poliție și știau procedura.

Smiley se uită la Steag, apoi reveni spre Manus.

— Stai așa, noi nu făceam…

— Sunteți arestați. Scoateți cuțitele din buzunare, folosind mâna stângă. În locul vostru, m-aș mișca foarte, foarte încet. Doar scoateți-le din buzunare și dați-le drumul jos.

— Arestați? repetă Steag. Ce naiba, doar am…

— Puteți să nu vă conformați, zise Manus, și atunci vă împușc.

Bineînțeles că situația era bizară. Un polițai surd? Care era singur, mergea pe jos și nu chema întăriri prin stație? Și nici nu-și arăta legitimația? Însă anomalii existau mereu. Șmecheria era să menții presiunea, să continui să derulezi situația prea rapid pentru ca mintea oponentului să țină pasul cu instinctele.

Smiley se uită la Steag. Acesta întinse mâna stângă, scoase cuțitul din buzunar și-l lăsă să cadă pe sol; Smiley îl imită.

— Faceți doi pași mari înapoi.

Bărbații se supuseră. Manus trase un șut cuțitelor.

— Îngenuncheați, cu mâinile la ceafă.

Steag duse mâinile la ceafă și îngenunche, iar Smiley procedă la fel. În mod clar, Steag era masculul alfa. Fără el, Smiley ar fi șovăit, ba poate chiar ar fi încremenit locului. Asta sugera ordinea potrivită a operațiunilor.

Deplasându-se în sens invers acelor de ceasornic, Manus veni înapoia lor. Trecu pistolul Force Pro în mâna stângă și cu dreapta scoase din buzunar o lanternă SureFire Defender Ultra – aproape cincisprezece centimetri de aluminiu eloxat cu specificații militare, cu rama ascuțită și crenelată. O unealtă excelentă.

— Genunchii depărtați. Mai mult! Degetele întrepătrunse.

Pentru niște inși cu aparenta lor experiență, toate astea ar fi părut ca pașii de dans familiari ai punerii cătușelor. Așa că Steag fu, probabil, surprins, sau ar fi fost, oricum, când Manus se apropie, ridică lanterna mult și-l izbi ca un baros cu muchia crenelată în creștetul capului, surpându-i craniul în creier.

Steag căzu în față fără un sunet. Smiley întoarse capul și privi, cu chipul îngrozit, străduindu-se să înțeleagă ce s-a întâmplat. Manus nu-i oferi timp. Tocul bocancului său trecu printre degetele încrucișate de Smiley la ceafă și lovi brutal, zdrobindu-i fața de pavaj. Smiley răcni înăbușit și izbuti să-și ia mâinile de pe cap. Le puse pe sol, ca să se ridice, dar, înainte s-o facă, Manus îl călcă violent pe gât, din nou, rupându-l.

După aceea privi în jur. Parcarea continua să fie pustie. Coborî ochii spre cei doi bărbați. Niciunul nu se mișca, nici măcar nu zvâcnea. Aprinse lanterna și văzu că lentila era acoperită cu fire de păr și urme de țesut organic. Trebuia s-o înlocuiască.

I-ar fi plăcut să se mai plimbe, dar în acel moment era evident că trebuia să plece. În plus, deși inima îi bătea accelerat ca urmare a

adrenalinei, își simțea mintea mult mai limpede. Era mulțumit că bărbații au vrut să-i facă rău. Era exact ce avea nevoie. Traversă înapoi parcarea și pătrunse în întunericul pădurii, unde șterse lanterna și o îngropă.

După ce urcă în camionetă, porni spre nord-vest, spre apartamentul lui din Ellicott City. Chiar și la ora aceea pe autostrada interstatală I-95 erau destule vehicule și nimic din aspectul mașinii lui sau al șofatului n-ar fi atras atenția cuiva. Respectă limita legală de viteză – un alt muncitor care pornise cu noaptea în cap la treabă, spre cine știe ce lucrare din Baltimore sau Frederick, sau Hagerstown. Nu văzu pe nimeni și nimeni nu-l văzu.

Încercă să-și reia firul gândurilor și își dădu seama că avea o singură șansă. O singură speranță. Trebuia să facă în acel moment ceea ce ar fi trebuit să facă de prima dată. Să se ducă la director și să-i povestească totul. Tot ce s-a întâmplat, tot ce a făcut el.

Și să spere că directorul îl va ierta.

Capitolul 28

Evie sosi la mallul Walgreens de pe Twin Knolls Road puțin înainte de ora 7, cu câteva minute înaintea deschiderii. I-a telefonat lui Digne la 5 dimineața, și-a cerut scuze că a trezit-o din somn, dar apăruse o urgență la serviciu și ar fi apreciat dacă femeia putea să vină și să stea cu Dash.

Problema era că nu știa la ce oră se deschidea coletăria din Rockville. La 7? La 8? Mai târziu? Dacă se deschidea mai târziu de 8, n-ar fi putut ajunge acolo înainte de serviciu și nu voia să încerce să meargă mai târziu, deoarece estima că locul era mai pustiu dimineața, ceea ce era esențial pentru planul ei. Se așeză la computer ca să verifice, apoi își dădu seama că o căutare ar fi lăsat urme. Putea să fi sunat la coletărie și să afle informația respectivă de la mesajul robotului telefonic de acolo, însă și în felul acela ar fi lăsat urme. Era bizar să se împotmolească în ceva atât de elementar, dar devenise dependentă de internet și de telefonul mobil pentru aproape orice. Se gândi să sune de la telefonul public din mall, dar auzise zvonuri că DEA monitoriza toate telefoanele publice din Washington. Să recurgă la serviciile unui Apple Store sau ale unei săli de internet? Poate că da, totuși, ar fi putut face asta doar o singură dată. Dacă după aceea avea nevoie de o modalitate sigură pentru altceva?

„Poate un telefon mobil cu cartelă preplătită?”

Exact… ceea ce traficanții de droguri numeau *burner*. Flexibil și anonim. Putea să-l cumpere cu cash, să-l utilizeze pentru accesarea internetului și orice apeluri avea nevoie, pe urmă să-l arunce când termina treaba. Nimic care să mai poată fi urmărit vreodată până la ea.

Aștepta în fața ușii când un angajat o descuie dinăuntru, astfel că la nici zece minute după aceea era înapoi în mașină. Scoase *burner*-ul din cutie și

se pregătea să-l activeze, când se opri, îngrozită. Avea propriul telefon mobil asupra ei… dacă îl activa pe cel cu cartelă preplătită și apoi pornea cu mașina, ambele ar fi urmat exact aceeași rută și ar fi permis cuiva să afle cine tocmai cumpărase telefonul „anonim”.

„Numai dacă ei se uită, Evie. Numai dacă ei se uită”.

Trebuia totuși să presupună că ei *se uitau* în acel moment. Securitatea prin obscuritate încetase să mai fie o opțiune.

Își dădu seama că ar fi trebuit să-și închidă telefonul până termina totul. Dar… putea să-l închidă și în acel moment, să se ducă la Rockville, să activeze *burner*-ul când se apropia, să-l închidă imediat ce obținea informația necesară, după care să-și redeschidă propriul telefon, odată revenită pe ruta normală spre birou. Nu era tocmai perfect, însă era destul de bun.

„Și dacă ei urmăresc *burner*-ul până în locul unde a fost cumpărat?”

Bănuia că așa ceva era posibil. Totuși foarte multe lucruri ar fi trebuit să meargă prost pentru ca ei să înceapă să caute *burner*-ul. Și chiar dacă l-ar fi găsit și ar fi încercat să obțină o concordanță, în vecinătatea mallului Walgreens funcționaseră, probabil, sute de telefoane mobile când acesta fusese cumpărat. Poate că, după ce gândise totul cu atenție de la un capăt la altul, ar fi fost mai bine s-o lase pentru altă dată, dar, din cauza vitezei cu care se derulau lucrurile, nu știa când va avea altă șansă.

„Cam bizar că telefonul tău a dispărut, pentru ca apoi să revină după un timp online, nu?”

Da, ar fi părut nițel cam ciudat.

Evie coborî din mașină și privi în jur. Între bordura parcării și gazon exista un mic spațiu gol. Trecu telefonul pe modul silențios și-l strecură în spațiul acela. Așa… Era improbabil să fie descoperit în ora următoare. Și chiar dacă ar fi fost

descoperit, cineva l-ar fi putut preda la „obiecte pierdute” din mall. Și dacă nu? Păi, era foarte posibil ca ea să-l fi scăpat pe undeva și cineva să-l fi însușit. Se mai întâmpla.

Se întoarse în mașină, apoi ezită.

„Ești sigură că nu vrei să aștepți până mâine-dimineață? N-ar fi mai bine să procedezi ca la carte?”

Gândul era seducător. Prea seducător. Era gândul cuiva care refuza realitatea, cineva care voia să creadă că beneficia de tot timpul de pe lume, când, de fapt, era posibil să dispună de foarte puțin timp.

„Și videocamerele? Există imagini din magazinul de unde a fost cumpărat *burner*-ul”.

Trebuia să-și asume riscul acela. Îl considera totuși gestionabil. La urma urmelor, ea controla sistemul. Orice solicitări de interogare ar fi trecut pe la ea și ar fi putut decide la momentul respectiv cum să le trateze.

Porni cu mașina spre sud. După ce intră pe Route 28, aprecie că se afla destul de departe de locul unde-și lăsase telefonul ca să activeze *burner*-ul. Îl deschise, sună la 800, citi codul de cumpărare și peste un minut căuta pe Google centrul de coletărie din Rockville.

„Dacă Dash va naviga vreodată pe internet în timp ce șofează, îl omor cu mâna mea”. Însă în acel moment nu avea timp să tragă pe dreapta.

Coletăria se deschidea la ora 8. Slavă cerului! Traficul de la ora de vârf a dimineții nu era aglomerat și avea șanse bune să ajungă acolo nu foarte târziu după ora respectivă, ba poate chiar mai devreme. Cu nițel noroc, ar fi fost singura clientă, cel puțin pentru câteva minute. Închise telefonul și se împotrivi impulsului de a trece pe culoarea roșie la toate semafoarele pe care le întâlni în cale.

Coletăria se afla într-un centru comercial care ocupa parterul unei clădiri de birouri. Evie depăși

clădirea și parcă în fața unor case rezidențiale aflate mai departe. Se privi apoi în oglinda retrovizoare.

„Haide, Evie, poți să faci asta!”

Mai descheie un nasture al bluzei și-i desfăcu larg gulerul. Se privi iarăși în oglinda retrovizoare, încuviință mulțumită și porni spre coletărie. Ajunse la ușă tocmai când era descuiată de angajatul dinăuntru, un tânăr de vârsta colegiului, care purta cămașa brună a firmei. Îl văzu trăgând cu ochiul la decolteul ei din partea cealaltă a sticlei și se gândi: „E-n regulă”.

— ’Neața, rosti tânărul când trecu pe lângă el și-l simți privindu-i picioarele.

— ’Neața, îi răspunse ea, pe urmă se întoarse și-i surâse apreciativ.

Era, de fapt, destul de drăguț, ceea ce era un lucru bun. Evie nu se considera o actriță prea grozavă și era preferabil să nu se căznească prea mult pentru o reprezentație cât mai convingătoare.

Tânărul își îndreptă spatele și încercă să-și pună cheile înapoi în buzunar, dar le dădu drumul pe lângă. Se înroși la față, se aplecă și le ridică, apoi o privi pe femeie.

— Vreți să expediați ceva sau…?

Evie porni spre tejghea, privind atentă în jur. Pe peretele din stânga erau căsuțe poștale, iar pe cel din dreapta se găseau copiatoare și consumabile pentru expedieri. În lungul căsuțelor poștale se aflau tejgheaua și casa de marcat.

— De fapt, vorbi ea peste umăr, mă gândeam să închiriez o căsuță poștală.

Tânărul iuți pasul ca s-o ajungă din urmă.

— După cum puteți vedea, avem trei mărimi. Bineînțeles, prețurile diferă în funcție de mărime.

Se opriră în fața căsuțelor poștale și Evie le parcurse cu privirea de la stânga la dreapta, apoi în jos… acolo, numărul 406, căsuța lui Hamilton. Cât mai departe cu putință de tejghea, evident, totuși era acolo.

Căsuțele poștale mai mari se aflau pe rândul de jos și Evie se aplecă mult, prefăcându-se că le examinează. Observă că tânărul era încântat de ceea ce vedea.

— Cred că una mare ar fi cea mai bună pentru mine, zise ea după aceea, sperând că dublul înțeles nu era prea exagerat.

— Ăăă, sigur că da. Cele mari nu sunt foarte populare, așa că avem destule. Doriți să închiriați pentru o lună sau pe termen mai lung…?

Evie se îndreptă și merse la tejghea.

— Ai vreun pliant?

— Bineînțeles, răspunse tânărul trecând de cealaltă parte a tejghelei, vă pot da o broșură. Sau puteți găsi totul pe internet. Cum vă convine.

— O broșură ar fi excelentă. Și dumneata ești…?

— Hugh, preciză el privindu-și în mod reflex numele de pe ecusonul de pe cămașă.

Evie îl observase deja, însă voia ca tânărul să nu se oprească din vorbit. Îi întinse mâna.

— Pe mine mă cheamă Jane. Mă bucur de cunoștință.

El zâmbi și-i strânse mâna scurt, cu un gest aproape nervos.

— Și eu mă bucur. Poftim, aceasta este o broșură.

— Mulțumesc. Scuză-mă, Hugh, pot să folosesc toaleta voastră?

Tânărul privi în jur, de parcă ea se oferise să-i vândă droguri, iar agenții federali erau prin apropiere și priveau atenți.

— Ăăă… de fapt, nu-i pentru clienți.

Evie surâse.

— Păi, deocamdată nu suntem decât noi doi aici.

— Da, dar șeful meu trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Îți promit că nu stau mult. Niciun minut, îmi dau cuvântul.

El privi spre intrare, apoi indică ușa dinapoia tejghelei, în dreapta.

— Ăăă… bine. Chiar acolo.

— Mulțumesc. Promit că n-o să spun nimănui.

Evie trecu pe lângă el și închise ușa în urmă. La naiba, chiar că simțea nevoia să facă pipi. Perfect, așa ar fi fost mai realist. Ridică fusta, își trase chiloții și se așeză. În timp ce urina, derulă toată hârtia igienică de pe sulul din dreapta și o mototoli într-un ghemotoc mare. După ce termină, se ridică, își aranjă hainele, aruncă ghemotocul de hârtie în closet și trase apa.

Se auzi zgomotul puternic al rezervorului golit, pe urmă hârtia dispăru, absorbită instantaneu.

Evie clipi din ochi și se holbă la toaletă, stupefiată de puterea instalației. Ghemotocul acela de hârtie igienică ar fi înfundat-o pe cea din apartamentul ei. „Ce fel de canalizare mai e și asta? Nucleară?”

Privi de jur-împrejurul camerei. Câteva obiecte pentru curățenie, cutii cu consumabile, un șir de dulăpioare. Încercă ușile lor. Erau încuiate.

„Dumnezeule, cine naiba încuie dulăpioarele din toaletă? O să fure cineva hârtia igienică?”

Se uită din nou în jur. Nu văzu niciun sul de rezervă.

„Cred că glumiți!”

Nu era bine deloc. Ca să aibă succes, avea nevoie de mai multă hârtie igienică.

„Ar fi trebuit să aduci hârtia ta. N-ar fi trebuit să lași nimic la voia întâmplării. Stupid, stupid, stupid”.

Căută în spatele vasului de toaletă. Nimic.

„Haide, haide, gândește-te la ceva. Improvizează!”

Avea un tampon intim în poșetă. Îl scoase și desfăcu ambalajul. Arăta jalnic de neadecvat; presupunea că toaleta aceea putea înghiți cel puțin trei ca el, dacă nu patru.

Scotocind prin poșetă, mai găsi unul, plus un pachet de șervețele dezinfectante. Le mototoli pe toate laolaltă. Era ceva mai bine, totuși, nu părea ceva foarte sigur.

Bine, atunci. Își scoase chiloții, înfășură în ei tampoanele și șervețelele, apoi băgă totul în vasul de toaletă, îndesându-l bine. Pe urmă inspiră profund și trase apa. Zgomotul puternic al rezervorului golit se auzi din nou, urmat de un șuier de absorbție, un muget ca al unui dragon furios, dar dopul rezistă. Vasul începu să se umple rapid și în câteva secunde apa se deversă.

Evie își scutură apa de pe mână și de pe braț, apoi deschise ușa.

— Dumnezeule, strigă ea, cred că aveți toaleta înfundată!

Pentru o secundă, tânărul rămase ca paralizat și nu făcu nimic, ci stătu cu gura căscată. Apoi porni în fugă spre toaletă.

În clipa imediat următoare, Evie trecu în zona pentru distribuire dinapoia căsuțelor poștale, cu inima bubuind. Și partea din spate era numerotată, la fel ca în față. Era firesc, fiindcă altfel cum ar fi știut să distribuie corespondența? Privi iute: 404, 405, uite-o, 406. Înăuntru se afla un singur plic, exact cel pe care îl văzuse pe Hamilton expediindu-l din Istanbul.

În clipa aceea auzi clopoțelul ușii de la intrare – venea cineva. Înhăță plicul, îl vârî în poșetă și ieși în goană la tejghea. Ajunse acolo și văzu un bărbat înalt, cu păr negru pieptănat peste spate și dat cu gel ca în anii ’50, închizând ușa în urma lui. Purta o cămașă brună similară cu a lui Hugh; se părea că era șeful. Inima lui Evie galopă nebunește și femeia se luptă să-și păstreze respirația egală.

— Bună ziua, rosti ea și surâse strălucitor.

Șeful o privi suspicios.

— Ce căutați acolo?

La naiba! Oare o văzuse ieșind dinapoia căsuțelor poștale?

Evie spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Mă uitam după pliantele despre care zicea Hugh. Cele despre căsuțele poștale. El este la toaletă. Cred…

Parcă la comandă, tânărul apăru dinspre toaletă ținând în mână o pereche de chiloți uzi.

— Cred că asta…, începu el, pe urmă își văzu șeful și încremeni.

Șeful se încruntă. Ochii lui trecură de la chiloți la decolteul generos dezvăluit de Evie deasupra nasturelui deschis al bluzei. Clătină din cap, disprețuitor și neîncrezător.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici, Hugh?

Tânărul clipi repede.

— Eu… eu n-am… doar am…

„Haide, Evie, trebuie să pleci de aici. Acum!"

Se apropie de el, recuperă chiloții, le dădu drumul în poșetă cu un aer înțepat și-l sărută pe tânăr pe obraz.

— Mulțumesc, Hugh, spuse ea. Ai fost grozav.

Tânărul rămase locului, stupefiat. Ea trecu pe lângă șeful care părea la fel de consternat.

— N-a fost vina lui, i se adresă Evie. Am profitat de el.

Ieși pe ușă înainte ca bărbatul să-i răspundă și după numai un minut șofa deja, respirând gâfâit și simțindu-se amețită. O făcuse. O făcuse! Nu-i venea să creadă. Pur și simplu… a făcut-o. A obținut plicul. A intrat și l-a luat chiar de sub nasul lor. Iar cu puțin noroc avea să fie în Fort Meade în mai puțin de o oră, fără să știe nimeni. Și n-ar fi meritat și ea un pic de noroc după bestia aia de toaletă?

Începu să chicotească. Tocmai când izbuti să se stăpânească, se imagină șoptindu-i directorului: „Ah, și nici nu port chiloți", și izbucni într-un asemenea hohot de râs, încât fu pe punctul de a trage pe dreapta.

„Gata, fato! Gata! Ia-o-ncetișor! Partea cea mai grea a trecut".

La un semafor, deschise plicul. Înăuntru erau două bucăți din carton între care se găsea un stick de memorie. În mod aproape cert, criptat.

„Ziceai că partea cea mai grea a trecut?”

Ea lucra totuși în NSA și dacă nu putea decripta un amărât de stick, atunci ar fi fost, practic, o dizgrație pentru toată organizația. Cunoștea câțiva oameni și va găsi pe cineva care s-o ajute. Avea să le spună că era ceva personal. Un prieten care o înșela, iar ea voia să-l verifice, ceva de felul ăsta. Utilizarea clandestină de instrumente NSA pentru monitorizarea relațiilor sentimentale era destul de răspândită pentru ca angajații să aibă și o poreclă pentru ea: LOVEINT. Gândul aducerii stick-ului direct în gura leului era neliniștitor, însă Evie nu a fost percheziționată niciodată și nu avea niciun motiv să creadă că va fi controlată în acea zi. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, ce dacă? Găsise un stick criptat și voia să vadă ce conținea. O explicație destul de firavă, de acord, însă mai bună decât nimic. Dar, în principal, era improbabil să se întâmple.

Reveni la Walgreens, își recuperă telefonul, iar pe drum rupse plicul lui Hamilton și lăsă bucățile de hârtie să zboare pe geam. Se gândi la *Intercept* și la SecureDrop.

Îi veni, atunci, o idee, la care, își dădu seama, ar fi trebuit să se fi gândit mai din timp.

„Oare Hamilton a împărtășit cuiva de la *Intercept* parola de încriptare?”

Poate că da, dacă bărbatul avusese o mentalitate de felul „în caz că mi se întâmplă ceva”. Poate că nu, dacă avusese o mentalitate mai paranoică.

Exista totuși o șansă. Trebuia să găsească o modalitate de a întreba pe cineva care lucra acolo, dar n-avea habar cum să facă asta repede și în siguranță. Era totuși ceva.

Cineva din NSA sau cineva de la *Intercept*. Ca o ironie a sorții, ajutorul urma să vină sau dintr-o tabără, sau din cealaltă, însă Evie n-avea alte idei.

Nu conta. Indiferent ce s-ar fi găsit pe stick, trebuia să-l acceseze. Nu știa de cât timp mai dispunea. Știa doar că dacă directorul afla ce intenționa ea să facă, probabil că n-avea să mai dispună de niciun fel de timp.

Capitolul 29

Anders îl primi pe Manus în cabinet cu politețea obișnuită. În toiul nopții acesta îi expediase un SMS straniu: *Te rog*, *pot să te văd*? *Am făcut ceva greșit*. Anders avea o idee destul de bună despre acel „ceva”, iar dacă Manus simțea nevoia să se despovăreze, ar fi fost încântat să-i asculte confesiunea.

— Ia spune, Manus, rosti el după ce amândoi se așezară de o parte și cealaltă a biroului, despre ce-i vorba?

Manus plecă fruntea și-și frământă mâinile în poală într-o imagine vie a vinovăției. După aceea răspunse:

— M-am întâlnit iarăși cu femeia. Deși mi-ai spus să n-o fac.

Anders știa foarte bine că Manus a fost din nou la Gallagher. Privise totul și i se pregătise deja o transcriere a dialogului, făcută de un specialist în limbajul semnelor.

— De ce, Manus?

Manus se înroși la față.

— Când am fost prima dată la apartamentul ei, am rămas la cină.

— Da, mi-ai zis.

— Dar nu ți-am spus și ce s-a întâmplat după aceea. Fiul ei a mers la culcare… și… și…

Urmă o pauză.

— Cred că am înțeles, spuse Anders.

Manus îl privi și expresia chipului său era un amestec ciudat de groază și speranță.

— Ai înțeles?

— Vrei să-mi spui că s-a întâmplat ceva între voi doi? Ceva de natură sexuală?

Celălalt coborî ochii și încuviință din cap.

Anders își uni laolaltă vârfurile degetelor de la cele două mâini și așteptă. Când Manus ridică ochii din nou, directorul întrebă:

— De ce nu mi-ai zis chiar atunci?

— Nu am crezut că ar conta.

— Da, poate că n-ar fi contat, dar este mai bine ca eu să iau deciziile acestea, Manus, nu tu.

Manus aprobă din nou în tăcere, cu umerii gârboviți. Arăta atât de deznădăjduit, încât Anders aproape că vru să-l consoleze.

— Mai ales în cazul acesta, rosti el. Te-am rugat să te apropii de ea, mai ții minte? Iar tu mi-ai depășit așteptările! Dacă mi-ai fi spus, aș fi fost mândru de tine. Și, de fapt, sunt mândru de tine. Cu excepția faptului că ai simțit că trebuie să-mi ascunzi ceva.

— Regret ce am făcut. Ea mi-a trimis un SMS. Aseară. Și m-am dus la ea. Deoarece… fiindcă…

— Da, cred că pot să înțeleg motivul pentru care te-ai dus. Este o femeie atrăgătoare.

— Nu am crezut că va conta, pentru că mi-ai spus că ea era în regulă, că aveai încredere în ea. Apoi însă, azi-noapte, ea mi-a zis ceva.

Pe lângă bunăvoință și ușurare, Anders simți un fior de interes deosebit. Asta avea nevoie. Informații. În plus, Manus nu numai că mărturisise relația pentru a scăpa din necaz, ci demonstrase cu adevărat care-i erau loialitățile. Se aplecă puțin înainte.

— Ce anume?

— Era tulburată. Plângea. A spus că a văzut la serviciu ceva ce n-ar fi trebuit să vadă și că se temea de ce se va întâmpla. Așa că nu cred că ai avut dreptate în privința ei, când ai zis că nu-ți mai faci griji.

Anders încuviință și căzu pe gânduri. A simțit că Gallagher a descoperit ceva în urma examinărilor manuale ale imaginilor video. Bărbatul acela cu țigară fusese prea puțin concludent. Ea n-ar fi trebuit să-și fi irosit timpul cu așa ceva. Păruse o distragere, o pistă falsă deliberată. Și de ce ar fi încercat să-l distragă pe director, decât dacă nu

văzuse ceva suspect, ceva care-i accentuase suspiciunile pe care le nutrea deja?

Mai întâi, întrebările despre Stiles. Apoi cunoașterea legăturii dintre Perkins și Hamilton. Pe urmă comportamentul ei ciudat față de imaginile video, ca să nu mai amintească de examinarea manuală pe care a decis s-o întreprindă din proprie inițiativă. Și Dumnezeu știa ce și-a închipuit din știrile despre atacul din Azaz și decesul lui Hamilton. Desigur, reporterul a dispărut și asta era o ușurare uriașă, însă în acel moment Gallagher era pregătită să-l exhumeze. Așa ceva nu putea fi îngăduit.

— A spus ce intenționa să facă? întrebă Anders, cu o fluturare nepăsătoare a mâinii, menită să-i camufleze interesul.

Bineînțeles, avea să afle el însuși răspunsul, imediat ce primea transcrierea conversației din apartamentul femeii. Voia să-l audă însă de la Manus.

— A zis că nu știa, dar era foarte tulburată.

— Îndeajuns de tulburată ca să… prezinte un risc?

Manus încuviință, însă mai mult pentru sine decât pentru Anders. Directorul nu-l grăbi. Nu era o întrebare simplă pentru cineva aflat în poziția lui și voia ca Manus să se gândească la implicațiile răspunsului său.

După un moment, Manus adăugă:

— Așa cred.

Anders fu foarte mulțumit. Manus era și el om. A fost ispitit și a făcut o greșeală, însă a revenit la normal. A revenit la Anders.

Directorul se lăsă pe spate în scaun și-și așeză degetele întrepătrunse pe tăblia biroului.

— Bine, Manus. Mulțumesc. Îți mulțumesc că ai fost sincer cu mine.

Celălalt clătină din cap, de parcă n-ar fi meritat aprecierile respective.

— Îmi cer iertare.

— N-ai pentru ce s-o faci. Ai comis o mică eroare, dar ai corectat-o. Informația aceasta este foarte utilă. Foarte utilă. Mulțumesc.

Manus se ridică, aparent gata să plece, apoi vorbi aproape timid:

— Dacă trebuie s-o oprești din a face ceva rău, aș vrea să ajut.

Anders fu, într-adevăr, emoționat. Oare putea să existe o expresie mai elocventă a loialității? Sau a dorinței de a demonstra loialitatea?

— Da, Manus, rosti el fără grabă, cred că este posibil să mă ajuți. Dar ești sigur? Să știi că nu este necesar. Ar fi mai degrabă o treabă pentru Delgado.

Pentru o clipă, chipul lui Manus păru tulburat. Însă numai pentru o clipă.

— Înțeleg. În cazul în care pot ajuta, aș vrea s-o fac. Dacă mă vei lăsa.

Anders căzu pe gânduri. Probabil că Gallagher era mai precaută decât țintele obișnuite ale lui Delgado. N-ar fi fost rău ca și Manus să fie acolo, ca posibilă distragere. Și ca soluție de rezervă. Și, cu certitudine, el merita o șansă de a se revanșa, în unicul fel pe care-l știa cu adevărat. Ceea ce, întâmplător, era unicul fel care conta.

— Anterior ai urmărit-o cu un StingRay, corect?

Manus încuviință din cap.

— Perfect. Ia legătura cu Delgado. Dă-i codurile de acces, ca s-o urmărească și el. O să-l anunț că-l vei ajuta.

Manus încuviință din nou, repede, și entuziasmul acela îi depăși pentru moment stoicismul uzual.

Anders îl privi ieșind. Era mulțumit că-i oferise oportunitatea de a-l ajuta pe Delgado. În același timp însă aprecia că era mai bine ca Manus să fie implicat doar în pregătiri. După cele petrecute între el și Gallagher, ar fi fost o cruzime inutilă să-l pună să asiste la sfârșitul real al femeii. Mai ales ținând seama de înclinațiile lui Delgado. Pe care,

deși erau o necesitate ocazională și regretabilă, Anders nu putea nega că le găsea dezgustătoare.

Alungă gândul respectiv. Evelyn Gallagher trebuia să dispară, iar asta trebuia să se întâmple într-un mod negabil. Și ce putea să fie mai ușor negabil și să distragă mai mult atenția decât un violator în serie care acționa în zona autostrăzii interstatale I-95? Nu era încântător de știut că lui Delgado îi plăceau faptele pe care le săvârșea, ajungând uneori să le comită chiar ca pe niște hobby-uri, dar, pe de altă parte, comportamentul acela introducea un element aleatoriu care camufla natura ocazional mai precisă a activităților lui. Și, neîndoios, predilecțiile lui erau, de asemenea, parte din motivul pentru care era atât de bun, pentru care obținea întotdeauna rezultatele cuvenite. În momentul acela, rezultatele erau tot ceea ce conta. De fapt, rezultatele erau tot ceea ce conta *întotdeauna*.

Era important de ținut minte asta. Chiar dacă alții nu puteau înțelege.

Capitolul 30

Remar privi ușa închisă de la cabinetul directorului, unde Manus intrase de mai bine de zece minute. Nu avea încredere în uriașul surd, care i se părea la fel de expresiv ca o statuie. Genul de individ capabil de orice, mai exact de orice i-ar fi cerut directorul. Se întrebă ce îi cerea Anders lui Manus în acel moment.

Existase o vreme în care nu-l deranja că nu știa, dar cazul lui Hamilton părea imprudent, scăpat de sub control. În felul lui aparte, directorul era la fel de imposibil de deslușit ca Manus, însă Remar l-a cunoscut de mult mai multă vreme, așa că putea spune când directorul era nesigur și încerca să n-o arate – izolându-se de oameni, de exemplu, sau adunând informații, sau fiind, în general, mai secretos ca de obicei. Desigur, toate astea urma să se întâmple exact atunci când Anders avea, de fapt, cea mai mare nevoie de o altă perspectivă, de alți ochi, de un mod de verificare a deciziilor pe care le-a luat în condiții de stres.

O atenționare de Amenințare Internă îi apăru pe monitor. Gallagher. Remar simți un nod în stomac. Asta era rău. Foarte rău.

Tastă iute, pentru a afla mai multe, repetându-și întruna în minte: „La naiba, la naiba, la naiba!” Era sigur că toată tărășenia asta avea să explodeze. Cât se va mai înrăutăți înainte ca el să n-o mai poată nega? Iar directorul nu știa cum s-o izoleze. Instinctul îi cerea întotdeauna să dubleze miza – în privința secretomaniei, a intrigilor, a… tuturor.

„Știi bine că el a fost în spatele atentatului. Fie prin intermediul lui Manus, fie al lui Delgado. O știi bine”.

Da, o știa, deși i se părea absolut oribil că încerca să *nu o știe*. Se potrivea detaliilor în toate felurile… mai puțin a convingerii lui persistente de a crede că directorul nu va ajunge atât departe.

Toate faptele lui Remar au pornit de la loialitatea lui față de Anders. Și de la înțelegerea – ba nu, de la justificarea – că era vorba despre protejarea Statelor Unite. Despre salvarea de vieți. Totuși, să detonezi o bombă în Washington pentru a salva vieți? Justificarea aceea era mai mult decât ar fi putut accepta. Și faptul că directorul părea s-o accepte era… oribil. O persoană care putea justifica asta putea justifica orice.

Se gândi din nou la auditul pe care directorul i-l ceruse pentru Ochiul lui Dumnezeu. În ultima vreme, mai ales după atentat, s-a gândit mult la această expertiză. La faptul că, dacă programul va fi deconspirat vreodată, îl va afecta mai mult pe Anders decât pe Remar. Desigur, Remar nu s-ar fi aflat în afara razei exploziei, dar, utilizând o tactică potrivită, s-ar fi protejat de efectele cele mai dăunătoare, ba ar fi fost posibil chiar să devieze forța exploziei spre…

Își frecă pielea lipsită de sensibilitate de pe obrazul drept. La ce se gândea? Nu știa ce să facă. Oricum, nu să trădeze, în niciun caz asta.

Transmise informațiile despre atenționarea Gallagher echipei cuvenite și ceru acordarea de prioritate.

Ușa se deschise și Manus ieși. Remar îl salută din cap, fără să se simtă confortabil, apoi intră în cabinetul directorului. Poate că Anders va înțelege că trebuiau să schimbe tactica și că situația intrase pe o spirală scăpată de sub control.

Închise ușa după el și rosti imediat:

— Tocmai am primit o atenționare de Amenințare Internă. Despre Gallagher.

Directorul sări, practic, de la birou.

— Poftim?

— Azi-dimineață cineva a cumpărat un *burner* din Columbia Walgreens, la nouă minute după ce telefonul lui Gallagher a apărut în magazin.

— Sistemul a confirmat mișcări duble?

— Nu. Telefonul lui Gallagher a rămas aproape o oră la Walgreens. *Burner*-ul a fost activat lângă Rockville, pe urmă a fost închis.

— În ce scop a fost folosit?

— Nu știu încă. Am pus o echipă să caute.

— Ei știu că Gallagher face obiectul supravegherii?

Iisuse! Avea s-o facă din nou. Întâi Aerial. Și apoi Stiles? Remar s-a întrebat despre sinuciderea aceea prin spânzurare, dar a izbutit să se autoconvingă. Însă după aceea Perkins… iar în acel moment Gallagher? Unde avea, oare, să se sfârșească?

Își atinse țesutul cicatrizat de sub peticul de pe ochi și clătină din cap.

— Bineînțeles că nu. Au primit doar numărul de telefon.

— Perfect. Trebuia să știu.

— Asta nu-i tot. Gallagher n-a cumpărat nimic din magazin. Cel puțin nu cu un card de credit.

Nu mai era nevoie să explice ce însemna asta. Era posibil ca Gallagher să fi achiziționat ceva cu cash. Era posibil să nu fi cumpărat nimic. Totuși, aproape toți oamenii utilizau cardurile. Și de ce să te duci până la Walgreens, ca să nu cumperi nimic?

Directorul se trase de bărbie. Remar observase că făcea asta des în ultima vreme. Își freca palmele, se bătea ușor pe stomac, își masa coapsele. Își atingea diverse părți ale corpului parcă pentru a-și confirma că el mai era acolo, că nu se dezagrega.

Se lăsă apoi pe spate în scaun și expiră prelung.

— Cât timp a stat Gallagher în magazin?

— Telefonul ei a fost acolo mai bine de o oră.

— Ar fi putut să fi fost undeva în imediata apropiere? Într-o cafenea sau ceva de felul ăsta?

— Nu. Este un magazin izolat. Nu există nimic în jur. Doar dacă Gallagher a stat în pădure sau pe marginea drumului. Și a fost prima clientă care a intrat. Ba chiar a ajuns mai devreme și a așteptat să

se deschidă. Celelalte telefoane mobile aparțin angajaților.

— În magazin n-au mai fost alți clienți?

— Am pus o echipă de geolocalizare să investigheze. Dacă au fost și alți clienți, vom folosi telefoanele lor ca să aflăm cine sunt și ce au făcut acolo. Bănuiala mea? Dacă în acele zece minute, înăuntru a mai existat cineva în afară de angajați, atunci au fost locuitori din jur, care au venit cu rețete la farmacie. De asemenea, pun prinsoare că ei au plătit cu cardurile. N-au existat alte anomalii. Doar Gallagher.

Directorul încuviință, mai mult pentru sine.

— Perfect. Este bine de știut. De aici mai departe preiau eu.

Nu mai trebuia să completeze detaliile furnizate de metadate. Gallagher s-a dus la Walgreens și a cumpărat un telefon cu cartelă preplătită, pe urmă l-a lăsat pe al ei undeva pe acolo și a activat *burner*-ul în altă parte, ca să-și camufleze activitățile. Remar nu cunoștea motivul pentru care femeia a făcut toate astea, dar simțea că Anders îl cunoștea… ba chiar că nu era surprins.

Remar știa că era probabil inutil să insiste și poate chiar mai rău decât inutil, totuși întrebă:

— De ce nu vrei ca analiștii să știe că *burner*-ul e posibil să-i aparțină lui Gallagher?

Directorul îl privi sfredelitor.

— Ți-am spus. Trebuia să știu.

— Vorbesc serios, Ted. De ce?

Urmă o pauză, apoi directorul rosti:

— Se va ocupa cineva de ea.

Remar simți cum se intensifică sentimentul de scăpare a lucrurilor de sub orice control.

— În ce fel se va ocupa?

— Mike, există lucruri pe care nu vrei să le cunoști.

— Vrei să zici că nu trebuie să le cunosc.

— Și asta.

— În ce fel este Gallagher o amenințare?

Altă pauză prelungă.

— Suspectează că atentatul din Washington a fost pus la cale de NSA.

— Iisuse! exclamă Remar, incapabil să-și ascundă dezgustul din ton.

— Da, știu.

Remar bănuia că directorul nu-i va mai spune absolut nimic în plus. Cu toate acestea, insistă.

— De ce?

Niciun răspuns.

— Fiindcă cineva va deduce că telefoanele asociate atentatului aparțineau celor din Ergenekon?

— Mike, ți-am zis, nu mai există nimeni care să știe despre conexiunea Ergenekon.

— Atunci, de ce? Deoarece pare prea imprudent ca de la telefoanele acelea să fie contactată o moschee locală? Fiindcă cineva va suspecta o regizare? O atenționare falsă? Și ce dacă? Toate atentatele dau naștere la teorii ale conspirației. Ce dracu', ăsta-i principalul nostru argument pentru respingere când o teorie a conspirației este adevărată.

Directorul își feri ochii și-și frecă laolaltă vârfurile degetelor arătătoare și mari.

— Ți-am spus Ted, există limite. Ți-am spus…

Anders lovi cu palma în tăblia mesei.

— Ce limite, Mike? Realmente, spune-mi – vreau să știu. Care-i punctul la care, când ajungi, zici: „Gata, am ajuns prea departe, dincolo de linia asta renunțăm la Ochiul lui Dumnezeu și-i lăsăm pe obsedații de intimitate să dezmembreze NSA?" Care-i punctul în care decizi că ai prefera să abandonezi toate tacticile defensivele și să lași țara expusă atacurilor? Mike, știi bine ce se-ntâmplă în lume. Știi ce se va întâmpla dacă noi nu vom mai vedea pericolele apropiindu-se.

— Dar n-am avut dintotdeauna Ochiul lui Dumnezeu. Dacă am fi nevoiți să-l închidem, ne-am putea descurca și fără el.

— Pentru Hristos, bineînțeles că avem nevoie de Ochiul lui Dumnezeu! Dacă vrei să conduci lumea, trebuie să știi ce se întâmplă în lume, nu? În toată lumea. Însă știi ceva? Perfect, să prezentăm problema cetățenilor. Putem organiza un referendum. „Statele Unite nu vor mai fi o mare națiune – «da» sau «nu»”. Mike, oamenii au votat deja pentru cine suntem noi în lume. Din nou și din nou. Întrucât nu poți alege să conduci fără să alegi în același timp ce anume necesită conducerea. Așa că, dacă mă întrebi, într-un fel foarte mizerabil, dacă am conștiința curată, o să-ți răspund: „Da, este limpede precum cristalul”. Implementez ceea ce vor oamenii, chiar dacă ei nu au integritatea și conștiința de sine ca să admită că vor asta. Iar eu nu am răbdare pentru nimeni căruia îi plac fripturile, dar care oftează când aude de abatoare, poartă haine ieftine, însă disprețuiește magazinele second-hand sau plânge despre modificarea climei dinapoia volanului unui jeep sau de la hubloul unui avion. Mike, noi nu suntem sentimentali. Nu suntem copii. Și Dumnezeu o știe prea bine, nu suntem politicieni. Noi suntem realiștii. Cei care fac ceea ce trebuie făcut. Pentru ca oile să fie în siguranță și mulțumite și să continue să creadă că sunt bune și morale într-o lume decăzută.

Remar clătină din cap, nevrând să accepte că directorul a ajuns atât de departe.

— Am supraviețuit totuși și altor breșe de securitate. I-am supraviețuit lui Snowden, putem…

— Nu-nțelegi? Asta-i ceva diferit! De fiecare dată când un anarhist ne dezvăluie capacitățile, adversarii noștri iau contramăsuri. Ceea ce înseamnă că trebuie să dezvoltăm capacități noi. Iar asta devine tot mai greu. Spune-mi, Mike, ce va înlocui Ochiul lui Dumnezeu când va fi deconspirat? Citirea gândurilor? Fiindcă la asta va trebui să apelăm până la urmă. De aceea, cu excepția cazului în care-mi vei spune că ai devenit

brusc clarvăzător, nu-ncerca să mă convingi că putem trăi fără Ochiul lui Dumnezeu. Nu putem. Suntem neajutorați fără el. Nu putem vedea, nu putem auzi, nu putem înțelege. Suntem un gigant neajutorat și jalnic, orb, surd și tâmp, care se-mpleticește și dă din brațe, în timp ce inamicii zumzăie în jurul nostru după voie și ne înțeapă până vom muri. Ei bine, nu voi lăsa să se întâmple asta. Niciodată.

Remar îl mai văzuse și înainte pe director sub presiune, dar niciodată atât de agitat. Ei bine, destul de tensionat încât să înceapă să apară fisurile. Tot mai multe, tot mai largi și mai adânci, până când ajungeau… nu știa unde anume. Nu *voia* să știe până unde. Nu putea îngădui să se ajungă la asta. Nu avea să îngăduie.

— Ce vei face în privința lui Gallagher?

Anders își frecă palmele apăsat.

— Știi ce voi face. Am pornit deja lucrurile.

— Tot nu-nțeleg.

— Ted, ea știe prea multe, așa-i? Chiar dacă atenționarea de Amenințare Internă pe care tocmai ai primit-o se dovedește a fi o alarmă falsă, ceea ce mă îndoiesc. Știe despre legătura dintre Perkins și Hamilton. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să știe despre Ochiul lui Dumnezeu. Nu numai despre program, ci și despre scopurile pentru care l-am folosit noi, da?

„Noi?”, se gândi Remar. Nu era totuși momentul potrivit pentru o discuție despre cine a condus în toți anii aceia și cine a stat pe locul de alături. Ba chiar ar fi fost preferabil ca o asemenea discuție să nu aibă loc niciodată. El trebuia deocamdată să-și țină gândurile pentru sine. Pentru orice eventualitate. Pur și simplu, pentru orice eventualitate.

— Cum? întrebă Remar. Cum ar putea ea să știe despre astea?

— Cred că a văzut pe rețelele videocamerelor niște imagini despre care nu mi-a pomenit nimic.

O asemenea omisiune ar fi o problemă în orice circumstanțe, dar ținând seama de ce se întâmplă în prezent, ar trebui să fim nebuni să ne asumăm riscuri.

„Nebuni. Asta-i, cu certitudine, cuvântul potrivit”.

— Tot nu-mi place.

— Nici nu trebuie să-ți placă. N-ar fi trebuit nici să fi pus întrebarea asta. Ți-am zis, lucrurile au fost deja pornite. Hamilton și Perkins sunt deja rezolvați. Gallagher va fi rezolvată și ea. Și cu asta s-a terminat. Fără treburi neterminate, fără amenințări din interior. Putem reveni la protejarea țării.

— Vrei să zici la conducerea ei.

Directorul clătină din cap.

— Mike, când vei învăța că înseamnă unul și același lucru?

Capitolul 31

Imediat după plecarea lui Remar, Anders îi expedie lui Delgado un text criptat: „Am nevoie imediat de tine”.

Pe când aștepta, accesă Ochiul lui Dumnezeu. Sistemul primea o atenționare de fiecare dată când cineva cumpăra cu bani lichizi un telefon mobil, un smartphone sau orice dispozitiv cu o funcție de accesare a internetului. Mai ales un telefon cu cartelă preplătită. Deoarece cine ar fi cumpărat cu numerar asemenea obiecte dacă nu niște indivizi care încercau să rămână anonimi și să împiedice statul să știe ce făceau ei? Ceea ce, desigur, era echivalent cu a fi pus pe rele.

După primirea atenționării, sistemul încerca să-l identifice pe cumpărător prin geolocalizarea telefoanelor mobile cunoscute. Sistemul avea acces la atât de multe date, încât era aproape imposibil să-l ocolești. Cei mai mulți dintre cei care cumpărau telefoane cu cartele preplătite le purtau alături de telefoanele lor uzuale când treceau de la un releu telefonic la altul, astfel încât identificarea lor era aproape amuzant de ușoară. Câțiva erau mai isteți și aveau grijă să nu-și activeze telefoanele uzuale înainte de a închide *burner*-ele. Totuși, un telefon care era deschis în mod repetat cam în același timp și loc cu închiderea altui telefon era doar cu puțin mai greu de corelat. Foarte puțini erau atât de inteligenți – sau de paranoici – încât să nu-și închidă deloc telefoanele uzuale, ci mai degrabă să le lase acasă și să le deschidă altundeva pe cele cu cartelă preplătită. Oricum, până și ei aveau tipare de comportament care puteau fi descoperite. Unii erau alături de aceiași prieteni în timp ce aveau un telefon, apoi pe celălalt, ceea ce-i permitea Ochiului lui Dumnezeu să-i localizeze indirect, cu dispozitive de raportare a imaginii în raze X. Alții

frecventau aceleași locuri când purtau un telefon, apoi pe celălalt, permițând alt tip de concordanță de șabloane. Indiferent cum ar fi procedat, găsirea lor era aproape întotdeauna doar o problemă de timp.

Iar acesta era numai sistemul de geolocalizare al telefonului mobil. Ochiul lui Dumnezeu avea, de asemenea, acces la un program de urmărire a plăcuțelor de înmatriculare creat de DEA – un program destul de puternic pentru a capta fotografii clare ale șoferilor și pasagerilor, alături de informații despre vehicule – și la diverse echivalente statale și locale, înregistrările cumpărăturilor făcute cu cardul, trecerile prin punctele de taxare automată și, bineînțeles, rețeaua de videocamere și sistemul de recunoaștere biometrică ale lui Gallagher. Unicul mod de a evita Ochiul lui Dumnezeu era o deconectare completă, trăirea într-o izolare fizică și electronică atât de totală, încât, oricum, nimeni nu mai era deloc interesat de tine.

Indiferent ce ar fi aflat Gallagher despre Ochiul lui Dumnezeu, Anders se îndoia că femeia ar fi știut că rețeaua aceasta de supraveghere era integrată cu Programul Amenințărilor Interne. Un angajat NSA care cumpăra echipament de comunicații cu bani peșin reprezenta aproape cu certitudine o problemă gravă, sau aproape de a deveni o asemenea problemă, și de câte ori telefonul mobil sau alte mișcări ale unui angajat NSA erau corelate cu o achiziție dubioasă făcută cu numerar, sistemul trimitea imediat o atenționare. Așa a semnalat Remar comportamentul lui Gallagher din dimineața aceea: sistemul a corelat, pur și simplu, telefonul mobil și achiziția. Următorul pas era o examinare mai atentă, prin intermediul unor programe de spionaj ca PRISM și XKeyscore, sau când era necesară o monitorizare mai de aproape, prin angajarea de echipe speciale. În mod paradoxal,

tentativa de ascundere era ceea ce atrăgea Ochiul lui Dumnezeu asupra ta. Adică exact ideea de bază.

Anders verifică și văzu că Gallagher a sosit la serviciu la 9:17. Alte apăsări de taste îi arătară că asta însemna cu aproape o oră mai târziu decât obișnuia în mod uzual. O mamă divorțată cu un băiețel… ocazionalele urgențe familiale ar fi putut explica discrepanțe periodice în programul ei, însă dimineața aceea nu se simțea ca un accident.

Pe monitor îi apăru o atenționare: analiza *burner*-ului. Acesta a fost utilizat pentru a suna la un centru de coletărie și căsuțe poștale din Rockville. Anders se gândi imediat la sucursala FedEx din care Hamilton și-a expediat pachetul din Istanbul. Aceea fusese în Adams Morgan. Să fi existat oare o legătură? Un al doilea pachet? Era un gând foarte neplăcut.

Sună la centrul de coletărie.

— Bună ziua și scuze pentru deranj, a fost cumva soția mea la dumneavoastră azi-dimineață? Este brunetă și destul de voluptuoasă, cam de treizeci și cinci de ani. Este posibil să fi venit chiar la deschidere.

Urmă o pauză, după care bărbatul de la celălalt capăt al firului răspunse:

— Da, cred că ea a fost și-ți pot spune să nu se mai obosească să revină. A făcut o glumă foarte dubioasă cu unul dintre angajații mei – a înfundat toaleta cu chiloții sau așa ceva. Sau poate că a încercat să fure ceva. Știi ceva despre asta?

Anders închise telefonul. Fusese Gallagher, fără doar și poate. Totuși… chiloții ei în toaletă?

„Firește, ca s-o înfunde. Să-i distragă pe angajați. Să se furișeze înapoia căsuțelor poștale și să fure…”

Se auzi un ciocănit. Ușa se deschise și intră Delgado, fercheș ca întotdeauna în costum bleumarin și cu rânduri precis ordonate de implanturi de păr.

— Thomas, spuse Anders frecându-și palmele, am nevoie să te ocupi imediat de ceva.

Capitolul 32

Evie plecă de la birou înainte de ora 18, simțindu-se frustrată și speriată. Nu a reușit să facă nimic cu stickul lui Hamilton. Ea știa că NSA dispunea de capacități formidabile de decriptare, însă cei pe care i-a rugat să încerce să-l spargă i-au zis că era protejat cu un software puternic cu sursă deschisă. Fără intrări secrete, fără standarde slăbite, fără scurtături. Până și forța brută aplicată prin intermediul întregii suite de supercomputere NSA ar fi fost incertă în cazul cel mai fericit, iar accesul respectiv era strict controlat, nu ceva ce ar fi utilizat oricine din exteriorul protocolului, indiferent dacă era LOVEINT sau altceva. Ea a vrut să facă un duplicat pe care să-l păstreze ca rezervă, dar până și asta s-a dovedit imposibil; Hamilton folosise un program de protecție la copiere pe care Evie nu-l putea păcăli.

O înnebunea să simtă că se afla exact în posesia informațiilor necesare și totuși să nu le poată întrebuința. Planul B părea să fie *Intercept*, însă nu știa cum să comunice în mod protejat cu nimeni de acolo. Ar fi trebuit să cumpere un computer cu bani gheață, să descarce Tails dintr-un loc anonim, să instaleze o aplicație de chat criptată… și apoi să spere că cineva o va contacta cât mai repede. Habar nu avea de unde să găsească timp pentru așa ceva și nici pentru întâlnirea față în față care avea să urmeze probabil. Dar în acel moment părea singura ei opțiune.

A trecut o săptămână de când și-a vizitat tatăl și trebuia să cumpere și câte ceva de la Safeway, așa că lăsă mașina în parcarea supermarketului și merse pe jos până la intrarea din spate a căminului pentru bătrâni. Tatăl era relativ lucid când îl văzu, părând și vorbind cam ca înainte de boală, și fu în mod evident atât de fericit de vizita ei, încât se simți vinovată că nu stătea mai mult. Însă Digne o

aștepta, Dash avea să fie flămând, iar ea mai trebuia să se gândească la foarte multe lucruri. Poate că ar fi putut să viziteze magazinul Apple sau Microsoft din mall și să cumpere un computer sau o tabletă cu bani gheață. Regretă că nu a petrecut mai mult timp pentru a se gândi la măsuri de securitate înainte să fi avut, realmente, nevoie, dar nu a făcut niciodată nimic rău sau greșit și nu s-a așteptat niciodată ca privirea sfredelitoare a NSA să se întoarcă asupra ei.

Pe drumul de ieșire se opri în toaleta femeilor și, pe când se spăla pe mâini, fu cuprinsă brusc de paranoia. Toată ziua a avut asupra ei, în poșetă, stickul de memorie. Ba l-a dus chiar și la birou. Oare cum s-a autoconvins că era sigur să procedeze așa? Își dădu seama că a avut atât de puține variante, încât, probabil, a găsit o justificare pentru pericol. Și după ce pericolul a trecut, putea să vadă cât de nesăbuită a fost. Era adevărat, nimeni nu avea vreun motiv să știe despre existența stickului, totuși, i-a rugat pe câțiva colegi să încerce să-l decripteze, nu? Și cu toate că, bineînțeles, nu le-a dezvăluit ce era, de fapt, pe stick, lăsându-i să creadă că ar fi fost vorba despre ceva din viața ei personală, dacă cineva a povestit altcuiva și zvonul că avea un stick pe care încerca să-l decripteze a ajuns până la director…

Evie se uită prin toaletă. Bănuia că ar fi putut ascunde stickul acolo. Temporar, până mai afla ceva. Ar fi fost mai sigur decât să-l țină asupra ei. Presupunând, evident, că putea găsi un loc prielnic.

Sub coșul de gunoi? Nu, personalul de serviciu l-ar fi văzut cu prima ocazie când golea coșul. Dar dacă l-ar fi lipit sub coș cu bandă adezivă? Nu, ar fi fost vizibil dacă cineva ar fi răsturnat coșul sau l-ar fi scăpat în timp ce-l golea. Înapoia unui vas de WC? Asta ar fi putut merge, deși, o dată în plus, exista pericolul de a fi descoperit la o curățenie.

Privi chiuvetele din fața ei. Erau patru, înșiruite sub o tăblie comună din granit fals. Partea din spate a tăbliei era prinsă de perete sub oglindă, însă partea din față se sprijinea pe patru suporturi metalice. Evie se lăsă pe vine și examină suportul din stânga. Era rotund și nichelat. Probabil, o simplă țeavă goală în interior – de ce ar fi cheltuit administrația căminului o sumă mare pentru accesorii masive din nichel într-o toaletă publică?

Apucă suportul și-l roti în sens invers acelor de ceasornic. Deși inițial opuse rezistență, acesta se răsuci cu nouăzeci de grade. Încercă să-l răsucească și mai mult, dar nu-l mai clinti. Îl împinse. Nimic. Îl trase spre ea… și lunecă ușor, ieșind din locașul lui. Brusc, ținea în mână o țeavă metalică lungă de un metru, deschisă în partea superioară și închisă în partea de jos cu un dop sau capac din cauciuc.

Privi spre ușă, apoi strecură mâna cealaltă în poșetă și scoase stickul. Îi dădu drumul în țeavă și auzi un zgomot slab, când obiectul ajunse în capăt. Întoarse țeava cu fundul în sus și stickul îi lunecă în palmă.

Îi dădu drumul înapoi, împinse suportul în locașul lui și-l răsuci în sensul acelor de ceasornic, până se autoblocă. Pe urmă se retrase un pas ca să-și admire opera. Perfect! Teoretic, n-ar fi avut voie acolo în afara orelor de vizite, însă nu se aștepta să-i fie refuzat accesul dacă insista, realmente.

Când părăsi căminul și se îndreptă spre Safeway, văzu o dubă Sprinter albă, parcată lângă Toyota ei, Prius, ceea ce i se păru cumva bizar, deoarece parcarea era aproape pustie. Poate că era alt vizitator al căminului de bătrâni? Prezența ei o neliniști totuși întrucâtva și preferă să ocolească duba, pe când trecea spre latura opusă a parcării, unde era supermarketul.

— Evie, se auzi un glas înapoia ei.

Se întoarse și-l văzu pe Marvin. Ce căuta acolo? Evident, făcea cumpărături; acolo era un

supermarket și bărbatul locuia în zonă. Și atunci, de ce a oprit atât de departe de magazin, tocmai pe latura opusă?…

Ceva o izbi puternic în cap, din spate, și se împletici. Un braț o prinse brutal de beregată și o trase un pas înapoi. Se zbătu, dar nu-și recăpătă echilibrul. Se sufoca, nu putea să respire. O cuprinse panica. Încercă să muște brațul, însă o strângea prea puternic și nu-și putea băga bărbia sub el. Încercă, totodată, să zgârie cu unghiile, dar întâlni o mânecă groasă și o mănușă. Deodată, se simți smucită în sus și spre îndărăt și se lovi cu călcâiele de ceva. Apoi fu îmbrâncită cu fața în jos pe o podea – podeaua dubei pe care a văzut-o. Întoarse capul ca să țipe, dar un genunchi îi poposi între omoplați, golindu-i plămânii de aer. O palmă îi acoperi gura. Simți o înțepătură în partea laterală a gâtului, urmată de o căldură care îi cuprinse tot trupul. Totul deveni greu, foarte greu, de parcă cineva ar fi acoperit-o cu o pătură din plumb. Ochii i se încețoșară și, înainte de a i se întuneca totul în față, îl zări pe Marvin afară, ferindu-și privirea și închizând portiera dubei.

Capitolul 33

Delgado intră pe un drum secundar de lângă lacul de acumulare Triadelphia, pe care-l urmă până ajunse la o poartă de acces închisă cu lanț. Coborî, tăie lanțul cu un clește, apoi continuă drumul până la malul apei. Acolo opri, stinse farurile și așteptă, asigurându-se că nu mai venea nimeni.

Când fu mulțumit că erau singuri, coborî și intră în dubă prin portiera glisantă laterală. Între scaunele din față și spațiul destinat mărfurilor se afla un perete despărțitor din metal, ceea ce era bine, fiindcă însemna că nicio rază de lumină de acolo nu răzbătea în față; oricum, zona destinată mărfurilor nu avea ferestre. Pe ambii pereți laterali se găseau locașuri pentru roți de rezervă, dar în rest interiorul era gol, cu excepția câtorva prelate de protecție. Pe acestea, zăcea pe o parte, cu încheieturile încătușate la spate, Evelyn Gallagher. Femeia gemea încetișor, ceea ce era bine. Au trecut douăzeci de minute de când Delgado a injectat-o cu Propofol și dacă nu s-ar fi clintit până atunci ar fi însemnat fie că i-a administrat o supradoză, fie că ea simula pierderea cunoștinței. Însă nu, totul părea normal. Obrajii aveau culoare naturală, gemea încet și plăcut, ba chiar se vedeau și mici mișcări, e drept împiedicate de cătușe.

Manus îi luase poșeta și dacă Gallagher avea obiectul pe care-l voia director, era mai probabil să fie acolo decât asupra ei. Trebuia totuși s-o percheziționeze. Delgado rânji, recunoscând că ar fi percheziționat-o chiar dacă n-ar fi avut nimic de căutat.

Se lăsă pe vine lângă ea și-i scoase pantoful cu toc jos, din piele moale, maronie. Pierduse celălalt pantof când o urcase în dubă, dar Manus îl recuperase, probabil. Nu-și puteau îngădui să lase dovezi în parcarea supermarketului Safeway și, în

plus, directorul le spusese să caute un stick de memorie, așa că pantofii ar fi fost o posibilă ascunzătoare.

Pielea era moale și caldă. Delgado răsuci pantoful spre stânga, apoi spre dreapta, însă nu simți nimic anormal. Examină talpa și căptușeala. Nimic. Își luă cuțitul și desfăcu tocul. Tot nimic. Bun, pantoful era eliminat de pe lista suspecților. Îl aruncă împreună cu tocul desprins, pe urmă puse cuțitul înapoi în buzunar.

Își trecu palmele peste picioarele femeii, de la glezne spre coapse, simțind cum are o erecție, după aceea sub fustă și-i mângâie fesele. Nimic, doar piele dezgolită. Căută un chilot tanga, dar nu găsi nimic. La naiba, curvișstina asta umbla fără lenjerie intimă? Își trecu palma peste zona de sub pântece și simți o fâșie lată de fire de păr plăcute; de o parte și cealaltă a ei, pielea epilată se simțea moale și mătăsoasă. Ridică fusta să privească, pe urmă îi trecu un deget în lungul fantei, cu erecția la maximum. „Îți place asta, dulceață? Dumnezeule, pun prinsoare că da. Ei bine, nu-ți face griji. O să am grijă de tine în curând. Foarte multă grijă. Îți promit”.

Se îndoia că Gallagher ar fi umblat cu ceva ascuns într-o cavitate a corpului, deși, desigur, dacă nu găsea nimic nicăieri, avea să fie nevoit să verifice. Să verifice cu mare atenție. Însă dorea ca ea să fie trează pentru asta. De aceea se mulțumi să-i inspecteze doar abdomenul și spatele, apoi subțiorile, ceafa, părul și înapoia urechilor. Nimic. Îi păstrase sânii pentru la sfârșit, și-i pipăi, apăsă și ciupi. Iisuse, ce mari erau! Totuși, nu avea nimic ascuns în sutien. Bun, așadar, era „curată”. Regreta că nu găsise nimic, stickul acela, sau altceva, orice. Fiindcă era al naibii de excitat. Dar deocamdată trebuia să se oprească, pentru a o interoga. Se așeză pe un locaș al roții de rezervă, răsuflând întretăiat și savurând aspectul femeii, complet neajutorată. Doamne, ce-i mai plăcea jocul acela!

După câteva minute, ea deschise ochii. Clipi, apoi făcu o grimasă și-i strânse apăsat.

— Te doare capul? întrebă Delgado. Am fost nevoit să te lovesc. Și buza aia pare umflată… probabil că te-ai izbit de podea. A fost vina mea. Dacă vrei, pot să-ți dau ceva împotriva durerilor.

Femeia nu răspunse. Delgado o lăsă un minut, știind că Propofolul continua să fie în organismul ei, dar și că anestezicul își pierdea repede efectul.

Ea își trase genunchii la piept și se ridică în capul oaselor. Lui Delgado îi plăcu asta. Uneori victimele zăceau neajutorate, întinse în poziția în care le-o alesese el. Însă nu și asta. Ea își lua propriile decizii… oricum, pe cât putea. Era o luptătoare, Dumnezeule, lui îi plăceau luptătoarele!

Gallagher observă că i se ridicase fusta și reuși să și-o tragă puțin în jos.

— Îmi pare rău, rosti Delgado. A trebuit să te percheziționez. Nimic personal. Dar… chiar nu porți niciodată chiloți? Probabil că mă așteptai, așa-i?

Ea se mișcă puțin, ridicându-și fesele, puse palmele pe podea în spate și se târî așa spre înapoi, cu nasturii bluzei întinzându-se peste sâni în timp ce se deplasa. Iisuse, ce mai corp avea! Lui Delgado nu-i venea să creadă cât de norocos fusese. Avea o erecție incredibilă. Își reaminti însă că mai întâi trebuia să-și termine treaba și abia după aceea avea să vină și distracția.

Femeia se opri când se lovi cu spatele de peretele opus celui de care se rezemase el.

— Ce-i asta? îl întrebă ea, privindu-l și reușind destul de bine, Delgado trebui s-o recunoască, să-și păstreze glasul egal și să-și ascundă spaima.

El așteptă o clipă, lăsând-o să fiarbă, arătându-i că nu trebuia să-i răspundă la întrebări, anunțând-o cine controla situația. Gallagher îi privi părul și miji ochii, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce vedea.

— Da, implanturile, spuse zâmbind Delgado. Nu merg prea bine. Nici măcar n-ar fi trebuit să mă obosesc cu ele. Dar nu-ți pasă, nu-i așa, Evie? Mă placi oricum.

Ea îl privea cu atenție și, în mod straniu, Delgado simțea aproape ca și cum îl recunoscuse și încerca să-și amintească unde-l văzuse. Însă asta era lipsit de sens. Știa că nu-l mai văzuse niciodată. Probabil că încerca doar și să-și dea seama ce fel de individ era cel care o răpise.

„Nu-ți face griji, dulceață. O să afli în curând".

— Cine ești? Ce vrei? întrebă ea după câteva clipe.

Delgado surâse.

— Cine sunt… asta depinde. Cred că-n clipa de față sunt prietenul tău cel mai bun, dacă vrei să fii inteligentă. Sau coșmarul tău cel mai groaznic, dacă vrei să faci pe proasta. Cât despre ceea ce vreau… vreau doar ce ai luat azi-dimineață din coletăria din Rockville. Spune-mi unde-i obiectul ăla și am terminat. Putem uita definitiv incidentul ăsta.

Femeia clătină din cap.

— Nu știu despre ce vorbești.

Delgado nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Știi că toți spun așa? Absolut toți cei aflați în situația ta. „Nu știu nimic, îți jur!" Păcat că n-am pariat serios de fiecare dată când am auzit asta. Aș fi fost bogat acum.

Își examină o cuticulă, fără să se grăbească, lăsând ca înțelesul cuvintelor lui să fie absorbit și priceput.

— Problema este că noi știm că tu știi. Noi știm totul despre tine. Știm unde locuiești, ce mașină conduci, câți bani ai în bancă. Știm despre tatăl tău din căminul pentru bătrâni și despre fiul tău din școala pentru surzi. Lui Dash îi place baseballul, nu-i așa? Evie, noi știm *tot*. Dar nu ne pasă de nimic din toate astea. Noi vrem doar obiectul ăla.

Dă-mi-l și în secunda următoare pleci acasă la băiatul tău. El nu te așteaptă? Nu va fi îngrijorat?

Gallagher plecă ochii și nu răspunse. „Afurisita e dură”, reflectă Delgado, însă fără să fie nemulțumit. Fără să fie deloc nemulțumit.

— Evie, dacă n-o să-mi dai obiectul pe care ți l-am cerut, voi fi nevoit să-ncep să-ți fac niște lucruri foarte urâte. De pildă… să te torturez, ca s-o zic de-a dreptul. Nu cred că ești chiar atât de dură ca să înduri torturile. Ba chiar, până acum n-am întâlnit pe nimeni care să le îndure. Așadar, cred că vei sfârși prin a-mi spune ceea ce vreau să știu și, în plus, vei fi suferit degeaba. Dar poate că mă-nșel. Poate că poți să reziști la strivirea buricelor degetelor cu cleștele și arderea buzelor cu bricheta.

Scoase din buzunarul hainei un clește și o brichetă, pentru a-și exemplifica spusele, le puse pe podea și continuă:

— Însă crezi că m-ai putea vedea făcând toate astea lui Dash? Și altele, mai rele? Deoarece într-acolo va merge treaba dacă nu-mi dai imediat ceea ce-mi vei da până la urmă.

Se scurseră câteva secunde lungi. Delgado aștepta, nu se grăbea. Ce dracu’, dimpotrivă, savura fiecare clipă.

— Marvin, rosti ea și scutură din cap. El face parte din asta. Dumnezeule!

Delgado fu surprins.

— Te referi la Manus? Tu-i zici Marvin? De unde-l cunoști?

— El este… Dumnezeule, el ne-a filat. Cât de proastă sunt!

Probabil că Anders l-a pus pe Manus s-o fileze. Deși dacă ea îl cunoștea ca „Marvin”, filajul a fost destul de apropiat și de personal. Delgado se întrebă de ce directorul nu i-a zis nimic, apoi fu cât pe-aci să izbucnească în râs. La urma urmelor, ce-ți spunea vreodată directorul dacă nu era absolut necesar?

Se mai întrebă pentru o clipă dacă părul pubian tuns interesant și absența chiloților nu erau pentru Manus? Înainte de răpire, Manus i-a spus că femeia nu trebuia să sufere, ceea ce, la momentul respectiv, fusese un nonsens total. Dar în acel moment… Iisuse, oare monstrul ăla mare și surd a *regulat* bunăciunea asta? Delgado nu-și imagina așa ceva. Și, de fapt, chiar dacă a făcut-o, ce conta? Gândul de a i-o trage el, după Manus, nu era tocmai un afrodiziac, însă, ce dracu', acolo existau încă destule jocuri interesante asupra cărora să se concentreze.

O bătu ușor pe braț, lăsându-și degetele să întârzie pentru un moment.

— Toți facem și greșeli, nu? Important este cum le reparăm. Așa că, Evie, îți poți repara greșeala. Spune-mi unde este.

— Nu-ți pot explica, sublinie ea, trebuie să te duc în locul ăla.

Delgado pufni iarăși în râs.

— Hei, da-mi place cum respecți scenariul. Vreau să zic că ăsta-i exact al doilea lucru pe care-l spun toți. Ca să mai câștige timp, o micuță amânare, poate chiar ocazia de a evada, realmente. Și toți cei care o spun cred că sunt originali. Nu, Evie, nu trebuie să-mi arăți locul respectiv. Dacă ai ascuns obiectul pe care l-ai luat, atunci se află într-un loc unde îl poți găsi. Iar dacă îl poți găsi, îmi poți explica unde poate fi găsit. Nimeni nu îngroapă ceva în mijlocul unui câmp, fără niciun punct de reper. Mă rog, poate că un idiot ar putea face așa ceva, dar îmi pot da seama că nu ești o idioată. Ești o femeie precaută. Nu chiar destul de precaută, după cum se dovedește, însă precaută.

Se lăsă pe vine în fața ei și Gallagher plecă ochii. Delgado întinse o mână, o prinse cu putere de bărbie și-i ridică chipul până ajunse la câțiva centimetri de al lui. Ea încercă să se răsucească și să se elibereze, dar bărbatul strânse mai puternic.

— Așa că haide să terminăm cu aburelile, da? Sau poate că vrei să-ncep să mă distrez nițel cu tine.

Ea încercă să se retragă, însă Delgado se apropie și mai mult.

— Ți-ar plăcea asta, Evie? Cred că poate ți-ar plăcea.

Hristoase, ce bine mirosea ea și cum i se întindea țesătura bluzei în jurul nasturilor! Se gândi ce ușor ar fi fost să întindă mâna și să strângă unul din sânii aceia. Ba chiar să-l și răsucească. „Nu crezi că atunci mi-ai spune ce vreau să știu, curvulițo?”

Poate că da. Dar dacă ar fi acționat atât de repede ar fi însemnat să excludă unele posibilități. Deocamdată, trebuia s-o convingă că beneficia de două opțiuni complet diferite: pe de o parte, să-i dea lui ceea ce-i cerea și să plece apoi teafără; iar pe de altă parte, să-i dea lui ceea ce-i cerea după ce va rămâne desfigurată pe viață. Dacă Delgado începea să-i facă rău prea devreme, ar fi încețoșat cadrul acela general și ar fi putut s-o facă mai încăpățânată.

Nu, momentul potrivit nu sosise. Deși avea să fie în curând. Într-un fel sau altul.

Nările femeii se dilatau ritmic, odată cu respirația. Delgado îi ridică bărbia mai sus și ea se strâmbă de durere. Dumnezeule, dorea s-o rănească. Nu doar puțin, ca în acel moment. Nu doar ca s-o sperie. S-o rănească, într-adevăr. S-o rănească într-atât încât ea să țipe.

— Bine, rosti Gallagher printre dinții strânși. În regulă.

Bărbatul îi slăbi presiunea de pe bărbie, totuși, nu-i dădu drumul.

— Dar de unde știu? De unde știu că-mi vei da drumul odată ce-ți voi spune?

El râse din nou.

— Felicitări, iubito, ai marcat trei din trei în mod oficial. Ăsta-i următorul lucru pe care-l

întreabă toți. Iar răspunsul este și el întotdeauna același. Nu poți să știi. Poate că mint. Și poate că te mint și despre torturarea ta și a băiatului tău, Dash. Ei bine, există un mod simplu prin care să mă testezi. E de ajuns să nu-mi zici ce vreau să aflu și vezi ce se întâmplă după aceea. Însă știi ceva? Cred că te uiți la mine și știi foarte bine că-ți spun adevărul. Așadar, unde l-ai ascuns, Evie? Spune-mi, ca să te ajut s-ajungi acasă. Dar s-ajungi acasă teafără.

Urmă o pauză, după care femeia răspunse:

— În căminul pentru bătrâni. Acolo unde l-am vizitat pe tata, chiar înainte să mă răpiți voi.

Delgado căzu pe gânduri. Dacă era o minciună, atunci era isteață. Cum dracu' putea Manus să intre și să iasă dintr-un cămin pentru bătrâni fără să fie întrebat ce căuta acolo?

Pe de altă parte, dificultatea ca obiectul să fie recuperat de cineva ca Manus era exact ceea ce făcea ca azilul pentru bătrâni să fie cu adevărat un loc potrivit.

O cercetă pe femeie din cap până în picioare.

— Îți bați joc de mine, Evie?

Ea clătină din cap.

— Fiindcă îl am pe „Marvin" pregătit să intre în acțiune și el va căuta acolo unde-mi spui tu că se află obiectul. Iar dacă mă anunță că nu l-a găsit, atunci îți voi face rău în feluri pe care nici măcar nu ți le poți imagina. Înțelegi asta?

Gallagher îl sfredeli cu privirea.

— Da, înțeleg.

— Pe ce suport sunt stocate informațiile? Să nu dea dracu' să mă minți!

— Este un stick de memorie.

— Unde l-ai pus?

— În toaleta femeilor, în stânga, cum intri pe ușa din spate. În separeul pentru handicapați, prins cu bandă adezivă de spatele vasului de WC, lângă podea.

Delgado îi eliberă bărbia.

— Bine, Evie. Îmi place că ești fată-înțelegătoare. O să-l trimit pe Marvin să-l caute. Dacă se verifică, micuțul Dash o capătă înapoi pe mămica lui, teafără și-n siguranță. Dar dacă nu… nici măcar nu vrem să ne gândim la asta, de-acord?

Dumnezeule, îi plăcea sfidarea pe care o vedea în ochii ei. Și felul în care o va face praf și pulbere imediat ce primea confirmarea că aveau ce voia directorul. Până când Delgado va termina cu ea, femeii nu i-ar mai fi rămas nimic decât să cerșească milă. Iar el o va lăsa să facă și asta. Avea s-o lase să cerșească mult timp. Voia să-și reamintească episodul acesta.

Capitolul 34

Manus se plimba înainte și înapoi la periferia giganticei parcări a mallului Columbia. Soarele îi strălucea orbitor în ochi, pe măsură ce cobora spre orizont, pentru ca după aceea să proiecteze o umbră tot mai lungă pe asfaltul din fața lui, când mergea în direcția opusă, își îndoia degetele mâinilor în timp ce pășea. Deschise. Închise. Deschise. Închise.

Nu i-a plăcut când Delgado a lovit-o pe femeie ca s-o amețească, însă înțelegea că așa trebuia procedat. Delgado i-a aruncat lui Manus poșeta, iar acesta și-a făcut treaba, a luat pantoful scăpat din picior, apoi cheile și i-a mutat mașina din locul răpirii. Trebuia să caute prin mașină și prin poșetă, pe urmă să-i trimită lui Delgado un SMS când termina, indiferent dacă a găsit sau nu ceva. Ei bine, nu a găsit nimic, nici chiar în pantof. Totuși, nu i-a trimis un SMS lui Delgado. Se îndoia că femeia ar fi avut asupra ei ceea ce voia directorul – era mai probabil ca obiectul respectiv să fie în poșetă sau în mașină. De aceea, dacă îi spunea lui Delgado că nu a găsit nimic, acesta ar fi crezut că femeia a ascuns obiectul altundeva și ar fi făcut-o să vorbească. Manus nu voia să se gândească în acel moment cum avea să procedeze. Nu i-a plăcut cum a privit-o Delgado în dubă, când i-a pus genunchiul pe spate. Manus știa ce însemna privirea aceea. El a încercat să-și spună că greșea, dar îl cunoștea pe Delgado. Îi știa obiceiurile.

„N-ar fi trebuit s-o fi lăsat singură cu el. Niciodată.

Termină! Asta a vrut directorul. N-ai avut de ales”.

Continuă să meargă înainte și înapoi; soarele coborâse sub nivelul vârfurilor copacilor și umbrele lor depășeau propria lui umbră. La fiecare

doi pași, își izbea pumnul în coapsă, din ce în ce mai tare.

„Ar trebui să-l anunți. Trebuie să găsiți ce a luat de la director. Este ceva cu care ea i-ar putea face rău. De aceea directorul a fost silit să procedeze așa”.

I-a cerut lui Delgado să nu-i facă rău femeii. Delgado l-a privit straniu, de parcă i-ar fi cerut să nu-i facă rău unei muște sau unei furnici, și a replicat: „Ce-ți pasă?” Iar Manus nu i-a răspuns. N-a fost în stare s-o facă.

Își zise că ar fi trebuit să se fi dus la ea mai devreme, înainte să se fi întâmplat ceva din toate astea, înainte chiar ca el să se fi dus la Anders. Atunci, i-ar fi explicat, ar fi putut-o face să înțeleagă că trebuia să restituie stickul. Poate că ea l-ar fi ascultat.

Sau poate că nu. Și ce ar fi făcut el, atunci?

I-ar fi putut însă explica în acel moment și ea ar fi înțeles. Ar fi ascultat. Deoarece…

„Dacă directorul vrea stickul, de ce nu i-ar da drumul femeii după ce-l recuperează?”

Deschise, închise. Deschise. Închise.

„Dar dacă el se teme că femeia i-ar putea face totuși rău, cumva, în continuare? Din cauza lucrurilor pe care le știe ea. Iar directorul se teme, probabil. Asta trebuie să fie. De aceea procedează așa. Nu doar pentru a recupera stickul. Pentru a se asigura că ea nu va spune niciodată nimănui după aceea. Ăla este motivul. Ea era pe punctul să facă ceva rău și încă îl putea face, iar tu NU AI DE ALES”.

Se opri și-și încleștă palmele de tâmple.

„De ce a trebuit ea să facă ceea ce a făcut? De ce?”

Se gândi cum i-a cuprins femeia fața în palme, cum l-a sărutat.

„Îmi pare rău, Evie. Îmi pare foarte rău”.

Se așeză pe bordura trotuarului, își acoperi chipul cu mâinile și începu să plângă.

Nu știa ce să facă. Nu voia ca ea să pățească vreun rău. Nu voia ca ea să moară. Dar asta nu depindea de el. Ea i-a făcut ceva directorului. Însă de ce? De ce a fost nevoită să facă asta?

Telefonul îi vibră și-l smulse din buzunarul cămășii. Un SMS de la Delgado: *Ai verificat mașina și poșeta*? *Și pantoful*?

Inima lui Manus începu să bubuie. Șovăi, apoi răspunse: *Da*.

Și?

Trebuia să-i spună lui Delgado. Era ceea ce voia Anders. Dar dacă Delgado a întrebat asta însemna că nu a găsit stickul asupra ei. Prin urmare, dacă nu era nici în mașină, nici în poșetă, nici în pantof însemna că ea l-a ascuns. Iar asta însemna că pasul următor al lui Delgado va fi s-o silească să-i destăinuie ascunzătoarea.

Își apăsă palmele pe tâmple și strânse puternic. „Ce să fac ce să fac CE SĂ FAC".

Ești acolo, *geniule*?

Manus privi SMS-ul. Brusc, fu tentat să se ducă și să-l aranjeze pe Delgado. Totul era foarte confuz, însă asta era foarte clar.

Da.

I-ai controlat boarfele?

Da.

Iisuse, *ești mut acum*? *Ai găsit ceva*?

Cu lacrimile șiroindu-i pe chip, Manus scrise *Nu*. Și apăsă tasta „Send".

Clipi apoi și privi SMS-ul. Oare chiar a vrut să-l trimită? Nu s-a gândit la asta. Pur și simplu, a scris cele două litere și pe urmă a apăsat „Send". Se terminase. Nu mai trebuia să se gândească la asta. Dar nu se putea *opri* să nu se gândească.

Se ridică și începu iarăși să meargă înainte și înapoi. După câteva secunde, primi alt SMS:

Mă așteptasem la asta. *Ea zice că l-a ascuns*. *Un stick de memorie*, *cum era de așteptat*. *În azilul de bătrâni de lângă supermarket*. *În toaleta femeilor*, *pe stânga*, *cum intri pe ușa din spate*. *În*

separeul pentru handicapați, *prins de spatele WC-ului*, *lângă podea*.

Manus se simți atât de ușurat, încât i se înmuiară genunchii. Probabil că Delgado a speriat-o ca s-o facă să mărturisească, însă nu i-ar fi făcut niciun rău. Nu încă. Manus știa cum mergea treaba. Era mai bine să amâni aplicarea durerii dacă puteai.

Dar asta nu însemna că durerea n-avea să vină, mai târziu.

Bine, scrise el.

OK, *adică te duci imediat să verifici*?

Da.

Cât durează?

Nu știu. *Acum nu-s acolo*.

N-ai dus mașina înapoi la supermarket?"

Nu. *De ce*?

Trebuie s-o duci înapoi.

De ce?

Pentru ca lucrurile să pară corecte.

Manus clătină din cap; nu-i plăcea deloc asta.

Cum adică?

Ce să-ți explic, *cretinule*? *Mașina ei trebuie să fie acolo unde a fost văzută ultima dată*. *Pentru ca totul să pară în regulă*. *Iisuse*, *urăsc SMS-urile astea*. *Nu-ți poți cumpăra dracului o proteză auditivă*?

Cum să pară în regulă?

Pierdem timpul. *Du-te la azilul de bătrâni și anunță-mă ce găsești*.

Nu trebuie să-i faci niciun rău.

Da, *am înțeles asta de prima dată*, *geniule*. *E frumos că-ți place de ea*, *însă nu-mi pasă deloc*. *Cazul trebuie rezolvat într-un anume fel*. *Ordinele directorului*.

El a știut că așa va fi, nu? Chiar dacă a încercat s-o ascundă. Stickul n-avea să fie suficient. Directorul voia ca femeia să moară.

În ce fel?

Nu-i treaba ta. *Ai o sarcină*. *Azilul de bătrâni*. *Dă-i drumul*! *Nu te gândi la nimic altceva*. *Fac ce*

mi s-a ordonat. *Ar trebui să faci la fel*.

Ce ți s-a ordonat?

Șterge-o!

Nu te ajut până nu-mi zici.

Băi, *idiotule*, *vrei să-i spun directorului ce mi-ai zis*?

Lui Manus nu-i păsa. N-avea să bată în retragere.

Trecu aproape un minut. După aceea primi alt SMS:

Să pară ceva întâmplător, *da*? *Ca un incident aleatoriu*, *care se poate întâmpla oricui*, *nu ceva premeditat*. *Acum înțelegi*, *prostovane*? *Te duci unde te-am trimis sau trebuie să chem întăriri*?

Manus simți o furie rece înapoia urechilor și în piept. Lăsă telefonul pe lângă corp pentru o clipă și îndoi degetele mâinii libere. După aceea răspunse SMS-ului:

Nu. *Mă pot duce*. *Încântat*.

Capitolul 35

Manus duse mașina lui Evie înapoi la Safeway, străduindu-se să-și păstreze mintea limpede și să se concentreze.

„Câte un lucru pe rând. Câte un lucru pe rând”.

Dădu ocol parcării înainte de a intra, uitându-se după poliție, după oameni strânși… orice dovadă că răpirea a fost observată. Nimic. Stopă mașina exact acolo de unde a luat-o și opri motorul, pe urmă puse poșeta și pantoful femeii într-o sacoșă simplă de material textil, dintre cele pe care cumpărătorii preocupați de ecologie le foloseau zilnic, ieșind și intrând din supermarket. Coborî din automobil, scoase mănușile de lucru pe care le purta și le puse în aceeași sacoșă.

Porni spre căminul pentru bătrâni și încercă ușa din spate. Era încuiată. Ar fi fost probabil exagerat să spere că putea să intre și să iasă neobservat.

Ocoli clădirea și intră prin ușa din față. Fu izbit imediat de izul puternic de antiseptic. Își stăpâni greața și își continuă drumul.

O negresă drăguță stătea la o recepție mare, cu tejghea circulară, aflată imediat după holul de la intrare. Zâmbi și înălță sprâncenele când îl văzu apropiindu-se și nu trebuia să poți citi pe buze ca să înțelegi ce spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Manus se opri în fața ei, surâse stângaci și răspunse:

— Tata nu se mai poate descurca de unul singur și cred c-a sosit timpul să-l internez. Dac-ați avea niște pliante pe care să i le arăt, cred că… aș ușura lucrurile.

Ea încuviință înțelegător, privindu-l o fracțiune de secundă prea mult. Bărbatul se obișnuise cu reacția aceea. Apărea când el vorbea pentru prima dată în fața cuiva. Recepționera se întreba ce problemă avea. Era surd? Retardat? Lui nu-i păsa.

Știa că ceva din prezența lui îi făcea pe oameni să se simtă inconfortabil, neliniștiți, ba chiar speriați. Stranietatea tonului său le oferea posibilitatea de a se concentra pe ceva care să le explice sentimentul acela.

Recepționera strânse câteva pliante și i le întinse. Manus le răsfoi ca să salveze aparențele. Materiale publicitare elegante, prezentând bătrâni care râdeau, bine îmbrăcați, cu aspect sănătos, danturi perfecte și păr alb aranjat impecabil, care se plimbau sau jucau jocuri de societate sub un cer albastru și senin ori cinau la lumina candelabrelor. Nimeni nu era singur, ci toți făceau parte dintr-o comunitate fericită și plăcută. El nu mai văzuse niciodată asemenea nimicuri.

Ridică ochii și constată că femeia vorbea. Fie că nu și-a dat seama că era surd, fie că nu știa cum să se adreseze persoanelor surde.

— … și-i încurajăm susținut pe rezidenți să se alăture tuturor activităților pe care le oferim. Sunt sigur că tatăl dumneavoastră va fi foarte fericit aici, dacă veți decide să-l înrolați la noi.

Manus se întrebă dacă îi citise corect pe buze. „Înrolat”? Mai corect ar fi fost „Internat”, ca în lagăr.

— Mulțumesc. Cred că o voi face.

— Cum vă numiți?

— Miller, răspunse Manus, întrebându-se dacă femeia primea comision pentru fiecare „înrolat” pe care-l atrăgea. Mark Miller.

— Domnule Miller, acum suntem în afara orelor de vizită, așa că nu vă pot oferi un tur prin clădire, dar dacă doriți să reveniți…

— Cred că voi examina mai întâi pliantele. Mulțumesc, ați fost foarte amabilă. Ah, încă ceva: pot utiliza toaleta?

— Sigur că da, încuviință ea și arătă spre dreapta. Mergeți pe coridorul acesta și faceți la stânga, iar toaleta este prima ușă pe dreapta. N-o puteți rata.

Manus încuviință în semn de mulțumire și porni pe coridor. Dădu colțul și văzu un negru aproape la fel de voinic ca el, care stătea pe un scaun la jumătatea coridorului, cu coatele pe genunchi și un ziar deschis în față. Purta uniformă verde, specifică personalului chirurgical și Manus bănui că era, probabil, un infirmier, staționat lângă intrarea din spate, ca să se asigure că „rezidenții" nu hoinăreau aiurea.

Continuă să înainteze. Negrul ridică ochii și Manus încuviință prietenos din cap. Celălalt îi răspunse la salut, după care citi iar ziarul. Nu era teribil de interesat de persoana lui, ceea ce era bine. Dar pe măsură ce se apropie, Manus văzu că bărbatul era poziționat exact dincolo de toalete. Nu putea să intre în toaleta femeilor fără să fie observat. Se gândi iute în timp ce mergea, cântărind argumentele pro și contra ale diverselor posibilități.

— Scuză-mă, zise el oprindu-se în fața toaletelor. Este cineva la femei?

Negrul ridică ochii și se încruntă.

— Nu, nu cred.

— Mătușă-mea crede că și-a uitat ochelarii acolo. Pot să intru o clipă, să mă uit?

Planul B era să-l doboare pe infirmier, să verifice toaleta și să iasă prin ușa din spate. În funcție de felul cum ar fi reacționat negrul, Manus prevăzuse și alte posibilități. N-a fost însă necesar.

— Dă-i drumul, zise paznicul ridicând din umeri și citind iar din ziar.

Manus încuviință în semn de mulțumire și intră în toaletă. Era imaculată, cu gresia și faianța aproape strălucind sub luminile fluorescente. În mod surprinzător, mirosul de antiseptic era mai puțin intens acolo și Manus fu pentru moment recunoscător.

Intră fulgerător în separeul pentru handicapați, îngenunche și pipăi înapoia vasului de toaletă, lângă pardoseală. Nimic, doar porțelanul rece și

neted. Ridică mai mult palmele. Tot nimic. Își vârî capul cât mai aproape de perete și examină partea din spate a WC-ului. Peste tot, cu excepția urmelor lăsate de degetele lui, se vedea doar o peliculă de praf cu aspect ușor unsuros. Nu era tocmai un loc pe care cineva să se fi obosit să-l curețe, nici chiar într-o instituție aparent atât de scrupuloasă precum aceea. Nimic nu era lipit acolo și, în mod evident, nici nu fusese lipit vreodată.

Examină în mod identic celelalte separeuri. Toate erau la fel.

Ea l-a mințit pe Delgado, ca să câștige timp. Fiindcă ea știa ceea ce Manus încercase să nege. Faptul că era ca și moartă în clipa în care găseau stickul.

Ieși din toaletă, pregătit să-i spună paznicului că nu a avut succes, dar negrul nici măcar nu ridică ochii de pe ziar.

Manus ieși pe ușa din față, având grijă să-i mulțumească din nou recepționerei, și se îndreptă spre Safeway. După ce ieși din clădire și nu mai trebuia să joace niciun rol, simți că îl cuprinde panica. Inspiră profund și expiră la fel, străduindu-se s-o alunge. Trebuia să decidă ce să facă. Nu-i putea spune lui Delgado. Pur și simplu, nu putea. Dacă o făcea, Delgado avea să-i facă rău lui Evie. Presupunând că nu-i făcuse rău deja. Presupunând că nu-i făcea rău chiar în acel moment.

Iar răul pe care i l-ar fi făcut n-ar fi însemnat deloc sfârșitul, ci abia începutul.

Merse până la marginea parcării și începu să se plimbe înainte și înapoi, examinând opțiuni și cântărind riscuri. După cinci minute, reveni la aceeași idee. Era periculos și era rău. Însă orice altceva părea și mai rău.

Telefonul îi vibră și-l scoase din buzunar. Era Delgado: *Ce dracu' faci*?

Manus nu răspunse. Vârî telefonul înapoi în buzunar și intră în Safeway. Folosind bani cash,

cumpără o sticlă de apă. Câteva batoane de cereale. Și un stick de memorie.

După ce ieși, rupse ambalajul stickului, îl aruncă și vârî stickul în buzunar. Apa și batoanele intrară în sacoșă, alături de poșeta și pantoful lui Evie.

Merse la camionetă, pe care o lăsase într-o parcare din apropiere, deschise trusa de scule, puse sacoșa înăuntru și scoase StingRay-ul. În mai puțin de un minut avea coordonatele locului unde se afla telefonul mobil al lui Delgado, undeva în mijlocul pădurilor de pe malul lacului de acumulare Triadelphia. Manus simți un nod în stomac la gândul cât de întuneric era acolo, cât de izolat.

Telefonul îi vibră iarăși. Era Delgado: *Răspunde*, *idiotule*! *Ai găsit stickul*?

Aștept lângă toaletă. *Trebuie să fie goală*, răspunse Manus.

Bine. *Nu mă mai ține s-aștept*. *Vreau să știu ce se-ntâmplă*. *N-am încredere în târfa asta*.

Manus închise trusa de scule, atinse mânerul cuțitului Espada din buzunarul din față al pantalonilor și patul pistolului Force Pro din toc, urcă în camionetă și porni.

Capitolul 36

După nici douăzeci de minute, Manus intră pe un drum din pământ, la capătul căruia StingRay-ul îl anunțase că-l va găsi pe Delgado. Acesta îi trimisese două SMS-uri în timp ce șofa. Prima dată, Manus îi răspunsese că încă aștepta. A doua oară nu se mai sinchisi să-i răspundă. Stinse farurile și înaintă încet, orientându-se doar după strălucirea luminilor de poziție, până ajunse la o poartă de acces. Se opri și coborî s-o examineze. Desigur, lanțul fusese tăiat, apoi înfășurat în jurul unui stâlp de susținere ca să reziste unei inspecții superficiale. Deschise poarta și-și continuă drumul. Când StingRay-ul arătă că mai avea cinci sute de metri până la destinație, efectuă o întoarcere de nouăzeci de grade, opri motorul și merse mai departe pe jos.

Printre copaci aerul era umed și stăruia un iz de lemn și noroi. Putea simți în față mirosul lacului de acumulare, precis definit precum cel de ozon sau bronz. Înaintă încet, cu o lanternă Defender Ultra nouă ținută cât mai jos, atent să evite crengușele care ar fi putut trosni sub greutatea bocancilor.

Când ajunse aproape de apă, distinse contururile dubei; în lumina slabă, metalul putea fi observat cu greu pe fundalul copacilor. Stinse lanterna, o puse în buzunar și se poziționă în stânga portierei culisante. Delgado era dreptaci și, rămânând în stânga, Manus avea să-l silească să iasă de la adăpost dacă ar fi vrut să tragă, și în același timp i-ar fi îngreunat posibilitatea de a-l ținti. Dacă s-ar fi ajuns la așa ceva.

Îi trimise un SMS: *Sunt aici*.

Trecură câteva secunde. Apoi Delgado scrise: *Cum adică aici*?

Lângă Sprinter. *Am stickul*.

Se scurse câteva clipe lungi. Manus privea duba, cu mâna pe plăselele pistolului Force Pro.

Portiera dubei Sprinter glisă și se deschise. Manus văzu silueta lui Delgado conturată pe fundalul luminii dinăuntru. Ținea în mână un pistol, dar țeava îi era orientată în jos. Îl îngrijora faptul că puteau exista necazuri, dar nu era tocmai pregătit să provoace el însuși necazuri. Perfect. Manus își luă mâna de pe Force Pro și lăsă pistolul ascuns sub cămașă.

Delgado vorbea, însă nu distingea ce spunea, pentru că lumina venea din spatele lui.

— Nu-ți pot citi pe buze de aici, îi spuse el.

Se apropie, cu brațele pe lângă corp, îngăduindu-i lui Delgado să-i vadă mâinile goale. Așa era mai bine.

Delgado ridică pistolul și-l ațintì spre pieptul lui.

— Stai pe loc. Cum ai știut unde să mă găsești?

Manus se opri.

— Am un StingRay. Mai zici că eu sunt prostul?

Știa că Delgado era nesigur. Spera că insulta va cauza destulă iritare pentru a-l împiedica pentru moment să gândească limpede.

Celălalt se încruntă și privi în jur. Manus conștientiză că Delgado simțea că ceva nu era în regulă, dar nu putea preciza ce anume. Toată șmecheria era să-i refuze creierului timpul necesar pentru a examina ce încerca să-i transmită instinctul.

Făcu un gest spre arma lui Delgado.

— Vrei să mă împușți sau pot să intru?

— Unde-i stickul?

— E prea multă lumină. Trebuie să-nchidem portiera aia.

Delgado ridică mai mult pistolul, astfel încât țeava ochea fața lui Manus.

— Unde-i stickul ăla, am întrebat.

Era mai bănuitor decât sperase Manus. Nu mai avea decât o singură cale.

— Lasă-mă s-o văd pe femeie.

— De ce?

— Trebuie să știu că-i în siguranță.

— I-ai tras-o?

— Trebuie să știu că-i în siguranță.

Delgado ridică mâna goală.

— Dă-mi stickul.

— Nu-i la mine. Însă este aproape.

— Unde?

— Mai întâi, femeia.

Delgado puse și cealaltă mână pe patul pistolului și aplecă ușor capul, privind în lungul țevii.

— O să te-mpușc, Manus.

— Dă-i drumul! După aia o să-i explici directorului cum l-ai împușcat pe singurul individ din lume care știa unde-i stickul.

Trecu un moment prelung. Manus nu credea că Delgado o va face. Dar nici nu putea s-o știe cu certitudine. Nu conta. Nu exista alt fel în care să joace jocul acela.

Delgado coborî țeava la nivelul pieptului și ieși din dubă, ținându-se departe de Manus.

— Bine, rosti el. Intră tu primul.

Tactica lui era bună. N-avea să-i îngăduie să se apropie prea mult, așa că Manus era silit să-și creeze o oportunitate.

Manus urcă în Sprinter. Evie stătea pe podea într-un colț din spate, cu mâinile încătușate sau legate la spate. Hainele îi erau cumva răvășite și buza de sus îi era umflată, însă altfel nu părea să fi fost rănită. Îl privi pe Manus și nu spuse nimic. Dar ura pe care o zări în ochii ei era groaznică.

Delgado urcă și el, apoi trase portiera, închizând-o. Păstră arma ațintită spre Manus.

— Mișcă-napoi, îi zise el. Fă-mi loc.

Manus se aplecă și se retrase spre partea din spate a dubei. Oportunitatea nu exista. Nu încă.

Delgado îl privi.

— Unde-i stickul, idiotule?

Manus se uită la Evie, pe urmă la Delgado.

— Directorul nu vrea să-i faci niciun rău.

— La naiba!

— Tocmai mi-a trimis un SMS.

— Da? exclamă pufnind Delgado. Ia arată-mi telefonul.

— Eu îmi șterg SMS-urile. Sper că ai atâta minte încât să faci și tu la fel. Idiotule!

Delgado se înroși la față.

— Ce naiba…

— De ce nu-i telefonezi chiar tu? Ți-e frică să nu-ți spună că nu te mai poți distra așa cum îți place?

Delgado miji ochii. Răsuci pistolul spre Evie. Femeia se crispă, dar nu-și feri privirea.

— Distracție? Vrei să te distrezi? Uite ce-o să facem. Încep să număr. Dacă ajung la trei înainte să-mi zici unde-i nenorocitul ăla de stick, o-mpușc pe prietena ta drept în față. Ți se pare distractiv? I-am dat drumul. Unu, doi…

— Bine, consimți Manus și ridică brațele cu palmele deschise. Bine, gata!

Delgado rămase cu arma spre Evie.

— Unde-i?

— Chiar aici. În buzunarul meu stâng. O să-l scot. Încetișor.

Vârî mâna în buzunarul stâng, lent așa cum făgăduise, luă stickul și-l scoase.

Delgado se uită de la stick la Manus. Pistolul nu i se clinti.

— Planul nu era așa. Tu trebuia să duci stickul directorului, ca să poată confirma că-i ceea ce vrea. Din câte știm poate fi un stick oarecare pe care târfa l-a cumpărat dintr-un Walgreens.

Manus rămase cu brațul întins, cu mâna în care se afla stickul la mai puțin de un metru de Delgado.

— Atunci, du-i-l tu. Eu o păzesc pe femeie.

— Nu, n-o s-o păzești. O să ieși dracului din duba asta.

— Sună-l pe director, zise Manus. A dat dispoziție să nu i se facă niciun rău.

Manus nu putea prezice cu exactitate ce va face Delgado în continuare. Va întinde mâna după stick? Îi va cere să-l așeze pe podea? Îl va pune să se mute într-o poziție sau postură mai puțin avantajoasă? Îl va suna pe Anders? Era imposibil de spus. Dar indiferent ce ar fi făcut în continuare, el a obținut ce a vrut. Iar asta însemna că nu mai trebuia s-o amenințe pe femeie, că n-o va mai ținti cu pistolul, ci își va îndrepta țeava spre Manus. Iar clipa aceea ar fi fost cea mai bună oportunitate a lui Manus. Poate *ultima* lui oportunitate.

Simți mișcarea cu o clipă înainte să se întâmple. Când brațul lui Delgado începu să se rotească spre stânga, îndepărtându-se de femeie pentru a reveni la Manus, acesta țâșnise deja într-o fandare, întinse brațul stâng care se văzu ca o ceață și lovi mâna în care Delgado ținea pistolul, proiectând-o în sus și spre înapoi. Arma se descărcă. Manus închise degetele în jurul ei, menținându-i țeava îndepărtată, și repezi un antebrat în beregata celuilalt. Arma se descărcă iarăși. Delgado horcăi și bâjbâi cu mâna liberă spre buzunarul pantalonilor. Manus îi prinse mâna, îl izbi cu capul în față, pe urmă se retrase și-l izbi cu genunchiul în testicule. Bărbatul se îndoi în față și Manus îi desfăcu brațele larg, expunându-l pentru altă lovitură de cap în față, apoi îl lovi cu brațul în gât cu forța unei măciuci, în timp ce se prăbușea. Delgado căzu cu fața în jos pe podea și Manus îi smulse pistolul din mână.

Delgado rămase nemișcat. Pentru o clipă, Manus se imagină călcându-l pe gât… călcându-l din nou și din nou, până când l-ar fi decapitat, realmente. Impulsul acela era atât de puternic, încât piciorul îi tremură cu adevărat. Dar ținând seama de tot ce a făcut până atunci, dacă îl mai și ucidea pe Delgado, pe care știa că directorul îl prețuia… nu mai era sigur ce s-ar fi putut întâmpla.

Inspiră foarte adânc și expiră prelung, silindu-se să se concentreze. Dacă ar fi putut-o convinge pe Evie să spună unde a ascuns stickul… Dacă ea ar fi promis că nu va sufla absolut niciun cuvânt, niciodată, nimănui, Manus i-ar fi garantat atunci directorului tăcerea femeii, punându-și chezășie propria viață. Ea n-ar fi zis niciodată nimic dacă ar fi știut că-i putea cauza moartea, nu?

Da, aceasta era soluția mai bună, soluția mai sigură. El voia să-l ucidă pe Delgado, însă nu ce voia el era important.

Îngenunche și-l percheziționă pe celălalt. Găsi un portofel, un cuțit, un telefon, o pereche de cheițe pentru cătușe pe un inel mic și cheile dubei Sprinter. Aruncă totul pe jos, mai puțin telefonul și cheițele pentru cătușe. După aceea îi încrucișă mâinile lui Delgado la spate, se așeză cu genunchiul peste încheieturile lui și privi spre Evie, care se ghemuise într-un colț, cu ochii larg deschiși.

— Ești rănită?

Femeia clătină din cap, o dată; umerii i se ridicau și coborau rapid în ritmul respirației.

— Ai cătușe? continuă Manus. Nu văd.

Ea încuviință. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— E-n regulă, zise el. Acum e-n regulă. Am cheile. Apropie-te, ca să-ți desfac cătușele. Nu vreau să-l las să se ridice.

Evie șovăi o clipă, apoi înaintă, târându-se cu fesele pe podea. Când se apropie, se întoarse, pentru ca Manus să ajungă la cătușe. Bărbatul îi descuie o cătușă. Ea se întoarse cu fața, masându-și încheietura eliberată. Manus îi întinse cheia. Evie desfăcu cealaltă cătușă, dădu drumul cătușelor și cheii pe podea, pe urmă își apăsă degetele de urechi și se strâmbă. Manus înțelese că detunăturile, amplificate în interiorul dubei, o asurziseră.

Delgado se foi sub greutatea lui Manus.

— Dă-mi cătușele, rosti Manus. Începe să-și revină.

Evie se lăsă pe vine și-l privi pe Delgado, care părea paralizat. Manus înțelese că femeia era într-o stare similară șocului. Se întinse, luă cătușele și i le puse lui Delgado. Se ridică apoi, aplecându-se pentru a nu se lovi de tavan.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

Evie se ridică la rândul ei și se retrase, frecându-și încheieturile.

— Ce-i asta? Cine ești, de fapt?

Manus clătină din cap.

— Trebuie să plecăm.

Femeia se uită la Delgado, apoi din nou la Manus.

— Ce-i asta – un scenariu de tipul „polițist bun, polițist rău”?

Manus se apropie de portiera laterală și o glisă, deschizând-o.

— Trebuie să plecăm. Camioneta mea este aproape.

Ea îl privi din nou pe Delgado, apoi făcu un pas înainte și-i trase un șut drept în față. Capul lui Delgado zvâcni spre înapoi și din nas îi țâșni sânge. Evie făcu o grimasă și se prinse de laba piciorului. Delgado se legăna înainte și înapoi și sângera.

Manus îl scoase pe Delgado din Sprinter și-l ridică în picioare. Bărbatul mai micuț tușea și scuipa. Sângele îi curgea în valuri din nasul spart.

Evie apăru în ușă și Manus văzu că-și luase pantoful. Dădu să iasă din dubă, pe urmă se opri și privi în jur, în mod evident dezorientată, ținându-și pantoful în fața corpului, de parcă, într-un fel, ar fi protejat-o de toată nebunia aceea. Bărbatul își dădu seama că ea nu știa nici măcar unde se afla.

— Lacul de acumulare Triadelphia, preciză Manus. Camioneta este la cinci sute de metri de aici. Ar fi trebuit să mă fi gândit să-ți aduc și

celălalt pantof. Îmi pare rău. Dar este-n camionetă. La fel și poșeta ta.

Aprinse lanterna Defender și puse raza în ochii lui Delgado.

— Treci în față, zise el. La volan.

Delgado expectoră un ghemotoc mare de flegmă și sânge.

— Știi ce va face directorul când va afla despre asta? întrebă el.

Manus închise portiera dubei și-i dădu lui Evie cheile cătușelor.

— Vino după noi. Eu trebuie să-l țin pe el aici.

Îl prinse pe Delgado de guler și-l împinse către botul dubei, cu femeia urmându-i îndeaproape. Îl urcă apoi pe scaunul șoferului și ocoli duba ca să urce prin cealaltă portieră. Delgado îl privea cu ochi întunecați de furie. Manus urcă, îi prinse din nou gulerul și-i lipi țeava pistolului înapoia urechii drepte.

— Întoarce-te către portiera ta, îi spuse el, așa încât să stai cu spatele la volan.

— Ticălosule, șuieră Delgado, nu mă poți lăsa aici! Ce-i tâmpenia asta?

— Vrei să te las prins cu cătușele de volan sau cu un glonț în cap?

Delgado nu spuse nimic.

Manus îi făcu semn din bărbie lui Evie.

— Desfă-i cătușele și fixează-le de volan.

Îi strânse și mai tare gulerul lui Delgado, apăsându-i țeava armei după ureche.

Mâinile femeii tremurau, totuși izbuti s-o facă și după ce termină îi restitui cheile lui Manus. El încuie de două ori și verifică la fel cătușele, după care, mulțumit, aruncă cheile pe jos, ieși din dubă și o ocoli. Când ajunse la portiera din dreptul șoferului, văzu că Delgado îi spunea ceva lui Evie.

— … dar mai întâi o să-l pun pe surdul de fiu-tău să se uite. Sau poate c-o să te pun *pe tine* să te uiți cum îl fac *pe el*.

Manus o privi pe Evie, ca s-o vadă cum reacționează. Femeia nu răspunse. Ochii îi deveniră însă morți, iar trăsăturile se destinseră, inexpresive.

— Dă-mi pistolul, rosti ea fără să-și desprindă privirea de la Delgado.

Delgado înțelese primul. Se uită la Manus și clătină din cap.

— Dacă târfa m-omoară, zise el, o să i-o plătești directorului. Știi foarte bine asta.

— Dă-mi pistolul, repetă Evie.

Manus scutură din cap.

— Nu putem. Trebuie să plecăm. O să-ți explic pe drum.

Delgado se întoarse către femeie și zâmbi.

— Pe curând, dulceață. Mi-a plăcut păsărica ta epilată.

Inexpresivitatea din ochii el fu înlocuită brusc de furie. Îl înhăță pe Delgado de păr și-l izbi cu fața de marginea portierei. Apoi a doua oară. Și a treia oară. Delgado smuci din brațe, dar încheieturile îi erau legate și nu putea face nimic pentru a se apăra. Manus o prinse pe femeie și o trase înapoi. Un smoc de implanturi de păr însângerate se smulse și Delgado urlă.

Evie se străduí să se elibereze. Manus o ținu însă ferm, dându-i de înțeles că era în zadar. După câteva clipe ea încetă să se mai zbată. Manus îi dădu drumul și o privi precaut.

Ea azvârli smocul de păr și se uită la Delgado.

— Când o să ne întâlnim data viitoare, rosti ea gâfâind, o să te-omor. Așa c-ar fi mai bine să speri că nu va fi-n curând.

Delgado era prea ocupat ca să tușească și să scuipe sânge ca să-i mai răspundă.

Capitolul 37

Merseră cât mai repede, dar înaintau destul de greu din cauza terenului și faptului că Evie era desculță. Niciunul dintre ei nu spuse nimic – era prea întuneric ca să vorbească și, în plus, Manus nu voia să piardă timpul. Pe când mergeau, el scoase încărcătorul din arma lui Delgado, procedă la fel și cu glonțul de pe țeavă, șterse cu grijă totul și aruncă obiectele în direcții diferite din pădure.

După ce ajunseră la camionetă, îi dădu femeii pantoful și poșeta din trusa de scule. Urcară în mașină și vârî cheia în contact. Însă Evie aprinse plafoniera și-i semnală că trebuia să aștepte.

„Ce era stickul ăla?", gesticulă apoi ea.

„O momeală".

„De ce?"

Manus ezită, nesigur cum să răspundă. „El urma să-ți facă rău".

Evie îl privi îndelung, pe urmă semnală: „Du-mă acasă, la Dash".

„Și mașina ta? A rămas la supermarket".

„Du-mă acasă!"

Manus porni motorul și demară. După ce parcursese o sută de metri pe drumul de pământ, se uită la Evie. Ținea telefonul la ureche. Îngrozit, i-l smulse din mână și anulă apelul. O privi și scutură violent din cap.

— Ce-i? întrebă ea cu ochii larg deschiși. Ce-i?

— Sunai acasă?

Femeia încuviință în tăcere.

— Cred că în apartamentul tău, spuse el, și reveni cu ochii spre drum, sunt montate microfoane.

O privi după aceea ca să vadă cum reacționează la aflarea veștii. Evie țuguiase buzele și pălise.

Manus încetini pentru un viraj, apoi acceleră iarăși.

— Ai sunat-o pe bonă?

Dacă ea intenționase doar să vorbească, nu să trimită un simplu SMS, atunci nu putea fi Dash.

O privi, o zări încuviințând, pe urmă reveni cu ochii la drum.

— Ce i-ai zis? Este posibil ca ei să asculte la microfoane.

Întoarse capul spre ea suficient ca să prindă cuvintele:

— … suna. N-a apucat să răspundă.

Manus se concentră din nou asupra șofatului.

— Trebuie să fii prudentă. Ei pot auzi ce vorbești.

Telefonul lui Delgado îi vibră în buzunar. „La naiba!”, se gândi Manus. Scoase telefonul și-l privi.

Era directorul: *Care e situația*?

Probabil că Anders urmărea telefonul femeii. Văzuse apelul care fusese întrerupt și voia să știe ce se întâmplase.

Îi întinse telefonul lui Evie.

— Este directorul, rosti el și luă alt viraj. Scrie exact așa cum îți dictez eu. Ai înțeles?

O privi și o văzu zicând:

— Nu…

Reveni cu ochii la drum.

— Nu pot să șofez și în același timp să-ți citesc pe buze. Trebuie să m-asculți și să faci exact așa cum spun. Nu comenta, fiindcă o să-ți explic totul pe drum. Bine? Scrie-i așa: „Ea ne duce la obiect. O să știm în curând”.

Trase cu ochiul și o văzu scriind. O lăsă câteva clipe, după care adăugă:

— Înțelegi?

Evie clătină din cap.

Manus își întoarse privirea înainte.

— Dacă el geolocalizează telefonul, va crede că Delgado, tu și cu mine suntem toți împreună.

O zări rostind:

— Delgado?

— Bărbatul din dubă. Directorul crede că Delgado tocmai i-a spus că ne duci la stick. Dacă ar fi adevărat, nu te-am fi lăsat să ne scapi din vedere. Așa că telefoanele noastre trebuie să fie împreună. Și nu-i poți zice bonei nimic care să contrazică asta.

Reveni la șofat și după încă un minut intrară pe un drum asfaltat. Ar fi vrut să calce serios pedala de accelerație, dar nu putea risca să fie oprit de un polițist de la circulație, așa că se menținu puțin deasupra limitei superioare de viteză și mișcă întruna ochii de la drum la vitezometru și înapoi, deoarece nu se încredea în sine că va conduce încet și constant.

Evie îi atinse brațul. O privi, iar femeia ridică telefonul lui Delgado, ca să poată citi. Directorul scrisese: *Cum a rămas cu aparențele despre care am vorbit*? *Trebuie să fie ceva aleatoriu*, *da*?

Manus se simți străbătut de un val de furie. Sperase că Delgado mințise despre ordinul directorului. În acel moment știa adevărul.

— Scrie-i așa: „A trebuit să improvizăm. Am avut nevoie de telefonul ei. Totul e sub control. Revin în curând”.

Așteptă, apoi întrebă:

— Gata?

Trase cu ochiul și o văzu încuviințând.

Semaforul de la Clarksburg Pike era pe lumina roșie. Opri și-i semnală lui Evie: „Știu că ești îngrijorată pentru Dash. Acum îi poți telefona. Ai însă grijă ce spui. A fost o urgență la serviciu și acum vii spre casă. Spune că… faci un mic ocol ca să iei ceva. Dacă directorul ascultă, asta-l va liniști”.

Ea consimți, apoi tastă un număr și duse telefonul la ureche. Conversația dură numai câteva secunde. Întrucât o vedea numai dintr-o parte, Manus nu-i putea citi bine pe buze. Lumina semaforului deveni verde și el vină la stânga. Când se uită iarăși la femeie, văzu că telefonul îi era în

poală și ea plângea; părea să fie mai mult de ușurare decât de durere.

— Dash este bine?

Evie încuviință și-și șterse lacrimile.

— Evie, vorbi bărbatul mișcând ochii de la ea la șosea și înapoi, nu-ți face griji. Va fi bine.

Voia să creadă și el asta.

După un minut ea îl atinse pe braț. Manus o privi.

— Sună, spuse femeia. Este directorul.

Se întâmplau prea multe și Manus nu se putea gândi la toate. Avea nevoie de mai mult timp.

— Scrie-i, rosti el. „Nu pot vorbi acum”.

Continuă să șofeze. Ea îl atinse din nou pe braț și ridică telefonul. Alt SMS de la Anders: *Dacă v-a spus că este în apartamentul ei*, *minte*. *N-a mai fost pe acolo după ce l-a luat azi-dimineață din Rockville*.

— La naiba! Scrie-i: „Știu asta. Mergem să-l luăm pe băiat. Atunci, ea ni-l va da”.

Întoarse capul. Femeia îl privea fix, cu ochii mari. El se uită la drum, pe urmă din nou la ea.

— Scrie-i!

Ea clătină din cap.

Manus reveni cu atenția la șosea.

— Evie, trebuie să răspundem.

Așteptă, după care o privi iarăși. Ea clătină din cap și gesticulă: „Oprește mașina!”

Chiar în față se vedea un refugiu. Manus trase pe dreapta și se uită la ea.

„Îmi vei face rău? semnală Evie și ochii i se umplură de lacrimi. Sau lui Dash?”

Manus privi la stânga, apoi la dreapta, simțindu-se încolțit, împotrivindu-se panicii. Femeia se aplecă spre el și-l strânse de braț până se întoarse iarăși către ea.

„Așa vei face?”

„Nu”, semnală el, scuturând energic din cap.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii ei. Își acoperi fața cu palmele și i se cutremură tot corpul. Manus

se întinse și-i mângâie părul o clipă, apoi o prinse de mâini și i le trase cu blândețe în lături, pentru ca ea să-l vadă semnalând.

„Totuși, cineva o va face dacă nu ne gândim cum să acționăm noi mai întâi”.

Ea încuviință din cap, după care expiră prelung și începu să scrie SMS-ul. Manus se simți îngrețoșat de minciunile cu care îl bombarda pe director. Trebuia să gândească, să preia controlul. Însă situația se schimba atât de repede, încât nu putea face altceva decât să reacționeze.

După cinci minute, dădea ocol clădirii ei. Femeia îl atinse pe umăr. O privi și ea gesticulă: „Oprește!”

Manus scutură din cap și continuă să șofeze, rotindu-și întruna ochii, cercetând atent fiecare posibilă poziție de ambuscadă pe lângă care treceau.

— Trebuie să fim atenți, spuse el sperând că femeia va înțelege.

Știa că toate astea erau noi pentru Evie, care nu înțelegea cât de brusc se putea întâmpla o greșeală sau cât putea ea să coste.

Descrise două ocoluri complete, fără să vadă nimic care să-l pună pe gânduri. Instinctul îl anunța totuși altceva, iar el învățase să se încreadă în instinct.

Parcă în umbra unor copaci, cu botul camionetei îndreptat spre intrarea clădirii cu apartamente. Stinse farurile, dar lăsă maneta în viteza întâi, ținând apăsat ambreiajul, și nu opri motorul. Pentru orice eventualitate. Era același loc în care a parcat când a venit să construiască patul lui Dash. Însă în acel moment totul era diferit.

Evie dădu să coboare, dar bărbatul o prinse de braț.

„O să te duc pe tine și pe Dash într-un loc sigur, îi semnală el. Până pun lucrurile la punct cu directorul”.

Ea îl privi îndelung, apoi gesticulă: „El te-a pus să mă filezi”. Nu schiță însă și semnul de întrebare. Fusese, pur și simplu, o declarație.

Manus încuviință din cap.

„Să mi-o tragi?”

El n-o putu privi în ochi. Pentru o clipă, mâinile îi plutiră neajutorate, după care izbuti să semnaleze: „Nu. Nu i-am spus despre asta. Până când…”

Femeia îl lovi cu palma pe picior, ca să-l silească s-o privească. „Până când… ce?”

„Până când mi-am dat seama că a montat microfoane și videocamere în apartamentul tău. Că el știa, oricum, adevărul. Și știa că-l mințisem. N-ar fi trebuit să mint. Dar… dar…”

Nu termină fraza. Nu știa cum. Privi în jur, tot fără să vadă nimic, simțindu-se în continuare neliniștit.

Voia să-i spună lui Evie că trebuia să aibă încredere în el, că avea nevoie de ajutorul lui. Că el trebuia s-o ducă într-un loc sigur înainte de a-l contacta pe director și ca situația să se înrăutățească și mai tare. Că, mai mult ca orice, femeia trebuia să-i dea stickul acela. Fiindcă Anders nu avea să se oprească până nu punea mâna pe el.

Și totuși, nu știa cum să spună nimic din toate astea. Reuși să semnaleze doar: „Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea. O să repar lucrurile”.

„Cum?”

Manus clătină din cap, vrând să aibă un răspuns. „Tu trebuie să intri. Fă-o rapid! Cere scuze bonei și trimite-o acasă. Iar cu Dash folosește doar limbajul semnelor. Spune-i să-și ia niște lucrușoare pentru hotel. Cred că directorul urmărește prin intermediul videocamerelor, dar nu știe prea bine limbajul semnelor”.

„Și dacă are un interpret?”

„Tocmai de aceea nu trebuie să stai mult timp înăuntru. Ia-ți niște haine, o pereche de pantofi și bani lichizi, dacă ai în casă – doar atât. Nu știu de cât timp dispunem”.

Evie încuviință din cap și se întoarse să iasă. El o prinse de braț. „Așteaptă! Ia toate cele trei telefoane cu tine. Când pleci, lasă-le înăuntru”. Îi întinse telefonul lui și pe al lui Delgado.

„De ce?”

„Directorul se așteaptă ca noi trei să ne deplasăm împreună. Și… nu știu. Am, pur și simplu, o presimțire”.

„Ce fel de presimțire?”

Cum să-i poată explica așa ceva?

„O presimțire rea. Grăbește-te!”

Capitolul 38

Imediat după ce femeia intră în clădire, Manus trase frâna de mână, opri motorul și coborî. Voia să creadă că directorul nu i-ar fi făcut rău niciodată, totuși, intuiția îl avertiza că, dacă trimitea agenți după el, aceștia ar fi fost cu ochii după camioneta lui și de aceea trebuia să fie altundeva atunci când aveau s-o găsească.

La vreo trei metri în spatele camionetei se ridica o movilă ierboasă pe care se întindea un pâlc lung de tufișuri înalte. Un paravan adecvat. Însă dacă Manus se gândea să se ascundă acolo, atunci și alții ar fi gândit la fel. De aceea trecu de tufișuri și intră în liziera dinapoia lor, ghemuindu-se lângă trunchiul gros al unui arțar bătrân. Sufla o briză, dar în rest noaptea era liniștită. Manus se contopi cu liniștea aceea, în care nu percepea nicio mișcare, retrăgându-se, topindu-se complet în ea, așa cum făcea când tatăl lui venea beat acasă, când unicul mod pentru a supraviețui era să fii trecut cu vederea, să rămâi nevăzut.

Trecură câteva minute. Prin ușa aflată la cincizeci de metri de poziția lui Manus, ieși o femeie de vârstă mijlocie. Părea latino-americană, dar luminile apartamentelor băteau din spate, așa că nu putea fi sigur. Se apropie de o Honda Civic închisă la culoare din fața parcării, urcă la volan și plecă. Manus bănui că era bona.

Se scurse alt minut. Manus văzu faruri apropiindu-se pe drumul de acces spre clădire. Faruri puternice, mult deasupra solului. O camionetă sau un jeep.

După câteva clipe în parcare apăru un Chevrolet Suburban negru. Trecu de câteva locuri goale, se opri în fața camionetei lui Manus, pe urmă rulă încetișor. Manus încercă să vadă înăuntrul jeepului, dar geamurile erau fumurii și nu distinse nimic.

Chevroletul parcă la zece metri de Manus, cu spatele. Farurile se stinseră, apoi portierele se deschiseră. Dinăuntru coborâră doi bărbați voinici în costume negre; niciunul din ei nu se remarca prin ceva anume, decât poate prin postura încordată și mersul legănat, precum și prin ochelarii de soare pe care-i purtau, în ciuda iluminării slabe din parcare. Porniră spre camioneta lui Manus, întorcând încet capetele în toate direcțiile pe când înaintau și ridicându-și pantalonii, parcă aranjând ceva greu ce purtau la centuri.

Manus înțelese că directorul a simțit că ceva nu era în regulă. Oamenii aceia au fost trimiși să aranjeze lucrurile. Însă ce se putea întâmpla când ei aveau să-și dea seama că Delgado a fost înlăturat și că Manus o ajuta pe Gallagher?

„Căutați un stick de memorie, și-l imagină pe director instruindu-i. Recuperați-l, indiferent ce ar implica asta”.

Manus a presupus dintotdeauna că directorul se baza exclusiv pe el și pe Delgado pentru activități ilegale, dar înțelese în acel moment că asta a fost o naivitate din partea lui, ba chiar un narcisism, un produs al nevoii lui de a crede că el și directorul împărtășeau același devotament reciproc. Simți amărăciunea urcându-i prin piept și gâtlej și o alungă. Nu voia să simtă nimic. Niște oameni se aflau acolo ca să-i facă rău. Îi va opri, așa cum a făcut mereu. Asta era tot. La celelalte aspecte avea să se gândească mai târziu.

Cu cinci metri înainte de a ajunge la camionetă, unul din bărbați se desprinse de celălalt și se furișă în capătul tufișurilor. Manus încuviință încetișor, știind că avusese dreptate să nu folosească ascunzătoarea aceea. Celălalt individ continuă să înainteze, după care ocupă o poziție în oglindă față de camaradul lui, în capătul opus al tufișurilor, la nici trei metri în fața lui Manus.

Amândoi priveau intrarea clădirii. Anders le-a spus, probabil, că i-a urmărit pe Delgado, Manus și femeie intrând toți în clădire. Ei au confirmat că mașina lui Manus era goală și în acel moment îi așteptau pe ocupanții ei să apară dinăuntru.

Poate că Manus s-a înșelat în privința motivului pentru care au venit cei doi. Dar asta nu conta. Ei nu se aflau acolo ca să ajute. Iar când o vor vedea pe Evie ieșind doar cu Dash, vor acționa. Ea și băiatul ar fi fost prinși la mijloc. Manus ar fi pierdut elementul surpriză. Nu putea îngădui să se întâmple asta.

Știa că nu făcea decât să înrăutățească situația, totuși, poate că încă ar fi putut explica. Nu l-a ucis pe Delgado, ci doar l-a scos din circulație. Și asta numai pentru că Delgado acționa într-un mod necuvenit și n-avea să găsească stickul. Iar bărbații aceia… el nu prea știa cine erau sau cine i-a trimis. Dacă se dovedea că erau oamenii directorului, atunci era o neînțelegere și Manus avea să-și ceară scuze și să explice. Dacă o putea convinge pe Evie să-i dea stickul și să promită că n-avea să sufle niciodată vreun cuvânt, tot ar mai fi putut aranja lucrurile. El trebuia să aranjeze lucrurile.

L-ar fi putut doborî pe insul din fața lui cu pistolul Force Pro, însă zgomotul l-ar fi alertat pe partenerul său, ca și pe toți vecinii. De aceea, scoase cuțitul Espada din buzunar și desfăcu tăișul cu ambele mâini, ținând deschisă siguranța, pentru a împiedica lama să clicăie când se bloca pe poziție. Între el și bărbatul din fața lui nu era decât iarbă moale, tunsă scurt. Nici crenguțe, nici pietriș, nici chiar noroi. Înaintă, lăsând călcâiul fiecărui bocanc să-i preia ușor greutatea, apoi pășind cu talpa exterioară, așa cum l-au învățat la Fermă. Ținu cuțitul la spate, în lungul coapsei, pentru ca nicio rază de lumină rătăcită să nu scânteieze de pe oțel.

În ultima clipă, bărbatul se întoarse, poate din instinct sau din întâmplare, sau poate pentru că

Manus a făcut vreun zgomot. Manus nu știa adevărul, dar nici nu-i păsa. Îi acoperi gura și nasul cu palma stângă, îl trase înapoi pe călcâie și-i înfipse vârful lamei de oțel inoxidabil lungă de aproape douăzeci de centimetri în dreapta gâtului, împingând-o complet prin fața vertebrei cervicale, pe urmă o smuci cu tăișul spre înainte, astfel că reteză laringele, ambele artere carotide, ambele vene jugulare și aproape tot ce exista în jurul lor.

Un gheizer de sânge fierbinte erupse din rană. Mâinile bărbatului se ridicară, bâjbâiră spasmodic pe antebrațul lui Manus, apoi căzură pe lângă corp când sângele oxigenat îi părăsi creierul. Manus așteptă să se reducă presiunea jerbei, după aceea făcu un pas înapoi și-l lăsă cu grijă pe bărbat pe spate. Rămase ghemuit lângă el, uitându-se dacă partenerul reacționase cumva. Nu văzu nimic.

Șterse cuțitul și mâna udă pe iarbă, pe urmă reveni în lizieră. După ce părăsi tufișurile, îl zări iarăși pe celălalt bărbat. Continua să fie concentrat asupra intrării.

Manus se deplasă în lateral, până când ajunse în spatele lui, după care începu să înainteze. Ceva din postura insului, din atenția lui se modifică. Manus încremeni. Privi spre intrare și-i zări pe Evie și Dash; băiatul avea un rucsăcel, iar Evie ducea o geantă de voiaj. La dracu', a întârziat prea mult!

Se mișcă mai iute, sacrificând discreția în detrimentul vitezei. Probabil că bărbatul îl auzi, deoarece se întoarse și-l zări. Era prea întuneric ca Manus să-i distingă expresia, dar i se părură cunoscute postura corpului, graba cu care duse mâna spre interiorul hainei și felul cum se deplasă în lateral pentru a câștiga timp și distanță.

Manus se năpusti, îi prinse mâna dreaptă exact când se închidea pe patul pistolului aflat într-un toc lateral și împunse cu Espada în sus, sub linia maxilarului, lovind cu atâta putere, încât tălpile celuilalt se desprinseră de pe sol. Pentru o clipă, bărbatul se legănă și zvâcni de parcă ar fi fost tras

în țeapă, susținut doar de lama care i se înfipsese în creier și de mâna care-l ținea de beregată, cu sângele țâșnindu-i din gât, limba ieșită, ochii bulbucați și fixați pe fața lui Manus. Apoi corpul bărbatului se înmuie, ochii se ridicară spre cer și Manus nu-l mai putu ține suspendat. Coborî brațul și se retrase, iar celălalt căzu în genunchi. Îl prinse de păr, smuci cuțitul afară și lăsă trupul să se năruie cu fața în jos pe iarbă.

Câteva secunde vederea i se încețoșă și ochii îl usturară. Își dădu seama că era sânge. Își trecu un braț peste față, însă zadarnic, fiindcă mâneca era, de asemenea, îmbibată. Folosi celălalt braț și avu mai mult succes. Șterse lama pe mâneca uscată, o plie și prinse Espada la locul lui. După aceea își scoase cămașa pentru a-și curăța fața și brațele. Simțea că și tricoul i se udase de sânge, dar era bleumarin și nu credea că putea fi observat în lumina slabă. Iar dacă va fi observat, se va gândi el la ceva.

Privi printre frunze și-i văzu pe Evie și pe băiat. Erau la vreo treizeci de metri depărtare și nu zăriseră nimic – tufișurile erau prea dese.

Făcu ghem cămașa și înaintă furișat până când zări Chevroletul Suburban. Probabil că înăuntru nu mai era nimeni, totuși, nu era imposibil și nu voia să-și asume niciun risc. Se gândi să taie un cauciuc, însă dacă în jeep se mai afla cineva, ar fi simțit și ar fi ieșit, surprinzându-l. De aceea înaintă ghemuit, până ajunse în spatele mașinii.

Scoase pistolul Force Pro, inspiră adânc, se ridică și, cu puterea unui baros, lovi cu mânerul revolverului în luneta jeepului. Geamul se sparse spre interior și văzu doi bărbați pe bancheta din mijloc, care tresăriră și își întoarseră capetele speriați. Gorile fără minte, probabil, care așteptau în mașină ca să ajute la imobilizarea celor pe care ceilalți urma să-i aducă din apartament. Manus îl împușcă pe cel din stânga în față. Dar celălalt fu mai rapid și se plecă atunci când se întoarse spre

el. Manus coborî țeava și trase patru gloanțe prin spătarul banchetei. Văzu sânge și creieri explodând pe spatele scaunelor din fața banchetei și știu că bărbatul acela murise.

Oare auzise cineva? Trăsese în interiorul jeepului, fapt ce ar fi trebuit să amortizeze zgomotul, măcar într-o măsură. Oricum, nu avea nicio certitudine în acest sens.

Puse pistolul Force Pro în toc și porni în fugă spre camionetă. Evie și Dash tocmai ajunseseră în dreptul portierei din dreapta. Dash flutură din mână în semn de salut și-i zâmbi larg. După aceea privi în jur, strâmbă din nas și semnală: „A ce miroase?”

Desigur, mirosea a sânge, despre care Manus știa că avea cu totul alt iz atunci când era în cantități de ordinul litrilor și nu provenea de la juliturile, zgârieturile și tăieturile de care poate că a avut parte băiatul într-o copilărie binecuvântat de inocentă. În afară de întrebarea aceea, Dash nu păru agitat și Manus presupuse că Evie a născocit o poveste liniștitoare despre motivul pentru care trebuiau să plece de acasă.

„Cineva a lovit cu mașina o căprioară, semnală el. Am încercat să dau o mână de ajutor, dar n-am putut face nimic”.

„Pot să văd și eu?”, gesticulă Dash.

Manus clătină din cap. „N-ai vrea să vezi așa ceva. Haideți, trebuie să plecăm”. Deschise portiera și Dash urcă.

Evie privi în direcția Chevroletului Suburban și întrebă:

— Au fost… împușcături?

Era greu să-i citească pe buze în lumina slabă și Manus se întrebă de ce nu a semnalat. Imediat după aceea, își dădu seama: ea nu voia ca Dash să știe.

Deschise trusa de scule a camionetei și aruncă înăuntru cămașa însângerată. „Mai târziu, gesticulă el. Ai lăsat telefoanele?”

Femeia încuviință din cap.

„Bun. Să-i dăm drumul”.

Evie urcă și închise portiera în urma ei. Manus se duse apoi în spatele camionetei, își scoase tricoul și-l aruncă peste cămașă, pe urmă luă un pumn de șervețele sanitare dezinfectante dintr-un recipient și-și curăță mâinile, brațele și fața. Le aruncă peste tricoul murdar. Va scăpa de toate într-un loc sigur, după care va dezinfecta și trusa de scule. Însă mai întâi trebuiau să ajungă cât mai departe de locul acela. Îmbrăcă o cămașă curată și se așeză la volan.

Stăteau toți trei în față, cu Dash la mijloc. În timp ce șofa, Manus văzu cu coada ochiului că cei doi semnalau între ei. Băiatul voia să știe unde mergeau. Evie îi spunea că domnul Marvin o ajuta să rezolve o problemă importantă de la serviciu și că-i va explica mai multe de îndată ce putea.

Manus se îndreptă spre nord-vest, folosind doar drumuri secundare. Nu putea merge în nord, la apartamentul lui și, cu toate că-l tenta densitatea urbană a orașului Baltimore în est și a Districtului Columbia în sud, în orașe existau prea multe cititoare de plăcuțe de înmatriculare, prea multe videocamere și prea mulți polițiști. Iar toate acestea făceau ca vestul și nord-vestul să fie opțiuni posibil predictibile, dar, pe de altă parte, în regiune existau o mulțime de parcuri regionale și statale, păduri și campinguri. Ca să nu mai amintească de motelurile ieftine; apropiatele câmpuri de bătălie din timpul Războiului Civil reprezentau atracții populare. El a ținut întotdeauna provizii și apă în trusa de scule, pentru cazuri de urgență. Nu s-a gândit niciodată la trei persoane, însă aveau să se descurce. Îi va duce într-un loc sigur, pe urmă se vor gândi cum să procedeze în continuare.

Spera doar ca ei trei să cadă de acord în privința planului respectiv.

Capitolul 39

Manus conducea în tăcere pe drumuri întunecate și împrejurimile deveniră tot mai rurale și mai pustii pe măsură ce noaptea se adâncea, iar farurile camionetei nu distingeau decât copaci, uneori câte un siloz de grâne și, ocazional, case modeste. Dash adormise, rezemat de Evie. Ea ar fi vrut să moțăie, de asemenea, dar era prea îngrozită de tot ce se întâmpla și de tot ce se întâmplase până atunci.

Când și-a recăpătat cunoștința în dubă, a crezut mai întâi că a suferit un accident și că se afla într-o ambulanță. Cineva o întreba dacă o durea capul. Însă ea nu se putea clinti… oare o legaseră de targă?

Apoi l-a văzut pe bărbatul acela – Delgado –, care o privea ca și cum ar fi fost ceva ce intenționa să gătească și să mănânce. Pe urmă și-a amintit de Marvin, în parcarea supermarketului, și totul i-a revenit în minte cu o viteză care a amețit-o și a îngrețoșat-o.

Delgado i s-a părut familiar, ceea ce, cumva, făcea ca totul să pară chiar și mai tulburător și suprareal. După aceea înțelese motivul: filmările video. El era bărbatul care a amplasat bomba și a dispărut ulterior în cimitir. Purtase atunci șapcă și ochelari, dar rânjetul acela nu putea fi uitat.

Fusese sigură că va muri. Pe urmă însă a apărut Marvin, care a susținut că avea stickul de memorie, iar Evie nu știa ce naiba să creadă. După care… el *a împușcat* pe cineva în parcarea blocului? Ei i s-a părut că a auzit împușcături și el a povestit ceva despre o căprioară, dar nu i-a răspuns când l-a întrebat. Oare a pândit-o cineva în parcare? Oare Marvin *a omorât* pe cineva acolo?

Se întâmplau prea multe. Ea nu putea să țină pasul. Iar odată ce trecuse pericolul imediat, simțea că voia, pur și simplu, să se prăbușească și să uite de toate. Însă n-o putea face. Trebuia să

rămână puternică pentru Dash. Avea doar nevoie de niţel timp ca să-şi tragă răsuflarea şi, mai mult ca orice, să gândească. *Să gândească*.

Imediat după ce ieşiră din Clarksville, Marvin se opri să schimbe plăcuţele de înmatriculare ale camionetei, explicând că ţinea o pereche de rezervă în trusa de scule, pentru orice eventualitate. Evie fu mulţumită că el fusese prevăzător şi avea de toate, totuşi, amănuntul respectiv o nelinişti în egală măsură. A crezut că ştia cine era bărbatul. L-a primit în locuinţa ei, au făcut dragoste. Iar în acel moment… se simţea derutată, speriată şi violată. Şi, de asemenea, recunoscătoare, fiindcă el părea în mod cert că ştia ce făcea, pe când ea nu avea absolut niciun indiciu. Şi, de fapt, cât de mult se putea încrede, realmente, în el?

La nord de Gettysburg începu să moţăie de epuizare şi agitaţie – sau poate erau efectele secundare ale anesteziculuicu care a fost injectată? –, când simţi că maşina se opreşte. Scutură din cap să se trezească şi se uită în jur, dar nu văzu decât câmpii şi ogoare. Marvin arătă un indicator slab iluminat aflat lângă un drum de acces din dreapta lor: *Big Sky Motel*. Sub literele albastre şi roşii decolorate, pâlpâiau în neon roz cuvintele *Camere libere*.

„Este un independent, semnală el. Putem plăti cash”.

Evie privi în lungul drumului de acces, dar nu văzu unde ducea. „De unde ştii?”

„Lanţurile corporative au politici, pe când independenţii sunt, de obicei, afaceri de familie. Sunt mai greu de găsit, însă acceptă întotdeauna cash”.

Ea decise să depoziteze aparenta lui experienţă cu genul acela de situaţii în acelaşi loc unde pusese şi plăcuţele de înmatriculare „de rezervă”, ca fiind preferabil de examinat mai târziu.

„Așteaptă, gesticulă Evie. Banii gheață nu sunt buni. Ei pot căuta exact tiparul ăsta, pe cineva care trage în noaptea asta la un hotel aflat la o anumită distanță de apartamentul meu și care plătește cash”.

„Pot face asta?”

„Am senzația că nu știu decât o mică parte din ceea ce pot face ei”.

„Am niște carduri prepaid nefolosite. Care nu pot fi urmărite până la mine. Pentru situații de urgență”.

Ea surâse cu sfială. „Cred că asta e o situație de urgență”.

„Și o să le spun să nu ne înregistreze. Nu va fi decât un recepționer de noapte. Pentru cincizeci de dolari, ne va da cheia unei camere și va uita să ne introducă în sistem. Uită-te la locul ăsta. Mă-ndoiesc că face parte din Travelocity sau altceva”.

„Ești sigur?”

Marvin încuviință din cap și viră pe drumul de acces. O piscină fu iluminată de farurile care trecură pe lângă ea, apoi dispăru din nou în beznă. Urmă un leagăn vechi pentru copii, o masă de picnic strâmbă, niște scaune. Bărbatul opri ceva mai departe de recepție; Evie observă că nimeni din recepție n-ar fi văzut camioneta acolo, decât dacă ar fi ieșit din clădire. Marvin nu se ascundea, dar nici nu ușura misiunea altora.

Evie coborî geamul și auzi doar țârâitul greierilor. Nici trafic îndepărtat, nici vecini, nimic. Scoase capul și privi în sus. Cerul era presărat cu stele.

Marvin reveni după câteva minute. Închise portiera și-i arătă o cheie cu breloc din plastic. „Treizeci și patru de dolari, îi semnală el. Plus o garanție de cincizeci de dolari. Și alți cincizeci ca să nu ne introducă în sistemul lor de computere, fiindcă sunt paranoic: nu vreau să afle cei de la serviciu că sunt chiulangiu. Un moș care destupase

deja o sticlă de whisky Four Roses. Nu ne va ține minte”.

Evie încuviință și-i zâmbi scurt. El înțelegea, probabil, cât de tulburată era și încerca s-o facă să se simtă mai bine. Nu era mare lucru, însă poate că era ceva.

Camera lor se afla în capătul îndepărtat al complexului motelului, care avea forma literei „U” și parcarea în mijloc. Marvin opri camioneta cu spatele în fața ușii camerei. Evie se gândi că, probabil, în felul acela se asigura o plecare rapidă, dacă era necesar, dar preferă să nu întrebe.

Bărbatul opri motorul și privi în jur. „Stai aici un minut”.

Ea se uită la Dash. Continua să doarmă adânc. „De ce?”

Marvin scoase scrumiera de la bord și luă dinapoia ei o pungulița din piele pe care o așeză în poală. „Vom intra în camera de lângă cea pe care am primit-o. L-am rugat pe recepționer să ne dea o cameră fără vecini, fiindcă soția mea are somnul ușor. Mi-a zis că nu-i nicio problemă, fiindcă în noaptea asta nu prea are clienți”.

Evie se uită la pungulița. „Alea sunt șperacle?”

Marvin încuviință din cap.

Ea trebuia să întrebe. „Marvin… cine ești, de fapt?”

Bărbatul privi drept înainte, prin parbriz, în beznă.

„În momentul ăsta nu sunt tocmai sigur”.

Capitolul 40

Camera era curată și funcțională: două paturi mari separate de o noptieră comună, o masă și două scaune, pereți lambrisați în lemn de pin și mochetă cu fir scurt. Era un lux prin comparație cu unele dintre locurile în care înnoptase Manus, totuși, nu era sigur dacă le va plăcea femeii și băiatului. Știa că Evie era speriată și nesigură, deși se pricepea foarte bine să-și ascundă sentimentele. Dash părea în regulă și Manus simți că el își lua repere emoționale de la mama lui.

Utilizară pe rând baia micuță. Manus intră ultimul, iar când ieși, Dash era în pijama. Fusese inteligent din partea lui Evie să aducă ceva din rutina lor familiară de acasă, un confort mic pentru fiul ei. În străfundul minții, Manus percepu din nou senzația aceea aidoma unei fantome – o memorie pierdută, o umbră din altă viață. Văzu că femeia îl privea cu atenție și-și alungă prompt sentimentul.

Dash reveni în baie ca să se spele pe dinți. Manus indică patul cel mai îndepărtat de ușă și semnală: „Voi dormiți acolo. Este preferabil să fiu mai aproape de ușă”.

Evie păru înspăimântată și el înțelese că posibilitatea de a înfrunta pe cineva care intra prin efracție era nouă și neliniștitoare pentru femeie. Probabil, de altfel, ca toate celelalte care se întâmplau. Îi gesticulă: „Sunt doar prudent”.

„Am observat asta la tine”.

„Îmi pare rău”.

„E-n regulă. Cred că avem nevoie de prudență acum”.

„Vreau să zic… îmi pare rău pentru toate”.

Dash ieși din baie, îi întinse mamei periuța de dinți și căscă.

Ea îi zâmbi. „Ora de culcare”.

Băiatul îi răspunse la zâmbet. „Mâine nu merg la școală?”

„Nu”.

El se apropie de Manus și-l privi. „Mulțumesc că o ajuți pe mama.

Manus încuviință din cap, neștiind cum să explice că nu merita nicio mulțumire pentru nimic din ceea ce făcuse.

„După ce terminați, o să m-ajuți să construiesc un birou sub patul meu? Mama zice că ai putea s-o faci”.

Manus se uită la femeie. Ea păru stânjenită și el deduse că nu se așteptase ca puștiul să-i repete cuvintele. Și, desigur, indiferent când anume o spusese ea, situația fusese diferită.

„Doar dacă mă ajuți să car materialele”.

Chipul băiatului se lumină într-un zâmbet larg și apoi îi întinse mâna. Manus i-o scutură, după care Dash îl îmbrățișă. Ca de fiecare dată, gestul acela îl făcea să se simtă ciudat – vinovat, fericit, trist.

Iar în acel moment mai simțea ceva. Un sentiment poate… de protecție? Nu așa cum a existat între el și director. Relația aceea a fost diferită. Aceasta era… n-o putea defini. Avea să se gândească la ea mai târziu.

Evie îl înveli cu grijă pe băiat și-l sărută pe frunte. Ridică apoi tricoul pe care-l purtase Dash și gesticulă: „Domnul Marvin și cu mine o să stăm de vorbă câteva minute. Pune ăsta peste ochi, ca să nu te deranjeze lumina”.

Băiatul semnală „Nu mă deranjează” și Manus știu că voia să vadă ce spuneau.

Evie surâse. „Culcă-te!”

Manus semnală: „Este târziu. Probabil că ar fi mai bine să stingem, oricum, lumina. Putem discuta în baie”.

Femeia îl privi o clipă și după aceea încuviință, aparent înțelegătoare. N-avea rost ca lumina să se vadă pe sub ușă sau pe lângă marginile draperiei și

să atragă atenția asupra camerei, deși ei erau înregistrați ca ocupând încăperea vecină.

Lăsară ușa de la baie foarte puțin întredeschisă. Evie se așeză pe marginea căzii și Manus pe capacul vasului de toaletă.

Ea se uită către ușa crăpată de parcă s-ar fi privit în altă lume, apoi gesticulă: „Ce facem în continuare?”

Manus știa cum îi va primi spusele, dar o zise oricum. „Trebuie să-i dai directorului stickul”.

Evie îl privi îndelung. „De unde știi că este la mine?”

„Mi-au zis ei”.

„De unde știau? Cum au știut de coletăria din Rockville?”

„Nu am idee. Directorul mi-a zis că ai furat niște informații, care se află, probabil, pe un stick și că noi trebuie să-l recuperăm”.

„Știi măcar despre ce este vorba?”

Manus rămase perplex. Nu știa. Nu tocmai. Nici nu trebuia să știe. „El vrea cu orice preț stickul. De aceea…”

Femeia clătină energic din cap. „Nu vrea doar stickul. Poate că l-a vrut, la un moment dat, însă acum miza este cu totul alta”.

Manus știa că ea putea să aibă dreptate, probabil că *avea* dreptate. Însă cel puțin varianta lui oferea o șansă. Trebuia s-o convingă. „Care anume?”

Evie șovăi. Manus știa că femeia se întreba în ce măsură putea avea încredere în el. Mai știa că, în locul ei, el n-ar fi spus nimic. Dar poate că Evie hotărâse că n-avea de ales, fiindcă semnală: „Ți-am zis – am văzut niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd. Cred că asta ai vrut să afli de la mine, nu?”

El încuviință din cap, rușinat.

„Mă refeream la atentatul din Washington, continuă femeia. Directorul a stat înapoia lui”.

Manus nu înțelese. „Cum adică *înapoia lui*!”

„El l-a pus la cale. El l-a ordonat”.

Bărbatul clătină din cap, convins că ea se înșela. El a ucis mulți oameni din ordinul directorului, dar întotdeauna acțiunile acelea au fost precis direcționate; nu au implicat niciodată inocenți. Și nu au fost comise niciodată masacre.

„Nu, semnală Manus nesigur pe cine încerca să convingă. El n-ar fi făcut niciodată așa ceva”.

„Amicul tău, Delgado, a amplasat bomba”.

„Poftim?”

„L-am văzut cu ochii mei punând bomba pe o dubă de catering. L-am văzut pe videocamere și știa cu exactitate unde să exploateze breșele din sistemul meu de acoperire, astfel că nu l-am putut urmări până în locul de unde venise sau unde s-a dus după aceea. Cine altul i-ar fi spus despre breșele acelea? Cu excepția directorului, nu cred că mai există nimeni care să știe măcar despre rețelele de videocamere”.

„Nu, el n-ar fi făcut niciodată…”

„Crezi că directorul este un individ de treabă? Delgado ar fi trebuit să mă ucidă în noaptea asta. Cred că intenționa să lase impresia că am fost victima unui act aleatoriu de răpire și viol. Crezi că directorul n-a avut habar despre asta?”

Manus nu răspunse. Însăși ideea că Anders ar fi permis așa ceva era deja aproape insuportabilă. Cât despre bombă… pentru întâia oară își îngădui să se întrebe de ce directorul l-a trimis înapoi în Turcia să-i ucidă pe oamenii aceia? Și să le ia telefoanele?

„Știai?”

Manus scutură violent din cap.

„Sigur?”

„Nu… la început. La început am crezut că era vorba doar despre stick. Apoi însă…”

Nu reuși să încheie fraza.

„Apoi… ce?”

Era ca și cum lumea îi fusese spartă în cioburi, iar în acel moment cineva încerca să spargă până și cioburile acelea. „De ce? De ce ar fi vrut directorul să detoneze o bombă?”

„El voia un pretext ca să lanseze un atac cu drone asupra locului unde-l țineau pe Ryan Hamilton, jurnalistul acela răpit. Hamilton lucra cu un informator din NSA, Daniel Perkins, care a murit într-un accident auto în Ankara în aceeași zi în care a fost răpit reporterul. Crezi că a fost o coincidență?”

„De unde știi că Hamilton lucra cu Perkins?”

După o pauză scurtă, femeia gesticulă: „Am văzut pe rețelele de videocamere. Asta-i meseria mea. Sparg rețelele și scriu software-uri care le monitorizează cu un program de recunoaștere biometrică”.

Manus se strădui să țină pasul. „Așadar… i-ai văzut pe Hamilton și Perkins împreună?”

Evie încuviință. „În Istanbul. Eu sunt cea care i-a spus directorului despre legătura dintre ei. Și cred că de aceea el a recurs la asemenea măsuri excepționale pentru a crea piste false, potrivit cărora moartea lui Hamilton și a lui Perkins să pară atât de… nu știu… Lipsite de legătură. Aleatorii. El știa că voi bănui”.

„Dar de ce l-a răpit pe Hamilton, dacă îl voia mort?”

„Cred că Hamilton a fost condamnat, practic, la moarte, iar răpirea a avut scopul unei distrageri. Cine l-ar fi asociat pe director cu răpirea unui jurnalist de către o grupare afiliată cu ISIS? Însă ceva n-a mers așa cum trebuia. Răpitorii lui Hamilton nu l-au omorât și de aceea directorul l-a trimis pe Delgado să amplaseze o bombă și a susținut că era aceeași grupare teroristă care-l ținea captiv pe Hamilton. Pe urmă l-a convins pe președinte să lanseze un atac cu drone. Toate astea pentru a-l lichida pe Hamilton. Toate astea pentru a ascunde informațiile obținute de Hamilton de la Perkins”.

Fără să gândească, Manus semnală: „Hamilton este viu”.

Femeia clipi scurt. „Poftim? De unde știi?”

El nu voia ca Evie să cunoască rolul lui în cele petrecute cu Hamilton, ba chiar se întrebă de ce-i spusese, dar în acel moment nu-și mai putea lua vorbele înapoi.

„L-am văzut. În Turcia. Era rănit, însă… era viu când l-am văzut”.

„Toate mass-media au anunțat că a fost omorât”.

„Poate că a murit, dar nu în urma atacului dronelor. Când a avut loc atacul acela, el era în Turcia”.

„Și unde-i acum?”

Bărbatul șovăi, apoi semnală: „Nu știu”.

Ea îl privi fix un moment. „Ce anume nu-mi spui?”

„Nimic”.

„Marvin, dacă el este în viață, asta poate fi unica mea speranță”.

„De ce?”

„Spune-mi doar atât: știi ceva despre locul unde se află?”

El scutură din cap.

Evie îl prinse cu mâinile de obraji și-l privi în ochi.

— Te rog, rosti ea. Ajută-mă.

Palmele îi erau calde și fața, frumoasă. Manus se temea că îl va urî dacă va afla ce a făcut, dacă va afla cine era el, în realitate. Ar fi fost însă și mai rău dacă femeii i s-ar fi întâmplat ceva. Sau lui Dash. Închise ochii și-și puse mâinile peste ale ei, ca să-și poată aminti ce simțea când îl atingea.

După o secundă, își retrase mâinile. „Dacă mai este în viață, cred că este pe undeva în apropierea lacului Tuz”.

„De unde știi asta?”

„O știu”.

„De unde?”

„Acolo l-am văzut”.

„Cum?”

Manus simți cum furia îl invadă. „Nu contează!”

Ea tresări de parcă o pălmuise. Bărbatul ridică mâinile cu palmele în afară, în semn că-i părea rău, apoi semnală: „Îmi cer scuze”.

Evie clătină din cap. „De ce nu vrei să-mi spui?”

Manus își îndoi degetele, căutând cuvinte potrivite. „Nu… nu vreau să știi”.

„Fiindcă n-o să-mi placă?”

El coborî ochii. „Fiindcă n-o să mă mai placi”.

Femeia îl atinse pe genunchi. Când el ridică ochii, îi semnală: „Să știi că te plac”.

„Nu m-ai plăcea dacă ai ști”.

„Ce să știu?”

El șovăi, după care semnală: „Dash și cu tine sunteți buni”.

Ea îi surâse vag. „În fine… Da, Dash este bun în tot cazul”.

„Ba nu, și tu ești bună. Văd cum te porți cu el. Ești bună”.

„Da, cred că sunt bună cu Dash”.

„Eu nu sunt bun”.

„Fiindcă ai făcut lucruri rele?”

Bărbatul încuviință.

„I-ai făcut ceva rău lui Hamilton?”

El încuviință iarăși, neizbutind s-o privească în ochi.

Evie își puse o palmă pe genunchiul lui. După o clipă, Manus înălță ochii. Ea îl privea cu o blândețe și înțelegere pe care bărbatul știa că nu le merita și pe care nici nu le așteptase vreodată. Simți o durere de parcă fusese înjunghiat. Totuși, voia enorm să creadă că putea fi adevărat ceea ce vedea în ochii ei.

„Indiferent ce ai făcut, gesticulă ea, el este în viață”.

„Da, așa cred. Nu i-am făcut nimic, dar nu arăta prea bine. Niște oameni i-au făcut rău”.

„Ce oameni?”

„Nu contează. Ei nu mai sunt. Nu mai pot face rău nimănui. Și nu știu nimic altceva. Îmi dau

cuvântul. Cei care i-au făcut rău sunt morți. El le-ar fi putut lua banii și cheile mașinii lor”.

„Și unde s-ar fi putut duce?”

Manus și-l imaginã pe Hamilton speriat, rănit, dezorientat. Își scoate rochia în care l-au îmbrăcat turcii și se schimbă în hainele de lucru din partea din spate a dubei. Iese din mașină și găsește cadavrele. Este înspăimântat, îngrozit. Totuși, instinctele de supraviețuire sunt mai puternice și-și înfrânează nevoia de a vomita la vederea masacrului. Se silește să le scotocească buzunarele. Găsește bani și cheile dubei. Pleacă de acolo. Vede niște turiști la una dintre tarabele de pe malul lacului. Cere îndrumări. Cumpără o hartă. Apoi…

„El este un orășean, mi-am dat seama. N-ar ști cum să supraviețuiască în natură. Sau cum să traverseze o graniță. Este posibil să caute un hostel pentru turiști. Dar… din cauza felului cum i-au făcut rău, nu va fi de acord să împartă o cameră sau o baie cu altcineva. Sau să fie nevoit să spună fleacuri unor excursioniști cu rucsacurile în spate. În plus, imaginea i-a fost transmisă la televizor. Nu-i foarte probabil să fie recunoscut, însă riscurile cresc cu cât îl văd mai multe persoane. De aceea cred că va recurge la… un hotel ca ăsta. Dintre cele care nu cer carduri de credit. Un loc în care să-și aducă mâncare, să tragă draperiile, să plângă și să se ascundă, ca să se vindece”.

„Unde anume?”

„În jurul lacului Tuz nu sunt multe locuri, așa că bănuiesc că a plecat spre Ankara. Este orașul cel mai apropiat și acolo ar dispune de mai multe opțiuni”.

Ochii femeii erau surescitați și expresia concentrată. „În ce zi și la ce oră l-ai văzut? Fii cât mai precis”.

„Cu o zi înainte de a construi patul lui Dash. La amiază, după ora locală”.

O văzu calculând timpul scurs. „Bine, gesticulă ea, acolo este dimineață acum. El ar fi ascuns de… patru nopți. Indiferent unde s-ar fi dus, crezi că ar fi rămas în același loc?”

„Era traumatizat. Dacă a găsit un loc sigur, cred că s-ar teme să plece. Cu excepția cazului în care n-ar mai avea bani. La ce te gândești?”

Ea își lipi vârfurile degetelor de frunte și se concentră. „Mai ții minte ce ți-am spus înainte de a ne opri aici – că NSA poate examina clienții hotelurilor? Și eu pot face asta. Hamilton nu-i la fel de orientat tactic ca tine și nici nu știe așa multe ca mine despre capacitățile NSA. În plus, nu vrea să atragă asupra lui mai multă atenție decât ar fi necesar. El n-ar cere nimănui să nu-l înregistreze la recepție”.

Manus încuviință din cap, impresionat. „Pare logic”.

„Dacă aș putea accesa cumva sistemul XKeyscore, aș avea o șansă să-l localizez. Hotelurile de genul pe care l-ai descris… n-ar putea fi mai mult de… câte? O duzină, două? Trebuie doar să-l găsesc pe cel unde s-a cazat cineva cu nume american și care a plătit cash la vreo șase ore, să zicem, după ce l-ai văzut ultima oară. Probabil însă că ei mi-au revocat privilegiile de cont”.

„De ce?”

„Glumești? Ar trebui să fiu moartă, ai uitat? Răpită și violată”.

Comentariul acela fu usturător, dar Manus încercă să-l ignore în favoarea lucrurilor relevante. Își reaminti că femeia nu era decât o analistă. Că nu era obișnuită să gândească operațional.

„Exact asta e și ideea, semnală el. Dacă moartea ta ar trebui să pară ceva aleatoriu, ei n-ar întreprinde nimic anormal la serviciu, de pildă, să-i ceară unui administrator de sistem să-ți revoce privilegiile”.

Ea îl privi și în ochi îi apăru un licăr de speranță. „Este adevărat”. Tăcu apoi, parcă gândindu-se, după care continuă: „În regulă, am nevoie de un laptop”.

„Vor lua urma accesului până la motelul ăsta”.

„Nu și dacă voi folosi Tor”.

„Totuși, parametrii căutării tale vor fi consemnați în jurnal. Dacă ei îți monitorizează căutările și tu-l găsești pe Hamilton, îi vei duce direct la el”.

„O să-l avertizez. Oricum, trebuie să-mi asum riscul. Ajunge ca el să-mi spună parola, apoi decriptez stickul și fac publice informațiile de pe el. După aceea directorul nu va mai avea ce să acopere”.

„Hamilton nu va avea încredere în tine”.

Evie izbi cu palmele în marginea căzii. „Perfect, ai vreo idee mai bună?”

Întâmplător, Manus avea, într-adevăr, o idee. „Dă-i stickul directorului. Promite că nu vei spune nimic niciodată”.

„Nu! Știu că tu crezi că-l cunoști și că poți avea încredere în el, dar n-ai dreptate în nicio privință. Marvin, el nu-i un om bun. Are o minte bolnavă, este nebun după putere și îngrozit să nu se afle nimic din toate astea. N-ar avea niciodată încredere că-mi voi ține gura. Ar zice că da, va avea încredere, pe urmă m-ar lichida cu prima ocazie care i s-ar ivi”.

Bărbatul se simți cuprins de un val rece. „I-aș spune că, dacă se va-ntâmpla așa, îl voi ucide”.

Pentru o clipă, Evie păru înspăimântată. După aceea fața i se destinse și-l atinse pe genunchi. „Atunci, te va lichida și pe tine. Trebuie s-o știi”.

Manus nu răspunse. Își simțea mintea încercând să creadă ceea ce voia ea, încercând să alunge logica și dovezile. Se simțea foarte singur. Era ca în acea primă noapte petrecută în centrul pentru delincvenții minori. Toate lucrurile pe care le cunoștea și pe care se putea bizui fuseseră

desființate. Nu se putea bizui pe nimeni. Toți erau dușmani, toți încercau să-i facă rău.

„Trebuie să intru pe internet”, gesticulă femeia.

Nu-i plăcea planul ei. Era riscant pentru Hamilton și, mai important, îl simțea riscant pentru ei. Evie fusese însă fermă să nu aibă încredere în Anders. Și în ciuda șovăielii sale în a-i da dreptate, Manus știa că era posibil să fie adevărat.

„Recepționerul avea un laptop, semnală el. Poate că este de acord să mi-l împrumute. Sau mai degrabă să-l închirieze. Cât timp ai avea nevoie de el?”

„Dacă am noroc, zece minute. Totuși, nu mai mult de câteva ore.

Manus șovăi, după aceea semnală: „Încuie ușa de două ori după mine. O să ciocănesc când mă-ntorc. O singură dată, în fereastră. Dacă cineva ciocănește la ușă sau bate de mai multe ori, nu sunt eu.

Evie încuviință din cap. Se ridicară amândoi și porniră spre ușă. Bărbatul privi mai întâi pe fereastră, apoi ieși.

Bătrânul cu care negociase mai devreme era tot acolo, iar aerul din recepție mirosea a bourbon. Se uita pe laptop, însă îl închise când apăru Manus.

— Totu-i în regulă cu camera? întrebă el.

Manus aprobă din cap.

— Soția nu și-a adus laptopul. Îl putem împrumuta pe al tău? Nu mult timp, maximum câteva ore. O să-ți plătesc, bineînțeles.

— În regulă, nu-i nevoie să mă plătești, dar… cât?

Manus observă că nivelul sticlei de Four Roses coborâse deja cu vreo cinci centimetri. Ridică din umeri.

— Încă cincizeci?

Recepționerul înălță sprâncenele și Manus înțelese că oferise prea mult.

— E o problemă de serviciu, adăugă el imediat. Dacă n-o rezolvă urgent, ne-am putea lua rămas-

bun de la mica noastră vacanță. Avem acces la internet din cameră, nu?

— Sigur că da, în toate camerele există Wi-Fi gratuit. Câteva ore, zici?

Manus încuviință.

— Sper că n-ai de gând s-o ștergi cu laptopul meu, da? Nu-i tocmai nou, însă face mai mult de cincizeci de dolari.

— Îți pot lăsa o garanție.

Recepționerul își frecă bărbia.

— Haide, dă-o naibii de garanție! Dă-mi un sutar și poți să-l ții toată noaptea.

Manus scoase din buzunar două bancnote de câte cincizeci și le așeză pe tejghea. Bătrânul părea gata să saliveze.

— Bun, am bătut palma. Numai două minute, s-aranjez niște lucruri.

Deschise laptopul și acționă trackpad-ul. Manus presupuse că ștergea urme ale vizitelor pe site-uri porno. Ceea ce era bine, deoarece sugera că nu ținea o evidență centralizată a istoricului de navigare pe internet.

Reveni cu laptopul la cameră și bătu o singură dată în fereastră. Evie îi deschise și intrară din nou în baie. Femeia avu nevoie doar de un minut ca să descarce browserul Tor. Încă un minut și ea gesticulă surescitată: „Ai avut dreptate. Nu mi-au revocat privilegiile. Am intrat”.

Se aplecă peste tastatură și începu să lucreze. Bărbatul nu putea să vadă ce făcea, dar bănuia: Evie accesa toate informațiile NSA despre cazările hotelurilor din lume. Verifica toate hotelurile aflate pe o rază de 250 de kilometri de lacul Tuz. Verifica toate tranzacțiile desfășurate la peste opt ore după ce Manus l-a văzut pe Hamilton. Verifica toate tranzacțiile fără carduri de credit. Îi verifica pe toți cei care s-au cazat fără pașaport. Și, în final, rămase doar cu…

„Cred că l-am găsit. Sunaa Hotel, în centrul Ankarei. Înregistrat ca Bill Moore. Nicio altă

concordanță”.

Manus încuviință din cap, străduindu-se să-i împărtășească surescitarea. Nu simțea însă decât groază. Nu s-a temut niciodată de lupte, de bătăi, totuși, prefera să le evite pe cele despre care credea că nu puteau fi câștigate. Sau și mai rău, din care nu putea supraviețui. Până atunci au avut mult noroc să ajungă așa departe. Se temea că Evie voia să insiste până când norocul avea să li se termine.

Se ridică în picioare. „Vezi dacă poți lua legătura cu el, îi semnală Manus. O să stau de pază”.

Capitolul 41

În mai puțin de cinci minute, Evie închirie un cont VoIP securizat, achitând accesul cu unul dintre cardurile prepaid ale lui Manus. După aceea telefonă la Sunaa și ceru legătura cu Bill Moore. Urmă o pauză, apoi un țârâit intermitent, când apelul ei fu preluat. Așteptă, cu inima bubuind, încercând să nu spere. Oare el va fi acolo? Oare va răspunde? Oare ea a identificat persoana corectă? Era posibil să fi făcut vreo eroare. Putea să fi fost o simplă coincidență…

— Alo?

Un glas bărbătesc, cu accent american, cu ton nesigur, aproape tremurat. El trebuia să fie. El trebuia.

— Ryan, spuse femeia, sunt o prietenă. Te rog, nu închide.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, apoi bărbatul întrebă:

— Eu… cine ești?

Legătura telefonică avea mici întreruperi, totuși, nimic înfricoșător. Avea să meargă. Trebuia să meargă.

— Îmi pare foarte rău, adăugă ea luptându-se cu lacrimile care au podidit-o în mod neașteptat. N-am știut că se va întâmpla așa. Nu mi-am făcut decât meseria. Îmi pare foarte rău.

— Nu știu despre ce vorbești.

Spaima din glasul lui sporise. „Adună-te, fato! se gândi Evie. Nu-l îngrozi. Ajută-l! Ajută-l să te ajute”.

— Îmi pare rău, repetă ea. Sunt, pur și simplu, speriată. Am aflat unele lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fi aflat, despre întâlnirile tale din Turcia și despre stickurile pe care le-ai expediat prin poștă. Am unul dintre stickuri. În seara asta, ceva mai devreme, am fost răpită și abia am reușit să scap. Iar acum fiul meu și cu mine suntem

fugari. Nu mai cunosc pe nimeni altcineva care ne-ar putea ajuta.

O altă tăcere din partea interlocutorului ei telefonic.

— Ce vrei să spui – că ai unul dintre stickuri?

— Ai trimis două în Statele Unite. Unul prin FedEx, bănuiesc că la agenția ta de știri, iar celălalt prin poșta obișnuită, la o căsuță poștală din Rockville. Primul a fost interceptat, dar eu îl am pe celălalt.

— Cine ești?

Evie expiră prelung, simțind că următoarele ei cuvinte aveau cincizeci la sută șanse să strice totul. Însă dacă nu se întâmpla așa, dacă ei puteau depăși punctul acela critic, poate că planul i-ar fi funcționat.

— Sunt analistă la NSA, răspunse ea. Dar nu sunt inamicul tău, ți-o jur! Ei încearcă să mă ucidă și pe mine.

— NSA? Dumnezeule! Nu cred că vorbești serios…

— Ce ți-aș putea oferi ca dovadă?

— De unde știi despre astea? Cum ai știut…

— … unde să te găsesc?

Hamilton nu răspunse. Evie își imagină cât de îngrozit era că i se confirmase identitatea.

— Este o poveste lungă, zise ea, dar, în esență, nu mai ești căutat, pentru că toți cred că ai murit în urma unui raid cu drone.

Altă pauză.

— Chiar se crede așa? Nu-i doar o abureală oficială?

— Știi la ce raid mă refer?

— Am televizor în cameră.

Jurnalistul era șovăielnic, evident, totuși, continua să vorbească. Poate din cauza faptului că era speriat și disperat. Oricum, motivul era neconcludent. Important era ca ea să-l facă să vorbească în continuare.

— Nu, spuse Evie, nu este o abureală oficială. Cel puțin din câte știu. Atacul cu drone a fost declanșat, deoarece ei credeau că erai acolo. Voiau să te omoare.

— Cine sunt „ei”?

— Directorul NSA. Știe despre întâlnirile tale cu Perkins.

— Unde-i Perkins acum? I-ai putea trimite un mesaj?

Femeia înțelese că moartea lui Perkins în accidentul de mașină nu a intrat în categoria știrilor internaționale. Bineînțeles că nu. El lucra sub acoperire și, în plus, a fost un banal accident auto.

— Perkins este mort. Un accident de mașină în Ankara, în aceeași zi după întâlnirea voastră din Istanbul. Atât doar că n-a fost un accident. Sunt destul de sigură c-a fost tot mâna directorului.

— Oh, Dumnezeule! La naiba!

— Ascultă-mă! Indiferent ce informații s-ar afla pe stickul acela, ele sunt atât de explozive, încât directorul NSA și-a pierdut, realmente, mințile. Te-a răpit, pe urmă l-a omorât pe Perkins, iar acum încearcă să mă omoare pe mine. Și atentatul din Washington n-a fost decât un pretext pentru a bombarda tabăra jihadistă în care credea că erai ținut captiv.

— Cum…

— Nu contează „cum”. Nu știu ce altceva am putea face decât să publicăm informațiile de pe stickul ăla. Să anulăm posibilitatea lui Anders de a acoperi totul prin crime. Motivul pe care s-a bazat ca să ne omoare pe amândoi. Nu ți se pare logic?

— Bineînțeles că este logic, dar cum să procedăm?

— Ți-am spus, am al doilea stick. Însă tu l-ai criptat. Dă-mi parola ca să-l decriptez, apoi… nu știu, tu ești jurnalistul. Să iau legătura cu șeful tău sau așa ceva.

— Stai, oprește-te! Simplul fapt că încă vorbesc cu tine înseamnă că te cred măcar pe jumătate. Dar în niciun caz nu-ți voi da parola. Este posibil să fii o agentă NSA care încearcă să citească stickul, pentru a evalua prejudiciul. Poate că în fața ușii mele este o echipă CIA care așteaptă să mă înhațe imediat ce ai confirmat că parola este bună.

Evie se abținu să nu urle. Avea nevoie doar ca idiotul să-i spună nenorocita de parolă și după aceea ea îi putea salva pe toți.

„Gândește, Evie! El este speriat. Tu trebuie să fii cea calmă. Deci gândește! Gândește!”

— Ryan, ia în considerare următorul aspect. Dacă ar exista vreo echipă CIA, ea te-ar putea înhăța chiar acum. De ce aș mai vrea parola dacă n-aș avea stickul? Și dacă am stickul, CIA te-ar putea face să spui parola. Dacă ai încerca să minți, ei ar ști, pentru că n-ar decripta stickul. Te-ar tortura, până le-ai spune adevărul.

— Iartă-mă, nu mă simt deloc confortabil, auzindu-te cât de cunoscătoare ești despre funcționarea lucrurilor astea.

— Da?! exclamă femeia, simțind că o părăsea calmul. Știi de unde provin informațiile mele? Din faptul că am fost lovită în cap mai devreme în seara asta și luată prizonieră de un asasin care lucrează sub contract cu NSA și căruia îi place nițel prea mult meseria lui. Am ascuns stickul, iar el mi-a explicat cum îl va găsi. Strivindu-mi degetele, arzându-mi buzele și torturându-mi băiețelul sub ochii mei până când spusele mele erau verificate de oamenii lui. Așa că, da, acum sunt un fel de expertă despre ceea ce ar face CIA dacă ar fi cu adevărat în fața ușii tale!

Închise ochii strâns și scrâșni din dinți, furioasă pe sine fiindcă își pierduse controlul. Însă Dumnezeule, blestematul ăla de Delgado, teroarea pe care o simțise… totul se afla acolo, chiar în spatele lucrurilor asupra cărora încerca să se

concentreze, și bolborosea ca un cazan oribil, aflat permanent pe punctul de a da în clocot.

Deschise ochii și inspiră adânc.

— Scuză-mă, zise ea, însă a fost, pur și simplu, o zi… incredibilă.

— Nu-mi spune despre asta.

Evie izbuti să chicotească fără vlagă.

— Deci ce facem, Ryan?

Se făcu tăcere, apoi jurnalistul răspunse:

— Dacă îi poți duce stickul lui Betsy Leed, o să-i spun ei parola.

— Betsy Leed?

— Este editoarea mea de la *Intercept*. Am încredere în ea, dar nu am acces la internet și mi-e frică să-i telefonez. Ea este supravegheată. Toți suntem supravegheați. Mi-a fost frică să telefonez oricui. Știu că ei mă caută și, pur și simplu, nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine.

Femeia se simți descurajată.

— Ryan… nu pot. Stickul acela este singurul meu atu.

— De acord, însă parola este singurul meu atu. Îmi ceri să am încredere în tine, dar tu n-ai încredere în mine?

— Înainte de a pleca, n-ai spus parola nimănui din agenția ta? Pentru orice eventualitate… Lui Leed? Altcuiva?

— Sunt singurul care o știe.

Poate că-i spunea adevărul. Poate că nu. Nu avea cum să știe și, în cele din urmă, nu conta.

Evie închise din nou ochii și încercă să vadă altă cale. Nu izbuti.

— Bine, rosti ea după o clipă. Cum o contactez pe Leed?

— Știi ce este SecureDrop?

— Bineînțeles. NSA îl urăște.

— Mă bucur să aud asta. Așa o vei contacta. Cumpără un laptop. Cu bani cash. Descarcă sistemul de operare Tails. Este însoțit de browserul Tor. Știi ce sunt astea?

Părea mai încrezător în sine decât fusese la începutul convorbirii. Evie bănuia că ăsta era un lucru bun. Sugera că începuse să aibă încredere în ea, măcar puțin.

— Bineînțeles. NSA își petrece jumătate din timp străduindu-se să le submineze.

— Sunt convins. Ei bine, așa trebuie să procedezi. Îi trimiți un mesaj lui Leed și aranjezi o întâlnire. Amândouă va trebui să fiți foarte atente, ca să nu fiți filate. Fără telefoane mobile, fără vehicule personale – nimic. Și ai grijă la filajul pe teren. Când ești obsedat de firimiturile electronice pe care le lași pe internet, este ușor să uiți de metodele clasice de filaj. Și apropo, cum naiba ai aflat de Perkins și de mine? El era mai mult decât paranoic și nici eu nu sunt indiferent față de securitate. N-ai crede ce protocoale utilizăm la *Intercept*.

Evie șovăi o clipă; vechiul reflex împotriva împărtășirii de informații unor persoane din exterior, mai ales despre un program ultrasecret, continua să fie puternic. Apoi reflectă: „La dracu'!"

— Conduc un program care preia filmări din rețelele de videocamere interconectate prin internet din toată lumea și le trece după aceea printr-un program de identificare biometrică, inclusiv de recunoaștere facială. Baza noastră de date conține două liste de persoane: cele cu autorizații speciale de securitate și subversivii bine-cunoscuți.

— Pe jurnaliști îi incluzi printre subversivii aceia?

— Nu-i cunosc pe toți de pe lista respectivă, dar figurează și reporteri, da.

— Este măcar un fel de recunoaștere. Bate, oricum, orice fel de premiu de excelență la care m-aș putea gândi.

Evie râse fără chef.

— Da, bănuiesc că așa este. Ei bine, sistemul meu a emis o atenționare când v-a observat pe tine și pe Perkins împreună în Istanbul. După aceea am început să examinăm mai atent filmările. Tot datorită sistemului meu știu că directorul NSA a ordonat atentatul din Washington. Am văzut cum bomba a fost amplasată chiar de cel care m-a răpit și a amenințat că-mi va face mie și fiului meu toate lucrurile acelea oribile.

— Atunci, ești într-o încurcătură la fel de mare ca mine.

— Exact asta încercam să-ți spun.

— Așadar, NSA monitorizează rețelele de videocamere din Turcia? M-aș fi așteptat s-o facă în Washington, însă asta pare a fi ceva global!

— Am crezut că-i cunoșteam dimensiunile globale, dar se pare că Perkins a descoperit ceva mult mai important.

— Da, așa este. Vrei să știi cum numește directorul tău sistemul respectiv?

— Bineînțeles.

— Ochiul lui Dumnezeu. E clar că aveți o predilecție spre denumiri sinistre. Carnivore, Transparența Totală a Informațiilor, Informatorul fără frontiere…

— Și ce este Ochiul lui Dumnezeu?

— N-o să-ți spun asta. Dă-i stickul lui Leed și o să-i transmit parola. Vei putea citi totul pe site-ul *Intercept* cel puțin un an de acum încolo. Îți zic doar că este ceva mai exploziv decât a fost Snowden.

Pentru o clipă, femeia se întrebă dacă nu cumva Hamilton exagera în scopul de a-și consolida hotărârea de a preda stickul editorului său. Apoi își reaminti ce a făcut Anders pentru a încerca să restricționeze acel Ochi al lui Dumnezeu și decise că reporterul avea, probabil, dreptate.

— Ascultă, adăugă ea, nu vreau să fiu morbidă, însă dacă ți se va întâmpla ceva…

— Sau dacă ți se va întâmpla ție…

— Da, sau mie. Ideea este că poate ar fi mai sigur să trimiți imediat parola editoarei tale. Ca s-o aibă deja când îi predau stickul.

— Procedând așa, n-aș face decât s-o pun în pericol. În plus, nu dispun de mijloace protejate, sigure, ca să i-o transmit. În niciun caz n-o s-o spun pe o linie deschisă de unde o puteți culege voi. Și în niciun caz nu i-o transmit decât după ce-mi confirmă că a primit stickul.

Evie se gândi la Marvin și la felul cum i-a dat un stick fals lui Delgado.

— Dar dacă n-aș fi cine susțin că sunt, ce m-ar opri să-i dau lui Leed un stick oarecare și după aceea să-ți interceptez transmiterea parolei?

— Nu pot să știu asta, da? Nu știu ce dracu' să fac. În momentul ăsta încerc doar să rămân în viață.

Stresul și teama îi reveniseră în glas. Trebuia să-l liniștească din nou.

— Îmi pare rău că insist, zise Evie, însă ar trebui… Vreau să mă asigur că avem un plan funcționabil, da?

El oftă.

— Trebuie să te-ntâlnești cu Leed. Dacă ea va avea încredere în tine, atunci și eu voi avea încredere în tine. Contacteaz-o prin SecureDrop și spune-i că voi căuta o modalitate de a o suna pe telefonul mobil în următoarele douăsprezece ore. Vreau să-i aud glasul. Vreau s-o aud că-mi spune c-a primit stickul. Și că are încredere în tine. Când o s-aud asta, o să-i zic parola.

— Bine. În regulă, o s-o contactez, dar mă va crede?

La capătul firului se făcu liniște. După aceea Hamilton răspunse:

— Spune-i… spune-i că atunci când am făcut cunoștință, fiica ei de șase ani, Brett, s-a ascuns înapoia piciorului ei. Am glumit în acel moment pe seama asta. Nimeni n-a mai fost prezent la

întâlnirea aceea. Nimeni n-ar putea ști detaliul ăsta.

— Perfect. Mai vreau să știu însă un lucru despre programul ăsta. Ți-am destăinuit despre rețelele mele de videocamere. Activitatea mea face parte din Ochiul lui Dumnezeu?

— Totul face parte din el.

Ea așteptă, dar Hamilton nu mai continuă.

— Dă-mi un context, spuse Evie. Perkins și cu tine v-ați asumat riscul unei întâlniri față în față tocmai de asta, nu? Ca să înțelegi mai bine informațiile pe care ți le furniza el.

— Ți-am zis, n-o să…

— De ce? Am fost răpită în noaptea asta și sunt urmărită de indivizi care încearcă să mă ucidă. Aș vrea, într-adevăr, să știu despre ce naiba este vorba. Da? Ce rău s-ar produce dacă mi-ai spune? Probabil că amândoi vom fi omorâți, oricum!

Se blestemă în gând imediat după ce rosti cuvintele acelea. Avea să-l neliniștească din nou. Din păcate, nu mai putea să le ia înapoi.

Urmă o tăcere prelungă. După aceea el chicoti și zise:

— Ăsta-i un mod tare al dracului de a mă convinge. Dar… bine. În cazul că nu mai scap de aici, cel puțin va exista cineva care să știe câte ceva. Și poate că-i poți ajuta pe cei de la *Intercept* să înțeleagă exact lucrurile, dacă… dacă nu voi fi acolo.

Evie nu răspunse. Se temea prea mult ca reporterul să nu se răzgândească.

— Bine, adăugă el. Ia spune, ce vrea guvernul să asculte?

Ea căzu pe gânduri.

— Păi… totul.

— Nu, nu tocmai. Guvernul vrea să *fie în stare* să asculte totul. Însă spre ce anume vrea să se concentreze?

— Nu cred că te înțeleg.

— Haide să mă exprim altfel. Îi pasă de ceea ce scriu oamenii pe ilustrate și cărți poștale?

— Nu, fiindcă ele sunt, oricum, deschise, vizibile.

— Exact. Cei care trimit ilustrate și cărți poștale nu încearcă să ascundă nimic. Guvernul este interesat de cei care folosesc plicuri, și mai ales de cei care utilizează plicuri de securitate, pe care le lipesc cu bandă adezivă suplimentară, astfel încât nimeni să nu le deschidă cu aburi. Poți extrapola mai departe?

— Vrei să zici că… guvernul se concentrează asupra celor care întrebuințează criptări?

— Da, dar aceea nu-i decât o mică parte. Concentrarea este asupra tuturor formelor de comportamente, electronice și de alte naturi, care pot fi considerate tentative de păstrare a confidențialității.

— Mai specific, despre ce vorbești?

— Nu vreau să intru în detalii. O să precizez doar că a început ca o inițiativă antitero, ca toate celelalte exemple de abuzuri de putere guvernamentale din prezent. Teroriștii au nevoie de o modalitate de comunicare clandestină, da? Atunci, cuiva i-a venit ideea ca organizația voastră să catalogheze toate modurile în care teroriștii ar putea acționa în privința acestor comunicări clandestine. Și toate comportamentele implicate. Apoi să caute comportamentele acelea oriunde ar fi apărut, aplicând ceva numit „rețele bayesiene”.

— Sigur că da, zise ea dându-și seama despre ce era vorba. Este logic.

— Știi despre asta?

— Deducțiile bayesiene sunt un fel de teorie a probabilităților. Sunt expertă în computere.

— Da, și eu am urmat Informatica. Ei bine, problema…

— … problema este că teroriștii nu sunt singurii care încearcă să-și protejeze intimitatea.

— Exact! Deși eu continui să nu știu dacă aplicările mai extinse ale Ochiului lui Dumnezeu au fost o hibă sau o caracteristică deliberată. Fiindcă unul dintre modurile în care ei utilizează deducțiile bayesiene pentru filtrarea datelor este prin intermediul unei matrice. Ce citești? Ce site-uri vizitezi? Pe cine urmărești pe Twitter? Și-o să-ți dau un indiciu: dacă urmărești organizația nonprofit Uniunea Americană pentru Libertăți Civile[31] sau pe jurnalistul Jacob Appelbaum, sau Electronic Frontier Foundation, sau Freedom of the Press Foundation, sau *WikiLeaks*, sau dacă donezi unor organizații similare, guvernul s-ar putea să fie interesat de persoana ta. Guvernului nu-i place opoziția. Indiferent dacă provine din partea celor fără putere sau a acelor cu putere. Opoziția este una dintre problemele pe care este cel mai bine să o înăbuși din față.

— Așadar, sugerezi că Ochiul lui Dumnezeu…

— Ochiul lui Dumnezeu doar se uită ce încearcă să ascundă oamenii. El doar ascultă ce încearcă să șoptească oamenii. Gândește-te acum ce ai putea descoperi cu așa ceva, la ce ai putea utiliza programul, și vei începe să-ți conturezi o idee.

— Păi, ar fi… atunci, ai ști totul.

— Tot ce merită știut, dacă țelul tău este să controlezi un popor. Probabil că vouă, cei din NSA, vă place ironia, fiindcă da, atât timp cât nu încerci să-ți protejezi intimitatea, te poți încă bucura de intimitate! Cel puțin teoretic. Vreau să spun că NSA continuă să aibă acces la absolut toate informațiile disponibile despre tine. Nu ești decât unul dintre sutele de milioane de volume din colecția lor nemărginită. Atât doar că ei nu-ți scot volumul din raft pentru a-l citi. Cel puțin până nu vor ceva. Sau dacă te comporți necorespunzător. Atunci, ai încurcat-o.

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Mintea lui Evie gonea printre posibilități. Conceptul respectiv era ingenios și se întrebă cine l-a născocit. Și cum l-au

implementat? Ea știa că NSA se concentra deja pe scară largă asupra culegerii de comunicații criptate, cu speranța că, în cel mai rău caz, un progres semnificativ înregistrat în domeniul decriptării va permite citirea lor ulterioară. Și că NSA era, de asemenea, foarte interesată de comunicațiile privilegiate dintre avocați și clienții lor. Spre ce altceva s-ar mai fi concentrat? Conturile de pe rețelele sociale care aveau doar doi sau cel mult patru, cinci utilizatori. Conturile de e-mail cu utilizare similar de restricționată. Persoanele care-și curățau regulat browserele. Persoanele care-și ștergeau mesajele e-mail din trash-ul online. Ce naiba, puteai să fii chiar și mai specific. Te puteai concentra asupra mesajelor șterse. La urma urmelor, acelea ar fi fost interesante. Secretele pe care le descopereai… ar fi conținut totul. Relații extraconjugale. Homosexualitate tăinuită. Ilegalități financiare. Perversiuni. Aspectele cele mai intime ale vieților oamenilor. Secretele lor cele mai rușinoase.

De pildă, cum l-a înfundat FBI-ul pe generalul Petraeus când era directorul CIA, concentrându-se asupra contului e-mail pe care-l utiliza cu amanta lui. Cei doi stocaseră mesaje sexuale sub formă de ciorne, pe care nu le expediaseră niciodată. Aceea ar fi reprezentat o atenționare uriașă, iar, în plus, contul avea un singur utilizator, care se conecta din locuri diferite. Alt indiciu clar. Dar dacă n-ar fi fost descoperit contul acela de o investigație FBI? Dacă ar fi fost descoperit de directorul NSA? Probabil că atunci Petraeus ar fi continuat să rămână șeful CIA. Mulți considerau că el se afla bine poziționat în cursa pentru *președinție*, pentru numele lui Dumnezeu! Și, atunci, directorul l-ar fi avut în propriul buzunar.

Evie se întrebă brusc câți alți oameni avea Anders „în buzunar”? Oameni puternici. Politicieni. Legiuitori. Judecători. Jurnaliști. Și în câte alte organizații a pătruns și le-a subminat?

Aproape că nu putea concepe dimensiunile ramificațiilor posibile.

Înțelese, totodată, că mai exista un aspect asupra căruia s-ar fi concentrat ei: telefoanele cu cartele preplătite cumpărate cu cash. Cine plătește cu bani gheață un telefon cu cartelă preplătită? Cei săraci, însă ei nu contează și pot fi eliminați rapid prin filtrare. Iar dintre cei rămași… oare cineva ar încerca să ascundă ceva? Ceva ce tocmai ai descoperit.

— S-ar putea că așa să fi dat de urma mea? întrebă Evie. Am cumpărat un telefon cu cartelă preplătită, cu bani lichizi. Ăsta-i genul de lucruri pe care le caută Ochiul lui Dumnezeu?

— Exact genul ăsta de lucruri.

Totul devenea clar într-un mod oribil. Ea s-a crezut isteață și prudentă, însă se părea că istețimea și prudența erau exact ceea ce atrăgeau atenția Ochiului lui Dumnezeu.

— Cred că ar trebui să schimbi hotelul, sugeră Evie. Eu îmi iau toate precauțiile, dar în mod evident există lucruri pe care ei le pot face și despre care noi nu avem nici cea mai mică idee.

Era ciudat să spună „ei” lui NSA și să se refere la ea și la Hamilton ca fiind „noi”. Însă exact așa simțea în clipa aceea.

— Ai dreptate. Am vrut să mă mut, dar… mi-a fost frică. Ei – glasul i se frânse, însă continuă aproape imediat – mi-au făcut niște lucruri urâte. Apropo, cum m-ai găsit? Nu mi-ai răspuns la întrebarea asta, deși ți-am adresat-o și mai devreme.

— Un bărbat te-a văzut la lacul Tuz în urmă cu câteva zile. El…

— Stai așa! Ce bărbat?

Evie tăcu o clipă. De fapt, ce *a făcut* Marvin acolo? L-a întrebat, dar el a refuzat să răspundă. Totuși, a părut măcinat de vinovăție. Iar lucrurile se derulau atât de rapid și totul se simțea atât de scăpat de sub control, încât ea abia dacă se oprise

să se gândească la asta. Oare a fost trimis ca să-l ucidă pe Hamilton, pentru ca apoi, dintr-un motiv necunoscut, să se fi răzgândit? Ăsta era Manus? Un soi de asasin al NSA?

— Nu sunt… sigură exact cine este el, însă mi-a spus că te-a văzut la lacul Tuz.

— Un tip voinic? Cu ochelari? Cu barbă?

— Este voinic, da, dar nu poartă nici ochelari, nici barbă.

— Atunci, înseamnă că era deghizat. Este surd?

Sonerii de avertizare răsunară în mintea femeii și deodată nu fu sigură dacă să răspundă. Voia totuși să audă dacă Hamilton știa ceva despre Marvin.

— Da.

— Îl *cunoști*?

— Mă ajută.

— Te *ajută*? Dumnezeule, vorbești serios? Ești manipulată! Asta presupunând că nu cumva tu mă manipulezi pe mine.

— Ce vrei…

— Nenorocitul ăsta m-a răpit, la naiba! Este un sociopat, nu ți-ai dat seama? L-am implorat, l-am rugat în genunchi și s-a uitat la mine de parcă aș fi fost, nu știu, o muscă sau așa ceva. După care m-a predat ălora… ăia…

— Cui?

— Nu știu. Trei nenorociți de turci perverși, desprinși direct din *Eliberarea*[32]. Ce rost a avut? De ce ar fi făcut-o?

— Cred că turcii erau niște intermediari. Ei ar fi trebuit să te predea unei grupări jihadiste, așa ceva.

— Bun, bănuiesc că s-au distrat prea grozav ca să se mai țină de planul inițial. Însă prietenul tău a declanșat totul, înțelegi? Nu poți să ai încredere în el. Acum este cu tine?

— Nu.

Ea nu voia să mintă, dar, practic vorbind, era adevărat – Marvin se afla în camera de alături. În plus, era mai important să-l calmeze pe Hamilton.

— Iisuse, nu pot să cred că stau de vorbă cu tine. Oh, Dumnezeule!

— Este în regulă. El nu-i aici. Nu sunt decât eu. Totuși… ce s-a-ntâmplat lângă lacul Tuz?

— Prietenul tău i-a omorât pe turcii ăia… vreau să zic că i-a măcelărit de-a dreptul, cu toporișca aia pe care-o poartă la el… ar fi trebuit să le fi văzut cadavrele… și dup-aia m-a lăsat, pur și simplu, acolo.

— De ce nu te-a omorât și pe tine?

— De unde naiba să știu? Poate c-a crezut că era mai amuzant să mă lase să mor de sete lângă un lac sărat. Ideea este că dacă ai convingerea că-i de partea ta, atunci ești mai fraieră chiar decât mine.

Evie se întrebă dacă jurnalistul putea avea dreptate în privința lui Marvin. Trei bărbați? Cu o *toporișcă*? Părea complet nebunesc. Pe de altă parte, nu auzise *împușcături* lângă clădirea ei? Oare Marvin ucisese și acolo pe cineva? Detaliile erau totuși lipsite de importanță. Esențial era… cine era el, în realitate. Și cum putea ea să afle asta.

— Nu cred asta, rosti Evie în cele din urmă. Sunt precaută. Promit.

— Of, Doamne! exclamă Hamilton. Of, Doamne!

Trebuia să-l facă să se concentreze din nou.

— În cât timp poate publica Leed informațiile?

Reporterul nu răspunse imediat.

— Va dura un timp, răspunse el, însă asta nu contează. După ce va decripta stickul, va copia informațiile pe zece – douăsprezece site-uri oglindă. Exact asta ar fi trebuit să fi făcut eu din Turcia, dar lui Perkins i-a fost frică să nu se intercepteze ceva și să fie demascat.

— Nu știu dacă s-a înșelat în privința asta.

— Mda, habar n-am ce să zic – nu cred că lucrurile ar fi putut merge mult mai rău decât au mers deja.

— Așa este.

— Oricum, odată ce conținutul stickului este încărcat pe site-urile oglindă, jocul a luat sfârșit. Orice acoperire ar fi inutilă. Va fi doar o problemă de propagandă. Și abia aștept să-i văd pe nenorociții ăia încercând să scape de cele pe care le-am primit de la Perkins.

— Bine, o s-o contactez pe editoarea ta. Totuși, douăsprezece ore… nu poți să-ncerci mai devreme? Nu știu cât voi putea să mă ascund de urmăritorii mei.

— Dacă ai convingerea că te poți mișca mai repede, perfect, o să-i telefonez peste șase ore. Dar dacă n-ai luat legătura cu ea până atunci, apelul meu telefonic este irosit. Și fiecare apel al meu înseamnă o expunere pe care n-o dorește niciunul din noi. Trebuie să facem în așa fel încât să merite riscul.

Evie căzu pe gânduri. Șase ore ar fi trebuit să fie suficient. Atâta vreme cât…

— Ai tăi monitorizează SecureDrop? Sau dacă voi expedia ceva acolo, poate să rămână în așteptare?

— Îl monitorizează, probabil, în timp real.

— Bine, atunci. Sun-o peste șase ore. O să reușesc.

— Dumnezeule, sper că ești cine spui că ești.

— O s-o afli destul de repede. Ține-te bine, acolo, Ryan! În curând o să ne vedem, da?

— Da, să sperăm.

Evie termină convorbirea, se deconectă de la serviciul VoIP, șterse istoricul din browser și închise laptopul. Putea vorbi despre un succes parțial, totuși, îi venea greu să jubileze. Planul lor părea improvizat și insuficient de bine gândit. Și chiar dacă ar fi reușit, nu era sigură că Hamilton a avut dreptate când a afirmat că jocul se va termina. Ea se găsea pe punctul de a transforma niște oameni foarte puternici în niște oameni foarte puternici și furioși. Poate că pentru ei nu era decât un simplu caz și aveau să se oprească dacă și cazul

se încheia. Femeia știa însă că Delgado nu era așa. La el nu primau logica, raportul costuri-beneficii sau orice altceva care putea fi abordat prin rațiune și negociere. Pentru el, cazul era o scuză. O scuză pentru ceea ce avea să facă oricum.

În același timp, Evie nu întrezărea altă posibilitate de acțiune. Dacă planul aceasta nu va funcționa, atunci nu mai avea opțiuni.

Marvin apăru în ușă și semnală: „Cum a mers?”

Probabil că a privit-o din camera vecină, dar, întrucât ea a stat pe marginea căzii, nu i-a văzut decât profilul. Nu i-ar fi putut citi pe buze. Și chiar dacă ar fi reușit, Evie nu a spus nimic ce el să nu știe deja.

„Cred că bine”.

„În ce stare e?”

Femeia fu ușor surprinsă de grija lui. Oare se prefăcea? Sonda terenul încercând să afle dacă Hamilton i-a povestit despre surdul care l-a răpit?

„Traumatizat, aș zice. Și speriat”.

Marvin încuviință din cap și-și feri ochii. O îngrozea să afle de ce el a șovăit să-i spună cum a aflat de soarta reporterului. Odată în plus fu cuprinsă de un sentiment de violare, de un dezgust aproape fizic. Cine era bărbatul acesta cu care ea a fost atât de intimă, atât de deschisă? Care a construit patul fiului ei, care a fost în interiorul corpului ei și i-a preocupat mintea?

Însă nu putea să speculeze despre nimic din toate astea acolo, sub privirea lui atentă. Nu putea să aibă încredere în el, dar avea nevoie de el.

Deocamdată.

Îl informă despre conversație, omițând avertismentele lui Hamilton.

Bărbatul rămase nemișcat multă vreme după ce ea termină. După aceea semnală: „Deci planul este să ducem stickul la editoarea lui?”

„Da?”

„Unde-i stickul?”

Lui Evie nu-i plăcu că a întrebat-o asta. „Într-un loc sigur”.

„Mulți oameni sunt în clipa asta pe urmele tale”.

„Da, știu”.

„Iar dacă l-ai ascuns într-un loc care poate conduce spre tine, ei ți-ar putea anticipa venirea. Te-ai duce acolo, nu i-ai vedea, ai recupera stickul, iar ei te-ar înhăța. Probabil că te-ar duce direct înapoi la Delgado”.

Dacă încerca s-o sperie, chiar reușea.

„Și atunci?”

„Lasă-mă pe mine să-l recuperez. Știu cum lucrează echipele de filaj și cum să le ocolesc”.

Lui Evie nu-i plăcu felul cum se vâra în caz.

„Nu, gesticulă ea. Nu uita că ei sunt și pe urmele tale. Dacă ai apărea într-un loc cu legături spre mine, așa cum l-ai numit, te-ar observa și pe tine la fel de ușor”.

„Le-ar fi mai greu să ia stickul de la mine decât de la tine”.

Nu, nu-i plăcea absolut deloc felul cum se vâra în caz. Dar dacă… toată afacerea asta nu era decât un joc rafinat și complex de-a „polițistul bun, polițistul rău”, așa cum ea s-a gândit pentru o clipă în dubă? Marvin o „salvează” din ghearele lui Delgado, o convinge să aibă suficientă încredere în el pentru a-i spune unde a ascuns stickul, după care ia stickul și directorul îl înhață și pe Hamilton…

Era lipsit de logică. De ce l-ar mai fi lăsat Marvin pe Hamilton să scape? Exista, oare, vreun soi de dispozitiv de urmărire cu ajutorul căruia îl detecta pe jurnalist după ce și-a îndeplinit rolul? Totuși, Delgado a capturat-o, atunci ce rost ar fi avut să-i fi dat drumul? Delgado ar fi putut s-o tortureze până când afla unde a ascuns stickul; știa că bărbatul vorbise serios în privința aceea. Dacă totul era o înscenare, ce rost ar fi avut? Evie nu-și putea da seama.

„N-ai înțeles cum te-au urmărit până la căsuța poștală din Rockville, reflectă ea. Iar Hamilton n-a

înțeles cum l-ai urmărit până la hotelul din Ankara. Doar pentru că nu știi de existența unui lucru nu înseamnă că lucrul acela nu există”.

Șovăi, după care gesticulă: „Ai… un pistol?”

El încuviință din cap.

„Mai devreme ai împușcat pe cineva? În parcarea clădirii în care locuiesc?”

Marvin coborî ochii o clipă, după aceea semnală: „Mulți oameni sunt pe urmele tale. Ar trebui să știi cum să folosești un pistol”.

Nu-l contrazicea în privința asta, însă el nu i-a răspuns la întrebare.

Sau poate că a făcut-o.

„Bine, gesticulă ea. Arată-mi!”

Bărbatul duse mâna la spate și scoase de la brâu un pistol negru, uriaș. Scoase încărcătorul și trase închizătorul. Un glonț sări afară și se rostogoli spre pat. El îi întinse arma.

Evie o cântări în palmă, apoi o lăsă jos ca să gesticuleze: „Este grea”.

„Verifică dacă este descărcată”.

„Poftim? Tocmai ai descărcat-o”.

„Întotdeauna să verifici personal”.

Îi arătă cum să procedeze. „Să știi că greutatea este un lucru bun. Compensează reculul”.

Evie aprobă din cap. „Care-i siguranța?”

„De obicei, țin percutorul coborât. Prima apăsare pe trăgaci armează pistolul, ceea ce înseamnă o apăsare lungă. După prima împușcătură, pistolul se armează automat și de aceea următoarele apăsări pe trăgaci sunt scurte și ușoare. Ca să tragi, este suficient să țiintești și să apeși pe trăgaci. Prima apăsare va fi lungă. Pe urmă e de ajuns să apeși foarte ușor. Nu trebuie să fie însă o apăsare violentă sau o tragere spre tine, ci mai degrabă o presiune care sporește constant și permanent. În felul ăsta mâna îți rămâne fixă”.

Îi arătă cum să țină arma – cu două mâini și strâns – și cum să țintească prin alinierea cătărilor.

„O să te duc cândva la poligon, semnală el. Și pe Dash, dacă ești de acord”.

Ea îi oferi un surâs și o încuviințare din cap despre care speră că păreau reale. „Este târziu. Trebuie să-i expediez un mesaj editoarei lui Hamilton”.

Marvin aprobă. „Mă duc să stau de pază”.

„Fac prinsoare”, chibzui ea, după care gesticulă: „De ce nu te culci puțin? Rămân eu de pază și te trezesc dacă mă simt obosită”.

El o privi îndelung. Femeia nu-i putu descifra expresia. În cele din urmă, Marvin semnală: „Ești sigură?”

„Da. Oricum, sunt prea surescitată acum ca să pot adormi”.

Marvin reîncărcă pistolul și-l puse în toc, apoi reveni în dormitor.

Evie utiliză Tor ca să acceseze site-ul *Intercept*, pe urmă accesă SecureDrop și scrise un mesaj lung pentru Betsy Leed. Spera că mesajul avea să i se pară mai puțin nebunesc editoarei site-ului *Intercept* decât i se părea ei înseși.

Capitolul 42

Anders se plimba înainte și înapoi prin cabinet, frecându-și palmele și străduindu-se să-și stăpânească agitația. În ultimele zile, practic, a dormit în Fort Meade. Și tocmai când a crezut că avea situația sub control, s-a întâmplat asta. Câteva anomalii în SMS-urile schimbate cu Delgado. Anomalii pe care el le-a testat, iar rezultatele i-au sporit și mult suspiciunile. A geolocalizat telefonul lui Delgado, apoi, din intuiție, și telefoanele lui Manus și Gallagher. Cei trei păreau să fie împreună, ceea ce era ilogic, și să se îndrepte spre apartamentul femeii. El a trimis o echipă să investigheze. Echipa nu a raportat nimic. A trimis altă echipă, care a raportat că prima echipă a fost anihilată. A doua echipă a făcut „curat" și a recuperat trei telefoane mobile din apartamentul lui Gallagher. Nu s-a găsit niciun semn al celor trei. Anders a revenit la ultimele coordonate cunoscute și l-a văzut pe Manus îndreptându-se spre lacul de acumulare Triadelphia, unde înregistrările de geolocalizare indicau că Delgado o ținea pe Gallagher. Anders l-a trimis acolo pe Remar, care l-a găsit pe Delgado legat cu cătușele de volanul dubei lui, plin de sânge și delirând de furie. Anders a vorbit puțin cu el și Delgado l-a anunțat că avea stickul. Slavă Domnului pentru asta! Însă primul stick, cel luat de Manus de la Hamilton, a fost o momeală. Era posibil ca și cu al doilea să se întâmple la fel. Anders trebuia să-l examineze. Și să-l interogheze pe Delgado. Remar îl aducea chiar în acel moment. Dar părea că dura o eternitate.

După cincisprezece minute nesfârșite, la ușă se auzi o bătaie. Remar o deschise și Delgado trecu ca o furtună pe lângă el, intrând în cabinet. Anders se opri din mers și se holbă la el. Fața bărbatului arăta groaznic: învinețită, tumefiată, cu nasul spart

în mod evident, cu o rană însângerată în scalp, acolo unde fusese implantul de păr, cu gura transformată într-un dezastru stacojiu. Remar îi acordase unele măsuri de prim-ajutor – pe tăieturi se vedeau pete de iod și un obraz era pansat –, însă bărbatul urma să aibă nevoie de un chirurg plastician.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă Anders.

Remar dădu să iasă și Anders adăugă:

— Nu, rămâi.

Remar închise ușa și stătu lângă ea, parcă temându-se ca Delgado să nu fugă.

Delgado începu să se plimbe agitat prin cabinet.

— Nenorocitul ăla de Manus, răspunse el cu vorbirea afectată de răni. Asta s-a-ntâmplat. De câte ori ți-am zis că nu poți să te-ncrezi în el? De câte ori? Știai că i-o trăgea lui Gallagher? Știai?

Cumva agitația lui îl calmă pe Anders.

— Thomas, știu foarte multe lucruri. Dar le împărtășesc numai când sunt necesare din punct de vedere operațional.

— Da? Și nu te-ai gândit că „din punct de vedere operațional" ar putea fi necesar să-mi spui și mie că Manus e-n limbă după tipa aia? Că s-ar putea să nu-i placă ideea ca ea să fie… nu știu, răpită, violată și ucisă într-o crimă nerezolvată? Nu te-ai gândit la niciuna dintre aspectele astea?

— Nu, nu m-am gândit.

— Ei bine, să fiu al naibii, poate c-ar fi trebuit să te gândești! A apărut lângă Sprinter, încălcând complet planul, și-atunci, ce dracu' trebuia să fac? Am știut că ceva era dubios, am știut imediat. Îmi scosesem pistolul și voiam să te sun. Însă surdul a fost al naibii de iute.

Anders știa că ar fi trebuit să-i facă pe plac lui Delgado și să-l lase să bată câmpii câteva minute, dar nu avea răbdare să aștepte.

— Unde-i stickul?

— Da. Uite-l!

Delgado scotoci în buzunarul pantalonilor și i-l întinse.

Anders se repezi înapoia biroului, fără să încerce măcar să-și ascundă nerăbdarea. Avu nevoie doar de zece secunde ca să confirme că stickul nu era criptat.

Și că nu conținea absolut nimic.

Rămase locului, cu brațele încrucișate, strângându-și bicepșii, cu capul plecat. Se simțea învins.

— Nu-i cel bun? întrebă Remar.

Anders clătină din cap și se uită la Delgado.

— Cum l-ai obținut? Povestește în detaliu.

— Asta-ncercam să-ți zic. Ea a zis că l-a ascuns înapoia unui WC din toaleta femeilor din azilul de bătrâni unde-l ține pe taică-său. Manus s-a dus să verifice. Nițel mai târziu, a apărut lângă dubă și a spus că l-a găsit exact acolo unde a zis ea.

— Este posibil ca Hamilton să fi trimis două momeli, rosti Remar, nu numai una. Deși…

— Da, încuviință Anders, sunt de acord că-i improbabil. Plicul prin FedEx părea clar momeala principală, menită să distragă atenția de la stickul trimis prin poșta obișnuită. În cazul ăsta, n-ar fi câștigat nimic din expedierea prin poșta obișnuită a altui fals. Ceea ce duce la concluzia că plicul trimis prin poșta obișnuită conținea stickul autentic.

— Bun, opină Remar. Este posibil ca Gallagher să fi plasat un stick fals în căminul de bătrâni, dar…

— De acord din nou, aprobă Anders găsind un ușor confort din familiara analiză în doi care devenise de mult timp un soi de stenografie cu Remar. Thomas, mi-ai trimis un SMS că Manus și cu tine ați răpit-o foarte ușor pe Gallagher în parcarea supermarketului. Niciun indiciu de măsuri de contrafilaj, nicio urmă de paranoia de vreun fel – corect?

— Corect.

— Exact, interveni Remar. Este greu de imaginat ca ea să fi fost atât de optimistă, și totuși, să fi luat precauții într-atât de elaborate, încât să includă plasarea unui stick fals. Rămâne, așadar, a treia posibilitate: Manus a luat stickul autentic sau poate n-a izbutit să-l găsească și l-a adus în locul lui pe acesta fals.

Anders încuviință din cap. Firește, mai exista și a patra posibilitate: ca Delgado să fi fost furnizorul stickului fals. Scenariul acela părea totuși cel mai improbabil dintre toate. În primul rând, îi era imposibil să-și imagineze un motiv pentru care Delgado să fi procedat așa, pe când motivul lui Manus, după cum sublimase, de altfel, chiar Delgado, era evident. La asta se adăuga starea jalnică a lui Delgado și detenția lui în dubă. Plus cele patru cadavre din parcarea clădirii lui Gallagher.

Nu, explicația cea mai simplă era că Manus oscila, pur și simplu, între loialitatea față de Anders și neașteptata iubire pentru Gallagher. Anders a simțit ezitarea aceasta mai devreme, când Manus nu i-a raportat complet ce s-a întâmplat între el și femeie, însă a crezut că Manus și-a venit în fire. Fie că Anders a fost tras pe sfoară, fie că Manus era ambivalent și de aceea acționa inconsecvent. De fapt, nici nu conta. În ambele cazuri, problema rămânea aceeași. Nu se mai putea bizui pe Manus.

Mai era totuși ceva… ceva care nu se potrivea tocmai bine.

— Ai menționat că erai cu pistolul îndreptat spre el, rosti Anders gândind cu glas tare.

— Da, așa-i. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat să intre în dubă. Nu era loc destul. Și după cum am spus, este iute. Mi-a luat arma.

— Interesant!

— În ce fel?

— Nu cunosc niciun om care să-l fi amenințat cu arma pe Manus și să mai fi trăit după aceea. De

altfel, după întâlnirea cu tine, a ucis patru oameni pe care-i trimisesem la apartamentul lui Gallagher.

— Poftim? Ce ți-am zis! E un psihopat total.

— Întrebarea mea este de ce nu te-a omorât?

— Nu știu, dar îți spun c-a făcut cea mai mare greșeală din viața lui. Uită-te la fața mea! Iisuse, știi ce dureri am? Și prietena lui la fel. Mi-a tras câteva lovituri urâte când eram încătușat.

Anders căzu pe gânduri.

— Sunt convins că nu trebuie să-ți reamintesc faptul că Manus nu are nicio reținere de a omorî. Pentru el, omorul este, practic, o setare prestabilită. În plus, așa cum sunt sigur că-ți dai seama, de-a lungul timpului i-ai oferit destule motive ca să simtă… animozitate față de tine. Totuși, nu te-a ucis în seara asta. Ar fi putut s-o facă, este clar, însă n-a făcut-o.

Delgado își atinse o buză tumefiată și făcu o grimasă.

— Ce vrei să sugerezi – c-am fost cumva complicele lui? Crezi că l-am *lăsat* pe Manus să mă aducă în halul ăsta?

— Nu, nici vorbă. Încerc, pur și simplu, să-i găsesc explicația comportamentului.

— Mult succes, atunci! La fel de bine ai putea încerca să-nțelegi un câine turbat. Ce rost are? Îl omori naibii și termini cu el.

Anders suspecta că Delgado ar fi torturat mai întâi un asemenea câine, dar n-ar fi câștigat nimic dacă i-ar fi spus asta.

— Nu, zise el după o clipă, Manus nu este un câine turbat, însă – se uită la Remar – am auzit că a fost comparat cu un câine abuzat. Unul care este excepțional de loial față de singurul stăpân care l-a tratat vreodată cu bunătate.

— Serios? Îmi simt capul de parcă aș avea o fanfară urlând în el și nu știu ce dracu' spui.

— Spun că Manus nu te-a omorât nu pentru că ar ține la tine. Nu te-a omorât deoarece știa că eu țin la tine. Mă rog, că te prețuiesc.

— Mulțumesc. Mă simt foarte apreciat.

— Manus știe cât de mult îți prețuiesc serviciile, Thomas. Dacă ți-ar fi făcut rău, mi-ar fi făcut și mie rău. Și Manus nu mi-ar face rău niciodată. De aceea nu ți-a făcut rău.

— Serios? Ia uită-te la mine! Nu crezi că astea mă dor?

— L-am văzut pe Manus smulgând odată urechea unui bărbat și spunându-i: „Ăsta-i singurul avertisment pe care-l capeți". Gândește-te la asta! Smulgerea unei urechi este un simplu avertisment.

— Grozav! Deci știai deja că-i un psihopat.

— Trebuie să-nțelegi că din punctul lui de vedere nu ți-a făcut rău. El voia să te omoare, n-am nicio îndoială în privința asta, dar n-a făcut-o.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— În clipa asta el face ceea ce face, însă în același timp încearcă să minimizeze pagubele. Nu vrea să ardă podurile în urma lui. Fiindcă… vrea ca podurile să fie intacte. Ca să le traverseze înapoi. De fapt… cred că, prin cruțarea vieții tale, Manus mi-a trimis un mesaj.

— Ei bine, am și eu un mesaj pentru el: o să moară de mâna mea!

— Ce mesaj? întrebă Remar.

— Ne anunță că este încă de partea noastră.

— Cred că glumești, zise pufnind Delgado.

— Ia gândește-te! Ce s-a-ntâmplat în seara asta? A salvat-o pe Gallagher. Te-a bătut rău de tot. A omorât patru oameni în parcarea clădirii ei. Iar acum se ascunde cu ea și cu băiețelul ei. Cum s-ar putea ca Gallagher să nu aibă încredere în el? Manus ne anunță să-i acordăm spațiu de manevră. Continuă să fie preocupat de stickul de memorie. Și intenționează să ni-l dea… dacă vom fi de acord cu condițiile lui.

— Și care ar fi ele? întrebă Remar.

— Evident, s-o lăsăm pe Gallagher în pace. Probabil, în schimbul promisiunii ei de a uita tot ce s-a întâmplat.

Expresia lui Remar era indescifrabilă.

— Crezi că ar funcționa aranjamentul ăsta?

— Nu, interveni Delgado, n-ar funcționa. Fiindcă o voi omorî pe curva aia. Și pe psihopat.

— Important nu este dacă ar funcționa, precizează Anders frecându-și palmele. Important este dacă Manus crede că ar putea funcționa. Și în mod clar el crede asta.

— Așa că-l faci să predea stickul…, zise Remar.

Anders încuviințează din cap.

— În schimbul unei promisiuni. O promisiune pe care nu intenționăm s-o onorăm.

Delgado aprobă.

— Așa mai merge. Spune-mi doar când și unde.

— Thomas, fără supărare, ești rănit. Și ai văzut cât de înspăimântător este Manus. Noi nu căutăm aici o luptă dreaptă, ci avem nevoie de o putere de foc copleșitoare.

— Stai așa…, începu Delgado să spună.

Remar îl întrerupse:

— După cele întâmplate în parcarea lui Gallagher, ducem lipsă de personal, dar pot obține de la Jones niște contractori independenți.

— Fiți serioși! exclamă Delgado. Nu mă eliminați din caz. Ce-i tâmpenia asta?

— O poți avea pe Gallagher, îl asigură Anders, însă noi nu ne putem asuma riscuri cu Manus. Cred că poți înțelege motivul.

Se uită apoi spre Remar. Dacă ofițerul secund avea vreo obiecție față de ceea ce tocmai i-a promis lui Delgado, voia s-o audă, nu s-o lase să fiarbă înăbușit. Dar Remar era impasibil.

Urmă o pauză lungă, timp în care Delgado scrâșni din dinți și se frecă pe cap.

— Bine. Mi se pare corect. Însă vreau să văd și eu, da? Vreau să-l văd lichidat. Îmi datorezi măcar asta.

Anders aprobă din cap.

— Încearcă să te odihnești. Generalul Remar și cu mine îi vom localiza pe Manus și Gallagher. Te

voi contacta imediat ce îi vom găsi.

Capitolul 43

Manus stătea întins pe spate pe unul dintre paturi, cu un ochi închis și celălalt abia întredeschis. Evie stătuse în baie aproape o oră, compunându-și, probabil, mesajul pentru editoarea lui Hamilton. Apoi ieșise și se așezase pe un scaun din camera micuță, privind cu atenție pe fereastră așa cum făgăduise. În acel moment Manus o aștepta să facă ceea ce credea el că plănuise în continuare.

Știa că ei doi aveau deja intenții opuse. Și cu toate că respecta hotărârea femeii, era, de asemenea, de părere că o confruntare față în față cu directorul însemna sinucidere. Ei nu dispuneau de opțiuni bune, dar Manus era convins că predarea stickului și promisiunea păstrării tăcerii ar fi fost posibilitățile realiste cel mai puțin rele. Dacă el obținea stickul, ar fi făcut ceea ce trebuia să facă, sperând că Evie va înțelege ulterior că a acționat pentru binele ei. Și al lui Dash.

Se gândi la locul despre care ea i-a spus lui Delgado că a ascuns stickul. Fără să fie sigur, Manus simțea că femeia s-a gândit, realmente, la locul acela, însă apoi a renunțat la el. Minciunile cele mai bune erau, în general, cele mai apropiate de adevăr, iar în confuzia și teroarea din dubă, o persoană inteligentă ca Evie ar fi recurs la ceva familiar, la ceva real.

În plus, directorul a menționat că înregistrările de geolocalizare ale telefonului ei mobil au indicat că ea nu a mai trecut pe acasă după ce a recuperat stickul. Manus i-a scotocit prin mașină… și s-a gândit cu un val de furie și dezgust că Delgado ar fi fost la fel de meticulos în percheziționarea ei. O ascunzătoare bună trebuia să fie atât sigură, cât și accesibilă, iar familiaritatea constituia un plus evident. Și pentru Evie căminul de bătrâni ar fi însemnat toate acele trei elemente. Dacă ea a lăsat

stickul în toaleta femeilor, a găsit o ascunzătoare excepțional de inteligentă, deoarece Manus a căutat cu atenție acolo. Sau a ales o ascunzătoare nepotrivită și stickul a fost descoperit de altcineva. Era, totodată, posibil să-l fi pus undeva în camera tatălui ei. Indiferent de locul exact, Manus avea senzația că era vorba despre căminul pentru bătrâni.

Mai așteptă o jumătate de oră, apoi ritmul respirației deveni mai profund și regulat. N-o auzea, dar o simțea și știa că femeia ar fi perceput-o. Trecură câteva minute și fu răsplătit, văzând-o cum se apropie de patul lui Dash. Ar fi observat ce făcea acolo doar dacă ar fi întors capul, însă credea că știa.

După un minut, îi văzu îndreptându-se spre ușă. Băiatul își ducea rucsacul; ea ținea geanta într-o mână și laptopul sub braț. Manus își închipui conversația pe care a avut-o, probabil, cu puștiul somnoros. „Trebuie să plecăm, Dash. O să ne reîntâlnim cu domnul Marvin mai târziu. Deocamdată el trebuie să doarmă. Fără întrebări, da? O să-ți explic totul în curând”.

Sau cam așa ceva.

Imediat după ce ieșiră, Manus se ridică și privi pe fereastră cum intrară în recepție.

Evie se pregătea să recupereze stickul, așa cum anticipase. Iar el avea să fie acolo și s-o aștepte.

Capitolul 44

Evie și Dash intrară în recepție. Îndărătul tejghelei se afla un bătrân – probabil, cel pe care l-a descris Marvin – care privea la un minitelevizor de aceeași vârstă cu el. Insul ridică ochii și întrebă:

— Pot să v-ajut?

— Voiam doar să restitui laptopul, răspunse Evie străduindu-se să vorbească pe un ton nepăsător.

— Aha, zise bărbatul înțelegând probabil abia în acel moment că Marvin l-a împrumutat pentru ea. Sigur că da.

— Ne-ai putea chema un taxi, te rog?

— La ora asta? Aveți un zbor matinal?

— Exact.

Bătrânul îi privi buza umflată și se întunecă la chip.

— Cum de te-ai ales cu rana aia la buză?

— Poftim? Ah, un accident stupid.

— Un accident stupid, da? Te-a lovit tipu-ăla voinic? Mi-am dat seama că era ceva cu el.

— Cum? Nu, nu. Nici vorbă de așa ceva.

— Îl protejezi? Să știi c-am mai văzut incidente dintr-astea. Acum o ștergi cu băiețelul tău ca să-l protejezi și pe el. Te furișezi în timp ce nenorocitul doarme beat. Și-aș zice că nu-i nici prima oară.

— Să știi că-ți apreciez grija, dar, realmente, nu-i vorba despre așa ceva.

— Pe dracu' nu este, spuse bătrânul și ridică receptorul telefonului fix. Chem poliția.

— Nu! exclamă Evie, alarmată de iuțeala și stranietatea cu care planul ei simplu era deturnat de individul acela. Nu, te rog, îmi dau cuvântul – nu-i ceea ce crezi. Te rog!

Bătrânul se opri, cu receptorul pe jumătate ridicat spre ureche. După aceea clătină din cap ca și cum s-ar fi îndoit de propria lui judecată și puse receptorul înapoi în furcă.

— Ești sigură că știi ce faci?

Întrebarea era în mod evident de formă, totuși, o luă pe Evie prin surprindere, deoarece, Dumnezeule! oare *chiar* știa ce făcea? Pe urmă se calmă. Aprobă din cap și puse laptopul pe tejghea.

— Sunt foarte sigură. Și-ți mulțumesc cu adevărat pentru grijă. Deși îmi dau cuvântul că nu-i deloc cazul.

Bătrânul se uită la Dash.

— Ești bine, fiule?

Somnoros și derutat, Dash nu izbutise să-i citească pe buze. Se uită la Evie și ea gesticulă o traducere. Puștiul se întoarse spre recepționer și ridică degetul mare cu un gest obosit.

— Ah, zise bătrânul și încuviință din cap, de parcă asta ar fi explicat totul. E surd, nu? Ca taică-său?

Evie zâmbi. Își simți zâmbetul cu totul exagerat, însă în clipa aceea nu știa cum altfel ar fi reacționat.

— Acum, dacă poți chema taxiul acela, zise ea.

Capitolul 45

Remar închise ușa în urma lui Delgado și se întoarse spre director. Încercă să-și ascundă îngrijorarea – ba nu, neliniștea totală – din expresie, dar se îndoia că avea un succes prea mare.

— Știu, spuse directorul plimbându-se înainte și înapoi prin cabinet, este rău.

— Rău? Toate informațiile despre Ochiul lui Dumnezeu se află pe un stick, despre care n-avem habar unde este. În plus, javra ta de pază o ajută pe femeia care l-a luat. Ah, și cu ocazia asta ne-a lichidat și agenții de teren. Te-ai gândit vreodată cât de multe știe Manus? Cât rău ne-ar putea face dacă trece în cealaltă tabără? Sau, ca să mă corectez, acum după ce a trecut deja?

Existau, desigur, unele nuanțe pe care Remar le evita în mod deliberat. Manus era omul directorului și nimeni nu știa ce a făcut la ordinele acestuia. Adevărul era că Remar nu a avut absolut nicio legătură cu el și de aceea nu avea nici griji legate de el. Toți știau că directorul era un fanatic al securității operaționale. Era logic ca orice ar fi existat între Anders și asasinul lui personal să rămână doar între ei.

Directorul se opri din mers și se trase ușor de bărbie.

— Nu cred că a trecut în cealaltă tabără. Așa cum am spus, cred că vrea să ne predea stickul ăla, însă în același timp nu vrea nici ca femeia să fie rănită. Cred că va coopera. Este posibil chiar să ne contacteze. Iar în momentul acela îi vom mulțumi pentru eforturi și-i vom cere oamenilor lui Jones să-l doboare.

Remar nu răspunse. Descrierea directorului fusese foarte glacială și indiferentă. Indiferent ce altceva ar fi fost Manus, loialitatea lui s-a dovedit

a fi mereu exemplară. Era iritant să-l audă pe Anders descriindu-i atât de clinic… eutanasierea.

— Bun, spuse Remar. Mă bucur, oricum, că avem un plan. Mai lipsește un detaliu. Unde sunt ei? Gallagher este, în esență, civilă, dar Manus a fost antrenat de CIA și Operațiunile Speciale. Laolaltă, ei doi știu foarte multe despre capacitățile noastre. Sigur că da, până la urmă îi vom găsi, însă nu cred că „până la urmă" este soluția optimă acum. Decât dacă nu intenționezi cumva să te mulțumești, pur și simplu, să-l aștepți pe Manus să sune?

Directorul își reîncepu plimbarea prin încăpere. Remar simțea cum i se învârteau rotițele în minte, dar se părea că dura mult să producă ceva.

Într-un final, directorul se opri din mers. Îl privi pe Remar și întrebă:

— Care este statutul programului Urechii lui Dumnezeu?

Remar clătină din cap, înțelegând cât de disperat devenise Anders.

— Nu cred că vorbești serios.

— Care este statutul?

— Nu-i nici măcar pregătit pentru…

Directorul lovi cu palma tăblia biroului și răcni:

— Atunci, pregătește-l!

Remar simți că nu mai rezistă.

— Cum s-o fac, Ted? Vrei să anulez legile fizicii? Sunt prea multe date, prea multe false semnalări pozitive, care necesită prea multă putere de procesare pentru a fi examinate. Poate peste un an sau peste șase luni dacă avem noroc. Însă nu acum.

— De ce, Mike? Datele sunt acolo. Toate telefoanele mobile au microfoane. Dacă nu le ascultăm, de ce dracu' am mai dezvoltat WARRIOR PRIDE și NOSEY SMURF[33]? Putem folosi ca microfoane până și giroscoapele telefoanelor – ce rost mai are programul ăla dacă nu-l vom utiliza? Toate automobilele noi sunt

prevăzute cu Bluetooth, identificare vocală și un microfon care se activează când se declanșează un airbag sau când șoferul vrea să acceseze un serviciu de parcare. Sistemele de divertisment la domiciliu sunt echipate cu identificare vocală. Oamenii își instalează în locuințe asistenți personali electronici ca Amazon Echo. Totul activat vocal. Și câte monitoare pentru prunci există? Întreaga lume este cablată pentru sunet, toate vehiculele, toate încăperile, toate persoanele. Noi trebuie să le accesăm. Trebuie să le utilizăm.

— Dar încă nu le putem înțelege. Creierul lui Dumnezeu încă n-a prins din urmă Urechea lui Dumnezeu.

— La naiba, da' chiar nu gândești? Parametrii în cazul de față sunt mici. Doar o anumită distanță de la apartamentul lui Gallagher. Putem realoca senzorii de la aerostatele JLENS[34], fiindcă, oricum, intenționam să facem asta. Asta înseamnă un multiplicator uriaș despre ce putem percepe în zona Washingtonului.

JLENS era format din două aerostate de supraveghere pe care armata le-a lansat deasupra statului Maryland, aparent pentru apărare împotriva rachetelor de croazieră. În opinia lui Remar, programul de aproape trei miliarde de dolari era un gigantic obiect inutil. Pe de altă parte, așa cum a menționat directorul, putea fi realocat. Și totuși…

— Și dispozitivele „dirtbox”[35], continuă directorul. Programul de urmărire a telefoanelor mobile dezvoltat în cooperare de CIA și șerifii federali – îl vom realoca și pe el.

Remar se gândi că ăsta ar fi fost mai logic. Programul implica utilizarea de avioane ce simulau turnuri de telefonie mobilă și păcăleau telefoanele să raporteze informații de înregistrare unice. CIA și șerifii federali acopereau în felul acela majoritatea populației Statelor Unite, dar

pentru Gallagher și Manus n-ar fi avut nevoie decât de acoperirea zonei Washingtonului.

— În regulă, spuse Remar. Zici, așadar, că setul de date este gestionabil, pentru că noi vom asculta doar două voci.

— Exact: Gallagher și Manus.

— Manus abia dacă vorbește. El utilizează limbajul semnelor.

Pentru o clipă Anders păru descumpănit, apoi își reveni.

— Nu contează. Ne trebuie doar un crâmpei. Știm asta. Prototipul a fost testat. Iar din cauza surzeniei, glasul lui Manus este neobișnuit și-l vom detecta din zgomotul de fundal mai ușor decât pe altele. Oricum, ei sunt împreună – nici nu avem nevoie de amândoi, ci numai de unul, oricare.

— Chiar și cu parametrii pe care i-ai amintit, vom avea nevoie de o putere de procesare uriașă. Ce vrei să facem – să le închidem pe celelalte?

— Da, dacă va fi nevoie. De ce nu?

Lui Remar nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Adică vrei să nu mai știm nimic din discuțiile dintre teroriști, despre planurile Kremlinului privind Ucraina, despre lansarea noilor sateliți de spionaj ai Chinei, despre cartelurile din Mexic și amplasările de bombe nucleare în India și Pakistan… pentru a încerca să-i auzim pe Manus și Gallagher?

— Dacă nu-i găsim pe Manus și Gallagher, și dacă cineva deconectează Ochiul lui Dumnezeu, vom fi terminați. Sfârșitul jocului. Vom fi, oricum, surzi și orbi. Tot ce propun este o scurtă… discontinuitate. Probabil nu mai mult de douăzeci și patru de ore, posibil mult mai puțin. Redirecționăm toată puterea de procesare necesară pentru localizarea lui Manus și Gallagher, îi găsim și am terminat. Salvăm Ochiul lui Dumnezeu. Și, cine știe, poate că, din testarea pe teren a Urechii lui Dumnezeu, învățăm cum să-l activăm mai rapid.

— Și cum dracu' o să explicăm asta? Nu putem redirecționa discret atâta putere de procesare. Jumătate din personalul tehnic își va da seama.

— Am primit informații despre un al doilea posibil atentat cu bombe. Asta-i tot ce trebuie să se știe.

— Un atentat cu bombe? Pentru procesarea cerută de tine, vor crede că suntem supuși unui atac nuclear. Vor fi scurgeri. Vei cauza panică.

— Vom anunța de la bun început că parametrii sunt foarte strânși, iar intervalul de timp, foarte limitat. Până când cineva se va gândi mai mult la asta, se va termina deja.

Remar nu răspunse. Nu se mai întreba dacă directorul și-a pierdut discernământul. La întrebarea aceea se răspunsese deja și nu mai era vreme de sentimente. El trebuia, pur și simplu, să analizeze ce să facă în continuare.

Anders însă păru să-i ia tăcerea drept aprobare.

— Nu înțelegi? Noi avem nevoie de asta. Este așa cum am zis. De fiecare dată când un extremist al libertăților civile face cunoscută una dintre capacitățile noastre, trebuie să dezvoltăm altele noi. Ei bine, Ochiul lui Dumnezeu este în pragul riscului acum. Cel puțin, avem Urechea lui Dumnezeu care să-l înlocuiască. Iar Manus și Gallagher nu vor avea habar că există. Vor cădea drept în plasă.

Capitolul 46

— Salut, doamnă, salut, fiule, unde doriți să vă duc?

Bărbatul avea un accent însorit de Maharashtra. Dintr-un motiv necunoscut, Evie îl găsi liniștitor.

— Este vreun Walmart prin apropiere?

— Pe Route 30 este unul deschis non-stop. Aceea este destinația dumneavoastră?

— Trebuie să mă opresc doar ca să cumpăr câteva lucrușoare. Destinația mea este Columbia. Este în regulă?

— Nicio problemă, dar aparatul de taxare va funcționa și în timpul staționării.

— Bineînțeles. Mulțumesc.

Ea și Dash intrară în Walmart, de unde ieșiră în mai puțin de zece minute – Evie cu un nou telefon cu cartelă preplătită, Dash cu niște comicsuri noi –, iar după o oră stăteau în fața căminului pentru bătrâni și priveau în urma taxiului care se îndepărta. Evie încercă ușa clădirii, însă nu se deschise. Bineînțeles. Pe durata nopții o țineau închisă.

Ciocăni în geam. Nu recunoștea persoana de la recepție – era un bărbat voinic, în salopetă, spre deosebire de tinerele atrăgătoare îmbrăcate în costume de afaceri din timpul zilei. Ea presupuse că era mai degrabă un om de serviciu decât un recepționer adevărat.

Bărbatul ridică ochii, apoi se ridică și veni la ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, mulțumesc. Tatăl meu locuiește aici și… în fine, aș putea să-l văd?

— Doamnă, programul de vizite începe la ora 7.

— Da, știu. Îmi dau seama că este nepotrivit, dar… nu poți să deschizi măcar ușa? Mi se pare nu știu cum să vorbesc cu dumneata prin geam.

Bărbatul o privi suspicios, totuși, era un cămin pentru bătrâni, pentru numele lui Dumnezeu, nu vreo bancă! Descuie ușa și o deschise, însă nici nu ieși, nici nu-i invită înăuntru.

— Mulțumesc, spuse Evie. Problema este că fiul meu și cu mine plecăm într-o călătorie. De fapt, chiar acum suntem în drum spre aeroport. Și imediat înainte de trezire am avut un coșmar groaznic… că tata va muri cât timp suntem noi plecați. Știu că-i o prostie, dar mi s-a părut, realmente, ca o premoniție. Vreau doar să-l vedem înainte de plecare. Ca să mă simt cu inima împăcată. S-ar putea?

Bărbatul continua să aibă o expresie bănuitoare, totuși, lui Evie i se păru că bărbatul s-a mai înmuiat. După o pauză scurtă el răspunse tot printr-o întrebare:

— Cum îl cheamă pe tatăl dumneavoastră?

— Kevin Gallagher, camera 717. Eu sunt Evie.

Întinse mâna și bărbatul i-o scutură.

— Eu sunt Cooper. Îl cunosc pe domnul Gallagher. Este un domn foarte drăguț și foarte politicos cu toată lumea, deși nu-și amintește întotdeauna unde se află.

Ea nu știa dacă, într-adevăr, Cooper era numele sau prenumele bărbatului, dar se părea că așa voia să i se spună.

— Știu. Este… în declin. Dar e adevărat, este drăguț și politicos ca întotdeauna. Cel puțin în privința asta nu s-a schimbat.

Cooper îl privi pe Dash.

— Ai venit să-ți vezi bunicul, băiete?

Dash încuviință în tăcere.

Asta păru să-l convingă. Cooper aprobă din cap și le făcu semn să intre.

— Vă rog totuși să nu stați prea mult, da? Nu-i în niciun caz crima secolului, însă aș putea avea necazuri fiindcă v-am lăsat să intrați în afara orelor de program.

— Mulțumesc foarte mult, Cooper. Îți promit că vom fi rapizi.

Evie și Dash intrară în camera tatălui ei, care dormea și sforăia sonor. Femeia chiar se temea ca nu cumva el să se trezească; dacă era lucid, ar fi fost greu să plece repede, ceea ce trebuia neapărat să facă. Ea se gândi la povestea pe care i-o încropise lui Cooper. Oare subconștientul vorbise în numele ei? Deoarece avea, de fapt, sentimentul oribil că vizita aceea putea fi ultima în care își vedea tatăl. Alungă ideea aceea. Nu-și putea îngădui să fie emoțională. Nu-și putea îngădui să simtă teamă, fiindcă ar fi consumat-o. Trebuia să se concentreze.

După ce ieșiră, îl întrebă pe Dash dacă voia să meargă la toaletă. Băiatul clătină din cap.

Pentru o secundă, Evie se temu să-l lase singur și se gândi să-l ia cu ea.

„Te sperie și umbrele acum, se mustră ea în gând. Nu-i nimeni aici. Este toiul nopții. Toate ușile sunt încuiate”.

„Bine, îi semnală, atunci, așteaptă aici. Vin imediat”.

Intră în toaleta pentru femei și se duse direct la ascunzătoare. Stickul era acolo unde îl lăsase. În fond, de ce n-ar fi fost așa? Totuși, se simți aproape surprinsă. Directorul și Delgado, și faptul că Marvin era implicat cu ei… își dădu seama că aproape începuse să suspecteze că erau atotștiutori și că ar fi ajuns deja acolo. Dar nu, totul era în regulă. Deocamdată…

După ce reveni pe coridor, îi gesticulă lui Dash: „Știi ceva? Trebuie să folosesc puțin un computer din centrul recreațional – ceva pentru serviciu. Nu vrei să joci ceva online?”

Lui Dash îi plăceau jocurile de baseball online, cu toate acestea, entuziasmul îi fu mai reținut de data asta. „Cred că da”.

„Ce-i, iubitule?”

„Mi-e somn. Ce se-ntâmplă? De ce am venit aici?”

Lui Evie i se rupea inima văzându-l atât de obosit, și totuși, curajos. „Sunt niște treburi pe care trebuie să le rezolv. Și voiam să-l văd pe bunicul. Mai întârziem doar nițel, da?”

Intrară în centrul recreațional. Căminul era scufundat într-o tăcere de mormânt și femeia se așteptase ca și acolo să fie la fel, însă la unul din cele două computere era așezat un bărbat cu părul alb. Evie îl recunoscu – domnul Bollinger, despre care știa că juca dame cu tatăl ei când era în stare de așa ceva. „La naiba!”

Domnul Bollinger ridică ochii la intrarea lor.

— Ah, Evie, ce faci aici? A pățit ceva tatăl tău?

— Nu, domnule Bollinger, mulțumesc de întrebare. Tata este bine. Am trecut doar să văd ce face.

— La ora asta?

— Este o poveste lungă. Dumneavoastră ce făceați?

— Păi, după moartea soției, nu mai dorm așa bine și câteodată mai găsesc vreun insomniac ca mine și pălăvrăgim. Altfel, citesc știrile online.

— Am înțeles. De fapt, voiam să folosesc și eu un computer. Ceva pentru la serviciu.

Îi semnală lui Dash: „E-n regulă dacă nu joci baseball, frumosule? Nu-i disponibil decât un computer”.

Dash încuviință din cap. Și cu toate că nu i-ar fi putut înțelege, domnul Bollinger păru să priceapă esențialul.

— Puteți trece amândoi la computere, rosti el. Eu și așa trebuie să mă duc până la toaletă.

— Sunteți sigur? întrebă Evie, voind cu disperare să fi spus, de fapt, doar *mulțumesc*.

— În ziua de azi, ăsta-i unul dintre lucrurile de care sunt cel mai sigur.

Domnul Bollinger se ridică și ieși cu pași târșâiți; pe neașteptate și din fericire, toată

încăperea și computerele le rămaseră doar lor.

Dash se așeză și începu imediat să se joace. După ce-l văzu că se afundă în lumea lui, Evie descărcă Tor – nu era tocmai șocant că niciunul dintre rezidenții căminului nu părea să fi făcut asta până atunci – și verifică fișierul SecureDrop pe care l-a creat la *Intercept*. Primise un răspuns. Inima începu să-i bubuie și-l deschise.

> *Sună-mă la numărul de mai jos imediat ce poți după primirea acestui mesaj. Numărul este al unui telefon cu cartelă preplătită, cumpărat cu bani gheață și care n-a mai fost utilizat niciodată. Ca să mă suni, trebuie mai întâi să cumperi și tu un telefon similar.*
>
> *Dacă după ce discutăm, decidem să acționăm, îți propun să ne întâlnim la debarcaderul Pennyfield Lock de pe Canalul C&O. Este foarte important să NU discutăm la telefon despre locul de întâlnire. Putem vorbi despre oră, dar nu despre loc. Ținând seama de precauțiile deja întrebuințate, mă îndoiesc că cineva ar putea asculta, totuși, trebuie să fim foarte precaute.*
>
> *Debarcaderul este ușor de găsit. Nu-l căuta online; tot din considerente de securitate. Dacă e nevoie, folosește hărți tipărite, însă este destul de simplu de ajuns acolo: se află la unul dintre capetele lui Pennyfield Lock Road, care are celălalt capăt la River Road în Potomac. Intră pe Pennyfield și mergi până ajungi la apă, unde va trebui să cotești fie la stânga, fie la dreapta. Cotește la dreapta și o să vezi debarcaderul chiar în față. Imediat lângă el, este o parcare cu pietriș, în care ne vom întâlni.*

NU-ȚI folosi mașina sau alta care poate fi asociată cu tine. Dacă ai cu tine un telefon mobil, scoate-i bateria. Dacă este un model la care nu se poate scoate bateria, NU-L POȚI aduce cu tine.

Voi ține ceva, probabil un ziar sau o revistă, în ambele mâini. Dacă vreuna din mâinile mele este goală înseamnă fie că persoana pe care o vezi nu sunt eu, fie că a apărut o problemă și întâlnirea a fost revocată. Procedează și tu la fel. Dacă nu ai ambele mâini ocupate, NU mă voi apropia.

Dacă te voi vedea cu ambele mâini ocupate, te voi întreba dacă știi de unde se pot închiria caiace. Vei răspunde că este închis, fiindcă s-a terminat sezonul. Atunci, vom ști amândouă că suntem cine trebuie să fim.

Urma un număr de telefon. Evie îl scrise pe o bucată de hârtie, îl mai verifică o dată, apoi închise și șterse istoricul browserului.

Îl atinse pe Dash pe umăr. Băiatul ridică privirea și ea gesticulă: „Haide, scumpule, trebuie să plecăm”.

Dash se uită la ecran, pe urmă iarăși la mama lui. „Nu mai putem sta cinci minute? Am ajuns la nivelul patru în…”

Ea râse fericită că era distras de la cele întâmplate. „Mai târziu, da? Am multe de făcut în dimineața asta”.

Reveniră la recepție.

Cooper ridică ochii, auzindu-i.

— Este bine tatăl?

— Da, e perfect. Mulțumesc foarte mult. Apreciez, realmente, înțelegerea dumitale.

Cooper flutură dintr-o mână.

— Pentru puțin. Mă bucur că ați izbutit să-l vedeți, cum ziceam, este un om cumsecade.

— Îți mai pot cere o favoare?

Cooper arcui sprâncenele. Ceva din chipul lui părea să transmită permanent suspiciune.

— Mi-am… ăăă, uitat telefonul mobil.

Bărbatul înclină ușor capul spre un umăr, de parcă vizita aceasta devenea de la un minut la altul tot mai puțin plauzibilă. Un sentiment sufocant de disperare începu să pună stăpânire pe Evie. Tot ce făcea era de-a dreptul transparent. Dacă un recepționer de motel ametit de alcool și un paznic de noapte de la un cămin pentru bătrâni o puteau descifra cu atâta ușurință, oare ce șanse avea împotriva NSA?

Își alungă totuși sentimentul acela. Trebuia să-și păstreze concentrarea. Trebuia să treacă prin asta. Pentru Dash. Pentru Dash.

— Știu, adăugă ea. Este o poveste lungă și destul de ciudată. Dar… aș putea chema un taxi de pe telefonul dumitale? Ți-aș fi cu adevărat recunoscătoare.

— Nicio problemă. Sper doar să fiți bine amândoi.

— Da, suntem perfect, atât doar că ne trebuie un taxi.

— Stați puțin.

Bărbatul se aplecă în față, ca să privească mai îndeaproape ceva dinapoia monitorului – probabil o listă cu numere de telefon frecvent utilizate –, tastă un număr pe telefonul fix al recepției, apoi îi întinse receptorul. Evie comandă un taxi care s-o ducă de la căminul pentru bătrâni din Columbia la aeroportul Internațional Baltimore/Washington. „Cât mai repede posibil. Aha, unul se află deja în zonă? Ajunge în cinci minute? Ar fi minunat”.

Îi restitui receptorul lui Cooper.

— Mulțumesc. O să așteptăm afară. Nu vreau să cauzez mai multe neplăceri decât am cauzat deja.

— Nu-i nicio problemă. Puteți sta…

— Nu, nu, mulțumesc. Începe să se lumineze și nu apucăm să vedem așa multe răsărituri de soare.

În plus, taxiul va sosi în câteva minute.

— Cum doriți, dacă nu deranjează să așteptați afară. Însă dacă vă răzgândiți, sunt aici. Ajunge să ciocăniți în geam.

Dash semnală: „Am nevoie să merg la baie, totuși”.

Femeia încuviință din cap. „Bine, dar grăbește-te. Taxiul vine în cinci minute”.

Pălăvrăgi cu Cooper, cât timp lipsi Dash. În jurul ei erau mai mulți oameni amabili. Nu înțelegea de ce nu apreciase, realmente, asta până atunci. Avea să-și schimbe comportamentul.

Dacă va trece cu bine de ceea ce o aștepta.

Dash se întoarse și Cooper le deschise ușa. Evie fu încântată să vadă că cerul devenise trandafiriu spre est și era, cu adevărat, spectaculos. Fusese o noapte lungă. Era bucuroasă că se apropia dimineața.

•••

Din parcarea aflată pe partea opusă a străzii, Manus văzu din camionetă că Evie și Dash ieșiră din căminul pentru bătrâni. Așteptau un taxi, fără doar și poate, la fel cum au sosit acolo. Femeia nu ar fi folosit Uber sau Lyft; serviciile urmăreau mișcările utilizatorilor într-atât de aproape, încât era greu de imaginat că NSA nu a găsit o cale pentru a se infiltra în sistemele lor, clandestin sau cu acordul lor.

El s-a gândit că vor veni la căminul pentru bătrâni și a fost ușor să folosească altă rută și să ajungă înaintea lor. I-a privit intrând, iar în acel moment, după ce au ieșit, își dădea seama după ușurarea de pe chipul lui Evie că a recuperat stickul. Manus detesta ce urma să facă în continuare, dar n-avea alternativă. Puse mâna pe clanța portierei, ca să coboare.

Un taxi se opri în fața căminului. Bărbatul se opri. Cei doi urcau deja în mașină. Era prea târziu. La naiba, ar fi trebuit să fi așteptat mai aproape,

însă nu a vrut să fie văzut și nici nu s-a așteptat că va dispune de așa puțin timp ca să acționeze.

Ar fi putut izbi taxiul cu camioneta, scoțându-l de pe șosea, dar se temea să nu rănească pe cineva. Poate să-i lovească bara din spate? Taximetristul s-ar fi oprit, ca să facă schimb de date pentru asigurare. Ar fi fost însă prea multe de gestionat: femeia ar fi făcut gălăgie, iar taximetristul ar fi putut interveni. Manus nu voia să provoace o scenă în fața băiatului. Nu voia ca el să sufere în niciun fel. De aceea, deocamdată, se mulțumi să-i fileze.

Va găsi altă oportunitate, iar atunci n-avea să mai aștepte.

Capitolul 47

Când porni taxiul, Evie se uită în jur luptându-se cu senzația că erau priviți. Căminul pentru bătrâni era, într-adevăr, un „loc care poate conduce spre tine”, așa cum s-a exprimat Marvin. Și ce dacă? Chiar dacă NSA monitoriza cursele taxiurilor – Evie presupunea că monitoriza totul –, ar fi trebuit să filtreze un volum uriaș de date în cazul în care nu dispunea decât de informația că ea a luat un taxi spre aeroport. Iar găsirea ei în alt taxi, de la aeroport unde intenționa să-l schimbe, ar fi fost mai dificilă.

„Dar Marvin? El nu te-ar fi putut urmări?”

Nu. Marvin dormea când au plecat ei. Iar Evie a privit în urmă pe toată durata călătoriei spre căminul pentru bătrâni. Nu a văzut absolut pe nimeni. Asta era – se simțea, pur și simplu, agitată. N-ar fi fost deloc o surpriză.

„Și rețeaua ta de videocamere?”

Asta ar fi fost, de fapt, o problemă. Femeia bănuia că NSA a ordonat aducerea altcuiva la operarea rețelei, ca să dispună de cât mai multe instrumente pentru găsirea ei. Știa foarte bine că nu va putea fi mereu cu un pas înaintea lor, ba chiar nici prea mult timp de acum încolo. În secolul al XXI-lea, oamenii lăsau în jur date electronice la fel cum lăsau celule moarte de epidermă. Iar mai devreme sau mai târziu, unele dintre celulele acelea moarte aveau să fie absorbite în pâlnia colosalului aspirator care fusese materializat de visul nebunesc de „colectare totală” al directorului. Însă „colectarea totală” implica o slăbiciune, un călcâi al lui Ahile printre toate torentele de date primare. Slăbiciunea aceea era inactivitatea.

Da, puteai să colectezi toate datele, dar înțelegerea lor necesita timp. Poate că nu foarte mult timp: la urma urmelor, ea i-a descoperit rapid

pe Hamilton și Perkins, iar organizația a acționat prompt pe baza acelei descoperiri. Totuși, ei îi trebuia doar puțin. Toată șmecheria era să se miște întruna, să fie precaută și, în primul rând, să predea cât mai repede stickul lui Leed. În felul acela, până când Ochiul lui Dumnezeu al directorului vedea ce se întâmpla, ar fi fost deja prea târziu să se întreprindă ceva.

După cincisprezece minute, coborau din taxi în fața terminalului de plecări al aeroportului IBW. Evie îi lăsă șoferului un bacșiș bun, deși nu atât de mare încât să o țină minte. Banii ei lichizi începeau să se apropie de sfârșit, ceea ce nu era tocmai bine. La urma urmelor, nu putea să se ducă la bancomat ori să folosească un cârd. Dar cu puțin noroc, totul avea să se termine foarte repede.

Intrară în terminal. Dash privi în jur și semnală: „Nu-nțeleg, mamă. Zburăm undeva? Unde-i domnul Marvin?”

Evie îi ciufuli părul. „Sunt multe de explicat, iubitule, și n-am timp chiar acum. Este un fel de «vânătoare de comori». Iar domnul Marvin ne ajută”.

„O vânătoare de comori? Am crezut că astea sunt pentru copiii mici”.

Femeia surâse. „Adulții participă și ei la vânători de comori, dar de alt tip. La asta este însă foarte important să câștig. Iar dacă ne grăbim, cred c-o pot face”.

„Există un trofeu?”

„Da, unul mare”.

„Care?”

„Mai ții minte cât de fericit ai fost când domnul Marvin ți-a dăruit mingea de baseball?”

Dash încuviință, zâmbind în privința acelei amintiri.

„Ei bine, trofeul ăsta prețuiește cel puțin la fel de mult”.

„Ce este?”

„Trebuie mai întâi să dau un telefon. Îți spun după aceea, de acord?”

Băiatul aprobă din cap și privi din nou în jur. „Sunt foarte obosit”.

Ea îl sărută pe creștetul capului. „Sunt convinsă. Te descurci foarte bine și ești de mare ajutor”.

„Cum sunt de ajutor?”

Pentru o clipă, Evie fu silită să-și stăpânească lacrimile. „Iubitule, mă ajuți în feluri pe care nu cred că le pot explica vreodată. Dar vei înțelege într-o bună zi”.

Dash se strâmbă, însă plin de afecțiune. „Mereu zici lucruri de-astea”.

Ea îl sărută din nou. „Doar pentru că sunt adevărate”.

Se îndreptară către un carusel pentru bagaje, neutilizat. Dash se așeză pe podea și începu să citească unul dintre comicsurile cumpărate din Walmart. Stând cu spatele la perete, Evie activă telefonul cu cartelă preplătită și sună la numărul pe care Leed i l-a dat în mesajul trimis prin SecureDrop. După numai un țârâit, auzi glasul unei femei, ușor răgușit și liniștitor de sigur pe sine.

— Alo?

Brusc, Evie își dădu seama că nu știa ce să spună.

— Am… primit mesajul tău.

— Ai obiectul despre care am discutat?

— Da.

— Și ne putem întâlni cum am discutat?

— Da.

Urmă o pauză.

— Aș fi vrut să am o dovadă prin care să știu că ești cine spui că ești.

— Ți-am scris dovada în mesajul meu. Despre fiica ta. Prietenul nostru mi-a zis că va fi suficient.

— Dovada aceea era necesară, dar că nu este suficientă. Am lângă mine câțiva avocați inteligenți care mă sfătuiesc să nu mă duc la

întâlnire. M-au avertizat că ar putea fi o înscenare a guvernului, care încearcă să-mi întindă o cursă. Țelul lor este să accept informații despre care pot spune ulterior că au fost furate, pentru a-mi face mie și agenției mele ceea ce i-au făcut lui Julian Assange.

— Și ce le-ai răspuns?

— Că am față de angajatul nostru datoria de a-mi asuma riscul acesta. Că dacă aș proceda altfel, n-aș merita câtuși de puțin să fiu la conducerea acestei agenții.

— Probabil că ți-au spus că guvernul știe că vei gândi așa și se vor folosi de asta.

— Da, exact asta mi-au zis.

Era înfricoșător. S-ar fi putut ca femeia aceasta s-o abandoneze, realmente, când se aflau atât de aproape?

— Uite ce este, adăugă Evie, dacă nu te întâlnești cu mine, dacă nu iei obiectul pe care-l am, angajatul tău… nu cred că va mai supraviețui. Și nici eu nu cred că voi mai supraviețui. Și am un copil care depinde de mine. Așa că îmi cer scuze dacă joc cartea vinovăției, dar vreau să știi că atunci când vei citi că am fost violată și apoi ucisă într-o crimă aparent „aleatorie”, ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care le-ai fi putut împiedica.

Niciun răspuns. Evie încercă să aștepte, însă nu izbuti.

— Să știi, continuă ea, că aș vrea, cu adevărat, să fi făcut asta într-un fel care să nu mă expună. N-am vrut niciodată să fiu implicată în toate astea și tot ce vreau în chiar clipa asta este să-ți dau ceea ce a vrut să-ți dea angajatul tău. Dar dacă nu vrei să te întâlnești cu mine într-un loc sigur, atunci e perfect, o să risc și o să intru direct în birourile voastre.

— Să nu crezi că n-aș fi vrut să te aducem la noi. Atât doar că n-o putem face. Suntem permanent supravegheați. Zilnic în zonă staționează între una și trei dube „de întreținere”.

Iar în ultimele patruzeci și opt de ore, numărul lor a crescut la șase. Ca să nu amintesc de toți noii grădinari, lucrători de întreținere a cablurilor telefonice și curieri de livrări. Poate că ai reușit să oprești mașina în față și să încerci să sprintezi înăuntru. Și poate că ei te-ar intercepta pe drum. Sau poate că te-ar urma, pur și simplu, înăuntru și te-ar aresta chiar în birourile noastre. Nu este o opțiune cu probabilități mari de reușită.

Evie simți un fior de speranță.

— Așadar, mă crezi?

Altă pauză.

— Mă tem că va trebui să te cred.

Evie expiră prelung.

— Bine. Bun. Fii atentă, traficul nu-i aglomerat. Într-o oră pot ajunge la locul de întâlnire.

— Voi avea nevoie de mai mult timp. Trebuie să urmez niște proceduri destul de elaborate pentru a mă asigura că nu sunt filată. Și tu ar trebui să faci la fel. Nu departe de locul de întâlnire sunt niște cartiere liniștite. Folosește-le. Dacă nu e trafic în zonă, urmăritorii n-au unde să se ascundă.

— Nu dispunem de așa mult timp. Nu uita că angajatul tău va telefona în curând. Și trebuie să-i spui că ai obiectul, fiindcă altfel el nu-ți va zice ceea ce-ți trebuie ca să-l utilizezi.

— Bine, atunci, să ne întâlnim peste o oră și jumătate. Asta ar trebui să ne acorde câteva minute suplimentare, pentru orice eventualitate. Dacă ești filată sau vezi pe oricine, sau orice care ți se pare suspect, abandonează. O să revenim online și o să facem alt plan.

— Bine, rosti Evie simțind o combinație bizară de ușurare și nervozitate. Mai e ceva – copilul despre care am amintit va fi cu mine. Nu vreau să fii surprinsă. Cred că în felul ăsta îți va fi și mai ușor să mă identifici.

— Ești sigură că-i o idee bună?

— Nu-l las singur până nu termin treaba asta.

— Cum crezi. Telefonul la care vorbești acum… îi poți scoate bateria?

— O să-l las aici. Probabil că-l va lua cineva și-l va duce cine știe unde. Și mai sper că-l va purta într-o urmărire lungă și zadarnică pe cel care-l geolocalizează.

— Perfect, este o idee foarte bună. Nici tu n-o să mă mai poți găsi la numărul ăsta.

Evie se simți deodată invadată de un val de agitație și răsuflă prelung, încercând să se controleze.

— Bine. Ne vedem într-o oră și jumătate. Să terminăm odată!

•••

Manus nu a oprit motorul camionetei și a rămas lângă trotuarul de lângă terminalul pentru sosiri, la capătul unui șir lung de automobile și taxiuri care soseau și plecau. Nu a anticipat că femeia va veni la aeroport. Ea avea instincte bune. Lui îi era imposibil s-o urmărească fără să-și abandoneze camioneta în parcarea de la „plecări”. Iar după ce a intrat în aeroport, ea dispunea de multe opțiuni: operatorii feroviari Amtrak și MARC și metroul de suprafață. Ca să nu mai amintească de numeroasele autobuze, microbuze și taxiuri.

Nu se aștepta ca ea să ia vreun avion; ar fi fost ilogic, fiindcă toți pasagerii erau în prezent cercetați amănunțit. De asemenea, nu putea să închirieze un automobil, întrucât ar fi trebuit să prezinte, totodată, un act de identitate. De aceea trebuia să se pună în acel moment din nou în mintea ei, să-i anticipeze următoarea mișcare. Evie era inteligentă, însă nu avea experiență. În plus, se grăbea și se temea de videocamere. Iar Manus se îndoia că ar fi vrut să fie înconjurată de mulți pasageri, deoarece o femeie cu un băiețaș surd ar fi fost o țintă prea ușor de urmărit.

Schimbase până atunci două taxiuri și era evident că prefera mijlocul acela de transport. Instinctul lui îi spunea că o va face din nou. De

aceea aștepta la „sosiri”, sperând că instinctul lui a fost corect. Dacă nu, atunci a pierdut-o.

Un polițist rutier se apropie și-i ciocăni în geam. Manus îl coborî.

— Nu puteți staționa aici, domnule. Aici au voie numai vehiculele publice pentru preluarea pasagerilor. Particularilor le este interzis.

Manus era pregătit pentru așa ceva și scoase legitimația FBI primită de la director. O folosise de multe ori în circumstanțe similare și întotdeauna avusese efecte magice.

Și de data aceasta funcționă perfect.

— Mă scuzați, domnule, zise polițistul rutier, brusc respectuos față de Federalii mari și răi. Nu mi-am dat seama. O să… ăăă, am grijă să nu fiți deranjat.

Manus aprobă scurt în semn de mulțumire și polițistul se îndepărtă. Oricum, eventualul lui sprijin se pare că nu mai avea rost, pentru că Evie și Dash apărură din terminal și urcară într-un taxi din capătul șirului. Manus încuviință încruntat și porni la câteva secunde după taxi.

Avea să acționeze după ce ei coborau din taxi. Manus spera că nu va fi nevoit să facă rău nimănui, dar trebuia să ia stickul acela. Dacă n-o făcea, toți aveau să moară.

Capitolul 48

Remar se simțea precum cineva care urcase într-un carusel, care se rotea în acel moment atât de rapid și se legăna atât de violent, încât nu mai putea să coboare. El și Anders nu au părăsit clădirea toată noaptea. Nu au dormit. Un asistent le aducea mâncare și cafea, în timp ce ei conduceau cabinetul directorului ca pe un soi de centru de comandă din timpul războiului.

Redirecționaseră aproape toate supercomputerele, absolut toată puterea de procesare de care dispuneau, spre Urechea lui Dumnezeu, deja cea mai mare preluare de date din istoria culegerii de informații, între timp substanțial amplificată de fluxuri de la aerostatele JLENS și programul CIA/șerifii federali. În mod uimitor, părea să funcționeze. Au detectat vocea lui Gallagher care vorbise pe o linie fixă aflată în căminul pentru bătrâni unde era internat tatăl ei. Au examinat cu atenție locul și au descoperit că cineva a accesat un joc online de baseball de pe adresa IP a căminului. Se dovedi că fiul lui Gallagher avea un cont – o confirmare suplimentară a faptului că vocea depistată îi aparținea lui Gallagher. Femeia a comandat un taxi și ei se străduiau să-l urmărească, pe urmă, curând, i-au detectat glasul din nou, vorbind în BWI de pe un telefon cu cartelă preplătită pe care l-a cumpărat cu douăzeci de minute mai devreme din magazinul Walmart aflat chiar lângă campusul NSA. Remar trimisese deja unități la BWI. Bănuia că putea să aibă noroc, totuși, nutrea sentimentul că Gallagher era prea inteligentă ca să rămână acolo. Cu toate acestea, se apropiau. Procesarea primului apel interceptat a durat aproape o jumătate de oră. Confirmarea le-a permis însă eliminarea în mare parte a zgomotului de fond, astfel că au detectat al doilea apel la nici zece

minute după ce a avut loc, realmente. Încă puțin timp, și încă puțin noroc, se gândi Remar, și următoarea detectare a vocii lui Gallagher avea să fie aproape în timp real.

Ușa cabinetului se deschise și directorul ieși în anticameră.

— Manus, rosti el. S-a întâmplat așa cum ți-am spus.

Îi arătă lui Remar telefonul lui pe ecranul căruia era un SMS:

Sunt pe urmele ei. O să-i iau stickul. Și o s-o fac să promită să-și țină gura. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să-i faci rău. Și nici băiatului.

Răspunsul directorului a fost:

Dacă o poți face să promită, atunci promit și eu. Da.

— Un *burner*, adăugă Anders, însă este Manus. Geolocalizat la aeroportul BWI. E pe urmele lor.

— Îl urmărești acum?

— Nu. A scos bateria.

— De ce ar fi făcut asta?

— Nu este sigur. Vrea să procedeze după regulile lui. Dar ți-am spus: el continuă să creadă că suntem în aceeași echipă.

Remar încuviință din cap cu o expresie neutră.

— O eroare de apreciere periculoasă.

— Adevărat. Și de aceea trebuie să avem grijă să nu greșim și noi în mod similar. Concentrează-ți atenția pe Gallagher. Dacă putem ajunge la ea înaintea lui Manus, cu atât mai bine. Eliminăm intermediarul.

Directorul se întoarse în cabinet și închise ușa.

Linia securizată a lui Remar țârâi. Era Jones. Ridică receptorul și spuse:

— Salut, Vernon. Care-i statutul grupei tale?

— În parcarea voastră așteaptă deja patru oameni din SWAT, aleși pe sprânceană, pregătiți și echipați. Tipi duri care fac ce le spui, fără să pună întrebări. Nu-i căpătați însă până nu-mi ziceți ce dracu' se-ntâmplă?

— Ce vrei să insinuezi?

— Haide, Mike, nu aburi un aburitor. Ce-i această nouă amenințare a unui atentat cu bombe despre care am auzit?

— Am interceptat niște discuții între teroriști. Ne asumăm simple precauții.

— Discuții între teroriști, pe naiba! Clișee dintr-astea le furnizăm idioților care prezintă știrile de la ora opt seara, pentru ca să le dea țărănoilor sentimentul că știu despre ce-i vorba și să-i facă să creadă că suntem stăpâni pe o situație despre care nu știm, de fapt, nimic. Vrei să-mi insulți inteligența?

— Nu, răspunse Remar. Cine ar încerca așa ceva ar fi el însuși un prostovan.

— Iar tu nu ești prostovan, Mike.

— Până acum așa am crezut despre mine.

Urmă o pauză în timp ce Jones reflectă.

— Iar acum s-a schimbat ceva?

Remar privi spre ușa închisă de la cabinetul directorului. Era timpul. Ba chiar trecuse destul de când trebuia s-o facă.

Oftă și precizează:

— Trebuie să stăm de vorbă între patru ochi.

Capitolul 49

Cu cât se apropiau de locul de întâlnire, cu atât Evie își stăpânea mai greu nervozitatea. N-o ajuta nici faptul că taximetristul, un scoțian volubil emigrat în America, avu chef de conversație pe tot drumul până acolo.

— Mă dau în vânt după C&O Canal, o asigură el. Cu ce ocazie acolo?

— Doar ca să mă plimb, cu o prietenă.

— E un loc minunat pentru plimbări. Mai ales în perioada asta a anului. Îți place să urmărești păsările?

Evie se uită la Dash, care era absorbit de un comics.

— Ăăă, nu, nu tocmai. Cum să zic, sigur că da, mi se par frumoase, dar…

— Să știi că azi, dacă ești foarte norocoasă, ai putea zări o pitulice rară de Carolina. Sau poate chiar o grackle comună[36], cu adevărat greu de văzut. Sau, cine știe, un scorțar cu piept alb.

Evie nu se putea gândi decât la Leed – dacă femeia va fi acolo și dacă Hamilton va telefona, și dacă ei vor putea decripta stickul, și când i-ar fi publicat conținutul. Ar fi vrut ca taximetristul să tacă, totuși, nu voia ca el să și-o reamintească fiindcă fusese grosolană. De fapt, nu voia să și-o reamintească pentru niciun motiv.

— Mă tem că nu le-aș recunoaște nici dacă le-aș vedea, mărturisi ea. Însă par, într-adevăr, frumoase.

— Oho, să știi că sunt! Sunt unele dintre cele mai frumoase păsări din lume și se află chiar aici, la doi pași de mine. Adevărul e că minunății sunt peste tot în jurul nostru. Șmecheria este să știi care-i lucrul cel mai bun asupra căruia să te concentrezi.

— Să fiu sinceră, n-am gândit niciodată așa, zise Evie.

Își aminti ce a simțit când părăsit căminul pentru bătrâni: că nu a apreciat cât de mulți oameni buni și amabili existau.

— Da' ce-i cu băiatul tău? E un flăcău chipeș, da' foarte tăcut.

Evie se gândi la o minciună, nevrând să se potrivească descrierii „femeie cu fiu surd", totuși, decise că ar așa ceva ar fi putut avea și efect invers. De aceea se mulțumi să răspundă:

— Are o deficiență de auz. Preferă limbajul semnelor în locul vorbirii.

Taximetristul izbucni în râs.

— Dac-aș vorbi atâta doar cu mâinile, fie c-aș fi epuizat, fie c-aș avea o condiție fizică mai bună decât atleții de la Olimpiadă. Sau poate ambele.

Ea chicoti politicos, dar nu spuse nimic. Poate înțelegând că fusese excesiv de vorbăreț, taximetristul hotărî să facă o pauză.

Ceea ce se dovedi o binecuvântare relativă. Măcar pălăvrăgeala a distras-o parțial de la gândurile care o măcinau. Pe urmă Evie se pomeni întrebându-se ce va crede Marvin când se va trezi și nu-i va mai găsi în cameră? Oare de ce se simțea vinovată în privința asta? Să fi însemnat că în adâncul inimii credea că bărbatul era de partea ei, deși știa, de asemenea, că nu-și îngăduia să aibă încredere în sentimentul acela?

La asta se adăugau toate felurile în care ea putea da greș, toate felurile în care, cumva, ei îi puteau lua urma. Și, desigur, chiar dacă ar fi făcut totul perfect, Evie nu putea decât să spere că Leed fusese la fel de precaută.

Oricum, a părut extraordinar de încrezătoare în sine, extraordinar de… tactică. Asta ar fi fost o combinație bună. Iar Evie însăși nu se putea gândi la nimic care ar fi putut-o trăda. Ea și Dash aproape că ajunseseră. Băiatul ei cel frumos. Aveau să scape și să fie în regulă.

•••

Remar se frecă la ochi, alungându-și somnul. Conversația cu Jones nu a fost simplă, iar afurisitul știa, realmente, cum să negocieze. În cele din urmă însă, amândoi erau pragmatici. Și cu toate că ambii aveau interese proprii, era, de asemenea, adevărat că aveau multe lucruri comune pe care voiau să le păstreze.

Directorul vorbea la telefon, asigurându-l pe șeful personalului de la Casa Albă că „totul era sub control”. Remar auzise până atunci cinci sau șase astfel de conversații. Pentru el, necesitatea de a-i spune șefului de personal, consilierului de securitate națională sau secretarului Apărării că „totul era sub control” constituia semnul cel mai clar că situația era exact invers. Dar el nu putea face prea multe lucruri.

Deocamdată.

Monitorul îi afișă confirmarea la care sperase.

— Ted, strigă el, am găsit-o!

Anders își ceru scuze și-și întrerupse convorbirea, asigurându-și prin gestul acela un loc permanent pe lista neagră a șefului personalului. Se grăbi apoi către biroul lui Remar.

— A plecat de pe aeroportul BWI spre sud-vest. Am accesat microfoanele telefoanelor mobile ale tuturor șoferilor care veneau sau plecau de la aeroport și am găsit-o într-un taxi.

— Ți-am zis eu! Urechea lui Dumnezeu. Ți-am zis eu!

Remar ar fi vrut să scuture dezgustat din cap. Ca să poată auzi o conversație, ei își încinseseră urechile în mod deliberat față de toate celelalte conversații din lume. Explicațiile ar fi însemnat totuși o pierdere de timp, așa că se mulțumi să spună:

— Ascultă!

Apăsă o tastă și auziră o înregistrare a discuției purtată de Gallagher cu cineva care părea desprins dintr-o reclamă pentru whisky-ul scoțian Macallan.

— C&O Canal, repetă Remar. Un loc discret pentru o întâlnire.

— Însă unde anume? C&O Canal este lung de aproape trei sute de kilometri. Ajunge până în Cumberland. Trebuie să reducem aria de căutare. Care-i decalajul temporal al conversației?

— Mai puțin de cinci minute, dar acum avem și geolocalizarea de pe telefonul taximetristului. Stai așa, el este…

Remar tastă iute câteva clipe și pe ecran apăru o hartă.

— În Two Hundred West – pe autostrada cu plată.

— Dumnezeule, la douăzeci de minute de noi!

— Da.

— Aplicația asta este mobilă?

— Bineînțeles.

— Oamenii lui Jones sunt gata?

— Așteaptă în parcare.

— Perfect. Mergem cu ei.

Remar își păstră o expresie impasibilă.

— Este necesar?

— Nu vreau să risc ca altcineva să strice lucrurile. Într-un fel sau altul, vom încheia cazul ăsta. Azi. Indiferent ce va trebui făcut.

•••

Delgado privi cum directorul și Remar urcară într-un Chevrolet Suburban negru aflat în fața clădirii, care demară după aceea în trombă. Mașina era mult lăsată – fie că transporta niște echipamente grele, fie că înăuntru se aflau mai mulți inși solizi.

Porni după ei, menținându-se la o distanță suficientă pentru a fi sigur. L-a mai filat și altă dată pe director. Era amuzant cât de naivi puteau fi uneori superspionii. Ca, de pildă, acel fost director CIA și NSA, care a acordat un interviu telefonic „neoficial” într-un tren Acela Express, în timp ce un pasager din apropiere transmitea totul în direct prin Twitter. Sau fostul director NSA care nu s-a

obosit să-și acopere obiectivul webcam al MacBook-ului. Ceva din puterea lor părea să-i facă pe nesimțiți să se creadă invulnerabili. Le dădea ideea că-i puteau marginaliza pe oamenii mărunți care trudeau pentru ei.

El a văzut clar expresia de pe chipul directorului când a spus că Manus continua să fie de partea lor. Că Manus nu voia altceva decât să le dea stickul în schimbul unei promisiuni pentru siguranța femeii. A văzut că Anders s-a gândit serios la propunerea aceea. Și că l-a trimis pe Delgado „să încerce să se odihnească” doar ca să-l înlăture din cale cât timp se gândea cum să abordeze situația. Cât timp se gândea la propunerea lui Manus.

Directorul nu a înțeles însă că exista doar o singură abordare. Monstrul și femeia trebuiau să moară. În acea zi. Alături de oricine ar fi încercat să se pună în calea lui Delgado.

Capitolul 50

Evie privi în jur în timp ce mergeau. După ce ieșiră de pe autostradă, străzile deveniră tot mai liniștite și rezidențiale, așa cum spusese, de altfel, Leed. Trecură pe lângă multe camere de filmat ultrarapide, care o nelinișteau. Știa că, în funcție de unghi, lumină și viteză, unele dintre ele puteau oferi imagini destul de bine conturate ale pasagerilor, ca să fie procesate ulterior de sistemul de recunoaștere facială. Își reaminti apoi că directorul n-ar fi putut acționa suficient de prompt pentru a juca vreun rol, chiar dacă fața ei i-ar fi fost înregistrată și identificată. Ei mai aveau de mers doar câteva minute. Aproape că ajunseseră.

Traficul se rărise considerabil și Evie nu uitase recomandarea lui Leed de a-și lua măsuri de precauție împotriva unui filaj. Nu vedea totuși cum cineva ar fi urmărit-o de la aeroport, și cu atât mai puțin dinainte să fi ajuns la aeroport. În plus, ce să-i fi zis taximetristului? „Poți să te-ntorci pe aceeași rută și să conduci în cercuri și zigzaguri pentru o vreme? Vreau doar să m-asigur că n-am nicio companie neplăcută”.

Zări un indicator pentru Tobytown și șoferul coti la stânga de pe River Road. Asta era. Pennyfield Lock Road. Își privi ceasul – la fix! Era bine.

Trecură doar pe lângă copaci, câmpuri și câteva căsuțe modeste, iar drumul se îngustă treptat și începu să fie marcat de făgașe lăsate de roțile vehiculelor; șoferul coti la stânga, apoi la dreapta și iar la stânga, iar terenul căpătă o pantă ascendentă lină și copacii se îndesiră, astfel încât creară un baldachin de frunze deasupra capetelor. Zona era excepțional de liniștită, aproape privată și Evie înțelese de ce fusese aleasă de Leed.

Ajunseră la un pod cu o singură bandă pentru vehicule. Un indicator anunța că parcul se închidea

la căderea nopții. „Oricum, până atunci ar trebui să fim plecate de aici”, reflectă Evie agitată.

De cealaltă parte a podului, alt indicator anunța că sosiseră la ecluza Pennyfield, care făcea parte din Parcul Național Istoric „Canalul Chesapeake & Ohio”. După câteva secunde văzu și canalul. Acolo trebuiau să facă la dreapta, însă dacă Leed sosise deja, nu voia s-o vadă taximetristul. De aceea îl lăsă să o ia pe drumul din stânga până la o parcare micuță aflată nu departe.

Dash adormise. Evie îl bătu cu palma pe picior, până când băiatul oftă și deschise ochii. „Am ajuns, frumosule, semnală ea. Ne apropiem de capătul vânătorii de comori”.

Îi achită șoferului și coborâră.

— Plimbare plăcută și să vedeți păsări frumoase, le spuse el, apoi întoarse taxiul și plecă.

„Aproape am terminat, îi gesticulă Evie lui Dash. Aici e capătul vânătorii”.

Băiatul căscă. „Tot nu mi-ai spus care-i trofeul”.

„În curând. Vrei să-ți duc eu comicsurile?”

Dash i le întinse și Evie avu grijă să țină câte două în fiecare mână, în timp ce se întorceau pe drumul pe care veniseră. Când ajunseră la bifurcație, femeia văzu debarcaderul. Lângă el, se găsea o dubiță verde; din fericire, nu era un Sprinter, față de care se aștepta să sufere o fobie permanentă. În apropiere de dubiță, o femeie blondă, mai tânără decât se așteptase Evie, ținea în ambele mâini o revistă făcută sul.

Evie expiră prelung și-și continuă mersul. Asta era.

Blonda privi în jur, după care reveni cu ochii spre ea. Evie procedă la fel, străduindu-se să nu fie agitată. Nu văzu pe nimeni.

Se opri la un metru de ea și blonda rosti:

— Bună ziua, știi cumva de unde se pot închiria caiace pe aici?

— Ăăă… cred că este închis, pentru că s-a terminat sezonul.

Blonda se uită iarăși în jur.

— Perfect. Este așa cum ne-am înțeles. Ai stickul?

— Da. Betsy?

— Eu sunt. Trebuie să ne grăbim. Ryan ar trebui să sune dintr-o clipă în alta.

Evie se întoarse spre Dash și-i întinse comicsurile. „Scumpule, vrei să le ții tu?” Puștiul le făcu sul și le îndesă în buzunar. Ea duse mâna la buzunar ca să scoată stickul.

Pe pietrișul dinapoia ei se auzi scrâșnet de cauciucuri. Privi peste umăr. O camionetă albă. Simți un val fierbinte de adrenalină și inima începu să-i bubuie în piept.

— Relaxează-te, zise Leed. Poate că este cineva care face jogging dimineața. Poartă-te firesc.

Camioneta se opri lângă apă. Evie miji ochii, nesigură. Șoferul se uită la stânga, apoi la dreapta.

Marvin.

— La naiba! șuieră ea.

— Ce-i?

— NSA.

— La dracu’, te-au urmărit?

— Nu știu cum, zise ea încercând să nu intre în panică. Nu știu cum ar fi putut s-o facă.

Marvin le văzu. Trase volanul spre dreapta, porni motorul și se îndreptă spre ele.

Ce să facă? Să fugă? Unde?

Dash semnală: „Uite-l pe domnul Marvin”.

Marvin opri camioneta și coborî. Se uită la Leed, pe urmă la Evie.

„Nu-i poți da stickul, semnală el. N-o face!”

Dash gesticulă: „Salut, domnule Marvin. Ați venit pentru vânătoarea de comori?”

Marvin îl privi, aparent neînțelegând nimic.

„Ce-o să faci ca să mă oprești?”, gesticulă Evie.

„Dă-mi-l! Este unica soluție”.

Leed privi de la Marvin la Evie.

— Ce se-ntâmplă? Ce sunt semnele astea?

— Lasă-mă un minut.

— Nu dispunem de un minut.

„Nu este unica soluție, semnală Evie. Directorul vrea să crezi așa, dar nu-i adevărat. Nu poți avea încredere în el”.

„Ba da. A fost mereu cinstit cu mine”.

Oare a simțit o nesiguranță în felul cum mâinile lui au schițat cuvintele acelea? Spera să fie așa.

„Marvin, el nu-i omul care crezi tu. Poate că a fost, cândva, nu știu. Însă de acum nu mai este. Știu că poți vedea și tu asta”.

„Îi vom promite că nu vei sufla un cuvânt”.

„Promisiunea noastră nu va fi îndeajuns pentru el. Va promite la rândul lui câte-n Lună și-n stele, dar cum i se va ivi o ocazie… știi bine ce se va-ntâmpla. Cu tine. Cu mine. Cu Dash. Știi bine”. Din dubiță coborî un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu ochelari negri și barbă de trei zile. Marvin duse mâna dreaptă la șold.

„Nu, gesticulă Evie. Nu, Marvin!”

Tânărul nu avea nimic în mâini și femeia se gândi că ăsta era un noroc. El privi în jur și întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

Leed nu-și desprinse ochii de la Marvin.

— Lasă-ne un minut, Micah.

— Avem obiectul pentru care am venit aici?

— Nu știu.

„Nu te pot lăsa să-l dai lor, semnală Marvin. Îmi pare rău”. „Atunci, va trebui să mă oprești s-o fac”.

El clătină din cap. De fiecare dată când se oprea din semnalat, mâna dreaptă îi revenea la șold.

Telefonul mobil al lui Leed țârâi. Femeia îl scoase și-l privi.

— El este.

„Nu vreau să-mi trăiesc restul vieții în frică, gesticulă Evie. Nu accept asta”.

„Evie, te rog. Nu mă sili”.

Leed duse telefonul la ureche.

— Ești bine? întrebă ea, făcu o pauză, apoi adăugă: Da, sunt chiar acum cu ea. Dar avem o mică problemă. Rămâi pe fir.

„Nu ești felul acela de om, gesticulă Evie. Nu trebuie să fii așa. Marvin, nu ești un om rău. Deloc”.

„Ba da, sunt un om rău”.

„Nu ești un om rău, dacă nu vrei să fii”.

Marvin duse mâna la spate.

— N-o face, Evie, zise el cu glas sonor, intimidant. N-o face!

Ea nu se gândi. Nu analiză nimic. Continuă să-l privească drept în ochi.

Scoase stickul din buzunar.

Și i-l întinse lui Leed.

Marvin se gârbovi brusc. Duse degetele la tâmple și clătină încet din cap.

— Îl am, spuse Leed în telefon. Trimite un SMS cu parola. Și mie, și lui Micah. Grăbește-te!

Se auziră două piuituri. Tânărul care era, probabil, Micah își privi telefonul.

— L-am primit.

Leed îi aruncă stickul. Micah îl prinse cu o mână.

— Du-te! zise ea.

Micah se întoarse și sprintă spre dubiță.

— O să-l trimitem, spuse Leed în telefon. La *The Guardian*, *McClatchy*, *The Nation*, *Propublica*, *Rolling Stone*, *WikiLeaks*. Plus la diverși oameni în care avem încredere. Micah are o legătură prin satelit și-l decriptează și transmite chiar acum. Toți sunt pregătiți. Fiecare are propria lui parolă. Poți să mai rămâi la telefon? Vreau să știu tot ce ai aflat direct de la Perkins. Contextul. Impresiile lui. Cu cât îmi poți spune mai multe, cu atât mai repede vom trece prin document. Și cu atât mai repede vom putea publica. Ei nu mai pot închide ușa asta acum. E prea târziu. Lasă-mă o zi și te aducem și pe tine acasă.

— Du-te, îi zise Evie. Nu mai sta.

Leed se uită la Marvin, apoi la Evie.

— De ce nu vii cu Micah și cu mine? Ar fi mai sigur pentru tine. Și ne-ai putea ajuta, realmente…

— N-o să pățesc nimic. Doar să publicați ce este pe nenorocitul ăla de stick.

Leed tăcu câteva secunde, pe urmă încuviință din cap.

— Să fii sigură că așa vom face.

Alergă spre dubiță, urcă la volan și demară în trombă din parcare.

Dash o trase de braț. „Ce se-ntâmplă, mamă? Cine erau oamenii ăia?”

„Jurnaliști, scumpule. Ei ne ajută”.

„S-a terminat vânătoarea de comori?”

Evie aprobă din cap.

„Am câștigat?”

Ea se uită către Marvin. „Da, cred că da”.

Marvin stătea, pur și simplu, locului, cu umerii aduși, clătinând încet din cap.

„Este în regulă, gesticulă femeia. Ți-am spus. Nu ești un om rău.”

El suspină prelung. „Acum ei chiar că nu se vor mai opri niciodată”.

Evie auzi alt scrâșnet de cauciucuri pe pietriș. Ridică ochii, alarmată. Marvin îi urmări privirea. Pe drum apăru un Chevrolet Suburban negru, care gonea cu toată viteza.

Se întoarse spre bărbat, neînțelegând ce se întâmpla. „Tu i-ai adus?”

Înțelese însă din expresia lui, din limbajul corpului, că n-a făcut-o el. Marvin își privi camioneta și decise, probabil, că era prea departe pentru ca toți trei să ajungă acolo la timp. Se plasă între Evie și Suburban, apoi puse o mână pe umărul lui Dash și-l împinse înapoia lui. Mâna aceea rămase după aceea la spate. Evie văzu că stătea pe mânerul pistolului.

Suburbanul se opri la trei metri, cu botul ațintit spre ei. Portierele se deschiseră. Coborâră patru bărbați masivi, în costume cenușii. Nu erau tunși

periuță și purtau haine civile, dar păreau într-o formă fizică bună. Degajau o seriozitate militărească. Rămaseră înapoia portierelor. Toți aveau pistoale, care erau îndreptate spre Manus.

Dash se întoarse către mama lui, cu ochii larg deschiși. Evie clătină din cap – „Nu pune întrebări” – și-l lipi strâns de ea.

Din vehicul coborî Remar. Și apoi… desigur, directorul.

— Ce m-aș face fără tine, Manus? rosti el. Ajutorul meu cel mai de nădejde. Ajutorul meu cel mai de încredere.

Evie simți ca și cum cineva a lovit-o violent în plex. Marvin a lucrat tot timpul pentru director? Și atunci, de ce s-a poziționat ca și cum i-ar fi protejat pe ei?

— Ai ajuns prea târziu, zise ea surprinzându-se pe sine prin curajul acela. Stickul nu mai este. A ajuns la *Intercept* și ei l-au încărcat deja pe zece, douăsprezece site-uri oglindă. Toți vor afla ce ai făcut. Toate afacerile tale, toate secretele. Să vedem cum o să-ți placă.

Oare el a devenit palid? Da, așa se părea.

Directorul se uită la Marvin.

— Ce se întâmplă, Marvin? Nu ai stickul?

Marvin clătină din cap.

— Nu. Nu mai este. Ea ți-a spus adevărul.

Brusc, Anders deveni alb ca varul.

Remar se apropie de el și-i puse o mână pe umăr.

— Ascultă-mă, Ted.

Directorul îi îndepărtă mâna.

— Cum ai putut face asta? vorbi el spre Marvin. Cum ai putut să mă trădezi? Și pentru ce? Pentru niște partide de sex amărâte? Nu crezi că știam? Ba da, am știut chiar înainte să mi-o spui.

Urmă o pauză lungă.

— Știi doar ce ai văzut, zise Marvin. Nu știi ce simt eu.

— Serios? Ei bine, o să vedem noi, șuieră el, pe urmă se întoarse spre bărbații dinapoia lui: Rezolvați-i!

Evie se lăsă în genunchi, se întoarse cu spatele și-l cuprinse pe Dash în brațe, ca să-l protejeze. În aceeași clipă însă auzi alt glas, un bariton cu accent sudist.

— Nu. N-o să-i „rezolvați".

Femeia se întoarse și văzu cum din Suburban coboară un negru înalt în uniformă albastră militară. Îl recunoscu de la televizor – Vernon Jones, președintele Comitetului șefilor de Stat Major al SUA.

— Ce tot spui? replică directorul. Trebuie să sfârșim cazul ăsta.

Jones clătină din cap.

— Cazul a luat deja sfârșit. Trebuie să-l asculți pe Mike.

Anders se uită la Remar.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă el, masându-și umerii.

Remar clătină din cap și coborî ochii.

— Îmi pare rău, Ted, dar este nevoie de un nou management. Mai exact, de mult timp era nevoie de un nou management. Cred că înțelegi asta.

Directorul îngustă ochii și subție buzele.

— Ticălosule, m-ai lucrat pe la spate!

Remar încuviință din cap.

— Cred că până la urmă nu poți să le știi chiar pe toate.

— După câte am făcut pentru tine? Ți-am *salvat* viața. Te-am scos din focurile iadului, ticălos nerecunoscător, te-am promovat și te-am protejat. Fără mine, n-ai fi fost nimic. Ai fi fost mort, cenușă, un tăciune!

— Știu și nu voi putea să-ți plătesc niciodată datoria aceea. Deși Dumnezeu mi-e martor că am încercat. Însă situația de acum este mult mai mare, Ted. Este mai mare decât tine și decât mine. Nu mai poate continua așa. Faptul că nu-ți dai seama

că… nu mai ești adecvat pentru așa ceva. Îmi pare rău.

— Ai înnebunit de tot? Și tu ești la fel de implicat ca mine.

— Nu, nu tocmai. Ochiul lui Dumnezeu a fost „copilașul” tău. Ca și utilizările lui. Mai ții minte că mi-ai cerut să efectuez un audit? Perkins ar fi putut pune mâna pe foarte multe informații, totuși, n-a pus mâna chiar pe toate. Vom reclădi, însă vom fi mai atenți. Cu o capacitate mai mare de a discerne. Mai discreți. Ted, nu agrava situația mai mult decât este necesar. Te rog!

— Pe dracu’ veți reclădi. Crezi că nu știu? Știu totul. *Totul*!

Remar se uită la Jones.

Jones încuviință din cap și ordonă:

— Luați-l!

Doi bărbați înaintară și-l prinseră pe director de brațe. El începu să se zbată, însă cei doi abia dacă îi băgară în seamă eforturile.

— Marvin! răcni el. Marvin, oprește-i!

Marvin privi, cu chipul împietrit.

— Țineți-l un minut în mașină, le spuse Remar bărbaților. Am de discutat cu oamenii aceștia.

Jones se întoarse în Suburban. Bărbații îl urmară, târându-l înăuntru pe director, care zbiera că vor primi un *burn notice*, că toți vor primi un preaviz. Evie fu recunoscătoare că, întrucât îl ținea întors cu spatele, Dash nu văzuse nimic. Băiatul continua totuși s-o strângă puternic, evident, foarte speriat.

Portierele jeepului se închiseră și răcnetele directorului fură estompate brusc. Remar se apropie de ei.

— Marvin, Evie, îmi cer scuze pentru cele petrecute. Nimeni n-a vrut să se întâmple așa.

Femeia se temu să răspundă. Îl privi pe Marvin, dar chipul lui era indescifrabil.

Remar surâse trist.

— Să recunoaștem adevărul. Anders a mers prea departe. Naviga de atâta vreme pe ocean, că nu mai vedea uscatul. A pierdut din vedere țelul final, înțelegeți?

— Nu, rosti Evie precaut, apoi își îndreptă spatele și se întoarse complet spre el. Nu tocmai.

Dash se încleștase de piciorul ei. Poate că nu înțelegea toate cuvintele, însă, în tot cazul, pricepuse esențialul.

Remar aprobă din cap.

— Nici nu contează, de fapt. Sunt un tip realist și Jones este la fel. Împreună vom îmbunătăți lucrurile. Și pot afirma că și tu ești o femeie realistă.

— Ce vrei să zici? întrebă Evie. Că te aștepți să-mi țin gura? Ce mai contează? *Intercept* are stickul cu informații.

— Da, așa este, și le vor publica. O să trecem și peste asta. Am mai străbătut și altă dată furtuni.

— Dar Hamilton? Și Perkins? Și Delgado, care a pus bomba? Pe toate astea cum o să le ascunzi?

— O să invoc teorii ale conspirațiilor.

Siguranța lui pe sine o irita. Ar fi vrut să-l zgâlțâie, să-i demonstreze că se înșela.

— Există filmări video, adăugă ea precaut.

Remar încuviință, aproape cu părere de rău.

— Nu trebuie să-ți faci griji despre ele. Cineva s-a ocupat, așa că nu mai există niciun fel de dovezi – despre nimic. Mă rog, asta nu-i chiar adevărat, deoarece tu ai putea confirma multe. Și știi cum ar rezolva directorul posibilitatea asta dacă n-ar fi legat la mâini în jeep. Însă acelea erau metodele vechi. Nu sunt și metodele mele.

Femeia aștepta și Remar continuă:

— Este adevărat, cunoști lucruri pe care n-am vrea, într-adevăr, să le afle publicul. Și nu-i vorba doar despre Perkins și Hamilton. De pildă, că directorul a pus la cale explozia bombei din Washington. Bineînțeles, dacă ai vorbi despre

oricare dintre lucrurile acelea, l-ai putea implica pe Manus.

Îl privi pe Marvin, după care reveni spre Evie.

— Te-ai gândit la asta?

Ea nu spuse nimic. Avea senzația că Remar îi dădea ocol, restricționându-i posibilitățile de mișcare, legând-o de mâini. Ca să-i dea apoi lovitura de grație.

— Și nu-i vorba doar despre Manus, adăugă el. Te-ar putea implica, de asemenea.

Ajunsese la subiect.

— În ce fel?

— Comportament infracțional. Rețeaua ta de videocamere? O gravă încălcare a Amendamentului Patru. Activitatea ta a făcut parte integrală din Ochiul lui Dumnezeu, parte integrală din dosarele pe care le-am întocmit despre diverse personalități americane cu influență. Senatori, judecători… Oameni de felul acesta. Același dosare pe care le voi folosi pentru a proteja sistemul. Dacă implicarea ta ar deveni cunoscută – și te rog să mă crezi că așa va fi –, ai fi anchetată de Departamentul de Justiție. Ți-ai putea permite așa ceva? Ar face față fiul tău detenției tale într-o închisoare federală – în mare parte în regim de maximă securitate?

Era oribil. O prinsese. Știa exact pe ce butoane să apese.

— Mai bine întoarce-te la serviciu, zise Remar. Să știi că am vorbit serios când am spus că va fi un nou management. S-a terminat cu metodele clandestine. S-a terminat cu asasinatele. Voi conduce cu totul altfel.

— Crezi că vei fi noul director?

Bărbatul își atinse țesutul cicatrizat de sub peticul de pe ochi.

— Există o posibilitate reală.

— Probabil că știi ceva și despre președinte.

Evie rostise ironic cuvintele acelea, dar după ce le pronunță își dădu seama cât de reale puteau fi.

— Evie, noi știm câte ceva despre *toți*. Problema nu este ce știm, ci felul cum folosea directorul informațiile acelea. Așa cum am menționat, situația se va schimba.

— Și asta numești „democrație”?

Remar oftă.

— Haide să nu fim naivi. Noi nu subminăm democrația, fiindcă ea a fost subminată de mult. Aș fi vrut să nu fi fost așa, ți-o spun cu toată seriozitatea. Dar nu poți să lucrezi în orașul ăsta de atâta vreme de cât lucrez eu și să nu vezi. Desigur, doar dacă nu te orbești în mod deliberat. Și poate că-mi lipsește un ochi, însă nu sunt orb.

Clătină din cap și privi spre Suburban, apoi reveni la Evie.

— Deși este trist, nu-i chiar complicat. Noi concurăm împotriva multor interese, în principal interese corporatiste, iar dacă vei examina realist situația, vei vedea că noi reprezentăm alternativă mai bună. Alegerea în cazul de față, alegerea pentru cei realiști, nu este între management NSA și management democratic, ci între management NSA și… management corporatist. Și, crede-mă, n-ai vrea ca totul să fie condus de corporații. De acord, noi nu suntem tocmai Thomas Jefferson – corabia aceea a plecat de mult –, dar nu suntem nici sclavii absoluți ai banului.

Se răsuci către Manus.

— Îmi pare rău de director, Manus. Dacă vrei, poți să vii oricând să lucrezi cu mine. Sper că știi asta. Sau poate preferi o despărțire cu o compensație generoasă. Același lucru este valabil și pentru tine, Evie. Cred în a trăi și a-i lăsa pe alții să trăiască. Pentru cei care cred la fel despre mine.

Marvin rămase tăcut. Remar îl privi și lui Evie i se păru că-i deslușește o expresie de durere pe chip. Aproape de părere de rău.

— Ceva mă face să cred că ai vrea să rămâi câteva momente singur cu fostul tău șef, Marvin. Am dreptate?

Manus se uită spre Suburban.

— Da, ai dreptate.

Remar aprobă din cap.

— Nu trebuie să te grăbești, rosti el, apoi se întoarse și porni spre jeep. Lăsați-l să iasă! strigă ofițerul secund.

O portieră din spate se deschise și doi bărbați îl traseră afară pe director, după care îl eliberară.

— Credeți c-am terminat? striga Anders. Credeți că nu cunosc oameni? Că nu cunosc unele lucruri? Nu-mi puteți face asta. Știu totul. Și o să spun totul! O să fac praf orașul ăsta!

Remar și Jones urcară în jeep. Oamenii lor îi urmară.

— Unde plecați? urlă directorul. N-ați încheiat cu mine! O să vedeți!

Suburbanul porni. Brusc, împrejurimile deveniră foarte liniștite.

Evie se lăsă pe vine și-l sărută pe Dash pe obraji. Băiatul ținea ochii închiși. Îl mângâie pe păr și el deschise ochii și o privi.

„E-n regulă, gesticulă ea. E-n regulă, băiatul meu frumos”.

Îl văzu pe urmă pe Marvin, privindu-i. Pe fața lui șiroiau lacrimi. Bărbatul se întoarse și se uită la director.

— Manus, rosti Anders cu glas șovăitor. Îmi pare rău pentru toate astea. Pentru toate… neînțelegerile astea.

Marvin reveni spre Evie. „Am nevoie de un minut…

Ea se simți neliniștită, dar pricepu că n-avea de ales. Îi semnală lui Dash: „Haide, scumpule. Să-i acordăm domnului Marvin puțină intimitate”.

Dash începu să plângă. Simțise pericolul și se stăpânise, dar în acel moment, când totul se sfârșise, lacrimile îl podidiseră. Evie se aștepta să aibă și ea o reacție similară, dar nu în clipa aia. Ulterior, când se putea gândi și analiza pe îndelete toate cele petrecute.

Îl prinse pe puști de mână și plecară spre canal. Spera ca Marvin să nu întârzie mult. Voia să plece naibii din locul acela.

Capitolul 51

Manus porni spre debarcader. Directorul mergea alături de el. Manus îl vedea gesticulând și știa că vorbea, însă era ca și cum el uitase că Manus nu putea să-l audă.

Cu excepția nopții în care a murit mama lui, el nu a mai fost niciodată atât de trist. Se simțea… amputat. Orfan. Naufragiat. Părea ca și cum viitorul i-a fost năruit de un talaz neașteptat format din cele mai întunecate părți ale trecutului său.

Nu se putea opri din plâns. Nu-i păsa că directorul îl vedea. Asta nu mai conta deloc.

Se opriră la marginea apei. Începuse să adie o briză care părea că se întețea. Manus o simțea plăcută pe față. Privi în depărtare. Văzu un tunel pe sub un pod din piatră. Un tunel care ducea la canal, care ducea la Potomac, care ducea la Golful Chesapeake… până la Oceanul Atlantic. Se închipui plutind prin tunelul acela, mereu și mereu, și mereu, fără ca nimeni să-l vadă, să-l atingă, să-l rănească. Pe vecie.

Anders îi puse o mână pe umăr. Manus se întoarse și-l privi.

— … și-mi pare foarte rău, spunea directorul. Foarte rău, Manus. Mă poți ierta?

Manus plânse și mai tare.

— E-n regulă, adăugă directorul, frecându-și coapsele cu palmele. O să aranjăm noi lucrurile. O să-i oprim pe tipii ăștia. Ai să vezi.

Și apoi, îl șocă pe Manus, îmbrățișându-l și lipindu-i capul de umărul lui.

Manus îl ținu în brațe și un suspin uriaș îi cutremură tot corpul, apoi altul, și altul. Nu-și amintea când a plâns ultima oară în felul acela. În niciun caz după moartea mamei. Iar în acel moment durerea lui era ca o punte spre durerea din trecutul acela îndepărtat, contopind toate durerile, amplificându-le, sporindu-le. Îl ținu strâns în brațe

pe director, cu ochii închiși strâns, revărsând toate lacrimile de suferință înăbușite de-a lungul vieții. Și Anders îl ținu în brațe. Apoi se încordă. Și încercă să se desprindă. Manus îl strânse și mai tare, plângând întruna. Directorul se zbătu și încercă să-l lovească furios cu picioarele. Manus se îndoi, aplecându-l pe spre spate, și-l strânse ca și cum dacă l-ar fi strâns destul de tare, atunci n-ar mai fi pierdut niciodată ceea ce avusese cândva cu directorul, cu mama lui, cu viața lui de mult dispărută.

Simți un trosnet în corpul directorului și, deodată, acesta nu se mai zbătu, nu mai dădu din picioare, ba chiar nu se mai mișcă deloc. Capul îi căzu moale într-o parte, iar picioarele încremeniră și brațele i se deschiseră, lin ca aripile unui fluture.

Continuând să plângă, dar mai încet, Manus îl așeză jos, pe spate, apoi îl rostogoli în apă. Privi cum corpul începu să plutească spre tunel, cu capul lăsat puțin pe spate, cu gura deschisă într-o nedumerire mută, cu ochii privind fără să vadă cerul senin de deasupra. Se întrebă dacă va pluti, oare, întruna până la ocean.

Se întoarse și se îndepărtă. Evie și Dash erau lângă canal. Ea îl învăța cum să arunce pietricele care să ricoșeze de pe suprafața apei. Lui Manus îi veni din nou să plângă, văzând cât de bună era cu fiul ei, cât de protectoare și iubitoare. Dar îi secaseră toate lacrimile.

Se apropie de ei. Evie îl auzi venind și se întoarse. „Unde-i directorul?”, gesticulă ea.

Manus clătină din cap. „Nu mai există niciun director”.

Ea încuviință încet, cu ochii înfricoșați, totuși, părând să înțeleagă. El fu mulțumit. Nu voia să fie nevoit să explice.

Briza își schimbă direcția din care sufla și aduse cu ea un iz ușor acrișor. Gel de păr. Săpun floral.

Manus se uită în jur nepăsător și scrută cu repeziciune liziera din dreapta lor, împotriva

vântului. Mirosul sosea de acolo.

„Trebuie să vă spun ceva”, semnală el.

Evie și Dash îl priviră, curioși, întrebători.

Manus se lăsă pe vine în fața băiatului. „Poți să-mi promiți că n-o să te sperii când o să-ți spun?”

Dash se uită la Evie, apoi înapoi la Manus. Aprobă din cap.

Evie gesticulă: „Ce s-a-ntâmplat?”

„Delgado este aici. Îi simt mirosul. Zâmbește, Evie! Nu trebuie să pari speriată”.

Evie schiță un surâs crispat. Dash semnală: „Cine este Delgado?”

Manus scoase cheile camionetei și le puse discret în palma lui Dash, care le vârî în buzunar. „Este un om rău. Dar el nu înțelege limbajul semnelor. Așa că noi putem vorbi fără ca el să știe ce spunem. Ține cheile astea până urcați în camioneta mea, ai înțeles? După aceea, dă-le mamei tale”.

Puștiul aprobă din cap.

„Delgado nu știe nici măcar că vorbim despre el în clipa asta. Nu știe că eu știu că este aici. Iar asta-i bine. În felul ăsta, beneficiez de un avantaj important”.

„Cum anume?”, semnală Dash.

„O să-ți explic mai târziu. Acum vreau să ne-ntoarcem împreună la camionetă. Voi sta de pază în timp ce voi doi urcați în mașină. Pe urmă vreau să plecați. O să am grijă să fiți în siguranță”.

„Poftim?”, gesticulă Evie. Nu, n-o să te las aici cu nebunul…”

„N-o să pățesc nimic. Voi doar urcați-vă în camionetă. Vă urmez pe jos, ai înțeles?”

Evie nu părea tocmai convinsă.

„Dacă se va ajunge la schimburi de gloanțe, trebuie să fugiți. Aceea poate fi unica voastră ocazie să ajungeți la camionetă. Ați înțeles? Fiindcă el va-ncerca să mă lovească pe mine mai întâi”.

Dash semnală: „Eu am înțeles”.

Manus aprobă din cap. „Ești un băiat bun. Vreau să stai în spatele meu”.

„Nu mi-e frică”.

„Știu că nu ți-e frică. Ești curajos. Totuși, vreau să stai în spatele meu, da? Evie, și tu”.

Porniră împreună spre camionetă. Manus îi ținu pe Evie și Dash în stânga lui și examină cu un aer nepăsător liziera în timp ce mergeau. Existau mulți copaci groși și bolovani masivi. Delgado se putea ascunde îndărătul oricăruia.

Manus spera că proceda bine. Nu credea că Delgado era un țintaș de elită. Părea să prefere cuțitele și, de altfel, nu-și amintea să-l fi auzit vreodată că a tras cu arma. Nu a fost instruit sau antrenat, de armată sau de serviciile de informații. Chiar dacă ar fi reușit să-și procure alt pistol în locul celui pe care i l-a luat noaptea trecută pe malul lacului de acumulare, cel nou i-ar fi fost nefamiliar. Așa că, pe ansamblu, șansele lui Manus de a fi lovit păreau mici. Totuși, faptul că știa acele amănunte nu se compara nici pe departe cu purtarea unei veste antiglonț.

Manus trăgea întruna cu ochiul spre lizieră. Știa foarte bine ce mirosise, cu toate acestea, nu detecta nicio mișcare. Ce naiba…

Brusc, își înțelese greșeala. Ce prostie! Cât de prost a fost! Era atât de obosit și de surescitat, încât nu a văzut ceea ce era incredibil de evident.

Camioneta lui.

Mirosul venea din dreapta, dinspre lizieră, asta l-a derutat și l-a împiedicat să mai gândească limpede.

Până la camionetă mai aveau zece metri. Trecu în fața lui Evie și Dash și le făcu semn să se oprească. Duse mâna la pistolul Force Pro…

Prea târziu. Delgado apăru din bena camionetei, ațintindu-l cu un pistol. Era întins pe burtă, astfel că aproape întreg corpul îi era ascuns de oblonul lateral. Dacă ar fi fost singur, Manus ar fi sărit imediat într-o parte, deschizând în același timp

focul. Cu Evie și Dash în spatele lui, opțiunea aceasta nu mai era viabilă. Își coborî încet brațul pe lângă trup.

Delgado rânji. Chipul îi arăta groaznic – tumefiat, învinețit, cu o dâră roșie, urâtă, acolo unde fuseseră cândva implanturile de păr.

— Bună, dulceață, i se adresă el lui Evie. Ți-am spus c-o să ne revedem în curând.

Manus o simți pe femeie trecându-l pe Dash înapoia ei, după care ea avansă. Își puse mâna stângă pe umărul lui. Ca să-l liniștească, se gândi bărbatul… apoi îi simți cealaltă mână pe patul pistolului Force Pro, trăgându-l ușor din toc.

— Cum ți-a plăcut colonia? întrebă Delgado. Am pulverizat-o în copaci special pentru tine. Știam c-o s-o miroși, ciudatul naibii!

Manus ridică brațele în semn de predare și începu să înainteze.

— Îmi place noua coafură, rosti el. Arăți mai chipeș ca oricând. Thomas Delgado, cuceritorul inimilor femeilor.

Șase metri. Încă prea departe pentru ca un trăgător neexperimentat și ticsit de adrenalină să-și nimerească ținta din primul glonț. Continuă să meargă încet spre camionetă.

Delgado izbucni în râs.

— Da, da, exact așa. Haide, varsă totul din tine. Vreau s-aud tot ce ai de spus cu vocea ta caraghioasă. Hristoase, ai măcar idee cât de cretină îți e vocea când vorbești? De parc-ai fi lobotomizat sau așa ceva.

Patru metri.

— Serios? Ai cunoscut mulți lobotomizați?

„Ține-l de vorbă, își spuse Manus. Menține-l ocupat”.

— Pe niciunul ca tine, monstrule, asta trebuie să recunosc. Apropo, ai înaintat suficient, oprește-te imediat. Și ține brațele alea sus.

Manus se conformă. Ajunsese la trei metri și n-avea să se apropie mai mult.

— Care-i problema? adăugă Delgado, uitându-se la Evie. Ești speriată, dulceață? Te sperie ce-o să fac cu tine și cu băiețelul tău după ce-o să-mprăștii creierii prietenului tău peste voi doi? Ia zi!

Manus o simți pe femeie încordându-se. Delgado păru s-o simtă și el. Manus trebuia să-l distragă cumva, cu ceva.

O imagine îi veni în minte. Era amuzantă și începu să râdă.

Delgado îl privi bănuitor. Manus își înteți hohotele.

— Ia zi, handicapatule, care-i poanta? Să fie una bună, că, oricum, e ultima pentru tine.

— Mă gândeam la implanturile alea de păr pe care ți le-a smuls Evie de pe cap. Crezi c-o să crească prin pădure?

Delgado se întunecă la față. Evie trebuia să acționeze în acel moment, ori niciodată.

Ea păși în dreapta și ridică Force Pro cu ambele mâini, exact așa cum i-a arătat el. Manus auzi doar un *poc* stins. Glonțul îl nimeri pe Delgado în umăr și-l răsuci. Evie înaintă și continuă să tragă, prea rapid ca să-i numere împușcăturile. Câteva gloanțe se duseră prea sus, câteva prea jos, iar celelalte loviră oblonul camionetei, care, probabil, le opri. *Poc-poc-poc*-urile pe care le auzi Manus încetară brusc și el își dădu seama că femeia golise încărcătorul.

Sprintă și sări peste oblon, în bena camionetei. Delgado își ridică arma și Manus o lovi cu atâta violență, încât simți trosnindu-i încheietura celuilalt. Pistolul zbură în afara câmpului său vizual. Delgado încercă să se ridice și Manus îl izbi cu genunchiul în față, proiectându-l înapoi și lovindu-l cu capul de marginea oblonului. Văzu cum ochii lui își pierd concentrarea. Îl înhăță de revere, îl smulse și-l aruncă din camionetă.

Delgado izbi solul cu un bufnet pe care Manus îl simți prin cauciucurile vehiculului. Deschise trusa de scule, luă tomahawkul și sări din camionetă.

Evie era însă deja acolo; prinsese cu o mână ceafa gulerului lui Delgado, îi ridicase torsul inert și cu cealaltă mână îi lipise de cap propria lui armă. Fața ei era o mască de furie și hotărâre.

— Ți-am spus-o, gâfâi ea. Data viitoare când ne mai întâlnim. Ți-am spus-o.

Dash privea, cu pumnii încleștați și lipiți de obraji, cu ochii holbați de oroare.

— Evie, nu, rosti Manus. Nu! Ai grijă de Dash.

Femeia clipi și ridică ochii la el.

— Nu în fața băiatului tău. Dă-mi pistolul! Plecați de aici! Îndepărtați-vă! O să vă ajung din urmă.

Ea clipi din nou, apoi se uită la pistol, de parcă n-ar fi înțeles cum îi ajunsese în mână. Dădu drumul gulerului lui Delgado, care se prăbuși. După aceea îi întinse arma lui Manus.

— Cheile, zise el.

Evie le scoase cu blândețe din buzunarul lui Dash și i le dădu.

— Pistolul meu?

Ea privi în jur cu o expresie de buimăceală, pe urmă arătă cu mâna.

— Acolo. Cred… că l-am aruncat.

Delgado reușise să se ridice în genunchi. Gâfâia și fornăia. Sângele îi curgea din ruina care fusese cândva nasul lui.

Evie se uită la Berseker și păru că îl observă atunci pentru prima dată.

— Tu i-ai omorât pe turcii ăia, rosti ea. Tu ai fost.

Manus nu răspunse. Nu era sigur în privința conexiunii pe care o făcea femeia. Avea să se gândească la asta mai târziu.

Evie îl prinse de Dash de mână și porniră amândoi în alergare ușoară pe drum. Manus îl ocoli pe Delgado, ca să-l păstreze în câmpul lui vizual, în timp ce-i privea îndepărtându-se. După un minut ei trecură podul și nu-i mai zări.

Delgado ridică ochii spre el.

— Nu contează, șuieră bărbatul. Vei fi mereu un monstru.

Manus zâmbi.

— Știi ceva, Delgado? Am vrut dintotdeauna să-ți zic ceva.

— Da? Ce anume?

Zâmbetul se lăți.

— Asta…

Se întinse și ridică brațul mult, de parcă tomahawkul ar fi fost o rachetă de tenis aflată pe punctul de a trimite un as imparabil, pe urmă îl coborî cu toată puterea. Tăișul despică țeasta lui Delgado. O fântână de sânge îi țâșni din craniul deschis și Manus sări înapoi, ca să evite să fie stropit. Corpul lui Delgado zvâcni și tresări pentru o clipă, după care se îndoi și se prăbuși într-un maldăr de încheieturi inutile și terminații nervoase retezate.

Manus recuperă pistolul Force Pro, îi schimbă încărcătorul cu unul nou și vârî arma în toc. Șterse tomahawkul pe iarbă, puse toporișca și pistolul lui Delgado în trusa de scule a camionetei și demară. În câteva clipe îi ajunse din urmă pe Evie și Dash. Cei doi urcară în cabină, cu băiatul la mijloc. Dash plângea cu sughițuri. Manus întinse un braț și-l frecă ușor pe spate în timp ce șofa. Nu știa încotro se îndrepta și Evie nu-l întrebă. Bănuia că femeia era în stare de șoc. Poate că și el era.

După douăzeci de minute îl apucară tremurăturile. Nu-și amintea când i se întâmplase ultima dată așa ceva. Intră în parcarea Parcului Regional Black Hill și așteptă să-i treacă.

Dash nu mai plângea. „Ești bine, domnule Marvin?”, semnală el.

Manus aprobă din cap. „O să fiu bine. Și tu?”

„Nu știu. Cine era omul acela?”

„Un om rău. Voia să-i facă rău mamei tale. Și poate și ție”.

„Și l-ai oprit?”

„Da. De acum nu mai trebuie să ne facem griji în privința lui. Niciodată”.

„A fost, cu adevărat, o vânătoare de comori?”

Evie îl mângâie pe păr. „Nu chiar adevărată, scumpule, dar… un fel de vânătoare de comori, da. Este o poveste lungă”.

„Vreau s-o aud”.

„O să ți-o povestesc. Însă numai dacă domnul Marvin promite să mă ajute. El cunoaște părți pe care eu nu le știu”.

Dash îl privi pe Marvin cu ochi întrebători. Bărbatul ridică mâinile, dar nu găsi cuvinte. Se uită spre Evie, căutând ajutor, însă ea doar gesticulă: „Deci?”

Sentimentul acela de amputare, de naufragiu păru să se diminueze. Doar puțin, totuși, puțin era îndeajuns.

„O să încerc”, se pomeni el semnalând.

Dash îi surâse șovăitor și ridică degetele mari de la ambele mâini. După aceea se întoarse spre mama lui. „Putem merge acasă?”

Evie încuviință și-l privi pe Manus. „Da. Haide s-o facem. Sunt pregătită”.

Manus conduse încet și cu grijă. Nu credea că l-ar fi filat cineva, totuși, nu putea fi sigur niciodată.

Epilog

Remar și doi asistenți mergeau pe coridorul clădirii Hart de birouri a Senatului, flancați de patru bodyguarzi; pe mocheta lungă, pașii lor răsunau ca tropăiturile înfundate ale unui grup mare și hotărât de turiști. Până atunci Remar nu a avut niciodată nevoie de bodyguarzi, și nici nu-i vruse, dar se părea că numirea lui de către președinte în postul de director al NSA avea unele recompense. Sau poveri. Indiferent de sentimentele lui personale, Remar știa că în acea azi era important să-și intre în rol. Avea să depună mărturie înaintea Comitetului pentru Informații al Senatului, care, la rândul său, va recomanda plenului Senatului ca numirea lui să fie confirmată sau respinsă. El era rezonabil de încrezător că lucrurile vor merge lin, dar nu vedea nici vreun motiv pentru a lăsa ceva la voia sorții.

Dinapoia balustradei din stânga, cu un nivel mai jos, la parterul încăperii principale înalte de șapte etaje, se auzea rumoarea estompată a grupurilor de lobby-iști, funcționari epuizați și liceeni veniți în excursii, care-și roteau capetele ca să admire pe deplin pereții placați cu marmură ai celui mai mare corp legiuitor din lume. Trecură pe lângă intrarea ornată cu drapele a Comitetului Etic al Senatului și șirul lung de videocamere de securitate montate în plafon, și se opriră lângă ușa cu numărul 219 a sălii în care comitetul se întrunea pentru a discuta probleme strict secrete. Remar își privi ceasul. Perfect. Înaintea lui mai fusese programată o audiere și Remar voia să fie acolo când se încheia.

După câteva minute ușile se deschiseră cu un șuierat slab de aer presurizat. Dinăuntru ieși Ryan Hamilton, însoțit de Betsy Leed, editoarea site-ului *Intercept*. Îi urma o femeie mai vârstnică decât ambii și Remar o recunoscu pe avocata lui Leed. I se păru o ironie a sorții că reporterii aveau nevoie

de un avocat, dar nu și el. Ca și faptul că membrii Comitetului îl audiau pe Hamilton doar în secret.

Ei îl zăriră pe Remar și se opriră. Cele două femei îl studiară cu o răceală neîndurătoare; Hamilton, cu ură.

Pentru o clipă, toți rămaseră privindu-se reciproc, ca într-o scenă desprinsă dintr-un western. Jurnalistul purta un costum gri ieftin, care-i atârna de pe umeri. Pe dedesubt, cămașa albă, prea largă pentru gâtul lui, înghițea nodul unei cravate albastre. După răpire, a slăbit și deocamdată nu reușise să pună la loc kilogramele pierdute. Potrivit transcrierilor ședințelor de terapie urmate de Hamilton, pe care Remar le-a citit, pierderea apetitului era uzuală după calvaruri de felul celui îndurat de tânăr. Același lucru era valabil și pentru coșmarurile lui, ce implicau detalii ale răpirii pe care prefera să nu le facă publice. Era de înțeles.

— Arăți bine, Ryan, zise Remar. Mă bucur.

— Du-te dracului! replică Hamilton.

Avocata îl atinse pe braț, însă el se scutură.

— Îmi pare rău că n-am înregistrat progrese în localizarea bărbatului surd despre care afirmi că te-a răpit. Te pot asigura că NSA și-a pus toate resursele la dispoziția FBI-ului și Interpolului.

Hamilton își țuguie buzele, ca și cum s-ar fi pregătit să-l scuipe.

— Îmi vine să vomit când vă văd.

Remar încuviință grav.

— Îți înțeleg perfect sentimentele. Dacă are vreo importanță, vreau să-ți mulțumesc personal pentru ajutorul oferit la demascarea abuzurilor comise de fostul director Anders. Oricât de bine aș fi crezut că-l cunosc, am fost la fel de șocat pe cât trebuie să fi fost și tu.

— Serios?! exclamă Hamilton. Crezi că noi suntem șocați să aflăm că guvernul minte? Ba chiar și mai mult de atât?

— Nu, ai dreptate, bineînțeles că nu. Vorbind însă ca simplu cetățean, mă bucur că presa și-a jucat rolul în menținerea echilibrului esențial între libertatea și securitatea națiunii noastre. Ba chiar apreciez că ați prezentat superb acest program, Ochiul lui Dumnezeu, pe care-l conducea fostul director Anders și vă sunt recunoscător.

— Ah, fostul director, interveni Leed. Bănuiesc că n-ați avut mai mult succes în găsirea ucigașilor lui decât în găsirea răpitorului domnului Hamilton.

Remar plecă fruntea și-și atinse peticul de pe ochi. El a simțit cum va reacționa Manus față de trădarea lui de către Anders. Și cu toate că nu i-a spus lui Manus ce să facă, nu i-a zis nici ce *să nu* facă. Știa că rezultatul va fi bun. Mai curat, mai simplu. Totuși…

— Din păcate, nu am vești mai bune în privința asta, adăugă el după o clipă. Se presupune că a fost o operațiune de răzbunare, efectuată de elemente ale celulei teroriste responsabile de atentatul din Washington.

— Aceea a fost o acțiune internă, spuse Hamilton. Și o știi prea bine.

— Da, știu că există oameni care cred asta, tot așa cum există oameni care cred la fel despre atentatele din 11 septembrie 2001. Desigur, dacă aveți dovezi – o sursă ireproșabilă, ceva de felul acesta –, sunt convins că le veți prezenta.

Așteptă o clipă, privindu-i cu atenție.

— În privința asta, ai dreptate, zise Leed. Vor urma multe altele.

Rostise cuvintele acelea plină de încredere, însă Remar știa că era o cacealma. Dacă ar mai fi avut și alte informații sigure, Hamilton, care era mai impulsiv decât cele două femei, le-ar fi spus chiar atunci.

În plus, Gallagher a acceptat compensația oferită de Remar, care nici măcar nu s-a mai obosit s-o pună sub supraveghere pe femeie. Știa că ea n-ar fi făcut nimic care să implice vreun risc pentru

fiul ei. Și chiar dacă ar fi făcut, la ce bun? Cui i s-ar fi acordat mai multă încredere – unei foste angajate nemulțumite sau unui erou de război decorat și promovat la gradul de general cu patru stele? Și nici Manus n-avea să spună nimic, niciodată. El era implicat chiar mai mult ca Gallagher. Și, era clar, intenționa s-o protejeze pe femeie tot așa cum ea plănuia să-și protejeze băiatul. După cele întâmplate la C&O Canal, el nu a mai dat niciun semn, dar nu era nicio problemă. Remar nu avea de gând să-l preseze. Trăiește și lasă-i pe alții să trăiască.

— Voi aștepta cu nerăbdare viitoarele voastre articole, rosti el. Acum vă rog să mă scuzați, dar se pare că trebuie să particip la o audiere de confirmare în funcție.

Hamilton se încruntă și păru gata să comenteze ceva, însă Leed îl atinse pe braț.

— Ryan, spuse ea, de ce să nu scriem, atunci, un alt articol dintre cele care se pare că-i plac atât de mult domnului general?

Reporterul încuviință din cap și îngădui să fie condus de acolo, dar ochii continuau să-i scapere de furie.

Bodyguarzii lui Remar îl priviră, așteptând ordine. El încuviință înțelegător și spuse:

— A trecut prin multe.

Își atinse colecția de medalii de pe pieptul uniformei militare, trase energic de poalele vestonului și intră pentru audiere.

Cei nouăsprezece membri ai Comitetului îl așteptau, dispuși în jurul unei platforme în forma literei „U”, acoperită cu catifea roșie, care se înălța cu aproape un metru deasupra mesei lungi din lemn la care Remar se așeză împreună cu asistenții lui.

— Bine ai venit, domnule general, zise senatorul McQueen după ce încăperea fu securizată.

Glasul lui amplificat reverbera din plafonul înalt, astfel că lăsa impresia de imaterialitate și, aflat nu pentru prima dată în decorul acela, Remar și-l imagină pe Vrăjitorul din Oz.

— Sunt sigur că tot Comitetul așteaptă această audiere cu același interes ca și mine. În ciuda teoriilor conspirației despre care auzim în ultima vreme, am convingerea că procedura confirmării dumitale se va derula fără probleme.

Remar înclină modest capul.

— Mulțumesc, domnule senator. Abia aștept să vă răspund la toate întrebările și să risipesc orice neclarități.

Restul audierii fu la fel de regizată ca și preambulul. Multe discuții despre monitorizarea activităților NSA, despre consolidarea FISA, poate și despre „avocatul confidențialității", indiferent ce naiba ar fi însemnat asta. Deși Remar trebuia să admită că, privită ca un concept de marketing, ideea avea meritele ei. Președintele va numi pe cine voia el în funcția respectivă, însă oamenii aveau să audă titulatura și, crezând că exista cineva care să le apere confidențialitatea, vor trece cu vederea peste detaliile neliniștitoare.

— Totuși, vom avea nevoie de dovezi că programul „Ochi al lui Dumnezeu" a fost desființat, opină unul dintre membrii liberali ai Comitetului.

— Bineînțeles, domnule senator. După cum știți, operațiunea respectivă a și început deja.

— Stați puțin, interveni senatorul McQueen. Știm cu toții că fostul director Anders a abuzat de Ochiul lui Dumnezeu, dar știm în același timp că programul a prevenit numeroase atacuri teroriste. A salvat nenumărate vieți. Au existat excese? Da, incontestabil, însă acelea au fost excesele lui Anders. Vom reface programul și vom asigura o supraveghere superioară, totuși, spun să nu aruncăm copilul odată cu apa de îmbăiat.

Se auziră murmure de dezacord și de aprobare. Senatorul liberal vorbi din nou:

— Existența unui asemenea gen de program este prea periculoasă. Vreau să fie desființat, nu „refăcut”.

Remar se gândi la „avocatul confidențialității” și fu străfulgerat de inspirație.

— Domnule senator, există un program succesor. Mai puțin intruziv, dar în același timp cu o monitorizare superioară. Mă aștept să fie la fel de eficient împotriva amenințărilor teroriste.

— Serios? zise senatorul. Cum se numește?

Remar zâmbi.

— Noi i-am spus „Îngerul păzitor”.

Senatorii se lăsară pe spate în scaunele plușate, încuviințară înțelept din capete și în sală se auzi un murmur slab de mulțumire, aidoma torsului unei feline mari.

Așa funcționau lucrurile în societatea modernă. Nu Remar a conceput mașinăria; sarcina lui în prezent era, pur și simplu, s-o conducă și intenționa s-o facă bine și rațional. Deoarece, în cele din urmă, Ochiul lui Dumnezeu însemna mai mult decât un nume. Semnifica un mod de viață, iar oamenii se obișnuiseră cu acesta.

— Îngerul păzitor, atunci? întrebă el.

Senatorul McQueen aprobă din cap.

— Domnule general, nu mă pot gândi la alt om care să-l conducă mai bine ca dumneata. Știi că te vei bucura de toată susținerea mea. Îți mulțumesc pentru serviciile aduse și pentru viața dedicată securității poporului american.

Remar încuviință scurt, cu un gest milităros.

— Mulțumesc, domnule senator. Voi continua să fac tot ceea ce pot. De fapt, știu că toți o vom face.

Nota autorului

N-aș fi putut scrie cartea aceasta dacă n-aș fi beneficiat de informațiile pe care publicul le-a aflat de la avertizorul de integritate Edward Snowden. Deși, dacă *aș fi scris-o* înainte de dezvăluirile lui Snowden, sunt convins că multe porțiuni din ea ar fi părut închipuirile unui pacient din azilul de nebuni.

Știm însă că aproape toate evenimentele pe care le-am descris în paginile acestea sunt reale. Iar dacă Ochiul lui Dumnezeu în sine nu-i decât o speculație, oricine este familiarizat cu activitățile lui J. Edgar Hoover, povestea lui COINTELPRO[37], acuzațiile analistului NSA Russell Tice sau psihologia naturii omenești, în general, va ști că până și Ochiul lui Dumnezeu este improbabil să fie complet imaginar.

Acestea fiind spuse, știu că pe alocuri mi-am permis unele libertăți minore, de natură instituțională și tehnică, în principal pentru o derulare mai alertă a intrigii. De aceea îmi cer scuze experților (cărora le mulțumesc mai jos) care au fost atât de amabili încât să-mi citească și să-mi corecteze manuscrisul înainte de publicare. Cât despre erorile neintenționate pe care sunt sigur că le-am comis, în ciuda documentării și verificării informațiilor obținute, aștept să aud vești din partea cititorilor mei, care pot posta corijări pe site-ul meu, la http://www.barryeisler.com/mistakes.php.

virtual-project.eu

{1} National Security Agency – Agenția de Securitate Națională a SUA. (n.tr.).

{2} Boundless Informant sau, în traducere liberă, „Informatorul fără frontiere”, este instrumentul de centralizare a datelor obținute prin programul PRISM al NSA. (n.red.).

{3} Metodă de spionaj practicată de NSA pe internet, numită și colectarea de tip „upstream – direct din cabluri de telecomunicații care asigură tranzitul comunicațiilor electronice și telefonice. (n.red.).

{4} Defense Intelligence Agency, agenție guvernamentală din SUA. (n.red.).

{5} Freedom of Information Act – Legea privind libertatea de informare, din Statele Unite. (n.red.).

{6} Aplicația Carnivore a fost un program controversat dezvoltat de Biroul Federal de Investigații al SUA (FBI), menit să faciliteze agenției accesul la activitățile informatice desfășurate de potențialii infractori. Proiectul a fost abandonat în 2005. (n.red.).

{7} Total Information Awareness (TIA), proiect inițiat de Administrația Bush, prin care s-a urmărit adunarea tuturor informațiilor posibile despre oameni (numărul de telefon, adresa, tranzacțiile electronice, istoricul angajaților și al angajatorilor etc.) și care a fost respins în 2003 de Congres, pe motiv că atenta la dreptul la intimitate al americanilor. (n.red.).

{8} Tailored Access Operations (TAO) (în orig.) – Divizia Operațiuni de Acces la Comandă. (n.red.).

{9} Program de supraveghere neuronală la distanță al NSA. Agenția dispune de computere nanotehnologice care sunt cu 15 ani mai avansate față de ceea ce utilizăm noi. Cu ajutorul lor, NSA monitorizează toate comunicațiile de pe teritoriul SUA, indiferent de mediul prin care sunt transmise. (n.red.).

{10} *Barista* (m/f) este cuvântul în italiană pentru barman. Acest termen a fost preluat, inițial, în engleză și înseamnă un „artist al cafelei” și al aparatului de cafea. (n.red.).

{11} Ibric (în lb. turcă, în orig.). (n.red.).

{12} Joint Special Operations Command (în orig.) – Comandamentul Unit al Operațiunilor Speciale. (n.tr.).

{13} Department of Homeland Security – Departamentul pentru Securitate Internă al Statelor Unite. (n.red.).

{14} 1st Special Forces Operational Detachment-Delta, cunoscută ca Delta Force, este o unitate de forțe speciale a Armatei Statelor Unite, din cadrul JSOC. (n.red.).

{15} Naval Special Warfare Development Group, trupă de comando din Navy Seal care face parte din 160th Special Operations Air Regiment, din cadrul JSOC. (n.red.).

{16} National Security Council (NSC) (în orig.). (n.red.).

{17} James Wright Foley (1973-2014), corespondent american de război în Războiul Civil din Siria; a fost răpit în 2012 și decapitat în 2014, fiind primul cetățean american omorât de Statul Islamic. (n.tr.).

{18} Dublugânditul (în original *doublethink*) este un termen din *nouvorbă* inventat de George Orwell în romanul lui distopic *1984*, indicând o capacitate de acceptare, în mod simultan, a două puncte de vedere opuse, anihilându-se astfel orice spirit critic. (n.red.).

{19} Mike Rogers și Dianne Feinstein, președinții Comisiilor pentru Informații din Camera Reprezentanților și, respectiv, Senat care au supervizat NSA în timpul cazului Snowden. (n.tr.).

{20} United States Foreign Intelligence Surveillance Court – FISA sau FISC (în orig.). (n.red.).

{21} Un *strike* este atunci când *pitcher*-ul (jucătorul defensiv) aruncă mingea corect, iar batter-ul (jucătorul ofensiv) nu reușește să o lovească așa cum trebuie. (n.red.).

{22} Libero sau inter este o traducere aproximativă pentru *shortstop*, apărător defensiv la baseball, plasat între baza a doua și a treia și care primește cele mai multe mingi în timpul jocului. (n.red.).

{23} Jucătorul care asigură zona din stânga terenului, fiind nevoit să prindă mingile lovite de *batter*, aflate în joc, pentru un aut. (n.red.).

{24} Unmanned Aerial Vehicle (în orig.) – aeronavă fără pilot, denumită și dronă. (n.red.).

{25} Operațiunea Eagle Claw („Gheara vulturului”), numită și Operațiunea Evening Light („Lumina serii”), a fost o operațiune militară a SUA care a avut loc în data de 24 aprilie 1980. Obiectivul operațiunii a fost eliberarea a 53 de persoane americane cu statut diplomatic ținute ostatice în ambasada Statelor Unite din Teheran, din 4 noiembrie 1979. (n.red.).

{26} Persoană ciudată (argou, peiorativ). (n.red.).

{27} Drug Enforcement Administration – Departamentul de Combatere a Drogurilor din SUA. (n.red.).

{28} *Soylent Green* (1973), film SF american în regia lui Richard Fleischer, cu Charlton Heston și Leigh Taylor-Young în rolurile principale. (n.tr.).

{29} *The Parallax View* (*1974*), film american în regia lui Alan J. Pakula, cu Warren Beatty și Hume Cronyn în rolurile principale. (n.tr.).

{30} În SUA, Biroul Inspectorului General (Office of Inspector General – OIG) este un termen generic pentru departamentul de supervizare al unei agenții federale sau statale, care are scopul de a preveni operațiuni ineficiente sau ilegale în cadrul agenției-mamă. (n.tr.).

{31} American Civil Liberties Union (ACLU) (în orig.). (n.red.).

{32} *Deliverance* (1972), film american în regia lui John Boorman, cu Jon Voight și Burt Reynolds în rolurile principale. (n.tr.).

{33} Software-uri NSA care pot fi instalate pe telefoanele mobile, în vederea interceptării convorbirilor, și dezvăluite de Edward Snowden. (n.tr.).

{34} Acronimul de la Joint Land Attack Cruise Missile Defense Elevated Netted Sensor System – aproximativ, Sistemul defensiv terestru combinat cu rețea de senzori aeropurtați împotriva atacurilor rachetelor de croazieră. (n.tr.).

{35} Acronim pentru Digital Recovery Technology Inc. (n.red.).

{36} *Quiscalus quiscula*, pasăre mare din familia Icteridae, care trăiește doar în America de Nord. (n.tr.).

{37} Acronimul pentru Counter Intelligence Program, un program al Biroului Federal de Investigații (FBI) care a avut ca scop investigarea, intimidarea și destrămarea organizațiilor politice disidente din Statele Unite. (n.red.).

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Epilog
Nota autorului

Table of Contents

Prolog	4
Capitolul 1	11
Capitolul 2	20
Capitolul 3	32
Capitolul 4	38
Capitolul 5	51
Capitolul 6	63
Capitolul 7	72
Capitolul 8	80
Capitolul 9	84
Capitolul 10	89
Capitolul 11	98
Capitolul 12	102
Capitolul 13	106
Capitolul 14	111
Capitolul 15	121
Capitolul 16	127
Capitolul 17	133
Capitolul 18	138
Capitolul 19	143
Capitolul 20	155
Capitolul 21	160
Capitolul 22	177
Capitolul 23	184
Capitolul 24	195
Capitolul 25	205
Capitolul 26	217

Capitolul 27 222
Capitolul 28 231
Capitolul 29 241
Capitolul 30 246
Capitolul 31 254
Capitolul 32 258
Capitolul 33 262
Capitolul 34 271
Capitolul 35 276
Capitolul 36 281
Capitolul 37 290
Capitolul 38 297
Capitolul 39 304
Capitolul 40 308
Capitolul 41 321
Capitolul 42 341
Capitolul 43 349
Capitolul 44 351
Capitolul 45 353
Capitolul 46 358
Capitolul 47 367
Capitolul 48 374
Capitolul 49 377
Capitolul 50 382
Capitolul 51 396
Epilog 405
Nota autorului 411